

Филип Раке Вукајловић

ПРОМИСк-19:

ТЕШКЕ ПАРЕ

за

ЛАКУ НАУКУ

Насловна страница

Милош Шобајић

Ауторско издање

Филип Раке Вукајловић

Београд, 2020

Садржај

СКРАЋЕНИЦЕ.....	5
Списак добитника ПРОМИС пројеката редом којим су разматрани у књизи	6
Од аутора	8
ПРЕДГОВОР	9
„ПРОМИС ЈЕ МРТАВ, ЖИВЕЛЕ ИДЕЈЕ!“	13
ПРЕТХОДНА АНАЛИЗА	19
КУД ПЛОВИ ОВАЈ БРОД? (I)	23
Пролог.....	24
САНУ И СЛОЖНА ПОРОДИЦА ПОПОВИЋ.....	27
А сад ни физичари, ни хемичари него: <i>физикохемичари</i>	35
ТЕТКА ИВА - ПРОМИС ТРОЈКАШ ($n=3$)	54
КУД ПЛОВИ ОВАЈ БРОД? (II).....	73
БИТАНГЕ	75
ЈАНАЋКОВИЋ И МАМА, „ДИРЕКТОРКЕ И РЕКТОРКЕ“	76
МЕДИЦИНСКЕ „НАУКЕ“: МОЖЕ ЛИ СЕ БИТИ И ЛЕКАРОМ И НАУЧНИКОМ?	91
КУД ПЛОВИ ОВАЈ БРОД? (III)	111
Уводне напомене с малим закашњењем	111
„ЦАЈ-ЦАЈ-ЦАЈКА ИЗ НОВОГА САДА“ И ПИЛИПОВИЋ ИЗ САНУ	113
Департман за биологију и екологију УНС	120
НОВОСАДСКА МАГНЕТНО-ФИНАНСИЈСКА АНОМАЛИЈА	129
КУД ПЛОВИ ОВАЈ БРОД? (IV).....	137
НЕКАД СЕ САМО ДОБРО ЈЕЛО, А САДА ЋЕ НЕКИ, БОГАМИ, БАШ ДА КРКАЈУ!.....	139
УБАЦ БЕЗ ВЕЗЕ С ТЕМОМ.....	157
Ал! је лепо бити шумар	161
КУД ПЛОВИ ОВАЈ БРОД? (V)	176
ПОДСЕЋАЊЕ.....	176
КО МЕША МАЛТЕР А КО ДРЖИ ВИСАК?	183
Шта је још значајно Момчило Павловић радио и с ким је, и шта, све „садио“?	189

РЕЗИМЕ И ХИПОТЕЗЕ „НЕПРИСТРАСНОГ УМА“	197
Додатак посвећен 75. годишњици Победе над фашизмом.....	208
КУД ПЛОВИ ОВАЈ БРОД? (VI).....	217
НАПОМЕНЕ ПРЕД ОПРАШТАЊЕ.....	217
„ПРОМИС У БЕОГРАДУ УЗАЛУДНО ТРАЖИМ...“	225
КУД ПЛОВИ ОВАЈ БРОД? (VII).....	253
НАУКА КАО САРИ.....	254
О РЕДОВИМА ВЕЛИЧИНА	266
Д.1 Уговор о финансирању реализације иновационог пројекта проф. др Ђорђа Јанаћковића из 2009. године	277
Д.2 Јавно доступни приходи за 2018. годину проф. др Ђорђа Јанаћковића.....	279
Индекс	281

СКРАЋЕНИЦЕ

Све скраћенице су дефинисане у самом тексту књиге, на месту где се први пут појављују.

БДП	Бруто друштвени производ
ЕТФ	Електротехнички факултет
ИНЕП	Иститут за примену нуклеарне енергије
ИНИС	Институт за новију историју Србије
ИСИ	Институт за савремену историју
ИФ	Институт за физику
МПНТР	Министарство просвете науке и технолошког развоја
НС	Национални савет за научни и технолошки развој
ПРОМИС	Програм за изврсне пројекте младих истраживача

ИДЕЈЕ : „Програм који ће омогућити финансирање пројеката који се базирају на извршним идејама које могу у будућности имати значајни утицај на развој науке и истраживања, привреде и/или друштва у целини, укључивање извршних истраживача у научноистраживачки рад, јачање професионалних капацитета истраживача и стварање нових пројектних тимова. Програм подржава основна и примењена истраживања у свим научним областима.“

ПМФ	Природно-математички факултет
СИВ	Савезно извршно веће, Савезна Влада друге Југославије-СФРЈ
УБ	Универзитет у Београду
УНС	Универзитет у Новом Саду
УО	Управни одбор
Фонд	Фонд за науку Републике Србије
ФФХ	Факултет за физичку хемију
ЦПН	Центар за промоцију науке

Списак добитника ПРОМИС пројеката редом којим су
разматрани у књизи
(„Младићи и младунице“?)

- *1. Андреј Савић (38) *Електротехнички факултет УБ*
- *2. Коста Јовановић (33) *Електротехнички факултет УБ*
- *3. Марко Крстић (35) *Електротехнички факултет УБ*
- *4. Ана Поповић-Бијелић (44) *Факултет за физичку хемију УБ*
- *5. Игор Пашти (36) *Факултет за физичку хемију УБ*
- *6. Милица Вујковић (37) *Факултет за физичку хемију УБ*
- *7. Ива Ненић (41) *Факултет музичке уметности, Универзитет уметности у Београду*
- *8. Никола Кнежевић (43) *Институт Биосенс-Истраживачки развојни институт за информационе технологије биосистема, Нови Сад*
- *9. Павле Спасојевић (38) *Факултету техничких наука у Чачку, Универзитет у Крагујевцу*
- *10. Бранко Шикопарија (41) *Институт Биосенс-Истраживачки развојни институт за информационе технологије биосистема, Нови Сад*
- *11. Јована Бјекић (32) *Институт за медицинска истраживања УБ*
- *12. Милица Тошић (31) *Институт за медицинска истраживања УБ*
- *13. Петар Миловановић (36) *Лабораторија за антропологију и скелетну биологију Медицинског факултета УБ*
- *14. Ана Банко (38) *Институт за микробиологију и имунологију Медицинског факултета УБ*
- *15. Ирена Аранђеловић (38) *Институт за микробиологију и имунологију Медицинског факултета УБ*
- *16. Јелена Граховац (38) *Институт за онкологију и радиологију Србије*
- *17. Миљана Танић (36) *Институт за онкологију и радиологију Србије*
- *18. Милана Чолић (34) *Депарман за математику и информатику ПМФ УНС*
- *19. Бориша Кузељевић (35) *Депарман за математику и информатику ПМФ УНС*
- *20. Петар Кнежевић (41) *Департман за биологију и екологију ПМФ УНС*
- *21. Соња Каишаревић (42) *Департман за биологију и екологију ПМФ УНС*
- *22. Кристина Погрмић-Мајкић (41) *Департман за биологију и екологију ПМФ УНС*
- *23. Ђурђа Керкез (34) *Департман за хемију, биохемију и заштиту животне средине ПМФ УНС*
- *24. Марко Родић (33) *Департману за хемију, биохемију и заштиту животне средине ПМФ УНС*

- *25. Александра Мишан (46) *Научни институт за прехранбене технологије УНС*
- *26. Мирослав Хаднађев (38) *Научни институт за прехранбене технологије УНС*
- *27. Љуба Штрбац (33) *Пољопривредни факултет УНС*
- *28. Јована Граховац (37) *Технолошки факултет УНС*
- *29. Синиша Бикић (41) *Технички факултет УНС*
- *30. Марко Кеберт (36) *Институт за низијско шумарство и животну средину УНС*
- *31. Дејан Стојановић (35) *Институт за низијско шумарство и животну средину УНС*
- *32. Зорана Ковачевић (40) *Пољопривредног факултета УНС*
- *33. Срђан Мићић (37) *Институт за новију историју Србије*
- *34. Мирослав Марић (44) *Балканолошки институт САНУ*
- *35. Драган Бакић (38) *Балканолошки институт САНУ*
- *36. Емилија Николић (41) *Археолошки институт Београд*
- *37. Мирјам Вујадиновић Мандић (38) *Пољопривредни факултет УБ*
- *38. Сергеј Томић (36) *Институт за примену нуклеарне енергије (ИНЕП)*
- *39. Милана Митровић (44) *Институт за заштиту биља и животну средину*
- *40. Никола Унковић (32) *Институт за ботанику и Ботаничке баште „Јевремовац” УБ*
- *41. Александра Буха Ђорђевић (36) *Фармацеутски факултет УБ*
- *42. Марин Јукић (34) *Фармацеутски факултет УБ*
- *43. Александар Крмпот (43) *Институт за физику УБ*
- *44. Јакша Вучићевић (36) *Институт за физику УБ*
- *45. Горан Исић (38) *Институт за физику УБ*
- *46. Ненад Лазаревић (35) *Институт за физику УБ*
- *47. Марко Спасеновић (38) *Институт за хемију, технологију и металургију УБ*

Од аутора

Некад давно записах, не сећам се више да ли је то моја или туђа мисао, да је: „Старост кад престанеш да покушаваш да мењаш стање којим си незадовољан и да може наступити било када у животу, или не наступити никад, све до смрти“.

У организацији и вођењу високог школства, научних истраживања, и у култури Србије, влада прави хаос и анархија последњих деценија. Иако је огромна већина људи веома незадовољна таквим стањем, не постоје смислени и организовани покушаји да се оваква ситуација промени набоље. Сведоци смо да се спроводе споља наметнути 'реформски' експерименти, који су све један гори од другог, са циљем мењања свести и етичког кода српског народа у његовој сопственој држави. Данас се све у науци Србије свело на међусобно неповезане случајно изабране пројекте. Има пројеката, нема програма. *Гуске тумарају у магли*. Није ли баш то оно што се жели постићи? Сваки нови 'реформски потез' све више означава одлазак државе из система националног образовања, науке и културе и то, како у смислу финансирања, тако и у смислу формирања нашем друштву адекватних стандарда. Нарочито се стандарди смислености и квалитета спуштају у недоглед. Последњих десет година, на научна истраживања у Републици Србији, је потрошено најмање 1,5 милијарди евра, а да нико није озбиљно проверио шта је то што је за тај новац добијено.

Ова књига обрађује један, рекло би се на први поглед, сасвим обичан догађај. Почетком марта месеца ове године су објављени резултати конкурса, којим су, наводно младим и изузетним истраживачима, додељивана значајна средства да у следеће две године организују и воде са својим тимовима пројекте које су предложили. Размотривши скоро 80% пројеката, одобрених да буду финансирани од иностраног кредита неразумно подигнутог за ту сврху, закључујем да се већ установљена жалосна традиција разбацивања и додељивања новца неадекватним људима преко правих криминалних шема, наставља. Што је још горе, овакве шеме су омогућене и заштићене најновијим законима о науци.

У књизи се помињу многи људи, именом и презименом, и њихова недостојна дела се чињеницама поткрепљују. У таквом делању предњаче највиши државни службеници и најистакнутији представници академске средине заједно са челницима и академицима САНУ. Све је као кад би највиши свештенички чиновници крали, пили, јавно блудничили и плљачкали цркву у којој би требало да богослуже.

2020 г.

ПРЕДГОВОР

*Стремљење истини –
једино занимање, достојно хероја.
Ђордано Бруно¹*

У руци вам је књига чијем настанку су кумовала два несрећна догађаја. Први је, објављивање 2. марта 2020. године резултата државног конкурса, под чудним именом ПРОМИС, којим је педесет девет, наводно младих и *изврсних*, истраживача на почетку каријере која обећава да ће бити у свему успешна и друштву корисна, добило у средњем по приближно 170 хиљада евра да, на челу тимова које су сами одабрали (до шест истраживача), у следеће две године спроведу у дело пројекте које су предложили. Шест месеци је било потребно страним плаћеним рецензентима да оцене и одаберу ове пројекте, између готово шест стотина пристиглих предлога пројеката до дана затварања конкурса 2. септембра 2019. године. Рекло би се да није било шансе да се, код овакве понуде, провуче неки пројект који у себи не садржи нове и „изврсне идеје“ и да му на челу не стоји изузетан млад доктор наука који иза себе већ има *изврсне* и вредне резултате којима се оправдава донета одлука за тако издашно двогодишње финансирање. Истина, на мало чудан начин је била дефинисана младост оних који су могли конкурисати: млади су били сви који су своју докторску дисертацију одбранили највише десет година пре затварања конкурса, што је у овом случају значило да су услове да конкуришу имали сви с научним звањем који су докторирали после 2. септембра 2009. године. Условима конкурса је било одређено да највећа вредност пројекта не може да буде већа од 200 хиљада евра, а теме су могле бити из свих области природно-техничких и друштвено-хуманистичких наука и уметности. Новац, готово девет милиона евра, је обезбеђен од кредита подигнутог код Светске банке под још необјављеним условима. Сама идеја да се оволики новац даје на „слободне теме“ је отпочетка бесмислена, толико да је то нормалном људском уму непојмљиво. И, да се то све ради пошто је у последњих десет година потрошен кредит од 420 милиона евра, наводно подугнут за науку, а да је од њега у праву науку отишло мање од 10% тог новца. *И да нико за то није одговарао.*

Други несрећан догађај, десио се средином марта месеца када је уведен потпуни карантин за старије особе, у које спада и писац ових редова, а који је проузрокован корона вирусном епидемијом. Ова друга несрећа се, од почетне нелагоде, полако претварала у срећну околност која је највише допринела да првобитна идеја, о писању новинског текста о непромишљеном разбацавању позајмљеног новца на све и свашта, брзо прерасте у истраживачки посао који је после скоро три месеца резултирао овом књигом која се нуди суду јавности.

Започевши посао с намером да урадим *итих пробу* научног опуса десетак добитника и ваљаности њихових ПРОМИС пројеката, забезекнут почетним

¹ Ово је често понављани мото мог руског учитеља, академика РАН, Леонида Ивановича Пономарјова (1937–2019).

результатима, који су указивали на нескривену пристрасност и грубу отимачуну приликом њиховог додељивања, био сам принуђен да свој рецензентски рад проширим у криминалну раван и на „пацовске канале“ којима су повезане данашње главне институције образовања и науке. И додатно, на бартер аранжмане по којима је изгледа унапред, и на познате адресе, отишла већина од 59 додељених пројеката. Обрадио сам 80% добитних пројеката (47) и о њима, и којечему око њих, се говори на странама ове књиге. С обзиром на разноврсност тема, које се односе на разне области науке, технике и уметности, јасно је да овај рад мора бити делимично некохерентан и ограничен. О ограничењима, проблемима с којима се суочава и намерама које има неко ко се прихвати *широког сагледавања* које дотиче много области, мислим да је веома лепо написао 7. јануара 2012. године академик Милосав-Мило Марјановић на почетку свог текста *У сусрет изборима у САНУ* у коме се он „окреће сагледавању науке и уметности у дугим историјским токовима ценећи их као велику духовну авантуру да се свет спозна и учини бољим и лепшим“:

Моји погледи су, наравно, ограничени мојом образованошћу, а и струком којој припадам, али се надам да ће често бити исти и с погледима људи из других струка. Ако кажем да ван тога немам никакву другу претензију, тада такође морам рећи да нипошто не подлежем неким вредновањима које доноси једно време и једно схватање науке као масовне културе, а што је тако доводи у положај који јој тим путем насилно намећу владајуће политичке елите.

Пре него што понешто кажем о структури књиге коју је одредио начин на који је настајала, желео бих да, пре свега, поређамо редове величина који се тичу финансијске вредности одобрених пројеката. О проблему редова величина ће бити речи и касније, а овде предлажем да оценимо колико би овакви пројекти, наравно не на необавезне/случајне теме и без потраживања конкретних резултата, вредели у Савезној Републици Немачкој и у САД. Ако се ослонимо на податке о бруто друштвеном производу Србије, Немачке и Америке за 2018. годину, онда би ових српских 200 хиљада евра било 15,6 милиона евра за један двогодишњи пројект за шест немачких извршних истраживача и преко 81 милион евра за двогодишњи пројект шест таквих америчких младих научника. Чак и двадесет пута јефтинији пројекти за оволико људи, наравно смислени и циљани пројекти, у овим високоразвиеним и богатим земљама, сматрали би се веома издашно финансираним. Скалирање укупних трошкова ПРОМИС позива од 9 милиона евра за укупно 320 истраживача, на СР Немачку би дало 700 милиона евра, док би то у САД вредело преко 3,6 *милијарди* евра. Може ли неко да замисли да америчка Национална научна фондација одобри 4 милијарде долара за 320 слободних научних уметника да две године раде шта хоће и колико им се ћефне?

После објављивања резултата ПРОМИС конкурса и жалби неких млађих колега на пристрасност приступио сам рецензирању пројеката. Прво што је падало у очи је велики „успех“ Универзитета у Новом Саду у „освајању“ ових пројеката, нарочито оних факултета овог Универзитета који су имали своје представнике у управним телима Фонда за науку Републике Србије. Детаљна провера ових, и неких других добитника, у посредној или непосредној вези са члановима Научног савета и Управног одбора Фонда, дала је нове елементе за основану сумњу да је већина

добитника пројеката по институцијама уговорена још пре него што је конкурс и расписан. Да се то докаже било је даље само питање рударског рада и стрпљења.

Крајем априла месеца схватио сам да се накупило превише доказа о правој плјачки, а слутња да се исти сценарио припрема и за нови позив ИДЕЈЕ, по систему: „ПРОМИС је мртав, живеће ИДЕЈЕ!“, натерала ме је да почнем с јавним објављивањем чињеница и документовањем тврдњи и закључака које сам нудио. Чињено је то у серији текстова под насловом: „Куд плови овај брод?“, којих је било седам с једном допуном и многим пригодним прилозима и доказима. Све то је било упаковано у поруке које су биле разашилане електронском поштом на преко седам стотина електронских адреса Института за нуклеарне науке „Винча“, неколико факултета Универзитета у Београду, у кабинет Министарства просвете науке и технолошког развоја (МПНТР) и САНУ. Прва порука је била послата 28. априла 2020. године. Свака порука је имала почетни уводни део, с кратким описом онога о чему се даље писало, неки вид рекламе (*трејлера*) с исечцима из текста који је следио. Реакција на поруке, осим једне несувисле коју сам одмах објавио, а коју ми је послао један 'повређени' добитник из Новог Сада, није било. Нико, од многих прозваних и окривљених, се није усудио ни да зучне, што само потврђује изнете сумње да се све 'испод жита' договарало. Сама књига је сложена тако да прати редом укупно седам послатих порука, од којих је последња послата 3. јуна 2020. године.

Ова књига је имплицитни позив на дијалог о великим проблемима и дезоријентисаности научних истраживања и високог школства у нашој земљи. Једна од умесних критичких примедба на ово моје писање могла би се односити на некохерентност у приступу. Неким кандидатима и личностима је посвећивана већа а неким мања пажња, једнима се нешто опраштало, а другима слично спочитавало, негде је изгледало као да аутору добитници пројекта уопште нису важни и да их, како се један кандидат пожали: „*сасвим неоправдано 'искоришћава' за поткусуивање својих 'дугова' из ко зна ког времена или ради неких својих интереса*“.

Проблем некохерентности стварно постоји и проистиче из тога што се разматрају пројекти и људи, из широког скупа веома различитих области, који су на конкурс освојили финансирање. Пошто је већина пројеката, без сумње додељена пристрасно, јасно је да су покушаји да се тако нешто и докаже, захтевали да се квалитативно и квантитативно подеси аргументација. Нису све отимачине биле истоветне, нити су њихови извођачи били слични. Поступао сам по оној народној: „Према свецу и тропар.“

Садржај књиге је одређен делом и тиме што је претежно писана у условима дуготрајног кућног карантина. Пошто мојој маленкости писање дебатних текстова не иде баш лако, понекад сам се, да бих и себе и будуће читаоце релаксирао и разгалио, мало удаљавао од главне теме, препуштао успутној асоцијацији и давао машти на вољу дозвољавајући јој да мало и претера у епитетима и бојама којима сам сликао разне примерке у том тренутку описиване. Одступање од основне теме је било неопходно и да би се описало садашње стање духова и сведозвољеност и некажњивост недостојних поступака. Досадашње искуство ми говори да се недостојни/подли поступци, од стране

прозваних, колективно затрпавају и забрбљавају, а напад на њихове носиоце се пребацује у политичку раван и описује као напад на власт. У овој серији текстова, који су ушли у књигу, трудио сам се да се ни на 'нано' скали политика у њих не ифилтрира. Јер, политичке фигуре у науку долазе и одлазе, а исти кадровски шпил „научника“, углавном шићарција и превараната, се меша и расподељује по комисијама, управним одборима, националним и другим научним саветима и на директорска места по институтима. Слично је с позицијама државних секретара, помоћника министара, њихових саветника руководица сектора итд. Шпил је непромењен, састављен је од људи који, као кваркови у барионима, стално мењају могуће три боје (код ових су то флукутирајуће политичко-идеолошке боје: левице-центра-деснице). Тако ће бити све док управљачке структуре не почну да добијају конкретне задатке које је потребно урадити и контролне органе који ће њихов рад знати да етапно проверавају.

На крају, само још неколико речи о писању, предлагању и добијању пројеката, који неким као да с неба падају.

Писање пројекта тиче се само намера, које могу бити лако састављене, копиране, плагиране, или дотурене од „добронамерних“ са стране. Проблем је увек у томе колике су стварне могућности појединаца да те намере остваре и произведу нешто корисно. Оно што није рађено, а морало је бити учињено, је да се није озбиљно приступило оцењивању стварног професионалног *мајсторства* кандидата. Зато је међу добитницима ПРОМИС пројеката тако мало оних којима би се могло признати да поседују *мајсторско писмо* на основу кога би могли да отворе и воде своју 'занатску радњу'.

Разишљајући о *мајсторству* могли би да се потсетимо на давне полемичке речи великог руског сликара Михаила Врубелја (*Михаил Врубель* 1856–1910):

„Величанствене намере без бар скромног мајсторства, то јест без могућности да се оне остваре – то су само неостварљиве или, једноставно, непостојеће намере. Мајсторство може имати вредност упркос намерама, али намере, које претендују да буду цењене упркос неспособности да буду изведене (спроведене у дело), то јест не обазирјући се на средства – то је највеће од зала: у моралној сфери то је принцип непринципијелности – „циљ оправдава средства“, у сфери уметничкој се то се излива у демагошке спекулације на теме „светих“ осећања, најчешће грађанских: народно добро итд.“

Конечно, желим да изразим захвалност својој супрузи, Гордани Брусић Вукајловић, на темељној провери и кориговању текста књиге и стрпљивој подршци све време њеног настајања, сликару-пријатељу Милошу Шобајићу, који је одмах схватио како да суштину написаног одслика на корицама књиге и колеги проф. др Жељку Пржуљу на успелом дизајнирању тих корица.

У Београду, 5. јуна 2020. године, Филип Раке Вукајловић

„ПРОМИС ЈЕ МРТАВ, ЖИВЕЛЕ ИДЕЈЕ!“

Почетком марта месеца ове године објављена је коначна листа која је садржала списак пројеката који ће бити финансирани у следеће две године, на основу конкурса затвореног 2. септембра 2019. године, на коме су право учешћа имали истраживачи који су докторирали не више од десет година пре овог датума. Конкурс је именован англицизмом ПРОМИС, који би требало да буде скраћеница за „изврсне пројекте“ младих истраживача. Док је у последњем циклусу финансираних пројеката, започетом 2011. године, младост била некако ограничена 35. годином живота, овим помпезно најављеним **„конкурсом за младе“**, који ће држава финансирати с девет милиона евра, младост се, кад 'тако треба', продужује све до скоро педесете године. Иначе, конкурс је расписан на основу: Програма за изврсне пројекте младих истраживача Фонда за науку Републике Србије и одговарајућег Акта о циљевима, начину реализације и условима финансирања пројеката у којима, поред осталог, пише:

„Фонд за науку Републике Србије (у даљем тексту „Фонд“) је државна организација која пружа подршку научно-истраживачкој делатности. Основан је у марту 2019. године са циљем обезбеђивања услова за континуирани развој научно-истраживачких и развојних активности у Републици Србији, неопходних за напредак друштва заснованог на знању...

Финансирање пројеката спроводи се на начин који обезбеђује конкурентност и квалитет резултата, ефикасност примене истраживања, отвореност и доступност резултата програма и пројеката. Програми подржавају развој научних кадрова, интеграцију с међународним научним и технолошким пројектима и сарадњу с научном дијаспором и привредним сектором...”

„Програм Фонда за науку по структури омогућава финансирање пројеката заснованих на извршним идејама које у будућности могу имати значајан утицај на развој науке и истраживања, као и друштва у целини, а намењен је извршним пројектима младих истраживача. Програм подржава основна и примењена истраживања у свим научним областима. Пројекти у оквиру овог Програма немају унапред задате теме. Програм омогућава младим истраживачима да дефинишу сопствене програме истраживања, оформе сопствене тимове и сарађују с одговарајућим лабораторијама и истраживачким центрима у Србији и свету... Програм је намењен извршним пројектима младих истраживача, у раној фази каријере...”

Основни подаци о конкурс у и циљеви програма. Приликом објављивања коначне листе финансираних пројекта Фонд је објавио следеће:

„У оквиру Програма за изврсне пројекте младих истраживача (ПРОМИС), Фонд за науку ће током наредне две године финансирати 59 пројеката у укупном износу од 8.964.163,42 евра.

Програм ће окупити 320 истраживача у раној фази каријере који ће реализовати основна и примењена истраживања у свим научним областима.

Програм има за циљ да укључи извршне младе истраживаче у научноистраживачки рад, ојача професионалне капацитете младих истраживача у раној фази каријере, оспособи младе докторе наука за руковођење пројектима, као и да пружи подршку младим истраживачима да унапреде вештине за конкурисање на истраживачке и развојне пројекте на националном и међународном нивоу, посебно у Европској унији (ЕУ). Такође, Програм настоји да подстакне креирање нових пројектних тимова и подржи реализацију извршних идеја у научноистраживачком раду које ће позитивно утицати на развој друштва и привреде.“

Овако пишу и говоре о Фонду (и конкурс) они који формално управљају њиме, они који су смислили и написали одговарајући закон и који су паживо одабрали и поставили руководство Фонда. Било им је животно важно да се у Савету и Управном одбору Фонда не нађе више од три, прихватљиво достојна, научна имена, непроверених способности да непристрасно заступају интересе научника. О директору фонда, његовом животном и радном искуству и способности да организује и обавља овако сложен посао, не вреди трошити речи. После објављивања резултата овог конкурса је сасвим јасно да га је на то место поставила одређена клика/клан да врти и зауставља куглицу на њиховим бројевима 'рулета за научне пројекте' који су намерили још дуго да врте. Закон о Фонду је добијен кварењем и подешавањем одговарајућих делова европских закона (и закона из 'региона') тако да их ускладе с потребама и плановима неколико кланова универзитетских професора београдских инжењерских факултета, групације са Хемијског и Факултета за физичку хемију (ФФХ) и представника земунског клана из Института за физику (ИФ) Универзитета у Београду (УБ). Они с почетка новог века суверено владају свим аспектима српске науке и образовања и резултат њиховог дводеценијског рада је јадно стање у коме смо сада. Уместо да САНУ посече све главе ове незајажљиве хидре, она јој се придружила и додајући јој не мали број својих главара. Хидра која живи у мочварама српске науке, образовања и инжењерства још увек чека свог Херакла.

Садашњи тренутак науке и образовања, укратко. Одмах у почетку желим да кажем да немам претензију да, осим успут, говорим о друштвено хуманистичким наукама. Многи проблеми у којима се данас налази наука и високо школство у Србији (мислим, пре свега, на природно-техничке науке и одговарајуће факултете) проистичу, не толико из недовољног финансирања, колико из дезоријетисаности, учмалости и некавалитетности садашњег научног кадра по институтима и наставног особља на факултетима. Претходни двадесетогодишњи систем оцењивања научних резултата, сведен само на бројање углавном „купус“ папирних радова, и неразумна правила избора у научна и наставна звања, која су за напредовање у виша звања од свих захтевала да 'производе' магистре и докторе наука, довели су до хиперпродукције шкарт и инстант научника. Они, пре свега, своје ухљебљење траже у опуштености и хладовини факултета, у институтима и којекаквим иновационим центрима у оквиру тих истих факултета, који су као печурке израсли последњих година и додатно по небројеним научним институтима за све и свашта а, у ствари, овакви какви су, нису скоро низашта. Пројектни период, који је почео 2011. године и још траје, започео је с нешто више од 8.000 финансираних истраживача да би већ почетком 2012. године

нарастао скоро до 12.000 хиљада таквих. Мислим да је овде сасвим прикладно да поновим оно о чему сам писао почетком године коментаришући наступ државног секретара за науку, професора Машинског факултета УБ Владимира Поповића, на 4. Конференцији о будућем образовању одржаној новембра месеца 2019. године у САНУ (*тај текст је био послат истраживачима у Институту „Винча“, одељењима САНУ, у кабинет министра и на још стотинак електронских адреса људи из науке у Београду*).

Како говори и шта мисли ситуирана научна власт. Владимир Поповић (ВП) је у почетку навео податак да се пројектно финансира укупно 12.000 истраживача, а да је „укупан број истраживача“ 16.000 (чиме су ових 4.000 нових истраживача ван пројеката заслужили да их тако зову и 'књиже' нико још увек не зна). Говорио је о местима које Србија заузима на разним светским листама наводне компетитивности које, ако и чему служе, онда је то да оправдају нерад и још невиђену некомпетентност оних који управљају науком и просветом из садашњег Министарства просвете науке и технолошког развоја (у даљем тексту: МПНТР). Свашта је било и свашта ће, вероватно, још бити у будућности. Али ове садашње из МПНТР, тешко да ће ико у будућности надмаштити. Почели су да обмањују глобално. Јер, Поповић рече да се за науку издваја 0,92% БДП, „из свих извора“². Који су то извори, није објаснио. Међутим, у Извештају Националног савета за научно технолошки развој (НС) за 2017. годину, који је Влада прихватила 20. 10. 2018. године стоји:

„Удео укупних буџетских средстава за истраживање и развој у БДП у 2017. години износио је 0,40% (извор Саопштење ИР10_133, Републички завод за статистику, 29.6.2018). У Стратегији научног и технолошког развоја Републике Србије за период од 2016. до 2020. године, пројектован је пораст улагања у науку и истраживања из буџета до нивоа од 0,6% БДП-а (у складу с расположивим средствима буџета Републике Србије) као и укупна улагања из свих извора финансирања која би требало да достигну ниво од 1,5% БДП-а.“

У истом Извештају се на 74. страни може прочитати:

„Према подацима добијеним из МПНТР буџет за 2017. годину износио је 16.603.242.469 динара (РСД), од тога 16.108.979.815 РСД из буџета РС, а остатак из „Осталих извора“... У 2017. у укупном износу од 12.047.170.514,16 динара финансирано

² Представљање издвајања за науку само у процентима бруто друштвеног производа (БДП) никако није добро. Кад би овај податак био тачан, онда би следило да је издвајање за науку из познатих (буџет) и непознатих извора у 2019. години било око 435 милиона евра јер је, према подацима Светске банке, БДП Србије прошле године био 53 милијарде долара, а стварно је на 12.000 истраживача финансираних из буџета потрошено само око 100 милиона евра. Да је цифра од 435 милиона евра тачна не би се за програм ПРОМИС и ИДЕЈЕ подизао кредит од 48 милиона долара, него би ми могли од својих пара сами да нудимо кредите за науку по целом Балкану и да од тога убирамо камате (ако би се игде нашли такви неодговорни управљачи који подижу кредите за науку). Илустрације ради, овај кредит представља 11% новца који је добијен од продаје Комерцијалне Банке, једног од највреднијих преосталих државних актива (продата за 387.02 милиона евра).

је 776 пројеката, од којих су 394 из области основних истраживања, 273 из области технолошког развоја и 109 пројеката интегралних и интердисциплинарних истраживања (11.958 истраживача).“

Као *прво*, одавде можемо видети да је финансирање из „Осталих извора“ свега 3% од средстава која су се за науку издвојила у буџету за 2017. годину. Још је суровија истина кад погледамо који је то део бруто друштвеног производа (БДП) Србије у 2017. години. БДП је те године процењен на 41,43 милијарде америчких долара. Лако је израчунати да је 2017. године наука Србије финасирана с 0.275% БДП. Зашто се у Извештају НС, који је по идеји задужен да штити интересе научника, не наводи ова цифра него 0.4% БДП, писцу ових редова није јасно.

Као *друго*, разуму је непојмљиво да на финансирање којегчега, недефинисаних 'околонаучних' активности и симулација бурне делатности без икакве везе с научним истраживањима, према објављеним подацима одлази лавовски део: 38% онога што се даје за финансирање 12.000 истраживача. Узмемо ли у обзир да је број и структура оних који се овако финасирају непознат, онда само можемо рећи да су се ови из МПНТР, а и нека експертска тела које је исто оформило, 'с ланца откинули'. Ко су тих 4.000 нових истраживача? Које то тело и како одређује тај „укупан број“ истраживача?

Интересантно је било сазнати како државни секретар ВП гледа на популацију којом руководи. Рече он, на тој међународној конференцији, да види „многа племена“ која међу собом ратују и то: „Социјално хуманистичке науке против других научника, природне науке, основне науке против других, институти против факултета и многи други конфликти међу различитим заједницама. Кад покушате да промените нешто отпор је врло, врло велики и понекад ми се чини да је никаква промена најбоље решење, за све. Наравно то није тачно.“

Наравно да ВП није искрен кад тврди да „није тачно“, да никаква промена у хаосу у који нас је и он уводио, њега не задовољава. Он је сада перјаница тог хаоса и једино што ради је да скупља компромитујуће информације о различитим зараћеним клановима, а сам припада највећем и најмалициознијем машинском клану. Прикупљене информације касније користи да машинцима и њима блиским клановима (Земунски физичарски клан је један од таквих) обезбеди лукративне позиције и додатне пројекте од „европских а наших“ пара. И ко зна шта још. За три и по године, колико води сектор науке и истраживања, ВП није ништа смислено урадио. Рад на преписивању и кварењу два „европска“ закона, која су донета недавно, којима се стање науке само даље погоршава, могла су завршити стручна лица без његовог учешћа. Начин на који је конституисан „Научни фонд“, који би требало да располаже свим средствима за будуће научне пројекте, с његовим невероватно некомпетентним и недораслим/лошим руководством, представља бомбу одложеног дејства која ће кад тад експлодирати. ВП је требало да се бави провером „научне производње“ и стањем међу зараћеном „научном братијом“, масовним потписивањем на туђе радове (у чему су предњачили руководиоци пројеката који 10 година трају) и свакојаком крађом интелектуалне и државне својине, начином на који је проћердан кредит од 420 милиона

евра, наводно подигнут 2010. године за науку и многим другим проблемима о којима је дневно био обавештаван.

Наивност без заштите. Из „искреног“ излагања државног секретара видесмо да он добро зна за „племенски рат“ до истребљења и да човек не трепну кад изговори ноторну неистину да се „за науку издваја 0.92% БДП, из свих извора“. Промаче му, једна ситница, да призна да: такво ратно стање одржавају и потпирују он и њему слични претходни челници ресорног министарства. А његов прави посао је био и остао да хитно организује темељно проверавање научних и свих других активности на финасираним пројектима који су се до тада одвијали без икакве смислене оцене и провере вредности добијених резултата. Сав нерад и некомпетентност су затрпани новим лошим законима донетим до краја 2018. године („О науци и истраживањима“ и о „Фонду“). Ти закони, дуго смишљани, имају два циља: да умреженим клановима обезбеде да отму оно мало средстава која се у држави у овом тренутку издвајају за науку и да оне који без пројеката остану на садашњем „хладном погону“ натерају да се крве и о свом јадy забаве. Заборављају да батина има два краја.

У јавном позиву за ПРОМИС пројекте је било написано: „Коначна листа Пројеката чије је финансирање по Програму одобрено биће објављена до петка 15. новембра 2019. године у 23.59 часова по средњоевропском времену.“ Познато да је ово је учињено с три и по месеца закашњења. Објашњење за овакво кашњење се не наводи. Толико кашњење је, по мом мишљењу, било условљено штеловањем резултата тако да прођу пројекти који су унапред били договорени да морају проћи. Одакле овако нешто може да се тврди? Па крију се две важне чињенице у вези с конкурсом. Потпуно неоправдано се не објављује списак свих учесника по сваком пројекту који је одређен за финансирање. Списак ових се не објављује да би се спречило откривање позадинаца који су обезбеђивали пролазак у други круг и коначну победу. Бојим се да се на неки начин понавља оно што се одиграло када су оцењивани пројекти за период 2011. до 2015. године. Када су умишљене величине, блиске тадашњем Ђелићевом Министарству науке, виделе како су прошли њихови пројекти на оцењивању, обезбедили су одустајање од предвиђених стимулација најбољима и нису, све доскора, објавили ни ранг листу, ни називе пројеката нити учеснике на њима. И тако, Србија је имала практично тајне пројекте који двоструко дуже трају, а понеки имају и дупло више учесника него на почетку. О обећаним резултатима не вреди говорити, они и онако очигледно ником нису потребни. А нови Шарчевић-Поповић закони су све ресетовали на нулу³.

Друго, што се крије уз немушта оправдања, је списак рецензената који су оцењивали пројекте. Изгледа да има доста примера рецензија које су контрадикторне

³ Захваљујем се колегиници Љиљани Симић, која је ме је упутила на линк: <https://data.odi.rs/> на коме се могу наћи подаци о свим пројектима који је МПНТР финансирало од 2010. године до данас. Ови подаци су постали познати ширем скупу људи пошто их је о овом линку 05.06.2019. године обавестио Милован Шуваков. Када је ова база података постала јавно доступна није ми познато. За додатне информације о финансираним пројектима корисна је и база података Универзитета у Београду: <http://www.bg.ac.rs/sr/nauka/projekti.php>.

(две јако позитивне и једна дисквалификујућа). Зато би код сада актуелног позива ИДЕЈЕ требало обавезно дати прилику учесницима да аргументовано одговоре у таквим специфичним случајевима, и да се у случају разилажења уведе нови рецензент-пресудилац (adjudicator) као што се то ради у добрим часописима.

И сад, да би сви заједно видели где смо и шта нам је очекивати с тек објављеним конкурсом Фонда ИДЕЈЕ, даље ћу анализирати одређен број „победничких“ пројеката и њихове славодобитничке „освајаче“. Овако их зовем јер се многи директори и декани, највероватније вођени подсвешћу, хвале како су њихови „такмичари“ освојили, а не да су од државе добили, пројекте на ПРОМИС „такмичењу“. Ако је овде све за сада прошло мирно, бојим се да за ИДЕЈЕ, кад дође време, не почне права туча. Није шала, „ИДЕЈЕ“ су у питању! То ће наравно бити принципијелна туча: не за паре, него за „ИДЕЈЕ“. Само да и ту, опет, не преовладају „идејно“ и „позадински“ потковани?

ПРЕТХОДНА АНАЛИЗА

Пре преласка на ограничену анализу добитника, пројеката и изношење аргумената за закључке које ћу изводити, није на одмет да одмах изложим неколико сопствених мисли у вези с конкурсима за научне пројекте, који касне читавих пет година, и понешто о тренутним проблемима српске науке уопште.

Као *прво*, сматрам да је организовање конкурса ПРОМИС, наводно за младе, за велике паре а на слободне теме, с магловитим циљем који је изрекао директор српског Фонда за науку Милица Ђурић-Јовичић, а Танјут објавио 12. јула 2019. године: „Наш циљ је да им кроз овај пројект помогнемо да реализују своје идеје али и да им помогнемо да науче да квалитетно пишу и руководе пројектима“, не само скоројевићка глупост него је и прави злочин (за који Милица сноси мањи део одговорности). Одговорно тврдим да данас у Србији, на овом степену друштвеног богатства и стања економије, нема више од три млада човека, толико изузетна и вредна, да би им требало дати по 200.000 евра да за две године, с онима које они одаберу, реализују своје „*изузетне идеје*“. Додатно се задуживати код Светске банке новим кредитом од 48 милиона долара: „за развој Србије, заснован на знању и иновацијама“ из кога ће се још „финансирати институционални развој и управљање Фондом за науку“, пошто је већ потрошено преко 420 милиона евра новца, од кредита који је подигнут наводно за науку, а потрошен на све друго само не на науку и научнике, је још једна превара о којој научници и универзитетски професори не би требало да ћуте ако мисле да и даље живе и раде у овој земљи.

Да ли ће ико икад направити озбиљну ревизију с провером колико је стварно коштао овај кредит, шта су били почетни циљеви а шта је оно што је по кредиту урађено или купљено? Хоће ли икад Ђелић и компанија одговарати за малверзације у вези с овим кредитом? Кредит је требало да буде искоришћен до 2015. године. Од 420 милиона евра (толико је оглашено да се подиже новца 2010. године) на научнике и на опремање лабораторија је потрошено тридесетак милиона евра. Тачније, средином 2015. године сам објавио податак из *Извештаја* Националног савета за научни и технолошки развој поднетог 2014. године: „У периоду од 2011–2013. године, средствима кредита набављена је и испоручена научноистраживачка опрема научноистраживачким организацијама-реализаторима пројеката у вредности од 23.047.744 евра, од предвиђених 50.000.000 евра сходно уговору који су потписали Министарство просвете и науке и ЈУП...“. До краја коришћења овог огромног кредита, на научну опрему је потрошено не више од тридесетак милиона евра. Остало је отишло на земљано-бетонске радове а, по мојој слободној процени, бар половину кредита су разне „птице позобале“. На пример, само око пројектовања и припремања за градњу зграде Центра за промоцију науке, на Новом Београду, бачено је у ветар више милиона евра, а од градње ове бесмислице се срећом одустало. Требало је да кошта 65 милиона евра (што је *16% новца добијеног од продаје Комерцијалне банке*)!

Куриозитета ради подсетио бих, да је у поменутом тексту „Танјуга“ под насловом: „Велико интересовање младих истраживача за ПРОМИС програм“, на следећи начин цитиран државни секретар МПНТР Поповић: „У нашој научној

заједници се годинама прича да желимо компетативност међутим када до тога дођемо доста нас је против ње - за компетативност смо само ако сви ми прођемо на позивима“, рекао је он и додао да је важно да се награде најбољи а они који нису добри буду трансформисани и упућени на правац којим треба да се убудуће баве науком.“

Оваква претенциозност сама намеће питање: да ли се овај човек спрема да 9/10 оних, који после завршеног конкурса за ИДЕЈЕ, остану без финансирања јер „нису добри“, „трансформише и упућује на правце којим треба да се убудуће баве науком“? Пошто пажљиво пратим рад овог „стручњака“ за научне финансије још од 2014. године, кад су га, апсолутно некомпетентног, поставили на чело Управног одбора да би урушавао најстарији српски научни Институт за нуклеарне науке „Винча“, у овом уводу осећам потребу да кажем следеће:

Што се мене лично тиче, сумњам да би Владимиру Поповићу било разумно доделити десетарски 'чварак' и поверити му једну научну десетину да је „трансформише“ и усмерава, а камо ли да 12.000 истраживача „упућује на правце којим би ови требало да се убудуће баве науком“. А њега, и њему сличне бирократске примерке, који у непрекинутом ланцу стално долазе и пролазе кроз МПНТР, обавезао бих да годишње најмање месец дана проведу радећи у производњи, и то у пољопривредној. Да осете колико жита, поврћа, воћа, оваца и свиња треба одгајити и припремити за извоз да би се вратио милион долара/евра кредита с каматама. Од бонуса за успешан и предан рад на овом послу, 'млађани' Поповић би сигурно могао да приштеди довољно новца за куповину нових ремек-дела, за сада већ прослављену и уз велика одрицања сабрану приватну колекцију цртежа старих мајстора, у власништву њега и његове супруге. Слична радна пракса би добро дошла и многим од поменутих 12.000 (и још непознато) хиљада финансираних истраживача, који поздрављају подизање кредита а свесни су колико мало раде и још мање вреде.

Као *друго*, мислим да је квалитет науке и многих научника одавно пао испод дозвољеног минимума. Данашњи квалитет образовања и науке на УБ и осталим универзитетима и по институтима у Србији је далеко испод средњег европског и светског нивоа. Универзитет у Београду је преваром прошверцован на Шангајску листу, која и сама није баш 'наштелована' да објективно процењује стварни квалитет образовања. Да не говорим о свеprisутном потписивању и дописивању на туђе радове, о томе каква је радна атмосфера и радна дисциплина и то на местима која се воде и сматрају врхунским. Млади гледају да уграбе сваку прилику за одлазак у иностранство. Из печалбе се враћају, у значајној већини, само они који више нису у стању да продужавају свој боравак и рад на научним пројектима у иностранству. Већина ових повратника је својим „неуспехом“ фрустрирана и, мање више, овде су од слабе вајде. Мислим, да је данас, скоро половина људи који раде у науци по институтима и на универзитетима, не само вишак, него и сметња за успостављање здраве радне атмосфере. Једини кредит, који би можда било оправдано подићи ради науке, је кредит са циљем да се унајми и плати довољан број квалитетних рецензена који би, за пола године, обишли све институте и факултете и објективно оценили људе који у њима раде. После тога би требало подвући црту и оставити половину најбољих. Ово никако није претеривање јер Поповић тврди да сада у Србији има 16.000 истраживача. Не

говори о томе да су они примани у чопорима већ почетком пројектног периода 2011. године и верујући на реч, често сасвим неспособним, руководиоцима пројеката. Знатним смањивањем броја истраживача вратили би се на број близу броја којим је започет пројектни период 2011. године. Тек тада би се од науке евентуално могла очекивати и извући нека корист за државу. И, наравно, подразумева се да постоји одговорно-озбиљно министарство које испуњава план и организује редовне и честе контроле (квалификовани помоћници министра с тимовима неуморних овлашћених стручних инспектора за науку и образовање, који могу да награђују и кажавају).

Као *треће*, из овога што рекох следи да је данас такође бесмислено организовати и трошити 24 милиона евра, од новоподигнутог кредита Светске банке, на програм ИДЕЈЕ. Треба организовати прави нови пројектни циклус по старом систему, уз претходну оцену научних „достигнућа“ последње деценије, темељну анализу тек закљученог програма ПРОМИС и избор потпуно новог компететног министарства. Надам се да ћу у даљем успети да сваког нормалног аргументовано убедим да су паре у оквиру ПРОМИС програма дате пристрасно и, огромном већином, потпуно неодговарајућим пројектима.

Пре него се истраживачи одлуче да пријављују своје пројекте у оквиру програма ИДЕЈЕ, нека размисле о следећој тривијалној чињеници. Пројекти за ИДЕЈЕ, се дају на три године и за њих је предвиђено 24 милиона евра. Ако се потсетимо да је за ПРОМИС дато 9 милиона евра и да ће тако бити финасирано (не баш равноправно) укупно 320 истраживача, и ако претпоставимо да нови конкурс обезбеђује приближно исте услове и „старијим“ кандидатима, после тривијалних скалирања ћемо доћи да се програмом „ИДЕЈЕ“ тако обезбеђује финансирање за 568 људи. То је 568 од 12.000, или можда чак и 16.000, потенцијалних кандидата! Не дајте, људи, да вас шачица удружених битанги, неки из Фонда а много више ван њега, жедне преко воде преведу. Захтевајте укидање Фонда за науку и свих паранаучних институција које су основане у последњих петнаестак година. Као што горе наведох, ови 'оклоначни' губари изгледа да прождиру, већ сада, 38% онога што се води као издвајање за научна истраживања. То је само познати део, јер нико још увек не зна шта они отимају преко разних агенција и невладиних организација кроз називи европске пројекте⁴.

⁴ Тачка пресека. Центар за науку и иновације (Intersection) је „међународна, стручна акциона организација (action tank) основана у Београду као недобитна организација грађанског друштва са циљем да подстиче одговорно истраживање и иновације, квалитетно образовање, политике засноване на доказивим чињеницама и добро управљање, као и да ојача везу између науке и друштва у средњој и југоисточној Европи“. Један од два европска пројекта ове невладине организације, на челу са непотопљивом Александром Дрецун некадашњим адмиралом флоте Центра за промоцију науке, је: GENERA – Gender Equality Network in the European Research Area – is a project funded by the European Commission under GERI-4-2014 01 September 2015 – 31 August 2018 grant agreement 665637: чији је један од циљева: „Још један главни циљ GENERA пројекта је допринос превазилажењу слабе *заступљености жена у истраживањима у области физике* која је дуготрајна и упорна чак и ако већина прихвата претпоставке „родне неутралности“. Ипак, ове претпоставке нису произвеле жељени ефекат повећања заступљености жена у истраживањима у области физике. Колико ли је таквих организација за које ни ја нисам чуо?

Пошто ми је јасно да је нереално очекивати брзо укидање Фонда, све док је у игри додворавање ЕУ, у њему би, за почетак, требало изабрати озбиљан Надзорни одбор и бар 3/4 чланова досадашњих руководећих тела заменити новим часним људима и потчинити га озбиљном и квалитетном, потпуно новом, Националном савету за научни и технолошки развој. Тек онда се може расписивати конкурс за нове четворогодишње пројекте са само три могуће категорије истраживача (не рачунајући звања), оцењених по новоустановљеним разумним критеријумима на основу постигнутих научних резултата у целокупној научној каријери.

КУД ПЛОВИ ОВАЈ БРОД? (I)

(28. 4. 2020)

... Истина је поетичнија од свега на свету, нарочито у свом чистом виду: и више од тога, чак је фантастичнија и од свега што би могао замислити, слагати или представити поводљиви човечији ум.
Ф. Достојевски

***Лажна наука.** Код лажне науке постоје одређене, стабилне и скоро непроменљиве црте. Једна од њих је нетрпељивост према чињеницама које оповргавају њене тврдње. Овоме треба додати и претенциозност и празни патос. Лажни научник не воли да „ситничари“. Он решава искључиво глобалне проблеме и то такве, који не остављају 'камен на камену' од свег постојећег знања. Као по правилу, код оваквог „стручњака“ радова скромније важности није ни било. Он не сумња у своју величину. Проблем му је да само убеди „тупе“ специјалисте колико је он у праву. Скоро увек обећава огромне практичне и материјалне користи од својих „открића“ и то тамо где их бити не може. И на крају, скоро без изузетка, његова некултура и непрофесионализам су очигледни сваком озбиљном специјалисти.*

Из књиге познатог руског физичара Аркадија Бенедиктовича Мигдала (1911–1991) У потрази за истином, Млада гарда, Москва 1983.

Пролог

Већ скоро два месеца пишем и доказујем да се догодила права пљачка приликом додељивања пројеката, наводно за младе, у оквиру ПРОМИС конкурса. До сада сам обрадио скоро половину, од 59 добитника, и ускоро ћу се зауставити. Доказе и налазе сам, за сваки случај, послао тројици поузданих пријатеља и сада почињем да, са тематски повезаним целинама, упознајем шири скуп људи. Надам се и да ћу, у догледно време, овај материјал припремити за штампу. На помало преурањено објављивање ме је принудило сазнање да су ФОНДОВЦИ, мислећи да им је ПРОМИС лепо прошао, намерени да нове „позиве“ за отимање народних пара организују. Рекоше ми да су многи 'научни-губари' већ у старт машини и спремни да, на пуцањ Милице Ђурић-Јовичић, „КОРОНУ“ са свих страна нападну. Зато ово обраћање почињем поновним цитирањем Мигдалове дефиниције лажне науке и лажних научника.

Пре него што вам понудим први текст из серије о ПРОМИС-у, који се претворио у прави АКЦИДЕНТ (НЕСРЕЋУ), под руководством „*Зицпредседатеља*“⁵ Фонда за науку и његових мало достојних чланова, морам да кажем следеће:

Сматрао сам, а сада сам потпуно убеђен, да је организовање конкурса ПРОМИС, наводно за младе, за велике паре а на слободне теме, с магловитим циљем који је изрекла Милица Ђурић-Јовичић а Танјуг објавио 12. јула 2019. године: „Наш циљ је да им кроз овај пројект помогнемо да реализују своје идеје али и да им помогнемо да науче да квалитетно пишу и руководе пројектима“, не само глупост него и прави злочин (за који Милица сноси мањи део одговорности). Одговорно тврдим да данас у Србији, на овом степену друштвеног богатства и стања економије, **нема више од 3 млада човека**, толико изузетна и вредна, да би им требало дати по 200.000 евра да за две године, с онима које они одаберу, реализују своје „изузетне идеје“. Додатно се задуживати код Светске банке новим кредитом од 48 милиона долара: „за развој Србије, заснован на знању и иновацијама“ из кога ће се још „финансирати институционални развој и управљање Фондом за науку“, пошто је већ потрошено преко 420 милиона евра новца, од кредита који је подигнут наводно за науку а потрошен на све друго само не на науку и научнике, је још једна превара о којој научници и универзитетски професори не би требало да ћуте ако мисле да и даље живе и раде у овој земљи.

До данашњег дана сам написао око 140 страна документованог текста о марифетлуцима и преварама које су у вези с ПРОМИС програмом. У 'телу' ове поруке дајем мањи део есеја посвећеног одлуци Фонда да се финансира пројект доцента Иве Ненић. Комплетан есеј посвећен разматрању овог пројекта има наслов: *Тетка Ива-ПРОМИС тројкаш (h=3)*.

Сматрао сам да је крајње време да што пре и што више људи упознам с невероватним одступањима од „нормалне расподеле“ пројеката коју сам установио. У

⁵ Израз "Зицпредседник" се оригинално користио да означи функционера који заузима место али нема право да доноси одговорне одлуке.

приложеном тексту: „*САНУ и сложна породица Поповић*“ изнете су чињенице које, по мом скромном мишљењу, много тога доказују и већ сада постављају под огроман знак питања кредибилитет директора и свих управних тела Фонда за науку. У овом прилогу се говори о шест добитника ПРОМИС пројеката: три с Електротехничког и три с Факултета за физичку хемију Универзитета у Београду. Међу њима је и ничим истакнута, 44 године стара, ћерка академика Дејана Поповића. Поставља се и питање да ли Ана Поповић-Бијелић испуњавала све формалне услове потребне за добијање пројекта.

У циљу сагледавања свих јавних и 'пацовских канала' којима су се добитни пројекти уговарали неопходно је хитно објавити списак свих рецензената и списак учесника на свим добитним пројектима.

Ово су прве две од осам, у овом тренутку, спремних природних целина. Оно што даље следи је не мање озбиљно, а видећете да је понекад и трагично. Читајте полако и стрпљиво. Ваљаће вам. Да не пишете пројекте и учествујете на конкурсима који су унапред подељени. Нарочито будите опрезни с онима који су „за све добро против свега лошег у свету“. Никако им не верујте кад, на пример, напишу:

„Програм Фонда за науку по структури омогућава финансирање пројеката заснованих на изврским идејама које у будућности могу имати значајан утицај на развој науке и истраживања, као и друштва у целини, а намењен је изврским пројектима младих истраживача.“

Моје виђење тога како се могло десити да *др Ива Ненић*, у својој петој деценији, буде сврстана у младе и перспективне научнике коме је дато безмало 90 хиљада евра за пројект о женском свирању уз гусле, фруле и дудуке детаљно образлажем у комплетном тексту приложеном уз ову поруку. „Успех“ који је Ива постигла на ПРОМИС рулету објашњавам њеним 'квирофилним' животним ставовима и повезаношћу с одређеним феминистичким и чак аутошовинистичким⁶ организацијама.

Као 'трејлер' за оно о чему пишем прочитајте наглас, и послушајте како звучи, апстракт једног од радова Иве Ненић из 2009. године. О том раду, у коме се озбиљно разматра 'лик и дело' Јелене Карлеуше, и још о много чему, детаљније се говори у комплетном тексту који је приложен под насловом: „*Тетка Ива-ПРОМИС тројкаш (h=3)*“.

*** GENERO 13: (2009) 63-80

РОЗЕ КИБОРЗИ И /ДЕ/ЦЕНТРИРАНЕ ИДЕОЛОШКЕ МАШИНЕ: ПРЕОБРАЖАЈИ МУЗИЧКЕ КУЛТУРЕ (ТУРБО) ФОЛКА

Мр Ива Ненић

⁶ Термин аутошовинизам је увео Зоран Ћирјаковић. То је специфична врста шовинизма (понекад самомржње) коју могу поседовати појединац или група, а која се огледа у изразито негативним предрасудама, мржњи, презиру, нетолеранцији и чак агресивношћу према сопственој нацији.

АПСТРАКТ Као бројни други популарни жанрови пост-традиционалне ере засновани на исцрпљивању глобалне симболичке размене и потрошње, турбо-фолк се темељи на различитим стратегијама позајмице, копирања, цитата и крађе, паралелно с прописивањем пожељних форми родних (првенствено женских) идентитета. 'Турбо-фолк' је назив за релативно кратку и високо критиковану епизоду истрајавања такозване неофолк културе, која се преко своје трансмутације у деведесетим годинама прошлог века, преточила у неизвесно и идеолошки хетерогено устројство пост/неофолка или пост/турбо-фолка. Веза с националистичким пројектом повратка „ратничком“ патријархату (схваћена било као режимски индикована или прожета различитим друштвеним диспозитивима) у више тумачења представљена је као замајац турбо-фолк жанра и супкултуре; улога женских извођача, следствено томе, огледала се у обнављању сексистичких стереотипа и ојачавању идеје о мушком поседовању женских тела (и гласова) као локуса испољавања маскулине моћи. Но, шта се дешава када се један локално маркиран жанр, а чији је почетак без сумње био обележен 'увезивањем' локалне историје и тада најактуелнијих глобалних музичких токова, поново постави на сам праг трансрегионалне, а потом и глобалне музичке културе? Насупрот тези да 'турбо-фолк' и даље опримерује центрипеталну и ригидну логику националистичке идеологије уписане у музичку праксу, у раду се указује на оне феномене у којима се, за разлику од прикривања 'конструисане природности' (секса, рода, женског тела изједначеног с етничким телом) приказују 'франкеништајновски', артифицијелни спојеви телесности и технологије. Праћењем различитих временских и просторних (глобалних) тачака кретања једне песме (у боливудској, чалга и пост/турбо-фолк верзији) сагледава се како популарна култура у својим различитим локалним изведбама олабављује тврде репрезентацијске учинке приказивања рода и родности.

Кључне речи: 'турбо-фолк', пост/турбо-фолк, технологија, родни идентитет, киборг, Карлеуша, репрезентација, cover, симулакрум

У Београду, 28. 4. 2020. године

САНУ И СЛОЖНА ПОРОДИЦА ПОПОВИЋ

Прећи ћемо сада на трио добитника с Електротехничког факултета (ЕТФ) УБ:

HYBRID BRAIN COMPUTER INTERFACE FOR CONTROL OF SENSORY-MOTOR COUPLING IN POST- STROKE REHABILITATION	Andrej Savić	Elektrotehnički fakultet, Univerzitet u Beogradu	119,559.72 €
MECHANICAL IMPEDANCE ESTIMATION AND PLANNING FOR THE NEXT GENERATION COLLABORATIVE ROBOTS	Kosta Jovanović	Elektrotehnički fakultet, Univerzitet u Beogradu	155,215.45 €
AN INTEGRATED DUAL- COMB GAS SENSOR	Marko Krstić	Elektrotehnički fakultet, Univerzitet u Beogradu	149,173.86 €

Андреј Савић

Први добитник је *Андреј Савић* који ће ускоро напунити 38 година. Електротехнички факултет је завршио с 26 година а докторску дисертацију је на ЕТФ одбранио 2014. године у својој тридесет трећој години. Он нам долази из истог гнезда из кога је и директор Фонда за науку Милица Ђурић-Јовичић. То је лепо ушушкано „гнездо“, некад сложног брачног пара, који је увек „на готовс“ за напад на свеколике научне фондове: професора Мирјане и академика Дејана Поповића. Андреј нам долази и паре узима с 'буђавом темом', много пута плаћаном и вишеструко преплаћеном, која се бави рачунарским интерфејсима у неурорехабилитацији. Нема ту ни милиграма науке, а ни неке префињене технике. Шта нам о Андреју говоре Researchgate и Google Scholar? Први сајт пријављује 48 библиографских јединица и 200 цитата а други 60 библиографских јединица, 258 цитата и Хиршов индекс 9:

Andrej Savić

University of Belgrade - School of Electrical Engineering

Verified email at etf.rs

Cited by:

	All	Since 2015
Citations	258	231
h-index	9	8

Ако погледамо првих десет најцитиранијих радова Андреја Савића добићемо да је збир цитата које су ови радови прикупили једнак 184. Средњи број аутора на тим радовима је 6,2. Опет колхоз, али београдски. Наравно да овај престарели кандидат, ако би се водило рачуна о пристojности, није ни требало да конкурише. Одсек „Сигнали и системи“ ЕТФ се и онако дави у пројектима. Запитах се: да ли је то само Андреј Савић с Милицом Ђурић-Јовичић погубио оријентире, или они једноставно иду утабаним и

углачаним стазама брачног пара и породице академика Дејана Поповића? У том циљу се прошетих мало Интернетом и нађох којешта о овој „сложној породици“, што није баш у складу с приликама и саветима о лепом понашању, које најстарији Поповић дели кад год уграби прилику да се говорнице дохвати. О породици академика ће бити још говора, а на овом месту, бих само нешто додао на тему мултидисциплинарности и дао један пример. То радим зато што „млада“ Милица Ђурић-Јовичић стално наглашава да Фонд за науку веома води рачуна о мултидисциплинарности. Што се мене тиче, педесетогодишње бављење науком, у „мултидисциплинарном“ Институту у „Винчи“, ме је научило да се највише варало, муљало и крало кад се на интердисциплинарност позивало. То је, у српској науци и техници, како би физичари рекли, „константа кретања“. Мислим да је Андреј Савић, благослов да пријави свој добитни пројект добио од главе породице, да не кажем 'тате', као директно заслужан баш за татину породицу. Наиме, Андреј Савић има чак заједнички рад с психологом Машом Поповић, млађом ћерком Дејана и Мирјане Поповић:

**„Post-stroke Robotic Upper-Limb Telerehabilitation Using Serious Games to Increase Patient Motivation: First Results from ArmAssist System Clinical Trial“,
Authors: Cristina Rodríguez-de-Pablo, Maša Popović, Andrej Savić, Joel C. Perry,
Aitor Belloso, Tijana Dimkić Tomić, Thierry Keller, Publisher: Springer International
Publishing**

Published in: Advances in Neurotechnology, Electronics and Informatics

Није ли овде мудро повезана Машина психолошка струка с татином електротехничком? И ко би се упустио у ове „озбиљне игре“ и комбинације боље од вредног маминог и татиног ђака Андреја Савића? О овој породици, следи наставак пошто представим још два добитника ПРОМИС пројеката с ЕТФ.

Коста Јовановић

Други финансирани пројект с ЕТФ УБ је припао инжењеру доценту *Кости Јовановићу*, који ће у јулу месецу ове године напунити 34 године. Он је слетао и хранио се у два гнезда: у Поповића гнезду/атару „Сигнали и системи“ и у групи „ЕТФ роботика“ проф. Вељка Поткоњака. Коста је све своје послове обавио успешно и на време. Дипломирао је у двадесет трећој години а докторирао 2016. године у тридесетој години живота. Његов пројект „Процена и планирање механичког отпора за следећу генерацију колаборативних робота“ би требало да добије 155 хиљада евра. Код кратког прегледа његових научних резултата користићу само потпуније податке који се могу наћи на Google Scholar-у. На линку: http://robot.etf.rs/wp-content/uploads/2019/11/C_Kosta_Jovanovic_eng.pdf се налази детаљна биографија доцента Јовановића која делује импресивно. Пошто, помоћу Google Scholar-а, мало 'разгрнем' пиљевину, из ове биографије ћу понешто и цитирати. Елем, кренимо редом. Гугл за Косту даје 52 библиографске јединице, солидних 695 цитата и Хиршов индекс 11:

Kosta Jovanovic
University of Belgrade

Верификована је имејл адреса на etf.bg.ac.rs

Навелo (цитати):

	<u>Све</u>	<u>Од 2015</u>
<u>Наводи</u>	695	562
<u>h-индекс</u>	11	8

Ово је за Јовановићеве године, на први поглед, веома солидан резултат. Но, мало критичнији поглед, се одмах усмерава на највише цитиране радове. Изабрах да проверим пет првих радова. То су радови који су били цитирани редом (у загради је дат број потписника на раду): 319 (7), 65(17), 57(4), 54(4) и 25(5). У збиру је ово 520. Ни на једном од њих Коста није први аутор, а рад седам аутора који је цитиран чак 319 пута носи наслов: „*Вируелна лабораторија за образовање у науци, технологији и инжењерству: Преглед*“. Преосталих 47 Костиних радова је сакупило веома скромних, а узимајући у обзир област којом се бави и људе с којима је радио, чак прескромних, 175 цитата. И није Коста, на овај *други* поглед, баш неки гигант. Од изузетног и марљивог студента до признатог истраживача професионалца светске класе је дуг и сложен пут. Тај пут чешће води кроз искушења на која, на пример, наилазе рудари који се свакодневно спуштају у своје копове, или планинари који освајају тешко доступне врхове, а ретко је сличан опуштеном путовању у лепе и егзотичне крајеве где пристигле чекају фанfare, осмеси прелепих хурија и венци од цвећа или ловора.

Пре него што још нешто кажем и закључим с пар савета овом, по свим данас прихваћеним параметрима, веома успешном младом момку, погледајте део из његове биографије који се односи на радно искуство, професионални ангажман, пројекте на којима је учествовао, места на којима је боравио ради усавршавања и награде које је 'конзумирао' (директно из његове биграфије и без превода):

Experience – Professional engagements

Assistant Professor 9/2016 - present	ETF Robotics Laboratory, Signals & Systems Department, School of Electrical Engineering, University of Belgrade (courses: Hydraulics & Pneumatics Systems, CNC machines, Robotics & Automation, Theory of Robotic Systems, Sensors in Robotics, Robotics Systems). (www.etf.rs)
Teaching&Research Assistant 3/2010 – 9/2016	ETF Robotics Laboratory, Signals & Systems Department, School of Electrical Engineering, University of Belgrade (courses: Hydraulics & Pneumatics Systems, CNC machines, Robotics & Automation, Theory of Robotic Systems, Sensors in Robotics, Robotics Systems). (www.etf.rs)
Guest Researcher 5/2013 – 11/2013	DLR Institute of Robotics and Mechatronics, German Aerospace Center (DLR). Robot Control Department. – DAAD grant for Ph.D. research. Supervisor: Alin Albu-Schäffer. Munich, Germany. (http://www.dlr.de/rm/)
Guest Researcher 7/2010 – 8/2010	TUM (Technical University of Munich). Department for Robotics & Embedded Systems, Munich, Germany. (www6.in.tum.de)
Intern 6/2009 – 9/2009	SMS Siemag A.G., Hilchenbach, Germany. Department of Electronic & Automation. (www.sms-siemag.com)

Professional training

Saphari NMMI Winter School on Robotics: Variable Stiffness Actuators, Sapienza University of Rome, Rome, Italy. (*February 2015*)

Proposal Writing and International Project Management for Young Researchers (*by Iris Löhrmann & Stephan Heilmann, TU Berlin, October 2014*)

Flatness based control of nonlinear systems (*by prof. Dr.-Ing. J. Rudolph, Saarland University, October 2013*)

Summer School on Soft Robotics, Swiss Federal Institute for Technology ETH Zurich, Switzerland. (*June 2012*)

Experience – Projects

H2020: DIH-HERO

(<https://dih-hero.eu/>)

(*local coordinator*)

1/2019 – 12/2022

Digital Innovation Hubs in Health Care Robotics.

Funded by EU Horizon 2020, Call: H2020-DT-2018-1, Digital Innovation Hubs, grant agreement no. 825003.

Project coordinator: Prof. Stefano Stramigioli, University of Twente.

H2020: DIH2

(<http://www.dih-squared.eu>)

(*local coordinator*)

1/2019 – 12/2022

A Pan European Network of Robotics DIHs for Agile Production.

Funded by EU Horizon 2020, Call: H2020-DT-2018-1, Digital Innovation Hubs, grant agreement no. 824964.

Project coordinator: Dr. Ali Muhammad, Finland Institute of Tech. – VTT.

H2020 cascading: ReconCell experiment

(*coordinator*)

9/2018 – 2/2019

Reconfigurable Assembly of Airport Signalization Lights using Collaborative Robots

Funded by H2020 project ReconCell.

Project coordinator: Dr. Ales Ude, Jozef Stefan Institute.

New tools for TALOS robot collaboration

(*co-coordinator*)

1/2018 – 12/2019

Establishing new tools to facilitate new generation humanoid robot capabilities for collaborative human-robot object manipulation. A bilateral scientific project between Serbia and Slovenia, coordinator in Slovenia – Dr. Tadej Petric, Department for Automation, Biocybernetics and Robotics, Jozef Stefan Institute.

H2020 cascading: FS4SMIH

(*coordinator*)

9/2016 – 9/2017

Feasibility Study for Serbian Manufacturing Innovation Hub.

Funded by H2020, initiative I4MS – ICT Innovation for Manufacturing SMEs.

Cooperative robots educational cell <i>(coordinator)</i> 6/2016 – 6/2018	Integration of two industrial robots within the flexible industrial cell equipped with conveyors, diverse sensor systems, an advanced safety system as a platform for education of robotics and engineering. Local project sponsored by companies: ABB, Denso, Siemens, Servotek, Tiptek, Gimatic, UnoLux Processing, etc.
Robotization of Serbia <i>(coordinator)</i> 10/2014 – 10/2016	Robotization of Serbia - educational and science promotion project. Funded by Serbian Center for the Promotion of Science, Erste Bank, and Comtrade.
Guest Researcher 5/2013 – 11/2013	DLR Institute of Robotics and Mechatronics, German Aerospace Center (DLR). Robot Control Department. – DAAD grant for Ph.D. research. Supervisor: Alin Albu-Schäffer. Munich, Germany. (http://www.dlr.de/rm/)
Guest Researcher 7/2010 – 8/2010	TUM (Technical University of Munich). Department for Robotics & Embedded Systems, Munich, Germany. (www6.in.tum.de)
Intern 6/2009 – 9/2009	SMS Siemag A.G., Hilchenbach, Germany. Department of Electronic & Automation. (www.sms-siemag.com)
Professional training	Saphari NMMI Winter School on Robotics: Variable Stiffness Actuators, Sapienza University of Rome, Rome, Italy. (February 2015) Proposal Writing and International Project Management for Young Researchers (by Iris Löhrmann & Stephan Heilmann, TU Berlin, October 2014) Flatness based control of nonlinear systems (by prof. Dr.-Ing. J. Rudolph, Saarland University, October 2013) Summer School on Soft Robotics, Swiss Federal Institute for Technology ETH Zurich, Switzerland. (June 2012)

Experience – Projects

H2020: DIH-HERO (https://dih-hero.eu/) <i>(local coordinator)</i> 1/2019 – 12/2022	Digital Innovation Hubs in Health Care Robotics. Funded by EU Horizon 2020, Call: H2020-DT-2018-1, Digital Innovation Hubs, grant agreement no. 825003. Project coordinator: Prof. Stefano Stramigioli, University of Twente.
---	---

H2020: DIH2 <i>(http://www.dih-squared.eu)</i> (local coordinator) 1/2019 – 12/2022	A Pan European Network of Robotics DIHs for Agile Production. Funded by EU Horizon 2020, Call: H2020-DT-2018-1, Digital Innovation Hubs, grant agreement no. 824964. Project coordinator: Dr. Ali Muhammad, Finland Institute of Tech. – VTT.
H2020 cascading: ReconCell experiment (coordinator) 9/2018 – 2/2019	Reconfigurable Assembly of Airport Signalization Lights using Collaborative Robots Funded by H2020 project ReconCell. Project coordinator: Dr. Ales Ude, Jozef Stefan Institut
New tools for TALOS robot collaboration (co-coordinator) 1/2018 – 12/2019	Establishing new tools to facilitate new generation humanoid robot capabilities for collaborative human-robot object manipulation. A bilateral scientific project between Serbia and Slovenia, coordinator in Slovenia – Dr. Tadej Petric, Department for Automation, Biocybernetics and Robotics, Jozef Stefan Institute.
H2020 cascading: FS4SMIH (coordinator) 9/2016 – 9/2017	Feasibility Study for Serbian Manufacturing Innovation Hub. Funded by H2020, initiative I4MS – ICT Innovation for Manufacturing SMEs.
Cooperative robots educational cell (coordinator) 6/2016 – 6/2018	Integration of two industrial robots within the flexible industrial cell equipped with conveyors, diverse sensor systems, an advanced safety system as a platform for education of robotics and engineering. Local project sponsored by companies: ABB, Denso, Siemens, Servotek, Tiptek, Gimatic, UnoLux Processing, etc.
Robotization of Serbia (coordinator) 10/2014 – 10/2016	Robotization of Serbia - educational and science promotion project. Funded by Serbian Center for the Promotion of Science, Erste Bank, and Comtrade.
FP7: ECCEROBOT (www.eccerobot.org) 10/2009 – 2/2012	Embodied Cognition in a Compliantly Engineered Robot – ECCEROBOT. Funded by EU FP7, Challenge 2- Cognitive Systems, Interaction, Robotics - under grant agreement no. 231864. Project coordinator: Prof. Owen Holland, University of Sussex. ETF coordinator: Prof. Veljko Potkonjak.
Anth. Serv. Robot 1/2011 - present	Ambient intelligent service robot of anthropomorphic characteristics. Funded by Serbian Ministry of Education, Science and Tech. Development, no. TR35003. Project coordinator: Prof. Veljko Potkonjak.

Days of the future: Robotics (http://danibuducnost.rs/) Science popular manifestation „Days of Future: Robotics” (24th of Sept. – 15th of Oct. 2012), main responsible for robot exhibition and science popular lectures session. In cooperation with the Serbian Center for the Promotion of Science.

5/2012 – 10/2012

Awards

- 2018** AmCham Leader in Change HERO Award – Award of American Chamber of Commerce in Serbia for Excellence in Serbian Society
- 2017** Best Paper Award – Section: Robotics and Flexible Automation, 4th International Conference on Electrical, Electronic and Computing Engineering (IcETRAN 2017)
- 2016** Best Paper Award – Section: Robotics and Flexible Automation, 3rd International Conference on Electrical, Electronic and Computing Engineering (IcETRAN 2016)
- 2016** Youth Heroes: 1st Price in Category Education and Science. Issuer: Exit Foundation and NIS Gazprom Neft.
- 2015** Winner of Saphari NMMI Winter School on Robotics: Variable Stiffness Actuators, Sapienza University of Rome, Rome, Italy.
- 2014** Best Young Researcher Award – Section: Robotics and Flexible Automation, 1st International Conference on Electrical, Electronic and Computing Engineering (IcETRAN 2014)
- 2013** SUPERSTE award for the best Serbian young scientist (up to 27 age) in the field of natural and technical sciences
- 2013** Belgrade Award (the event of the year 2012 in Belgrade) – Days of Future: Robotics (organization team: Aleksandra Drecun, *Serbian Center for the Promotion of Science*; prof. Veljko Potkonjak, Kosta Jovanovic, *School of Electrical Engineering, University of Belgrade*)
- 2013** DAAD grant for a research stay at DLR Institute on Robotics and Mechatronics, Munich, Germany
- 2012** Nikola Tesla Junior Achievement Award for the outstanding achievements of young people in the field of technology in 2011
- 2011** The 1st prize at the 17th International Students Competition in Engineering – ICAMES 2011 – Istanbul; role – team adviser
- 2011** Belgrade University Award for the best student scientific work in the field of technical & technological sciences at Belgrade University in 2010/2011.
- 2009** Award for the best-graduated student in 2009 at the Department for Signals & Systems, Faculty of Electrical Engineering, University of Belgrade
- 2009** „Zoran Djindjic Internship Programme of German Business” scholarship for professional education in Germany

Видимо да је Коста Јовановић безброј пута награђиван и похваљиван. Стигао је да погледа и у кристалну куглу 2012. године, заједно с Александром Дрецуном, не би ли нам будућност из ње читали. Од 2009. до 2019. године само је 2010. године остао без

награде. Тринаесте године је добио чак три, а девете, једанаесте и шеснаесте по две награде. Да ли би Никола Тесла, у Србији данас, све ово добио да васкрсне?

Свугде је Коста Јовановић био, све је већ видео и научио и сад нека се баца на посао. Време му је да нешто конкретно направи. Инжењеру то приличи, а не да прави рекламне кампање и из кристалне кугле с Александром Дрецуном прориче будућност. Тако се може и квалификација изгубити. Кости бих још предложио две ствари и поставио једно питање:

- Да врати овај ПРОМИС ситниш и смањи кредитно задужење Србије за 150 хиљада евра;
- Да се мане „путовања, филма и опере“ и прихвати правог инжењерског посла. Ако ишта направи нека то добро чува од многих „поповића“;
- Мало ли је Коста што два трогодишња „ХОРИЗОНТА“ 'мазиш' и координираш од 2019 до 2022, него си и на ПРОМИС насрнуо? Где ће ти душа, синко? Зар се не бојиш да ћеш да личиш на Дејана Поповића кад остариш?

Марко Крстић

Трећи добитник ПРОМИС пројекта с „Одсека за наноелектронику, оптоелектронику и ласерску технику“ ЕТФ УБ, вредног скоро 150 хиљада евра, је доцент *Марко Крстић* који крајем године пуни 36 године. Докторирао је 2016. у својој 32 години. И за краatak осврт на његов научни рад ћу даље користити само Google Scholar јер исти даје потпуније, и за овог кандидата боље, параметре:

Marko M. Krstić

Assistant Professor, School of Electrical Engineering, University of Belgrade

Verified email at etf.bg.ac.rs - Homepage

PhotonicsSemiconductor lasersOptical communicationsRF photonicsStatistical physics

Cited by

	All	Since 2015
Citations	137	100
h-index	7	6

Google Scholar за Марка даје 28 библиографских јединица које су цитиране 137 пута и Хиршов индекс 7. Од првих десет најцитиранијих радова Марко је на пет њих први аутор и средњи број аутора је 3,7. Ово је пристojно и реално за неког коме је основни и најважнији посао да учи студенте. Већ на почетку сам рекао да сам апсолутни противник подизања кредита и давања новца, издвајајући наводно младе, а поготово на начин како је то урађено преко овог ПРОМИС позива. Ако бих, ипак, неком од ова три електротехничара морао да дам новац, дао бих га Марку Крстићу.

А сад ни физичари, ни хемичари него: *физикохемичари*

Пре него што кренем даље хоћу да кажем нешто о томе како се овај текст развијао и гранао. Почео сам да радим на њему с покерашким шпуријусом да је ПРОМИС превара. Почетни план ми је био да опишем бесмисленост подизања новог кредита за науку, да нађем и одсликам неколико најдрастичнијих намештаљки и да затражим да постану доступни спискови рецензената и свих учесника добитних пројеката. Како је посао одмицао наилазио сам на све луђе и острвљеније примере отимачине. У почетку ме је то узнемиравало и разбешњивало, а онда је наступио тренутак мира и концентрације на посао за који сам био сигуран да, ако га моја маленкост не обави, то нико у овој мученој Србији неће урадити. С сваким новим открићем се све више и више намећао закључак да су, у огомној већини, пројекти били унапред и по тачно договореном сценарију распоређивани, и да је обављено рецензирање и „одабирање“ била само скупо плаћена фарса и играчка обмањивања и прикривања.

Одавно знам и пишем о томе колико су све моралне кочнице српских научних полуинтелигената отишле дођавола. Али, да је научно-просветна управљачка каста толико сишла с ума и на свим пољима посрнула, и за мене је изненађење. Највеће непријатно изненађење ме је звекнуло по глави у недељу 12.04.2020 негде око 01:30 ујутро. Тада сам завршио с прегледом достигнућа три електротехничара. Још увек под утиском тога што сазнадох о Маши Поповић (1979) и Андреју, реших да проверим да нисам нешто пропустио. Лако нађох „Реферат о завршеној докторској дисертацији“ Маше Поповић и видех да га је 01.06.2017. године потписао татин колега у пензији, академик Александар Костић (као ментор). Прелетевши преко њега, сазнадох да ни Маша није журила да докторира, да штампа радове и с другим татиним ђацима, да је већ пребацила 100 цитата и да ни њу није мимоишло учешће на међународним пројектима:

„До сада је учествовала у истраживањима на једном националном (Фундаментални когнитивни процеси и функције, Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, 2011-) и два међународна пројекта (*Cross-linguistically robust stages of children's linguistic performance with applications to the diagnosis of specific language impairment*, ISCH COST Action A33, 2008-2010; *Evolution of Semantic Systems*, Max Planck Institute for Psycholinguistics, Nijmegen, The Netherlands, 2012-2014). Аутор/коаутор је 25 библиографских јединица у рецензираним научним часописима и зборницима и учествовала је на већем броју домаћих и иностраних конференција.“

После овог сазнања сетих се да сам јесенас, пишући о Дејану Поповићу и његовом учешћу на „4. Међународној конференцији о будућем образовању“, у његовој биографији прочитао да је срећни отац две ћерке. Паде ми на памет мисао: а да погледам има ли можда „поповића“ који су ПРОМИС освојили? Проверих, нађох само једног „поповића“, па опет проверавај, проверавај све док не доказах да је то, веровали или не, нико други него, Ана Поповић-Бијелић, рођена кћер академика Дејана Б. Поповића. У проверавању и доказивању дочеках јутро. Најважнији део тога

што нађох (а нађох да постоје и радови на којима су по четири члана породице Поповић-Бијелић потписани) изложићу у кратком прегледу радне биографије Ане Поповић-Бијелић. Пре тога, само неколико прикладних под питања.

Да ли је, о родбинским везама Ане и Дејана Поповића, ишта знала директор Фонда Милица Ђурић-Јовичић? Или је, као најбоља и најдража ученица екс ректора Бранка Ковачевића и редовног члана САНУ Дејана Поповића, мислила да баш тако треба и да је то, у ствари, „ин“ и „кул“? Да ли се, *'млада и паметна'*, бар мало плашила да ће се то открити? Је ли Милица безгранично *'храбра зато што се ничега не боји, или зато што се ничега не стиди'*⁷? Или је просто *'луцпрда'* којом се маторе битанге поигравају? Ето тако, пут ме доведе на београдски Факултет за физичку хемију који је три ПРОМИС пројекта фасовао, а у почетку уопште нисам планирао да се њиме бавим.

Ана Поповић-Бијелић

Ванредни професор *Ана Поповић-Бијелић* је рођена 1976. године у Београду. Факултет за физичку хемију (ФФХ) Универзитета у Београду (УБ) уписала је школске **1994/1995**. Дипломирала је с просечном оценом 8,68 школске **2000/2001** године и добила је награду фонда „Сестре Булајић“ за најбољи дипломски рад за наведену школску годину из физичке хемије одбрањен на Факултету за физичку хемију. Од марта 2002. године је запослена на Факултету за физичку хемију Универзитета у Београду. Ана је *студирала преко шест година* факултет који не захтева неку велику памет, завршила га је с неимпресивном средњом оценом и одмах по завршетку је добила посао на истом том факултету као асистент. У седмој години студирања дадоше јој награду за најбољи дипломски рад. *Алал' јој ћуфте у сосу!*

Магистарске студије на Факултету за физичку хемију уписала је школске 2001/2002. а магистарску тезу је одбранила у децембру 2005 (само три месеца јој је фалило да напуни тридесет година). Далеко од прве младости, после протека само мало више од годину и по дана, ово дете брижних родитеља одлази 2007. године на специјализацију. Од септембра 2007. до децембра 2009. године боравила је Ана на Одсеку за биохемију и биофизику на Штокхолмском универзитету у Шведској, ради усавршавања из области електронске парамагнетне резонантне спектроскопије. „*У току боравка у Шведској добила је стипендију „Свен и Лили Лавскис“ за област природних наука и истраживања за три године.*“ Ово последње је цитат Извештаја за избор Ане Поповић-Бијелић којим је кандидат 2017 биран у звање ванредног професора. Мени из овога текста није баш јасно да ли је Ана још три године боравила у Шведској (у ранијем реферату за избор у доцента стоји иста 'брљива формулација', али пише две уместо три године). С обзиром на то колико јој је градиво у главу тешко улазило, док се трудила да дипломирала и магистрира, не би ме чудило да јој је за усавршавање ЕПР спектроскопије било потребно још две године после докторирања које се, на велико задовољство маме

⁷ Видети шта је Јован Дучић написао о храбрости Хрвата.

Мирјане и тате Дејана Поповића, у то време још увек у срећном професорском браку, догодило у јулу месецу 2010. године. Ана је тада била средњовечна жена у тридесет петој години живота. Сада је, у својој четрдесет петој, дочекала да на ПРОМИС конкурс мудре „судије“ процене да јој, тако младој, треба обезбедити подршку од 134,759.68 евра за будућа открића у области лечења и дијагностике рака. У неким срећнијим временима, а бога ми понегде и сада, успешне жене садашњих Аниних година су и унуке љуљале/љуљају.

Пређимо даље на кратак преглед научних резултата Ане Поповић-Бијелић користећи податке Google Scholar-а. Тамо стоји да она има 37 библиографских јединица које су цитиране 692 пута и Хиршов индекс 16:

Ana Popović-Bijelić
University of Belgrade - Faculty of Physical Chemistry
Verified email at ffh.bg.ac.rs - Homepage
Biophysical chemistry
Cited by:

	<u>All</u>	<u>Since 2015</u>
Citations	692	476
h-index	16	13

Резултати су, на први поглед, достојни поштовања без обзира на поодмакле године овог кандидата. Држећи се руске народне: *„Веруј, веруј, али проверавај“*, приступимо заједно краткој провери тако што ћемо опет размотрити десет најцитиранијих Аниних радова. Тих десет радова су укупно цитирани 451 пут, а средњи број аутора на овим радовима је тачно 8. Ана Поповић-Бијелић је први аутор само на два од ових десет радова. Преосталих 27 радова је цитирано свега 241 пут што је, опет имајући у виду области којима се бавила и људе с којима је потписана на радовима, доста мршаво. У својој биографији на енглеском језику, и само у њој, може се наћи да је учествовала на следећим пројектима:

National projects

- **Biomarkers in neurodegenerative and malignant processes (2011–)**
- **Dynamics of nonlinear physicochemical and biochemical systems with modeling and prediction of their behavior in nonequilibrium conditions (2011–)**

Cost actions

- **BM1401 Raman-Based Applications for Clinical Diagnostics (Raman4clinics), 2014–2018, MC substitute**
- **CM1305 Explicit Control Over Spin-states in Technology and Biochemistry (ECOSTBio), 2014–2018, WG2 member**
- **CA15126 Between Atom and Cell: Integrating Molecular Biophysics Approaches for Biology and Healthcare (MOBIEU), 2015–2019, MC substitute.**

Види се да *'deme'* никад није оскудевало, напротив.

Овде би комотно могли стати с расуђивањем о успешности Ане Поповић-Бијелић и потреби да се њен пројект („Протеински хидрогел за комбиновану терапију и дијагнозу обољења рака“):

PROTEIN	Ana	Fakultet za fizičku	134,759.68 €
HYDROGEL FOR	Popović-	hemiju, Univerzitet u	
CANCER	Bijelić	Beogradu	
THERANOSTICS			

овако богата финасира. Али, у том случају би пропустили да уочимо неке веома необичне детаље. А ђаво је, као што се зна, увек у детаљима. Тог ђавола није требало дуго тражити. Он је на првом месту списка најцитиранијих радова Ане Поповић-Бијелић. То је рад који је цитиран 108 пута и на коме је Ана главни аутор:

Artificial Organs 29(6):448–452, Blackwell Publishing, Inc.

© 2005 International Center for Artificial Organs and Transplantation

Blackwell Science, Ltd Oxford, UK AOR Artificial Organs 0160-564X/2005 International Society for Artificial

Organs 296448452 Original Article

MULTI-FIELD SURFACE ELECTRODE. POPOVI-BIJELIĆ ET AL.

Multi-Field Surface Electrode for Selective

Electrical Stimulation

*Ana Popović-Bijelić, †Goran Bijelić, ‡Nikola Jorgovanović, ‡Dubravka Bojanić, †Mirjana B. Popović, and ‡Dejan B. Popović

*Faculty of Physical Chemistry, University of Belgrade, SCG; †Center for Multidisciplinary Studies, University of Belgrade,

SCG; ‡Faculty of Engineering, University of Novi Sad, SCG; Faculty of Electrical Engineering, University of Belgrade, SCG; and Department for Health Science and Technology, SMI, Aalborg University, Denmark

*Received February 2005.

Address correspondence and reprint requests to Dr. Ana Popović -Bijelić, Faculty of Physical Chemistry, University of Belgrade, Studentski trg 12–16, Belgrade, SCG; E-mail: ana@ffh.bg.ac.yu

Овај рад стварно заслужује да га пажљиво осмотримо. Међу шест аутора имамо два брачна пара. Мирјану и Дејана Поповића, њихову ћерку Ану и зета Горана Бијелића. Пошто у раду није написано: ко је, шта, како и колико допринео, у тај проблем се нећу превише упуштати. Кад бих био мање фин, вероватно бих помислио да су родитељи овај рад зету и ћерки *'приредили'* као венчани дар, српски речено (*мираз*), који ће им олакшати будући неизвестан научнички живот. Друга неприлична мисао би могла бити повезана с народном мудрошћу, коју је мој покојни отац Рака волео у шали да цитира: „Ко има зета има и магарца“, из које би следило да су се сви Поповићи редом шлеповали на зетов рад и да га израбљују. Ово је, ипак, веома мало вероватно јер зет Бијелић двоструку робију одробијао, на Факултету за физичку хемију УБ, пре него што су га, после 8 година, с дипломом ослободили. Овим радом је породица инкасирала 4x108 цитата, од којих Аниних 108 у ПРОМИС позиву, сигурно нису били занемарени.

Исти рад је још излаган на многим конференцијама. Једна од таквих је била и ЕТРАН (Друштво за електронику, телекомуникације, рачунарство, аутоматику и нуклеарну технику) конференција. Рад је био исти, само су се мало аутори додавали, одузимали и пермутовали:

Zbornik radova XLVIII Konf za ETRAN, Čačak, 6-10 juna 2004, tom III
Proc. XLVIII ETRAN Conference, Čačak, June 6-10, 2004, Vol. III

ACTITRODE®: UREĐAJ ZA SELEKTIVNU AKTIVACIJU POKRETA KOD HEMIPLEGIČNIH PACIJENATA

Goran Bijelić¹, Ana Popović-Bijelić², Nikola Jorgovanović³, Dubravka Bojanić³, Dejan Popović^{4,5}

1 Institut za opštu i fizičku hemiju, Beograd, SCG

2 Fakultet za fizičku hemiju, Beograd, SCG

3 Fakultet tehničkih nauka, Novi Sad, SCG

4 Elektrotehnički fakultet, Beograd, SCG

5 Center for Sensory Motor Interaction, Aalborg University, Denmark

Нagrada за најбољи рад младог истраживача на Комисији

Деца су морала мало и на конференције да пођу, да напуне батерије пред напоре у вези с писањем и припремама за одбрану магистарских теза:

1. Bijelić G, Popović -Bijelić A, Jorgovanović N, Popović M, Popović D, „*Actitrode-a selective array electrode for functional electrical stimulation*“, 22nd International Symp on Biophysics, **Sv Stefan & Belgrade, Oct 2004**, p21;

2. Popović-Bijelić A, Bijelić G, Jorgovanović N, Bojanić D, Popović DB, Popović MB, Schwirtlich L, „*Selective electrical stimulation: multi-field surface electrode*“, 8th Vienna International Workshop for FES, **Vienna**, Austria, 10-13, September, 2004, pp. 195-198.

Ана Поповић-Бјелић је, скоро као Пенелопа Одисеја, годину дана чекала свог супруга Горана да магистрира, све до децембра месеца 2006. године, када је он тај посао обавио с темом: „Електродни систем за стимулацију нерава и мишића: ACTITRODE® селективна матрична електрода, материјали, карактеристике и примена”, код проф. др Горана Бачића.

После краткотрајног опуштања Ана и Горан крећу породично на специјализације у Шведску. Ево цитата из Горанове узбудљиве биографије, приложене 2012. године уз захтев да му се одобри тема за докторску дисертацију на Факултету за физичку хемију:

„У периоду од 2002. до 2005. године радио је као истраживач приправник на Институту за општу и физичку хемију у Београду, а од 2005. до 2007. године у Центру за мултидисциплинарне студије Универзитета у Београду, где је стекао звање истраживача сарадника. Стручно усавршавање кандидат је наставио 2007. године на Краљевском Техничком Институту у Штокхолму у Шведској у оквиру ФП7 Мари Кири пројекта „Biocontrol”. На Краљевском Техничком Институту је 2010. године стекао академски степен лиценцијата у инжењерству из области хемије и хемије површина.

У периоду од 2002. до 2007. године кандидат је основао и водио агенцију „Una Consulting” за пружање интелектуалних услуга у области биомедицинског инжењерства и у тој области је објавио међународни патент и више научних радова.

Од 2010. године кандидат руководи иновационим развојно-производним центром **Tecnalia Serbia doo** и активан је као истраживач у области биомедицинског инжењерства и биотехнологије.“

Лако је Горану да руководи кад му је таст направио то предузеће. Дејан Поповић је 25.04.2019. године дао интервју *Времену* у коме се, како он то воли да ради, хвалио својим ученицима и пословним успесима:

„Овде има разних активности, ја сам прилично активан и са својим бившим студентима. Јако сам радостан када су они бољи од мене. Где су моји студенти? **Милица Ђурић-Јовичић** је недавно постала в.д. директора Фонда за науку, докторирала је с 28 година, има перфектне радове и уме да мисли. Моји бивши студенти из Белгије су направили мало предузеће и праве уређаје који снимају мождану активност, победили су у такмичењу за најбољу иновацију 2013. Предузеће с којима сад сарађујем је ове године победило у такмичењу за најбољу иновацију, с апаратом за електричну стимулацију који помаже парализованим људима **да вежбају на бициклу и возе трицикл по природи**. Једна друга фирма прави најсавременију преносну технологију коју неко носи у ципелама и која може да га учи да хода. Шта то значи? Направио сам предузеће које финансирају Шпанци које се зове **Technalia** и запошљава памет која је од интереса за свет. Краће, када изградите платформу и уложите енергију, може да се стигне веома далеко. Као што каже кинеска пословица: Ако хоћеш да живиш сто година, поучавај народ.“

Е, мој Дејане. Да не буду они гори од тебе? Неће бити да је Дејанов зет Горан баш нека „*памет која је од интереса за свет*“?! Питам се колико Дејанова „предузећа“, ако су уопште његова, овде пореза плате? После више од две и по деценије избијања и потуцања по свету, вратио нам се *'Деки'* и одмах се на буџет 'наврзо', никако да га с њега скину. А то што Дејан и његово јато раде, није бог зна каква наука ма колико се цитирала, продавала и препричавала. Није, чини ми се овако неуком, ни неко софистицирано инжењерство. Пре личи, заједно са свом савременом галамом о информационим технологијама, на турбо фолк инжењерство⁸.

Шта, после свега овога, рећи и закључити о Ани Поповић-Бијелић? Ушла у 45 годину, има срећну породицу, ванредни је професор, **продекан за наставу свог факултета**, видела света, учествовала на многим пројектима, КОСТ акције је нису мимоишле и сад се утрпава у младе⁹. Да још једном размиримо најважније

⁸ То Рамбо Амадеус у случају музике дефинише речима: „Турбо фолк није музика, турбо фолк је какофонија свих укуса и мириса везаних у једну звучну промају која има задатак да задовољи најшире укусе, најниже страсти“.

⁹ Ако ми неко каже да је нормално што се она пријавила јер задовољава услове конкурса, баш услове које су смислили и прогурали Поповићеви и Ковачевићеви пулени, одговорићу му да се такви, очигледно идиотски, услови праве баш за унапред знане и насликане. Зато оволико пишем о Дејану Поповићу и фамилији. Не могу да не поменем и бившег ректора Бранка

прекретнице њене каријере. За основне студије јој је требало преко 6 година, а да би магистрирала, још 5 година. Да би докторирала тако истакнута, она је с мужем, још горим студентом, отишла на двогодишњу специјализацију у Шведску да би докторирала тек 2010. године у Београду. Кад она не би била старија ћерка Дејана Поповића, редовног члана САНУ и некадашњег истакнутог активисте Савеза комуниста, који је осамдестих година био партијски секретар и председник управног одбора Студентског центра, помислио бих да је из неке дивљине и сиротиње гладна стигла у Београд и да се '*гладних година*' никако не може ослободити. Зар је конкурс расписиван за изузетне младе, још не стасале, научнике који обећавају зато да би Ана Поповић-Бијелић протурила свој пројект: „*Протеински хидрогел за комбиновану терапију и дијагнозу обољења рака*“? Да ли је то могло да прође без 'инсајдер трејдинга' с челницима Фонда? Да *скупо* плаћене рецензенте није случајно импресионирао чланством у „Српском друштву за истраживање рака“, енглеским без акцента и радовима које је потписивала цела породица Поповић?

Пре него што још нешто кажем о тати Дејану, морам да све упознам с једним озбиљним проблемом који се тиче кандидата Ане Поповић-Бијелић. Ево о чему се ради. У њеној биографији на енглеском језику пише да је **асистент била од 2002-2013**, доцент од 2013-2018 и да је сада ванредни професор. Пише и тачан датум рођења, што је у случају женских биографија била реткост. У Аниној биографији на српском језику на сајту факултета пише мало другачије:

2018–*Ванредни професор*, Универзитет у Београду -Факултет за физичку хемију;
2013–2018 *Доцент*, Универзитет у Београду -Факултет за физичку хемију;
2002–2007 & 2010–2013 Асистент, Универзитет у Београду-Факултет за физичку хемију; 2019–*Продекан за наставу*, Универзитет у Београду -Факултет за физичку хемију; 2015–2016 *Продекан за финансије и материјално пословање*, Универзитет у Београду-Факултет за физичку хемију; 2015–*Контакт за интернационалну сарадњу*, Центар за физичку хемију биолошких система *Bioscope*, Универзитет у Београду - Факултет за физичку хемију.

У свему овоме поткрала се једна 'пикантна неистина'. Толико 'пикантна' да Ану Поповић-Бијелић **дисквалификује** као добитника ПРОМИС пројекта. Пре свега Ана је у звање доцента изабрана 17.05.2013. године а у звање ванредног професора 28.12.2017. године. Одавде следи да је у звању доцента провела цео један изборни период. У „**Акту** о циљевима, начину реализације и условима финансирања пројеката“ стоје стриктни услови за руководиоца пројекта:

„Руководилац пројекта (у даљем тексту: Руководилац) је лице које, осим услова из члана 2. став 2. овог Акта, задовољава и следеће услове:

Ковачевића, који је лукавством и на превару, већину београдских института навукао да постану чланови Универзитета у Београду, не би ли исти на шангајску листу сместио. Не виде, јадни, да им је тај Универзитет са годинама све гори и гори.

- има научни назив доктора наука, објављене и рецензирани научни радови и друге научноистраживачке резултате, а које укупним научним радом показује да је оспособљено за самосталан научноистраживачки рад;
- изабрано је у научно звање или у еквивалентно наставно звање по прописима о високом образовању;
- у сваком научном/еквивалентном звању у које је било изабрано провело је највише један изборни период.“

Ноторна је истина да је „Наставно научно веће Факултета за физичку хемију Универзитета у Београду“, на основу позитивног извештаја комисије која се састојала од три редовна професора: Горана Бачића, Љиљане Колар-Анић и Павла Анђуса, 10.11.2011. године утврдило предлог да се Ана Поповић-Бијелић изабере у звање научног сарадника. Ово научно звање је еквивалентно звању доцента. Пошто се толико професора трудило да Ана више не тавори у најнижем звању асистента, а познато је да су физикохемичари одувек на паре устремљени били, главу дајем да је Ана била у звању научног сарадника бар три дана и да је то наплатила. *Ако је тако*, онда је Ана Поповић-Бијелић, заједно са свима онима који су потписали њена конкурсна документа, обманула Фонд за науку да испуњава услове конкурса. Ако је овако како описах, мало је вероватно да о напредовању старије ћерке свог ментора и татора Милица Ђурић-Јовичић ништа није знала. Човек 'на месту' би баш у том случају водио рачуна да све буде чисто као суза. Зато ОПРЕЗНО ОПТУЖУЈЕМ и захтевам да се све ово темељно испита и да се, ако се после провере приложене конкурсне документације утврди да је Ана Поповић-Бијелић дала лажне податке, против ње и в. д. директора Фонда покрену етички, а вероватно и још неки, поступци.

У светлу свега што испричах помало бизарно звуче речи Дејана Поповића из поменутог прошлогодишњег интервјуа *Времену* где он на питања новинара „*Да ли САНУ треба више да реагује када је реч о друштвеним питањима*“ и „*Пита ли струку ико ишта?*“, између осталог, оговара:

„САНУ не може и не треба да има друштвену улогу у том погледу јер је степен различитости у размишљањима, што је потпуно логично за научнике, огроман. Да бисте направили продор, морате да будете другачији од средине. Та потреба за сталним друштвеним ангажовањем Академије долази из једног другог времена. Оно где би САНУ могла да делује је да можда буде рецензент одређених ствари јер су академици у великом броју случајева интегралне личности и могу да учествују у различитим питањима...“

и

„...*Ми и данас имамо истакнуте стручњаке у Академији, а свакако и у дијаспори, који би могли много тога да пројектују, али нема ко да то направи, јер нема ко да донесе одлуку да идемо тим путем и да се ослонимо на српску памет. Зашто? Између осталог и зато што се увек јави оно чувено, да преведем на црногорски, „А ђе сам ту ја?“*“

Академик Дејан Поповић је вешт човек, инжењер, који слаткоречиво и течно излаже своје мисли, он је светски човек (*рече недавно да је 26 година провео у*

иностранству и да је само с две авио компаније прелетео 4 милиона километара), који чак тврди да је срећан и да као такав хоће да буде пример другима да се може остати овде и бити срећан (погледати видео биографију Дејана Поповића, САНУ). Моја маленкост ипак мисли да не би ваљало да он постане локални пример за углед и подражавање. Или је, нажалост, он то већ постао?

Што се мене тиче, јасно ми је да Дејан и породица више не би требало да остану без надзора квалификованих ревизора, који би повремено претресали њихове послове за наше паре. Иначе, последњих година су, по мом мишљењу, разни 'поповићи' српску науку/просвету у црно завили, а одскора је у и кредитну јаму увлаче.

И, само још једну ситницу бих овде да поменем. Има томе више од годину дана како повремено покушавам да на сајту Фонда за науку сазнам састав Надзорног одбора Фонда. Увек ми стигне следећа порука:

Надзорни одбор

Ускоро више информација о члановима НО

Да никаквог надзора нема најбоље се види из тога како су дељена средства у оквиру ПРОМИС позива. Ваљало би хитно изборити се да се неколико часних људи изабере у надзорни одбор Фонда, бар то, док се закон не промени и овакав накарадни Фонд сасвим не укине. Да ли је то уопште могуће урадити с бућоглавцима и просејаним 'шодером' који данас у МПНТР управља српском науком и просветом? Разумни властодржци би, после оваких игранки око ПРОМИС-а, морали хитно да разјуре читав руководећи састав и Фонда и МПНТР.

Игор Пашти

Кад ме већ пут нанесе на Факултет за физичку хемију УБ, остаћу ту да погледамо још једног добитника ПРОМИС пројекта. Ради се о ванредном професору *Игору Паштију* (36) и пројекту („*Паметно дизајнирање интерфаза електрода за ефикасну електрокаталитичку производњу водоника*“):

RATIONAL DESIGN OF
MULTIFUNCTIONAL ELECTRODE
INTERFACES FOR EFFICIENT
ELECTROCATALYTIC
HYDROGEN PRODUCTION

Igor Pašti

Fakultet za fizičku
hemiju, Univerzitet
u Beogradu

94,886.10 €

Игор Пашти је по свим релевантним параметрима **најбољи од свих учесника** на ПРОМИС конкурс. Ево најважнијих података о њему са сајта факултета на коме је он тренутно **продекан за науку и докторске студије**:

ПРЕДМЕТИ:

- Електрохемија

- Електрохемијска кинетика
- Физикохемијске основе науке о материјалима
- Реакциона динамика
- Кинетика електродних реакција

ОБЛАСТИ ИНТЕРЕСОВАЊА:

Материјали за конверзију енергије; електрокатализа; моделирање материјала; дизајн материјала; угљенични материјали

ОБРАЗОВАЊЕ

- 2007 – 2009: докторат из физичке хемије, Универзитет у Београду – Факултет за физичку хемију, GPA 10/10 (Наслов тезе: *Корелација електронских и електрокаталитичких својстава површина прелазних метала*. Одбрањено: 28.12.2009. Ментор: Проф. др Славко Ментус)
- 2004 – 2007: основне студије физичке хемије, Универзитет у Београду – Факултет за физичку хемију, GPA 10/10

ИСТОРИЈА ЗАПОСЛЕЊА

- 2016 – : ванредни професор, Универзитет у Београду – Факултет за физичку хемију
- 2011 – 2016: доцент, Универзитет у Београду – Факултет за физичку хемију
- 2008 – 2011: асистент, Универзитет у Београду – Факултет за физичку хемију
- 2007 – 2008: сарадник у настави, Универзитет у Београду – Факултет за физичку хемију

ОДАБРАНЕ ПУБЛИКАЦИЈЕ

2 универзитетска уџбеника, преко 100 научних радова индексираних у Scopus-у и WOS-у

ЦИТАТИ

- Број цитата: 1.781 (SCOPUS, 16-04-2020), 2141 (Google Scholar, 16-04-2020);
- Hirsch-ов индекс: 22 (SCOPUS, 16-04-2020), 26 (Google Scholar, 16-04-2020);
- *Google Scholar* на дан 17.04.2020 приказује 134 библиографске јединице и 2.141 цитат.(прим. ФРВ)

Импресиван је и списак пројеката на којима је учествовао:

УЧЕШЋЕ У НАЦИОНАЛНИМ ПРОЈЕКТИМА

2011-	Projekat III45014 „Litijum-jonske baterije i gorivne ćelije: istraživanje i razvoj“, finansiran od strane Ministarstva prosvete, nauke i tehnološkog razvoja, (PI – Prof. Dr Slavko Mentus)
2008-2010	Projekat br. 142047 „Struktura, termodinamičke i elektrohemijske osobine modernih materijala za konverziju energije i nove tehnologije“ finansiran od strane Ministarstva prosvete, nauke i tehnološkog razvoja, (PI – Prof. Dr Slavko Mentus).

УЧЕШЋЕ НА МЕЂУНАРОДНИМ ПРОЈЕКТИМА

2017 – 2018	Projekat multilateralne naucne i tehnoloske saradnje u dunavskom regionu u 2017-2018 „Conducting polymer composites“ br. DS 2016-0027. (br. 337-00-00136/2016-09/41 at MPNTR);
2015 – 2018	NATO -Science for Peace and Security (SPS) Programme, Project G4925 - „DURAPEM - Novel Materials for Durable Proton Exchange Membrane Fuel Cells“;
2014-2016	SCOPES (Scientific cooperation between Eastern Europe and Switzerland – project no. IZ73ZO_152457 „Conducting polymers synthesized by enzymatic polymerization“, financed by Swiss National Science Foundation (SNSF) and the Swiss Agency for Development and Co-operation (SDC);
2012-2015	FP7 JTI FCH-JU project „EURECA” (Efficient use of energy converting applications), project reference 303024 (PI for Serbia Dr Milica Marčeta Kaninski, INN Vinča);
2012-2015	„Catalysis by metal clusters supported by complex oxide systems” (collaborative grant), financed by Swedish Research Council, (PI: Natalia Skorodumova, KTH Stockholm, Sweden);
1.10.2013. – 30.09.2014	Danube States R&D network project: „New materials and devices based on conducting polymers and their composites“, financed by he German Federal Ministry of Education and Research;
2010 -2011	Bilateral project „Distribude simulation of biomolecules dynamics on computer grid“ University of Belgrade – Faculty of Physical Chemistry (Belgrade, Serbia) and Insititute Ruđer Bošković (Zagred, Croatia);
2007-2008	„Agreement on Research Cooperation on the Electode Materials for Lithium Polymer Batteries” (Varta Microbattery GmbH / University of Belgrade - Faculty of Physical Chemistry);
2007-2008	„Agreement on Research Cooperation on the Electode Materials for Lithium Polymer Batteries” (Varta Microbattery GmbH / University of Belgrade - Faculty of Physical Chemistry).

НЕНАУЧНИ ПРОЈЕКТИ

2015	„Nauka oko nas” (projekat promocije nauke, finansiran od strane Centra za promociju nauke), rukovodilac;
2016	„Naučna kombinacija” (projekat promocije nauke, finansiran od strane Centra za promociju nauke).

Игор Пашти је рецензент многих часописа, од којих су неки међу најбољим светским часописима у областима којима се бави:

ACS Applied Materials & Interfaces, Journal of Physical Chemistry, Electrochimica Acta, Computational Material Science, Chemical Physics, Physical Chemistry Chemical Physics, RSC Advances, Catalysis Science & Technology, Environmental Science: Nano; Fullerenes, Nanotubes and Carbon Nanostructures; International Journal of Hydrogen Energy, Journal of Alloys and Compounds, Ionics, Match, Materials Science in Semiconductor Processing, Analytical Letters, Journal of Computational Science, Chemistry of Materials, Journal of Electroanalytical Chemistry, Chemistry of Materials, Journal of Nanostructure in Chemistry, Journal of Serbian Chemical Society, Hemijska Industrija.

Све што је о себи Игор написао, написано је с мером, све изгледа више него пристojно и вероватно бих прескочио сваку даљу проверу¹⁰ да не видех да је Игор био на једном НАТО пројекту и да не послушах његов кратки интервју на сајту РТС: „*Игор Пашти, најмлађи доцент на Факултету физичке хемије*“ (09.04.2018). Ту је он, осврћући се на свој рад на бројним пројектима, рекао следеће:

„Најважнији је пројект Министарства просвете којим руководи академик Ментус. Поред тога, имамо још један, већи страни пројект, а који је из НАТО програма (SPS)¹⁰, пројект који се завршава ускоро, али који је факултету донео значајну међународну сарадњу и значајне комаде опреме које смо дуго покушавали да набавимо.“

Мислио сам да је само бућоглави академик-хемичар Богдан Шолаја могао да се хвали својим НАТО пројектом, кад видим да се тиме хвале и „млади“ физикохемичари. Како онда да им верујемо да ће „пааметно“ развијати нешто за електрокаталитичку производњу водоника ако нису у стању да разликују савезе за освајање и ратовање од савеза за мир и сигурност. Да ли су „комади опреме“, који ће се већином користити у повећању производње „купус радова“, довољан разлог да српски професор универзитета зажмури и себе убеди да није доживео, заједно са свима нама, злочиначко НАТО бомбардовање 1999. године?

Није Игор Пашти само у вези циљева НАТО савеза дезоријентисан. Превидео је он и циљеве ПРОМИС позива. Поновићу их и на овом месту: „*Програм је намењен извршним пројектима младих истраживача, у раној фази каријере...Програм има за циљ да укључи извршне младе истраживаче у научноистраживачки рад, ојача професионалне капацитете младих истраживача у раној фази каријере, оспособи младе докторе наука за руковођење пројектима, као и да пружи подршку младим истраживачима да унапреде вештине за конкурисање за истраживачке и развојне пројекте на националном и међународном нивоу, посебно у Европској унији. Такође, Програм настоји да подстакне креирање нових пројектних тимова и подржи*

¹⁰ The Science for Peace and Security (SPS – Научни програм за мир и сигурност) Programme promotes dialogue and practical cooperation between **NATO member states** and **partner nations** based on *scientific* research, technological innovation and knowledge exchange.

реализацију изврских идеја у научноистраживачком раду које ће позитивно утицати на развој друштва и привреде. “

Неприлично је да се Игор Пашти, који далеко превазилази квалификације које су се ПРОМИС позивом захтевале, појављује и такмичи с младим истраживачима које би по идеји позива требало: *укључити, ојачати, оспособити, унапредити им свеколике вештине*, ... Ништа од тога Игору одавно није потребно. Што је горе, не наступа он ни с неком новом *изврском* идејом. Пошто је на Факултету за физичку хемију УБ запослен од почетка своје каријере изгледа да реду и осећају шта је прикладно и дозвољено, а шта не иде, није имао ко да га подучи. Знајући ко је тамо последње три деценије *'коло водио'* мислим да је Игору било скоро немогуће да нађе примере за углед. Бар оне с разумно (RATIONALLY) *'еластичним'* моралом. Због тога сам се прихватио незахвалног посла да га добронамерном критиком, која следи, покушам посаветовати и на време опоменути да се тргне. Надам се, не само њега.

Прво бих, све заједно и Игору, потсетио на то да је он 2011. године добио најпрестижнију награду коју даје САНУ за врхунска достигнућа у егзактним наукама. То је била прва додела такве награде за област хемијско-биолошких наука, износила је тада 5.000 евра, а Игор је освојио са својих 27 година. Иако то овде није важно, желим да кажем да сам семинару, који је Игор поводом те награде држао у САНУ, присуствовао и био пријатно изненађен његовом зрелошћу као истраживача. Знајући колико већина физико-хемичара кубури с квантном механиком, памтим да ми је било драго што су њихови најбољи представници решили да награде човека који је применом квантне физике у хемији и физичкој хемији солидно овладао. У исто време, прву такву награду за физику је добио 67 година стар, свеопште поштован и још више цењен, теоријски физичар Милутин Благојевић.

Отада је прошло 9 дугих година. Шта је, и с ким, Игор радио и урадио за све то време? Видели смо да радова, читата и пројеката има гомила. С обзиром да квантно-механички прорачуни базирани на теорији функционала густине, које он ради, спадају у област којом сам се и сам највише бавио, могу да кажем да његови теоријски радови задовољавају високе светске стандарде и да ми је веома драго да такав човек постоји и ради овде код нас. Нећу, нити ми је то циљ, да улазим у детаљну оцену тога чиме се све бавио. Већ рекох да је то импресивно, много, чак превише (камо среће да неке радове није упоште потписао). Говорићу само о ономе што мислим да не ваља у садашњем приступу животу и раду, овог вредног, талентованог и релативно младог човека.

Радове које ћу даље поменути открио сам пре само десетак дана. Да сам за њих знао раније, Игору бих можда раније о мом ставу лично обавестио. О чему се ради? У питању су три рада у вези с једним од националних пројеката: *„Водонична енергија – развој нових материјала: електролитичко добијање водоника, водоничне горивне ћелије, изотопски ефекти“* који је водио бивши директор Института „Винча“, Милица Марчета Канински, а на којима је један од коаутора Игор Пашти. Пре свега приметимо да је тема овог националног пројекта иста, мада мало шири, као и пројект који је за ПРОМИС пријавио Игор Пашти. Толико о изврским и новим идејама младих „почетника“. Ево тих радова и њихових аутора:

1. International Journal of Hydrogen Energy 38(2013)16071- 6079

„Is platinum necessary for efficient hydrogen evolution? – DFT study of metal monolayers on tungsten carbide“

Dragana D. Vasić Aniđijević a, Vladimir M. Nikolić a, Milica P. Marčeta-Kaninski a, Igor A. Pašti b,*
a University of Belgrade, Vinča Institute of Nuclear Sciences, Mike Petrovića Alasa 12-14, 11001 Vinča, Serbia
b University of Belgrade, Faculty of Physical Chemistry, Studentski trg 12-16, 11158 Belgrade, Serbia

2. International Journal of Hydrogen Energy 38(2013)xxx(2015)1--12

„Structure, chemisorption properties and electrocatalysis by Pd₃Au overlayers on tungsten carbide – A DFT study“

Dragana D. Vasić Aniđijević a, Vladimir M. Nikolić a, Milica P. Marčeta-Kaninski a, Igor A. Pašti b,*
a University of Belgrade, Vinča Institute of Nuclear Sciences, Mike Petrovića Alasa 12-14, 11001 Vinča, Serbia
b University of Belgrade, Faculty of Physical Chemistry, Studentski trg 12-16, 11158 Belgrade, Serbia

3. International Journal of Hydrogen Energy 39 (2014)11175-11185

„On the tungsten carbide synthesis for PEM fuel cell application -- Problems, challenges and advantages“

Vladimir M. Nikolić a, Ivana M. Perović a, Nemanja M. Gavrilov b,
Igor A. Pašti b, Aleksandra B. Saponjića, Predrag J. Vulić c,
Slavko D. Karić a, Biljana M. Babić a, Milica P. Marčeta Kaninski a,*

a University of Belgrade, Vinča Institute of Nuclear Sciences, Mike Petrovića Alasa 12-14, 11001 Vinča, Serbia

b University of Belgrade, Faculty of Physical Chemistry, Studentski trg 12-16, 11158 Belgrade, Serbia

c University of Belgrade, Faculty of Mining and Geology, Laboratory of Crystallography, Djušina 7, 11000 Belgrade, Serbia

Прва два рада односе се на сложене теоријске прорачуне процеса на површинама карбида волфрама у оквиру теорије функционала густине (DFT). Драгану Васић Аниђијевић не познајем, али физикохемичари Владимир Николић и Милица Марчета Канински, тада у Лабораторији за физичку хемију Института „Винча“, као коаутори овог чисто теоријског рада, нису имали ни теоријске шансе да овим радовима ишта паметно и смислено допринесу. Теорију функционала густине њих двоје не познају ни у фрагментима, а да нешто помоћу ње за коначно време срачунају могу само у неком другом животу. Ова моја тврдња је лако проверљива организовањем контролне провере, можда испита, пред компетентном комисијом. Ако сам у праву, онда све ово личи на 'закун' научника Игора Паштија на одређено време ради обављања одеђеног посла ('*scientist for rent*') – метод који се иначе масовно и свесно користи и подржава последње две деценије у науци Србије.

На трећем раду из 2014. године, посвећеном горивним ћелијама, Игор Пашти је један од девет потписника рада из три београдске научне институције. Овај рад је послужио да правда добијена средства с два научна пројекта која је финасирао МПНТР. Један је већ горе поменути пројект горивних ћелија Игоровог 'учитеља' академика Славка Ментуса (Ш45014). Проблем с овим радом је у Славку Карићу. О учешћу на пројектима за науку Славка Карића сам већ писао у чланку: „Где су границе стида“, који је „Политика“ објавила 23.12.2018. године. Коментаришући речи Милице Марчете Канински, која је у то време била директор Института „Винча“, кад она каже: „Онај кога је држава иколовала да буде доктор наука треба да ради за државу, а не да научне радове пише за себе“, написах тада следеће:

„Схватајући да презир према научницима не може бити случајан, покушах да разлоге за овакво неразумно зборење главног човека института потражим у научностручној биографији младе „директорке“. Понешто и нађох. На једном од националних пројеката на коме учествује: „Водонична енергија – развој нових материјала: електролитичко добијање водоника, водоничне горивне ћелије, изотопски ефекти“, поред два помоћника директора института из њене матичне Лабораторије за физичку хемију (ЛФХ), Бојана Радака и Владимира Николића, на овом пројекту, као истраживач сарадник, фигурише и стручњак за безбедност, поменути муж (супруг) „директорке“ Славко Карић. На Кобсону се може лако наћи да је овај безбедњак потписан на четири рада у „врхунским међународним часописима“ у периоду од 2014. до 2017. године, заједно са својом одскора супругом и „директорком“. Радови у просеку имају преко седам аутора, а један од коаутора на сва четири рада је и помоћник директора за технолошки развој Владимир Николић. Колико је, када и како допринео сваком од ових научних радова „истраживач сарадник“ Славко Карић мени је тешко да проценим. Питам се: Да ли уопште постоје тако осетљиви инструменти, на Земљи и у космосу, који би тај допринос могли да квантификују?

Свестан да је и ово до сада превише, не могу а да не додам још пар запажања. Поменух да је на цитираном пројекту ЛФХ ИНН „Винча“ један од учесника и помоћник директора Института за организацију и ПР, научни саветник Бојан Радак. Невероватно би било да он, као бивши вршилац дужности директора института и човек одговоран за јавне контакте, није приметио тако очигледно профанисање институције у којој је провео радни век. Да све буде још гротескније, **он је један од седам чланова Одбора за професионалну етику Универзитета у Београду**. Надајмо се да ће се овај одбор огласити пре ресорног министарства.“

Ни ресорно министарство ни Одбор за професионалну етику УБ се нису огласили. Ово им је било МАЛЮ. Били су преокупирани Малим (Синишом), због плагијата. Тек кад се, после неког времена, догодило хапшење Славка Карића Управни одбор Института је невољно прихватио оставку Марчете Канински. Она је без икаквих санкција напустила Институт у „Винчи“ и прешла у „Институт за општу и физичку хемију“ при Факултету за физичку хемију УБ. Што је још жалосније њу, овакву и после многих у штампи објављених брљотина које су јој приписиване, је јавно у заштиту стављао председник скупштине Србије. Да ли је то радио само због женске

солидарности? Не искључујем могућност да се и Милица Марчета Канински појави на Паштијевом ПРОМИС пројекту.

Кад сам ово горе писао нисам проверавао којим је све научним пројектима „својим преданим радом“ допринео Славко Карић. Радује ме што видим да је његов рад коришћен да се правда и један од појеката САНУ, који води још један прави мушкарац: академик Славко Ментус. Сигуран сам да овај други, академик Славко, неће дуго чекати да Игор Паштија за чланство у САНУ предложи. Типујем да ће то бити пре него што Игор напуни 40 година. Не знам само да ли ће му рад за НАТО донети, или одузети, гласове?

На крају овог кратког осврта на рад и деловање Игор Паштија, бићу слободан да изнесем Игору неке предлоге за будућност. Пројеката и сарадње, Игоре, имаш много више него што ти треба. У журњаву за параме те гурају неспособни и преваранти који, како ми изгледа, преовладавају у твом окружењу. Ако ти требају паре, и ако се држиш оне народне *’ћукале се легле се’*, батали науку иди у бизнис. Тамо ћеш лакше и много више зарађивати и нећеш на грбачи вући којекакве вуцибатине. Ако остајеш у науци смањуј пројектно оптерећење и бављење ефемерностима и будалаштинама, као што су биле оне са Центром за промоцију науке и концентриши се на неки озбиљан научни проблем. Покушај да урадиш нешто стварно вредно. Прављење купус радова у 'епсилон околини' онога што си ти овде, или неко други негде у свету, већ урадио, не доликује ти. Девет најлепших година за велика дела после, САНУ награде, су ти скоро „појели скакавци“. Не дозволи да ти још толико поједу, а да не покушаш да мало дубље заореш. Можеш ти много више. А, и студенти којима предајеш, нису мала нити неважна обавеза. По добром што си им пренео ћете памтити. Што се мене тиче, у данашњу САНУ, у којој преовладавају пиљари, ћифте и мешетари бих те сутра примио, али би морао јавно да се покајеш због рада на НАТО пројекту¹¹. И, наравно, не би се смело десити да си предвидео да на твом ПРОМИС пројекту буде Милица Марчета Канински. А, ако ти је Марчета Канински с Владимиром М. Николићем на пројекту, спаса вам нема.

Накнадни додатак: Дан после Васкрса, за сваки случај проверих шта још Reserchgate даје за Игор Паштија. Имао сам шта видети. Нови НАТО пројект Игорa с једним Бошњакoм и једним Словенцем:

Optimizing Fuel Cell Catalyst Stability upon Integration with Reforming - OFICeR (NATO SPS Project 2020 - 2023)

- [Sanjin Gutic](#)
- [Nejc Hodnik](#)
- [Igor Pasti](#)

Goal: Stable and affordable PEM-FC for reliable autonomous supply of electricity by (i) replacing a typical high-surface-area with graphene-based carbon and (ii) decreasing the Pt

¹¹ У стварно с р п с к у Академију наука и уметности, оваквог Игор Паштија никад не бих пустио ни да привири. За много мањи грех двоструки нобеловац, Марија Кири, није 1911. године изабрана у Француску академију наука.

content. New Pt-modified-graphene and non-Pt-modified-graphene composites will be developed and tested at relevant conditions (diesel reformer) Stability of PEM-FC catalyst will be addressed by feedback between synthesis, modeling and advanced characterization.

- Labs:
- Sanjin Gutic's Lab
- ElectroCat Lab

На веб страници Нејца Ходника нађох колико пара вреди НАТО пројект (није јасно да ли је то само Словенцима или за све):

NATO SPS Value: ~182,100EUR At National Institute of Chemistry, Ljubljana, Slovenia Project: Optimizing Fuel Cell Catalyst Stability upon Integration with Reforming(OFICeR).

После овога само могу да се запитам: „Јесу ли то дошла времена кад паметни треба да ћуте, будале да говоре а фукаре да се богате“?

Милица Вујковић

Пре него заћутим, дужност ми је да овај започети посао приведем крају. Зато прелазим на трећег незаслуженог ПРОМИС лауреата који је запослен на Факултету за физичку хемију УБ. То је виши научни сарадник *Милица Вујковић*. Она је у **38**. години живота и за финансирање је одређен њен пројект:

HIGH-CAPACITY ELECTRODES FOR
AQUEOUS RECHARGEABLE
MULTIVALENT-ION BATTERIES
AND SUPERCAPACITORS: NEXT
STEP TOWARDS A HYBRID MODEL

Milica Vujković
Fakultet za fizičku
hemiju, Univerziteta u
Beogradu

180,689.98 €

„Електроде високог капацитета за водене пуњиве вишевалентно-јонске батерије и суперкондензаторе: наредни корак према хибридном моделу“. Да су рецензенти и остали из Фонда били мало опрезнији, разумнији и паметнији не би дозволили да се одобри још један пројект у већ префинансираној области *'куварских рецепата'* за електрокаталитичке електроде. Да су се бар мало оцењивачи запитали: чему све то и од кога, закључили би да је то још једна тема која се папагајски понавља у радовима Славка Ментуса и његових пратилаца и, по ко зна који пут, наплаћује од државе. Могли бар да провере шта је било с два групна патента из ове области:

- Н. Гаврилов, **М. Вујковић**, **И. Пашти**, Г. Ћирић-Марјановић, С. Ментус, Електролитички суперкондензатор на бази угљеничних наночестица с воденим електролитичким раствором, бр. Пријаве 2011/0565, Прихваћен патент;

- **М. Вујковић**, И Стојковић, Н. Цвјетићанин, С. Ментус, Композит *LiFe0.95V0.05PO4/C* као електродни материјал за секундарне литијум-јонске батерије с воденим електролитичким раствором, број пријаве 2012/0243.

Да нису случајно негде примењени? Или им само служе за цитирање и другарско награђивање. У поглављу: „Награде и признања“ М. Вујковић, приликом избора у звање доцента, наводи:

2014 - Награда Привредне Коморе Београда за најбољу докторску тезу у 2012/2013 која је од интереса за економију Београда;

2015-Награда Привредне Коморе Београда за проналазак "Електрокаталитички суперкондензатор на бази угљеничних наночестица с воденим електролитичким раствором" остварено у 2013/2014 години.

Било би баш поучно видети колика је корист „економији Београда“ и шире од проналазака академика Славка Ментуса заједно са целим његовим 'јатом'. Њих десеторо се води, поред тога што су сви на пројектима МПНТР, још и на пројекту САНУ (F-190): „Електрокатализа у савременим процесима конверзије енергије“. Где год могу узеће, јер их нико никад није контролисао. ПРОМИС је у и том смислу идеалан. Ништа нарочито се не мора урадити да би се добијене паре оправдале. Кроз две године, ко жив, ко мртав? Милица Вујковић је и пројектно била хиперактивна:

Scientific projects

2019-2020- Bilateral Project "Development of ecological Li-ion batteries ", between Serbia and Montenegro, manager of the Serbian team;

2018-2020 Bilateral Project " Developments of novel materials for alkaline-ion batteries", between Serbia and Slovenia, manager of the Serbian team;

2015-2018: Project "DURAPEM-Novel Materials for Durable Proton Exchange Membrane Fuel Cells", NATO-Science for Peace and Security (SPS) Programme, G4925, Slovenia and Serbia, participant;

2013-2015: Bilateral Project: Transition metal oxides as electrode materials for lithium ion batteries, between Serbia and Portugal, participant.

Non-scientific projects

- Project "Science in Motion for Friday Night Commotion 2014-2015" (SCIMFONICOM 2014-2015).

- HORIZON 2020- MSCA-NIGHT-633376), participant;

- Project "Science in Motion for Friday Night Commotion 2013" (SCIMFONICOM 2013, FP7-PEOPLE-2013-NIGHT), participant.

Интересантно је овде цитирати извод из Извештаја комисије, састављене од четири члана, која је 14.07.2015. године одлучивала кога од два кандидата да изабере на место доцента на Факултету за физичку хемију:

„Др Милица Вујковић има докторат физичкохемијских наука, запослена је на Факултету за физичку хемију Универзитета у Београду у звању научни сарадник на пројекту Министарства. Помагала је у изради 6 дипломских радова и 2 мастер рада који су из области Електрохемије и Физичке хемије материјала. Тренутно помаже у изради 3 мастер рада. Била је члан комисија за одбрану 1 дипломског и 1 мастер рада као и 1 специјалистичког рада.“ Милица није прошла на избору за доцента. Комисија се тада

одлучила да изабере две године старијег Немању Гаврилова. Да још само додам да су њени радови прикупили нешто преко пет стотина цитата што је пристојан број.

Милица Вујковић је учествовала на истом НАТО пројекту као и Пашти. Бавила се, и још увек ради, на материјалима за развој метал јонских батерија, литијум јонских батерија и горивних ћелија увек под руководством Славка Ментуса. То је *'издрнана и прочешљана област'*, која не обећава никаква значајна открића, на „нашем терену“, ни у блиској ни у даљој будућности. *Велики број физикохемичара се у тој области данас прехрањује.* Углавном се, на мало измењен начин, синтетишу већ познати и проверени материјали и једињења и то се, после „мучења“ и „сликања“ узорака на све доступне начине, нуди и штампа у једном од „малог милиона“ часописа који излазе „којекуде“ по свету. Милица Вујковић је пет година студирала, с пристојних 30 година је докторирала и сада, с пуних 37 година, добија да води пројект вредан 180 хиљада евра. **Она 2015. године није прошла на избору за доцента у својој тридесет другој години,** да би у тридесет осмој истрчала на терен као изузетна млада нада и покупила огромна државна средства на ПРОМИС рулету!? То је био трећи и највреднији пројект који је додељен Факултету за физичку хемију УБ. Огромне кредитне паре се дају да се ради нешто што је већ рађено и бар три пута плаћено. Како то квалификовати: као огољену отимачину, или као потпуно лудило? Милица је за ово најмање крива. Њу су научили да: **„свако има демократско право да о себи мисли све најлепше и да је само небо граница“.** Ово је право место и тренутак да мало променимо музику.

ТЕТКА ИВА - ПРОМИС ТРОЈКАШ (h=3)

Не би било добро да један, за Европом тако жудећи кандидат као што је Србија, не покаже зрело разумевање за представнике/јуришнике српског женског феминистичког пројекта и покрета. Зар је било бољег начина да се то искаже од финансирања пројекта који ће водити највећи, можда једини икад, светски стручњак за давну и новију историју *ж е н с к о г* свирања уз гусле, фрулу и дудук, и додатно, незаобилазни зналац српске и светске хип хоп (реп) „глазбе“? Чetrдесет једну годину старом доценту Факултета музичке уметности Универзитета у Београду, *Иви Ненић (1979)*, ће бити финансиран „изврсни научни“ пројект под називом:

FEMALE LEADERSHIP IN MUSIC: A CROSS-GENRE RESEARCH OF WOMEN'S ROLES, AGENCY AND COLLABORATIVE MUSIC- MAKING PRACTICES IN SERBIA	Iva Nenić	Fakultet muzičke umetnosti, Univerziteta umetnosti u Beogradu	86,419.47 €
---	--------------	---	-------------

„ЖЕНСКО ЛИДЕРСТВО У МУЗИЦИ: ХИБРИДНО-ЖАНРОВСКО ИСТРАЖИВАЊЕ УЛОГА ЖЕНА, ПОСРЕДНИКА И ЗАЈЕДНИЧКОГ ВЕЖБАЊА У ИЗВОЂЕЊУ (И КОМПОНОВАЊУ) МУЗИКЕ У СРБИЈИ“. Знам да би ме многи на овом месту посаветовали речима: „*Ако је неко луд, не буди му друг*“ и да би такав савет било веома паметно прихватити. Али ја ипак морам овај посао да приведем крају.

Прихватимо, на тренутак, да српски научни фондови имају огромне вишкове, да су намирили све недавно излегле научне гладне птиће, да више не знају шта ће од пара и да су решили да их потроше на одмор и разоноду уз „науку о музици“. Да ли је Ива Ненић за то прикладан кандидат и зашто је баш она одабрана да попуни тај део „научног фазног простора“? У том циљу погледајмо какав је Ива била ђак и студент и које то научне резултате баштини у својој петој деценији живота. Биографске податке сам узимао из Извештаја комисије за оцену и одбрану докторске дисертације мр Иве Ненић „*Дерегулација канона: идентитети, праксе и идеологије женског свирања на традиционалним инструментима у Србији*“, поднетог на састанку одржаном **12. марта 2015. године**. Поред три члана комисије с Факултета музичке уметности, овај Извештај су потписали и: др Наила Церибашић, научни саветник на Институту за етнологију и фолклористику у Загребу и насловни редовни професор на Одсеку за музикологију Музичке академије Свеучилишта у Загребу и др Јелена Ђорђевић, редовни професор и шеф Одељења за новинарство и комуникологију Факултета политичких наука у Београду. Ива је тада била асистент на Катедри за етномузикологију Факултета музичке уметности у Београду. Ево шта је на почетку тог Извештаја написано (*истицања су моја*):

„Студије етномузикологије на Факултету музичке уметности **уписала је 1996. године** након дипломирања у средњој музичкој школи и завршене друге године редовне гимназије. Током студирања учествовала је у истраживачким екскурзијама у организацији асистената и професора Катедре за етномузикологију, као и у

истраживањима спроведеним у оквиру програма **Истраживачке станице Петница** и организације „**Млади истраживачи Србије**“, да би пред крај студија организовала и самосталне истраживачке пројекте у области традиционалне и популарне музике. Паралелно са студијама етномузикологије, похађала је студије Опште књижевности и теорије књижевности на Филолошком факултету у Београду. Током апсолвентског стажа усавршавала се на једногодишњем програму **Центра за женске студије у Београду** (2002) и у оквиру **Главног програма Београдске отворене школе** (2003). Течно говори енглески и руски језик, и служи се бугарским. У периоду од 1998. до 2002. године била је студент-сарадник **Одељења за етнологију и антропологију** Истраживачке станице Петница. У Београдској отвореној школи обављала је функцију демонстратора при културолошким модулима Одељења за напредне додипломске студије, у периоду од 2003. до 2005. године. Током основних студија наступала је са ворлд фјуџн саставом Архаи и освајала награде на међународним музичким фестивалима. Еквивалент мастера (односно, статус дипломираног етномузиколога) стекла је 2004. године одбравивши рад „*Мишљење о музици, мишљење музичког: ка тематизацији културно-музичке праксе на примеру овчарске свирке Муслимана Пеиштерско-сјеничке висоравни*“, под менторством редовног професора др Димитрија О. Големовића, с оценом 10. За најбољи дипломски рад на Одсеку за етномузикологију добила је награду из фонда „Александар Ђорђевић“, а те исте године је понела и признање студента генерације ФМУ. 2009. године завршила је магистарске студије на Групи за теорију уметности и медија Интердисциплинарних студија Универзитета уметности у Београду, с радом насловљеним *Повратак прошлог: критички приступ идеологијама традиције*, реализованим под менторством редовног професора др Миодрага Шуваковића. Докторске студије етномузикологије по новом болоњском програму Ива Ненић уписује 2008. године, и у року даје све испите с просечном оценом 10. Њена истраживачка и теоријска интересовања обухватају идентитет и идентификацију у праксама културе и уметности, постмарксистичку теорију идеологије, трансформацију резидуалних музичких пракси у смеру савремених музичких жанрова, различите феномене неотрадиционалне и популарне културе Србије и Балкана, историјске и савремене конструкције родности и полности, као и нарације о музици и о идентитету у глобалном друштву након дигиталне револуције.

У периоду након завршетка основних студија (2004) па до данас Ива Ненић је учествовала на бројним националним и међународним конференцијама, семинарима, трибинама и округлим столовима из области етномузикологије, друштвених наука, феминистичке и родне теорије, теорије уметности и културе и филозофије, у организацији институција попут Факултета музичке уметности, Музиколошког института САНУ, Међународног савета за традиционалну музику (ICTM), Народне библиотеке Србије, Трећег програма Радио Београда, British Council-а, аустријске платформе *transit.at* и других. Објавила је више проблемских научних студија, прегледних радова и есеја у домаћим и страним научним и теоријским часописима, тематским зборницима и монографијама. Уређивала је веб часопис *Е-волуција* посвећен односу виртуелног окружења, нових технологија и савременог друштва. Њени преводи научних текстова из области наука о музици објављивани су у часописима као што су *Музички талас* и *Трећи програм Радио Београда*, а превела је и две књиге које су

објављене у угледним едицијама *XX век* и *Федон*. Додатно се усавршавала учешћем у пројектима самоорганизованих иницијатива попут групе ТкН (Теорија која хода, пројект „Учитељ незналица“), тематски организованим семинарима попут међународне радионице за докторанте *Current Trends in Ethnomusicological Research: Fourth International Doctoral Workshop*, (2012, **Центар за музику света** Универзитета у Хилдесхајму, Немачка) или оснивачке конференције регионалне **Мреже жена у извођачким уметностима Западног Балкана АСКА** (2011). Предавања по позиву одржала је на Институту за етномузикологију Универзитета уметности у Грацу (2012) и на Одсеку за извођачке уметности Факултета за уметност и медије Универзитета у Честеру (2013). Као предавачица остварује континуирану сарадњу с **Београдском отвореном школом, Истраживачком станицом Петница, Центром за женске студије, Факултетом политичких наука** и Групом за теорију уметности и медија Универзитета уметности, а гостовала је и неколико пута у програму институција попут Института за филозофију и друштвену теорију, и Дома омладине у Београду. У периоду од 2006. до 2010. године радила је као уредница музичких емисија на Трећем програму Радио Београда. Запослена је као асистенткиња на Катедри за етномузикологију Факултета музичке уметности од 2010. године. Члан је Српског етномузиколошког друштва, Међународног савета за традиционалну музику и Друштва за етномузикологију (Society for ethnomusicology). Учесник је два пројекта која подржава Министарство науке и просвете РС: „Музичка и играчка традиција мултикултуралне и мултиетничке Србије“, чији је носилац Катедра за етномузикологију ФМУ и „Родна равноправност и култура грађанског статуса: историјска и теоријска утемељења у Србији“, при Факултету политичких наука Универзитета у Београду.“

Зашто је ово, што надугачко цитирах, писано тако широко и бомбасто? Па да се сакрију **тужно-жалосне чињенице**:

-Да се не каже прецизно где је то Ива Ненић дипломирала кад је 2004. године стекла: „Еквивалент мастера (односно, статус дипломираног етномузиколога) одбранивши рад, после дуже контемпације, на важну тему у вези с „*културно-музичком праксом овчарске свирке Муслимана Пеиштерско-сјеничке висоравни*“. И какав је то „еквивалент мастера“ који власнику обезбеђује „*статус дипломираног етномузиколога*“;

-Да је Ива Ненић Факултет музичке уметности студирала **8** дугих година;

-Да је она први стални посао добила тек у 31 години;

-Да јој је од уписа на докторске студије 2008. године требало још пуних **7** година да докторира 2015. године са својих 36 година.

Пошто је Ива Ненић одлучила 2019. године да је „научница млада“, предлажем да је погледамо из тог угла. Google Scholar за њу даје следеће:

Iva Nenić

Faculty of music, Belgrade

No verified email

[ethnomusicology](#), [cultural studies](#), [gender studies](#), [philosophy](#)

Cited by	All	Since 2015	
<u>Citations</u>	35	20	
<u>h-index</u>	3	3	
<u>„Folk” behaving badly: newly composed folk music as popular culture</u>			
I Nenić			2014
Sweet sixties: specters and spirits of a parallel avant-garde, 440-448			
<u>„We are not a Female Band, We are a BAND!”: Female Performance as a Model of Gender Transgression in Serbian Popular Music</u>			
I Nenić			2015
Musicology, 135-156			
<u>„O (ne) poslušnim kćerima: žene i rod u diskursu naučne fantastike ... u Naš svet, drugi svetovi: antropologija, naučna fantastika i kulturni identiteti, ur</u>			
I Nenić			2010
Žikić, Bojan, 255-270			
<u>„Чија музика, каква тела:(фатална) парадигма турбофолка у светлу жанровских трансформација.”</u>			
И Ненић			2 2002
U Zbornik Beogradske otvorene škole, Radovi studenata generacija 3, 99-115			
<u>Deregulating the Canon: Identities, Practices, and Ideologies of Women's Playing of Traditional Instruments in Serbia</u>			
I Nenić			2015
New Sound: International Journal of Music 46 (2), 206			
<u>Inner/outer borderland: Contemporary'reworking'of gusle</u>			
I Nenić			2 2011
New Sound-International Magazine for Music, 17-28			
Institucija kao mesto naslaganja: kulturna politika i emancipatorska intelektualna praksa			
I Nenić			1 2008
Nova srpska politička misao, 45-50			

Овде је излистано шест од двадесет библиографских јединица Иве Ненић, које су прикупиле 35 цитата (са самоцитатима), не би ли стекли утисак о ширини и богатству тема које је разматрала. Да ли је неприметност њеног музичко-педагошког стваралаштва, или мала тржишна вредност инструмената којима је досадашњи живот посветила (Гусле, Фрула и Дудук), навела руководство Фонда да јој „одсече“ само 86,419.47 евра, није ми познато. Очигледно је да су се рецензенти и премудро руководство Фонда држали главних прокламованих програмских циљева свог ПРОМИС позива:

„Програм Фонда за науку по структури омогућава финансирање пројеката заснованих на извршним идејама које у будућности могу имати значајан утицај на

развој науке и истраживања, као и друштва у целини, а намењен је извршним пројектима младих истраживача.“

После овога паметно би било стати и ћутати. Ја ипак идем даље да покушам да докучим стварне разлоге за овако озверело поступање које је довело до предлога да се финансира горе поменута *ујдурма*. У том послу ми је Ива сама помогла својим радом и деловањем горе описаним у Извештају комисије за оцену и одбрану њене докторске дисертације. Своје „вјерују“ зрела Ива је осликала у раду: „Институција као мјесто неслагања: културна политика и еманципаторна интелектуална пракса“, који је објављен 2008. године у „Новој српској политичкој мисли“, одакле цитирам:

„Прећутни или манифестни идеолошки дискурс увек је утиснут у културну политику која се реализује у облику пројеката или као маса друштвених продукцијских пракси. Очигледно је да се идеологије, нарочито доминантне, бескрајно репродукују кроз институционалне и „спонтане“ аспекте културе: кључно питање за еманципаторску укљученост кроз културну политику у данашње време је како решити различите и често антагонистичке класне пројекте и интересе друштвених групација који захтевају да се њихов идеолошки домен материјализује.“

Ива је очигледно свој „идеолошки домен“ материјализовала. Нама остаје да видимо, бар приближно, каква је и чему је та идеологија и да ли је то употребљива идеологија за већину оних који живе у Републици Србији. Да не останемо слепи код очију и да посао у будућности можемо да тражимо једино као слепи гуслари (и гусларке, наравно).

Ива Ненић се у својим „делима“ представља као особа која воли, прихвата и разуме квир особе¹². Ова европски пожељна, у извођењу ултра феминистичка позиција, се наравно у Ивиним радовима представља као борба за права угрожених и потлачених. Ево неких од њих:

-Ретка међу својима: Гусларка у српској традицији (РТС понедељак, 18. јун 2018, 20:29)

„У свету у којем су главне улоге биле додељене мушкарцима, у којем се знало да су они ти који на крају дана спуштају гусле у крило и испевају причу засновану на личном искуству или народној епизи, појавиле су се ретке, одважне и талентоване жене, узеле гусле у своје руке стварајући нову женску епиту. Њихова гусларска прича је

¹² Научих и ја под старост да је **Квир** термин који потиче из енглеског језика и да је осамдесетих година означавао погрдан назив за хомосексуалне особе. Данас, кажу, има друго значење и користи се као назив за целокупну хомосексуалну, бисексуалну, трансродну и интерсексуалну заједницу као и хетеросексуалне особе које себе виде или живе свој живот ван хетеропатријархалних норми. Кажу и да се **Квир** додатно односи на активизам, покрет, теоријски правац као и на саму особу и њене "идентитете" и на тај начин да подразумева непристајање на „саморазумљиво“ прихватање друштвених правила.

креативни бунт и начин тражења боље позиције у друштву. Женска гусларска традиција у Србији и на целом Балкану је била и остала права реткост...“;

- This paper was written as part of the project: *Gender Equality and Cultural Citizenship: Historical and Theoretical Foundations in Serbia* (47021) „We are not a female band, we are a band!“: Female performance as a model of gender transgression in Serbian popular music“

Ми нисмо женски бенд, ми смо „бенд!“ : Женски наступ као модел трансгресије пола у популарној српској музици (Ненић Ива)

Инструментално извођење, вођство и ауторство жена у музици су историјски били подвргнути разним репресивним режимима, док се многе предрасуде и ограничења која се тичу женског музичког стварања још увек могу разабрати у савременој популарној музичкој пракси у Србији. Ови механизми су пренети у савремену музику с различитим идеолошким и стилским наклоностима, попут индие музичких кохорти и фолк - или на традицији- заснованих жанрова и сцена. Структурални предуслови, који артикулишу субјективну позицију женских инструменталиста, без обзира на жанр или сцену којој припадају, су недостатак историје женског свирања и захтев да достигну наводно више стандарде мушких музичара. Овај чланак почиње кратком генеалогijом женског инструменталног музичког извођења од касног социјализма до разноликости савремене популарне музике у њеном садашњем неолибералном контексту. У том контексту интерпретира дисциплинске механизме који ограничавају женско музичко стваралаштво и перформансе, бавећи се питањима идентитета и моћи путем женске агенције у музици. Кључне речи: српска популарна музика, индие сцена, агенција у музици, род, женске играчице

- Род, женскост и свирачице у дискурсу етномузикологије (цитат из одељка 1.9 поменуте докторске дисертације Иве Ненић, страна 111)

*Та „искључујућа укљученост“ у случају неће историје традиционалних свирачица у Србији заснива се на механизму претварања мање честог у изузетно или немогуће, који научни дискурс миметички преузима из доминантних културалних нарација о музицирању и даљом обрадом уздиже у раван епистеме. Чине га две симултане претпоставке и њихова разрада: најпре, да постоји „природна“ повезаност свирачке праксе с полом/родом, а потом и да све изузетке који не потпадају под регулативни оквир те повезаности не треба схватити као непобитни доказ променљивости и ситуираности норме, већ да их треба сагледати у маниру *excerptio probat regulam*, изузетка који правило потврђује и оснажује. На овом месту, у маниру деконструкције желим да укажем на другачију могућност читања ове знамените латинске максиме, коју данас најчешће узимамо у горенаведеном значењу изузетка који сам себе, такорећи, укида тиме што се поставља као 'вишак' или одступање у односу на правило, и тиме га чини још чвршћим. Оригинална изрека „*excerptio probat regulam in casibus non excerptis*“ употребљавана је у античком Риму у значењу да изузетни случајеви имплицирају (дакле, не „потврђују“) постојање правила изван њих самих у односу на која одступају (дословно „изузетак ставља правило на пробу“). Када, на пример, говоримо о гусларкама и њиховој изузетности из историје*

културе и из репрезентацијских дискурса (науке, теорије, институција), ту можемо уочити две логике. Прва – културална – јесте логика доминантне (патријархалне) друштвене формације која припрема место женским субјектима праксе тако што их „убеђује“ да су једине или прве у том идентитету („прва гусларка“), и тиме их истискује из тока историје, функционишући по данас устаљеном читању „изузетка који потврђује правило“ („жене не гуслају“, „она пева уз гусле“, мушкобања, необична/вирилна жена, дакле мора бити изузета из идентитетског оквира женскости → жене заиста не гуслају).

Ниједна гусларка никад овако **ј**ако није 'одгуслала'. Зар, не? Да видимо код кога се Ива научила феминистичкој „епопији“.

Већ поменух комисију која је оцењивала Ивину докторску дисертацију 2015. године, која је видно истакла да се она „током апсолвентског стажа усавршавала на једногодишњем програму Центра за женске студије у Београду (2002) и у оквиру Главног програма Београдске отворене школе (2003)“, и комисијску похвалу да Ива Ненић:

„Као предавачица остварује континуирану сарадњу с Београдском отвореном школом, Истраживачком станицом Петница, Центром за женске студије, Факултетом политичких наука и Групом за теорију уметности и медија Универзитета уметности...“

За малигно и аутошовинистичко деловање неких од побројаних организација понешто чух и сазнах и раније, а овде бих само да мало више, због свих нас, осветлим ко су и шта су. И откуд да Ива збори то што збори. За сада ћемо погледати шта су, ко су и шта о себи пишу и мисле *Београдска отворена школа* и *Центар за женске студије*.

1.

*Београдска отворена школа*¹³

(Боље друштво засновано на слободи, знању и иновацији)

Београдска отворена школа (БОШ) је непрофитна, образовна организација грађанског друштва основана 1993. године. БОШ оснажује људске ресурсе, унапређује јавне политике и јача капацитете цивилног, јавног и пословног сектора у циљу изградње бољег друштва заснованог на слободи, знању и иновацијама.

Зашто Београдска отворена школа?

Формални систем образовања који пружају образовне установе не може да задовољи све потребе и жеље за образовањем. Због тога мора доћи до сукоба између формалног система образовања и личних потреба и жеља, које тај систем не узима у обзир.

Неформалне образовне облике ваља сагледати не само као допуну формалном систему образовања него и као његову критику: право на побуну против застареле и уморне школе никад не застарева, као и право на избор властитог животног пута.

¹³ Делови преузети са сајта: <http://www.bos.rs/>.

Београдска отворена школа није обична школа, иако се у њој марљиво учи. У њој се, наиме, не школује уски стручњак који се устручава да било шта мисли и чини изван своје струке, него развијена личност отворена за сутрашњи дан света.

Залажемо се зато за Школу која развија критичко мишљење, а не за Школу која негује пасивно памћење: неко може пуно да памти, а да ништа не разуме. Желимо да из наше Школе не изађу уски стручњаци него широко образовани људи: Школа не производи толико стручњаке колико ствара мислиоце! Хтели бисмо да основни метод нашег рада буде стрпљив и плодан разговор, а не предавање ex-cathedra: од културе говора према култури разговора! То је једини пут који може да јемчи да међу мислиоцима не буде догматика, међу верницима фанатика, а међу политичарима тирана.

Није реч о томе да се студентима предаје пуко знање, него да се код њих развије воља за сазнањем. Не ради се о томе да се понуде готове истине, него да се развије љубав према истини и животу, истини и смислу. Искључиви циљ Школе није да полазници много тога знају, него да науче како се стиче знање.

Цитиране премудрости потписује: проф. др Ђуро Шушњић

(Предлажем свима да послушају и погледају овог „младог“ Крајишника како „мрси“ о толеранцији и како га пажљиво слушају: Religija i tolerancija-(segment 1,od 3) prof dr Đuro Šušnjić-Narodna biblilteka Srbije 30.01.2018: https://www.youtube.com/watch?v=Kr_Z3C1-8yY)

Шта су све до сада посејали?

344 обуке знања и вештина за више од 7350 учесника, чланова демократски оријентисаних политичких странака, синдиката, међународних, студентских и невладиних организација у периоду 1993-2015 у Србији и региону.

Пример једног образовног догађаја из недавне прошлости:

Регионална школа демократије „Нови лидери - нове могућности“ за 20 представница и представника подмладака политичких партија десног центра из земаља Западног Балкана, Сребрно језеро, 24 - 28. јул 2018. године.

Где су се тренутно инфилтрирали?

Београдска отворена школа има своје представнике у следећим радним групама и телима:

- Савет за Национални оквир квалификација Републике Србије;
- Савет за стручно усавршавање запослених у јединицама локалне самоуправе;
- Отворени модел координације за образовање одраслих;
- Међуминистарска радна група за израду нове Стратегије за реформу јавне управе у Србији за период 2021. до 2023. године;
- ХР форум Америчке привредне коморе у Србији;
- Labor Task Force Америчке привредне коморе у Србији;

- Радна група Министарстава просвете за праћење развоја каријерног вођења у дуалном образовању;
- Радна група за израду Стратегије климатских промена с акционим планом
- Радна група пројекта за израду Двогодишњег ажурираног извештаја према Оквирној конвенцији Уједињених нација о промени климе и Система за мониторинг, извештавање и верификацију (МРВ) у области климатских промена;
- Радна група за отворене податке;
- Међуминистарска пројектна група за стручне послове у координацији и праћењу процеса спровођења Стратегије реформе јавне управе у Републици Србији за период 2018. до 2020. године.

Још невероватнији је:

2.

Центар за женске студије

(<https://www.zenskstudie.edu.rs/o-nama/istorija-centra>)

О овом Центру и неким „црним“ женама и „женама у црном“ које су га оснивале и у његовом раду учествовале има доста тога, а оно што је важно да се зна је дато у ДОДАТКУ овом тексту. За праћење основне нити мог 'расказа', који покушава да открије разлоге који су довели до тога да се Иви Ненић–највећем стручњаку за историју женског свирања уз гусле, фруле и дудуке на кугли земаљској– додели ПРОМИС пројект, из тог Прилога ћу поменути само најрелевантнији део:

„Пресудан моменат у историји Београдског центра за женске студије је оно што се догађало у склопу наше дугорочне стратегије, а то је институционализација програма женских студија на Универзитету у Београду. После много напора читав један корпус програма из области женских и студија рода је добио акредитацију универзитета и, први пут је на Универзитету у Београду основана институција, која за циљ има изградњу и промовисање студија рода (**Центар за студије рода и политике**, на Факултету политичких наука). Данас радимо паралелно, градимо институцију **и делујемо ванинституционално** и то тако да се кроз међусобну подршку институционалног и ванинституционалног деловања **могу видети слободни, креативни и храбри потези.**“ (Истицање је моје, ФРВ)

Само бестидно/сурово „**ванинституционално/институционално деловање**“ је могло довести до тога да се финансира једна тако ирелевантна тема, а онда и особа која, нити је млада, нити је својим делима и писменима до сада оставила било каквог мерљивог трага. Уместо да вредно учи не би ли што пре завршила започети посао/факултет, прочитасмо да се Ива дала, током апсолвентског стажа, на усавршавање „неформалних образовних облика“ којима је „допуњавала/заменјивала“ нејако и недовршено формално и систематично факултетско образовање. Радила је то, већ поменух, на једногодишњем програму Центра за женске студије у Београду (2002) и у оквиру Главног програма Београдске отворене школе (2003).

Очигледно је да је тај животни 'акцидент' одредио даљи Ивин животни пут и друштвени ангажман, толико да она више уопште није прекидала ту везу јер је: „Као

предавачица остваривала континуирану сарадњу с Београдском отвореном школом и Центром за женске студије“.

Резултат површног, хаотичног, некохерентног, некритичног и несистематичног образовања под вођством самоуких гуруа новокомпонованих неолибералних религија доводи до хаоса у вредносним судовима, главама и душама њихових пулена. Ива Ненић с њеним избором тема, њиховом обрадом и укупним деловањем, по мом мишљењу, за то је добар пример.

Погледајте шире изводе из њеног рада који је објавио часопис *ГЕНЕРО*, који издаје поменути београдски феминистички „Центар за женске студије“. Има ту свега. Од Турбо-фолка, националистичких пројеката, ратова на Балкану, испољавања сексистичких стереотипа и маскулине моћи до бугарских гејева, панегирика Јелени Крлеуши-геј икони 2010. године и их, хи, хи, хи... Наравно, све сагледано кроз призму женског идентитета, рода и родности.

GENERO 13: (2009) 63-80

РОЗЕ КИБОРЗИ И /ДЕ/ЦЕНТРИРАНЕ ИДЕОЛОШКЕ МАШИНЕ:
ПРЕОБРАЖАЈИ МУЗИЧКЕ КУЛТУРЕ (ТУРБО) ФОЛКА

Мр Ива Ненић

Универзитет уметности, Факултет музичке уметности, Београд
***АПСТРАКТ** рада је дат на крају стране 16. **Кључне речи:** 'турбо-фолк', пост/турбо-фолк, технологија, родни идентитет, киборг, Карлеуша, репрезентација, cover, симулакрум*

„У симболичкој потрошњи приповести о роду која се крајем прве деценије XXI века одвија у глобалној популарној култури, екстатична најавна распршења идентитетских образа прикрива својеврсну имплозију разлика, процес убрзаног, готово грчевитог прихватања и нормирања онога што је другачије, преступничко. Немогућим укрштањем конвенционално схваћене женскости с насумичним инвентаром 'других' (маргинализованих, алтернативних, субалтерних, контрахегемоних) облика женског идентитета који сада избијају у сам врх медијских апаратуса, доминантна култура се истовремено потврђује и субвертира, чини плуралнијом док се у исти мах храни непрестаним 'упливом разлике'. Популарна визура моћне женскости спаја се с предимензионираном женственошћу схваћеном у конвенционалном маниру: с једне стране, бионика упућује ка могућем искупљењу, док биологија истрајава као дискурс очајничког потврђивања „природности“ и датости пола/рода. Киборг, феминистичка апропријација фигуре анархичне технотелесности поникла на одбацивању мита о пореклу у Оцу, надраста модус антиципације из 1985. године, када је Дона Харавеј наговестила потенцијално еманципаторске потенцијале пост-родног и пост-људског свезивања тела и технологије (Харавеј 1999). Данас се 'бити киборгом' односи на конкретне реализације спојева тела и машина, али и на повезивање репрезентација женског субјективитета с техномоћи у глобалној популарној култури с неизвесним исходом. Напоследку, и сама дистинкција глобално – локално постојано губи на снази: локалне културе увиру у поље глобалних разлика као жаришта знакова, места непрестане позајмице, реплицирања, ре/кодирања

изгубљене аутентичности. Глобална култура као подручје дејства моћних корпорацијских апаратуса (медија и индустрије забаве на локалном, регионалном и транснационалном нивоу), бесповратно је инфицирана дискурсом разлике: на новој мапи света више нема неистражених Других, нема митског пра-говора, постоји само одгођеност, бескрајна мултипликација и трансфигурација појединачних искустава у непрестаном сливању означитеља. Да ли такав простор глобалне популарне културе у којем се бивање женом често приказује као низ безбројних пермутација арбитрарних идентитетских позиција, остаје у основи лишен критичког и еманципаторског потенцијала поводом флексибилнијег разумевања пола и рода?

Фигура „имплозије“ која је употребљена на почетку рада описује оно што се дешава када се одређена артикулација алтер-позиције у односу на патријархалну норму, нађе суочена са симболичко-материјалним неуралним снопом токова глобалног капитала, индустрије културе, транснационалних и локалних културалних диспозитива. Имплозија подразумева уништење објекта, његово унутрашње колабирање под околним притиском; на линији метафоре, то је саобраћавање идентитета владајућим нормама представљања или поништавање његове реалне или потенцијалне учинковитости по питању промена. Но, репрезентацијско поље доминантне културе може произвести и супротан ефекат, згушњавање и досезање критичне тачке, стање које наговештава дестабилизацију и настанак нових, чудних и потенцијално опасних афилијација. Потоње се може препознати у одређеним ситуацијама локалне и глобалне популарне културе, (као када, узмимо општепознати пример, 'турбо-фолк' певачица изрази подршку београдској Паради поноса) и то је, уједно, теоријска перспектива у коју се у раду вољно улаже. Без сумње, постмодерна популарна култура присваја и употребљава дискурс родних разлика, преобраћајући његов реалан политичко-идеолошки залог у ланчану реакцију комодификације разлике као такве. Да ли, стога, историјске и текуће репрезентације женскости и трансродности које се опиру читању из хетеронормативних позиција, могу да задрже своју општрицу уласком у поље глобализованих масмедијских слика и звукова или се, у крајњем исходшту, нормирају тако да подрже *status quo*? Да ли преображај мањинских или запостављених идентитета, у дијалектичкој напетости са 'симболичком крађом' коју, у односу на њих, врше моћни медијски апаратуси, може да се одвија тако да се контрахегемони учинак и капитал у ширем пољу друштвених моћи постепено увећа?

Ова питања на посебан начин резонирају у пољима 'малих' култура, у којима се однос глобалних мрежа и локалних или регионалних феномена често преводи у антагонизам. Посебну историју антагонистичког односа музике, женскости и идеологије, на размеђи (или: на порозној граници) локалног и глобалног илуструју праксе српске и балканске музике које се популарно називају 'турбо-фолком'. Реч је, заправо, о комплексној историји полужанра балканске популарне музике која обједињује рану посткомунистичку трансформацију новокомпоноване народне музике у савремени урбани неофолк, потом идеолошки инструментализовану фолк-денс или фолк-техно хибридну музику средине деведесетих година, напоследку, и читав низ варијација у подручју између локалне „народне“ и поп музике текућег транзицијског периода (Ненић 2010)...“

..... ВАМП ЖЕНЕ ВС. ТРАНСРОДНИ ТЕХНО-МУТАНТИ

„...Хетеронормативност у популарној култури, карактеристична за прву половину деведесетих, делом остаје упориште пост/неофолка, а паралелно се одвија и делимичан искорак из света удобних родних дихотомија. Прелазак из посткомунизма у транзицијски демократски модел на извештан начин је испратила и трансформација етнички маркираних, природних тела у супер- или надљудска 'национално-херојска' тела, да би се у последњој деценији на обзорју регионалне популарне културе коначно појавиле постмодерне концепције у којима су идентитет, телесност и сексуалност постављени као арбитарни и контингентни. Парадигматски пример је певач Азис (Азис/Васил Троянов Боянов), извођач чалге (*чалга је бугарска поп-фолк музика слична турбо-фолку а термин води порекло од турске речи *чалгиди*, што значи „музичар“*) бугарско-ромског порекла, који своју медијску персону гради на јавном исказивању геј идентитета, истицању сопствене реартикулације бугарске поп-фолк музике и политичком залагању за права Рома. Дестабилизација рода у праксама пост/неофолк културе чврсто је свезана са све већим утицајем технологије: док су у турбо-фолку техноманипулације вањског карактера, својеврсни козметички ефекти вештачки придодати једрим телима и гласовима јасних родних атрибута, у најновијој фази технологија дословно задире у телесност и материјалност гласа, изводећи у први план шкакљиво питање родног субјекта у самом средишту некадашње патријархатом прожете националне музичке културе. Певачица и медијска личност Јелена Карлеуша, чију су каријеру у музичком и визуелном смислу обележиле брзе трансформације и смене трендова, на интернет форумима подругљиво се описује као „напумпани киборг“ или „розе киборг који цвили“, пореди се с трансвеститом, истиче се како „има пластичне руке, ноге, главу, гласне жице – једном речју, жена киборг!“, док је поводом проглашења за женску геј икону 2010. године уследио коментар како она није геј, већ, „киборг, робокап икона“. Карлеуша у протеклој деценији доследно конструира свој медијски имиџ по узору на светски познате звезде поп сцене, па је тако сценографија и иконографија њеног концерта одржаног 2010. године у хали Арене у великој мери налик концертима Мадоне (Madonna) или Лејди Гаге (Lady Gaga). Њен последњи експеримент с технологијом доноси најновији сингл „Мушкарац који мрзи жене“, холограмска пројекција у којој певачица плеше у стилизованом трикоу, на високим штиклама и с необичним капама на глави, повремено окружена лебдећим лобањама и својим различито одевеним „двојницама“ које изводе пратећу вокалну деоницу у рефрену. Без пратећег инструменталног састава или барем Ди Џеја који манипулише електронским матрицама, усамљена на празној позорници (уколико се не рачуна повремено појављивање хора 'клонова'), истовремено присутна и одсутна, Карлеуша женски идентитет приказује као самодовољан и конструисан, и као да изразито наглашени еротско-родни атрибути заправо служе да прикрију чињеницу да је и сам идентитет, попут холограма, илузија, својевољна пројекција непостојеће родне суштине. Стихови и визуелно представљање стоје у необичном контрапункту: пева се о најлепшој девојци из краја која је „једне ноћи налетела на погрешног“ и потом се преображава у мрзитељку мушкараца (одлази код психолога, „од тад је пуна фобија“).

Рефрен је порука мушкарцу да ће, након сусрета с фаталном девојком рањеног срца (можда и силованом?), постати „мушкарац који мрзи жене“, и да ће претрпети одговарајућу казну („Ишчупаћу ти срце, нећеш то ни осетити“). Није тешко препознати патријархални троп монструозне женскости, постмодерну верзију ламије (Лџица, 'гутачица'), која изводи свој екстатични плес уз нѐмо шкљоцање лобања, поручујући (ипак) да је женска освета оправдана последица мушког угњетавања...

Знам да је много и превише, али знам и да ми нико не би веровао да сам претходно цитиране премудрости о „имплозији, вамп женама и хетеронормативности у посткомунизму“, препричао укратко својим речима. Од прве ми је било јасно да није мајка још родила приповедача који би у таквом подухвату успео.

* *

Допуна: „*мајке и ћерке*“

О најважнијим „учитељицама“ Иве Ненић, преносим даље само оно што саме о себи пишу без икаквих измена, коментара или допуна. Још мало па ће се испунити тридесет година откако су почеле да нас „усрећују“. А, „Јесмо ли срећнији? Јел' смо паметнији?“ (следе делови копирани са овог сајта уз делимично преводјење текста с латинице на много лепшу и хуманију Ћирилицу, **а истицања су моја**)

ЦЕНТАР ЗА ЖЕНСКЕ СТУДИЈЕ

О нама

Центар за женске студије је аутономна, непрофитна невладина организација, у свом раду независна од политичких структура или група.

Основни задатак Центра за женске студије је **подржавање и унапређивање теоријских модела који афирмишу разлике. Циљ Центра је и теоријско испитивање могућности отпора, као и политичко деловање против друштвених пракси дискриминације и искључивања на основу пола, боје коже, класе, рода, сексуалности, као и етничке, националне, верске припадности и друго. Дугорочна стратегија Центра је развијање и успостављање академских програма који су управо засновани на праву да се буде различит/а: да се мисли и делује другачије.**

Историја центра (<https://www.zenskestudie.edu.rs/o-nama/istorija-centra>)

Оснивање женских студија у Београду иницирала је 1991. године београдска феминистичка група „Жена и друштво“. Први, експериментални, једносеместрални курс, почео је симболично 8. марта 1992. године.

Иако је концептуализован као мирнодопски подухват, Центар за женске студије је заправо од самог почетка и током значајног дела своје историје радио у контексту ратова, који су се водили у историји наше садашњости (1991 -1999). Тако да је полазна претпоставка у раду Центра за женске студије, као образовног, просветитељског пројекта била чињеница да није био вредносно неутралан пројект – нити се тако икада представљао – јер је његова основна одредница била јасно политичко

опредељење против рата и национализма, као и утемељење у снажној феминистичкој активистичкој иницијативи.

Центар је организован као целовит интердисциплинарни образовни пројект који су чинили предавачки, истраживачки и издавачки програми. **У средишту свих програма су била питања рода, сексуалности, етничитета, расе, класе;** Центар је био посвећен теоријском истраживању могућности отпора у односу на појаве искључивања и изналажењу не само модела толеранције разлика већ и указивању на богатство у разликама.

Пресудан моменат у историји Београдског центра за женске студије је оно што се догађало у склопу наше дугорочне стратегије, а то је институционализација програма женских студија на Универзитету у Београду. После много напора читав један корпус програма из области женских и студија рода је добио акредитацију универзитета и, први пут је на Универзитету у Београду основана институција, која за циљ има изградњу и промовисање студија рода (Центар за студије рода и политике, на Факултету политичких наука). Данас радимо паралелно, градимо институцију и делујемо ванинституционално и то тако да се кроз међусобну подршку институционалног и ванинституционалног деловања могу видети слободни, креативни и храбри потези.

Уз развој предавачког програма, Центар за женске студије је током протеклих десет година развијао и остале активности које пружају подршку предавањима и употпуњавају образовни профил ове организације. Међу њима су пре свега издаваштво izdavaštvo (часопис Женске студије /сада Генеро Genero/, покренут 1995. године, низ превода и књига домаћих ауторки), библиотека biblioteka (формирана 1994. године) и истраживања istraživanja. ббјеки

Оснивачице Центра за женске студије и чланице првог Савета Центра (1991/1992) биле су Марина Благојевић, Неда Божиновић, Биљана Дојчиновић Нешић, Соња Дрљевић, Даша Духачек, Јасмина Лукић, Лепа Млађеновић, Зорица Мршевић, Жарана Папић, Славица Стојановић и Јасмина Тешановић. Радом Центра су првих година координирале Даша Духачек и Соња Дрљевић.

Од 1998. године, Центром је руководио Координациони тим у коме су биле Даша Духачек, Драгана Поповић, Јелисавета Благојевић, Биљана Дојчиновић Нешић и Вајка Анђелковић, као дугогодишња и поуздана координаторка за финансије. Исти тим, без Биљане Дојчиновић, наставио је свој рад до законом обавезне пререгистрације, 2011. године.

Предавачки као и сви остали образовни програми били су одговорност Наставно-научног већа Центра, у коме су дугогодишње чланице биле Сташа Бабић, Марина Богдановић, Зорица Ивановић, Сњежана Миливојевић, Оливера Милосављевић, Зорица Мршевић, Ванда Перовић, Дубравка Стојановић, Ружица Росандић и Љубинка Трговчевић, а 2008. године су им се придружиле и Јана Баћевић, Катарина Лончаревић, Марина Симић и Адриана Захаријевић.

Оперативне послове Центра је неуморно, више од десет година и с великом посвећеношћу, водила Слађана Радуловић, која је радила са студенткињама,

студентима, предавачима и предавачицама, обезбеђивала рад програма, пројекata и још много тога. Значајан допринос и дугогодишњу подршку раду Центра пружале су Боса Митић и Снежана Шкундрић. Извесно време помогле/и су нам и Моника Аловјановић, Александар Бацковић, Ивана Ивковић, Драган Каралић, Александра Лукић, Урош Милорадовић; и најзад, Биљана, Александар и Владимир Вучинић, који су бринули о нашем вебсајту и компјутерима.

Један од наших најзначајнијих ресурса, библиотеку, две деценије, пажљиво и с великим трудом градиле су прво Драгица Вукадиновић, затим Нада Поповић, Јадранка Раденковић и Јелена Ангеловски; а сада о библиотеци брине Мирела Шантић.

Легат Жаране Папић и нашу архиву брижљиво је поставила и надаље је одржава Јасмина Алибеговић.

Од 2019. године Центар заступају Даша Духачек и Мирела Шантић. У Савету Центра су Ана Столић, Марина Богдановић, Снежана Шкундрић и Ивана Ћирковић.

Неки од предавача (<https://www.zenskestudie.edu.rs/o-nama/predavale-i-su>):

Neda Božinović (1917-2001), dipl, pravo (*Univerzitet u Beogradu*). Aktivna u komunističkom studentskom i ženskom pokretu pre II svetskog rata i partizanka – učesnica NOB. Sudija Vrhovnog suda i članica Ustavnog suda Jugoslavije. Aktivna u ženskom pokretu devedesetih, i antiratnoj grupi **Žene u crnom**. Osnivačica i članica Saveta Centra za ženske studije. Oblasti istraživanja: položaj žena u Srbiji u XIX i XX veku.

Daša Duhaček., dr, politička filozofija (*Rutgers University, USA*). Profesorka na Fakultetu političkih nauka u Beogradu. Predavala na Univerzitetu *Rutgers* (SAD), New York State Univerzitetu (SAD), Centralno-evropskom univerzitetu (CEU), Budimpešta i mnogim drugima. Osnivačica i članica Saveta Centra za ženske studije. **Koordinatorica jednogodišnjeg institucionalnog MA programa Studija roda na Fakultetu političkih nauka u Beogradu i direktorka Centra za rod i politiku na Fakultetu političkih nauka.** Oblasti istraživanja: feministička teorija, politička filozofija, Hana Arent. Značajne publikacije: „Hana Arent o politici“ u Arent, H., *O slobodi i autoritetu* (Beograd, 1995), *Zatočenici zla: Zaveštanje Hane Arent* (kour., Beograd, 2002), „The Making of Political Responsibility: The Case of Serbia“ (in *Women and Citizenship in Central and Eastern Europe*, Burlington, 2006), *Breme našeg doba: Odgovornost i rasuđivanje u delu Hane Arent* (Beograd, 2011), „Klasični liberalni feminizam“ i „Rod i identitet“, u *Uvod u rodne teorije* (Novi Sad, 2011).

Nada Duhaček, mr, ženske i rodne studije (*Universidad de Granada, Espana*). Radila u Kancelariji za Evropske integracije Vlade Srbije (2008) i Inicijativi mladih za ljudska prava (2006-2007). **Aktivistkinja Žena u crnom**. Članica **Britanske asocijacije za rod i obrazovanje** (*Gender and Education Association – GEA*). Oblasti istraživanja: rod i obrazovanje, feminističke obrazovne politike, etnografija osnovne škole, pedagoška uloga popularne kulture. Ključna publikacija: „Rod i obrazovanje“ (koaut.) u *Uvod u rodne teorije* (Novi Sad, 2011)

Jelena Đorđević, dipl, studije migracija (*University of Sussex, UK*). Ko-osnivačica Anti Trafiking Centra iz Beograda. **Članica Savetodavnog odbora internacionalnog fonda**

Astraea – lezbejske fondacije za pravdu (Njujork). Ključna publikacija: *Šta će mi revolucija ako ne mogu da plešem?* (koaut. Beograd, 2010).

Nataša Kandić, dipl. sociologija, (*Univerzitet u Beogradu*). Osnivačica i izvršna direktorka Fonda za humanitarno pravo. Oblasti istraživanja: humanitarno pravo, ratni zločini. Dobitnica je brojnih međunarodnih, regionalnih i nacionalnih priznanja za ljudska prava, među kojima je i *Martin Ennals Award* iz 2000. godine, prestižno priznanje za borbe za ljudska prava, kao i nagrada *Homo homini*, 2004. godine. Od 2007. godine je članica Međunarodnog savetodavnog veća Međunarodnog časopisa za tranzicionu pravdu (*Oxford University Journals*), a od 2008, članica Savetodavnog veća Weiser centra za demokratije u razvoju Univerziteta u Mičigenu.

Напомена: Копирано на дан 28.априла 2020. године с веб сајта Центра за женске студије: <https://www.zenskestudie.edu.rs/>

Radno vreme Centra za ženske studije tokom predstojećih praznika

27 decembar 2019 Vesti

Digitalna feministička škola - sa druge strane uređaja

26 decembar 2019 Predavački program - Vesti

Dodeljeni sertifikati generaciji 2018/19 programa Ženskih studija

24 decembar 2019 Predavački program - Vesti

Održan razgovor „70 - Drugi pol”

18 decembar 2019 Izdavački program - Vesti

Razgovor povodom 70 godina od objavljivanja knjige „Drugii pol”

9 decembar 2019 Izdavački program - Vesti

Početak programa Digitalne feminističke škole

22 novembar 2019 Predavački program - Vesti

... predavanja je pohađalo preko 1500 studentkinja i studenata ... dodeljeno je 524 sertifikata

Ове 'црне жене' што се носе 'црно', су изгледа најбоље другарице бућоглавог дописног академика Владице Цветковића. Нису ли оне , „јадне и прежалосне“-како би их сигурно оквалификовала моја мудра, паметно-неписмена, покојна баба Марија-Марица Роквић из села *Подови* изнад Дрвара-слично дописном академику Владици Цветковићу, који 'мучен' зна да је геноцид био, тражиле од државног врха да призна тај имагинарни геноцид у Сребреници, па шта кошта да кошта (*Данас*, 10. јула 2019)? Мислим се: шта ли би им Хрвати радили да се тако домољубно са црним антихрватским транспарентима по Загребу продуцирају?

НАПОМЕНА:

Непосредно по слању друге поруке добио сам мејл, с пуним именом и презименом пошиљаоца, који ме је натерао да саставим и пошаљем следећу допуну првој поруци:

Допуна уз поруку: Куд плови овај брод? (I)

Јуче ујутру (7.5.2020) добих поруку с једном суштинском допуном томе о чему је у првој мојој поруци било речи. Она је, као што знате, углавном била посвећена добитницима ПРОМИС пројеката с Електротехничког и с факултета за Физичку хемију Универзитета у Београду (из те поруке се јасно види да онај ко је постављен на чело Фонда за науку, да дели паре од кредита Светске банке, посао одрађује баш како је договорено – паре иду тачно тамо где треба да оду).

У жељи да не будем до краја суров према једном од факултета које сам увек уважавао (ЕТФ), нисам довољно проверио све кандидате. Измакао ми је Марко Крстић, кога сам баш погрешно проценио, одвојивши га од претходне двојице. Међутим, из поруке коју прилажем произилази да је он најгори. Он је чак директор Центра за промоцију науке. Центар за промоцију науке је, по мом дубоком уверењу, а на основу тога ко га је до сада водио, шта је радио и какве је вредности пропагирао – енормно штетна, скупа и непотребна организација.

Пошто до сада нисам добио дозволу да објавим име колеге који ми је поруку послао, у Прилогу је моја преписка с колегом, за сада још увек, НН. Обавезно погледајте линкове које је приложио колега НН. Иначе, о њему сам се распитао. Човек је солидан, вредан и као научник достојан поштовања.

У Београду, 08.5. 2020. године

Моја јучерашња преписка с Колегом НН

Поштовани колега НН,

Много Вам хвала за то што сте ми скренули пажњу на Марка Крстића. Ако неког презирем, онда су то 'губари' који се окупљају око Центра за промоцију науке. Не бих ја ни Марку Крстићу доделио ништа (видите приложени цитат из онога што написах), само сам хтео да истакнем да он није толико ненормално хвалисав као претходна двојица Дејанових и Мирјаниних пулена с ЕТФ. Видим да сам доста погрешно. Ту грешку ћу одмах исправити. Молио бих вас за дозволу да објавим Ваше писмо у мејлу који планирам да пошаљем свима. Наравно, највише би ми одговарало кад бих Ваш мејл могао да пошаљем с Вашим пуним именом и презименом. Свестан да можда не желите такав публицитет, у прилогу је предлог форме Вашег писма без имена и презимена и могућности да се тачно утврди ко је аутор. Ако добијем Вашу дозволу употребићу га, а ако не, мораћу да се снађем на други начин.

Срдачно вас поздравља,
Филип Раке Вукајловић

Моји телефони, на које ме можете увек добити (у вашој поруци на крају стоји: „Толико за сада“, што мени значи да Ви знате још којешта јер, с ким сте били, не би ме чудило да знате много горих ствари), су: ...

Прилог 1: Шта сам тачно написао о Марку Крстићу

„Google Scholar за Марка даје 28 библиографских јединица које су цитиране 137 пута и Хиршов индекс 7. Од првих десет најцитиранијих радова Марко је на пет њих први аутор и средњи број аутора је 3,7. Ово је пристојно и реално за неког коме је основни и најважнији посао да учи студенте. Већ на почетку сам рекао да сам апсолутни противник подизања кредита и давања новца, издвајајући наводно младе, а поготово на начин како је то урађено преко овог ПРОМИС позива. Ако бих, ипак, неком од ова три електротехничара морао да дам новац, дао бих га Марку Крстићу.“

Прилог 2: Предлог представљања Вашег писма

PROMIS - dodatne informacije

From

...

To filipv@vinca.rs

Date Today 09:14

Message Body

Poštovani dr Vukajloviću,

pišem Vam u znak zahvalnosti za sve analize koje ste napisali i uradili vezane za šarlatanstvo u menadžmentu nauke. Kao mladi istraživač pobeгаo sam glavom bez obzira od nauke u Srbiji. Neću dužiti ali evo par informacija koje su Vam promakle tokom dosadašnje analize kojima istu možete da dopunite:

1. mladi istraživač kome biste i vi dodelili PROMIS (ovo nije baи тако, виђем Прилог 1, нпрм. ФРБ) je istovremeno i v.d. direktor Centra za promociju nauke <http://www.cpn.rs/o-vd-direktoru/>

Lepo je što je uspešan, samo da njegovo finansiranje nije u kontradiktornosti sa pravilima. PI na PROMISu mora da je 100 % angažovan, ali na nesreću i vd mora da bude 100% angažovan, tako da je ovaj dečko anagažovan 200%, a po zakonu o radu dozvoljeno je 130%. Naravno drugarica Mica mu je zažmurila na jedno oko, a kako i ne bi kada su im isti ljudi dodelili v.d. zvanje. Ovo je jedan od ozbiljnih prekršaja i oboje bi mogli da budu gonjeni!!!

2. mladi istraživač robotičar, medijska ličnost -

<https://www.youtube.com/watch?v=L5yxcrIEWk> u reklami u kojoj se hvali titulom koju nema – profesor, zapravo reklamira – prikazuje nadri metode kao sto je Kineso traka!

{3. Predlažem Vam da vizuelizujete vezu članova naučnog saveta fonda za nauku, članova upravnog odbora, predstavnika mpntr i dobitnika. Uočićete fenomenalne pravilnosti. Vama će biti još lakše, budući da ste fizičar, jer se ispostavlja da upravo najviše projekata ide na tu nauku, i gle čuda najviše iz te nauke ima u ovim telima (po 1 u svakom!- uo, ns, mpntr)}

Toliko za sada,

s poštovanjem

NN

„Вашу Тачку 3 бих најрадије за сада испустио. Визуализација је одлична идеја и то бих оставио за крај, као последњу *'разорну гранату'* коју би требало бацити на Фонд. Ту бих наравно напоменуо ко ми је тако добру идеју предложио. Иначе, физичаре сам оставио за крај. Ваши савети, информације и предлози, на све теме у вези с науком, би ми добро дошли. Веома сам уморан, јер се овим непријатним послом бавим преко два месеца. Бојим се да нешто важно не пропустим и свака помоћ ми је драгоценa.“

КУД ПЛОВИ ОВАЈ БРОД? (II)

(5. 5. 2020)

*Бављења науком хране младост
и обезбеђују уживање у старости,
украшавају у срећи,
а служе склоништем и утехом у несрећи.*
Цицерон (106-43 п.н.е)

Одмах у почетку постало ми је јасно да од поштеног такмичења за пројекте у оквиру ПРОМИС позива неће бити ништа. У овом другом обраћању тим поводом нудим одређене информације које, у најгорем случају, доказују да су многи пројекти веома сумњивог квалитета (благо речено) додељени људима који су директно повезани с једним или више чланова Научног савета или Управног одбора Фонда за науку.

У тексту: Јанаћковић и мама, „директорке и ректорке“ се говори о директној вези између проф. Ђорђа Јанаћковића и кандидата: Николе Кнежевића и Павла Спасојевића. С Ђорђем Јанаћковићем су, као 'нокат и месо', повезане и ректор Иванка Поповић и члан Управног одбора Фонда за науку Гордана Даниловић Грковић, Ужичанка у директној „земљачко поверилачкој“ вези с државним секретаром Владимиром Поповићем. Ове две жене руководиоци, толико су биле недавно омађијане Јанаћковићем да су и његовој, тада осамдесетогодишњој, мами овериле да ради иновациони пројект вредан преко 4 милиона динара (видети додатак Д.1 који садржи две релевантне стране Уговора о финансирању реализације овог иновационог пројекта). Преко Павла Спасојевића, Града Чачка и Павловог тате проф. др Мирослава Спасојевића, уочих још једног члана Фонда за науку у лику бившег министра: проф. др Снежане Богосављевић Бошковић, са Агрономског факултета у Чачку, Универзитета у Крагујевцу.

За Николу Кнежевића постоји основана сумња да уопште није задовољио услове ПРОМИС конкурса.

Друга целина, коју данас нудим на читање и пресуђивање, је посвећена онима који би да се преко медицине утрпају у науку: Медицинске „науке“: Може ли се бити и лекаром и научником? Одмах у почетку сам, веома подробно, објаснио како се могло десити да један психолог у Институту за медицинска истраживања добије да води пројект: „Од можданих таласа до побољшања меморије: унапређење меморије персонализованом фреквентно-модулисаном стимулацијом мозга“. Погледајте шта је све, и где, радила ова персона. Њен успех на ПРОМИС такмичењу могу објаснити само специјалним пацовским каналом који води директно у Председништво САНУ.

Не могу а да на овом месту не представим наслов и ауторе рада (академик и декан Небојша Лалић са супругом Катарином и академик Петар М. Сеферовић са

ћерком Јеленом и још десет „медицинских научника“ мученика) још једне медицинске породичне мануфактуре чија се производна трака никад не зауставља а сва производња, у недостатку домаће тражње, директно и бесплатно одлази у извоз. Случајно набасах на тај рад јер је прва реченица у њему повезана с насловом пројекта Петра Миловановића:

OPEN|SCientIFIC RePorTS | (2018) 8:926 | DOI:10.1038/s41598-018-19229-w

Increased left ventricular mass index is present in patients with type 2 diabetes without ischemic heart disease

Jelena P. Seferovic^{1,6}, Milorad Tesic^{2,6}, Petar M. Seferovic^{2,6}, Katarina Lalic^{1,6}, Aleksandra Jotic^{1,6}, Tor Biering-Sørensen³, Vojislav Giga^{2,6}, Sanja Stankovic⁴, Natasa Milic⁵, Ljiljana Lukic^{1,6}, Tanja Milicic^{1,6}, Marija Macesic^{1,6}, Jelena Stanarcic Gajovic¹ & Nebojsa M. Lalic^{1,6}

1 Clinic of Endocrinology, Diabetes and Metabolic disorders, Clinical Center of Serbia, Dr. Subotica 13, 11000,

Belgrade, Serbia. 2 Clinic of Cardiology, Clinical Center of Serbia, Koste Todorovica 8, 11000, Belgrade, Serbia.

3 Department of Cardiology, Herlev and Gentofte Hospital, University of Copenhagen, Copenhagen, Denmark.

4 Center for Medical Biochemistry, Clinical Center of Serbia, Visegradska 26, 11000, Belgrade, Serbia.

5 Institute of Medical Statistics, Faculty of Medicine, Dr. Subotića 15, Belgrade, Serbia.

6 Present address: University of Belgrade, Faculty of Medicine, Belgrade, Serbia. Correspondence and requests for materials should be addressed to J.P.S.

(email: jpseferovic@gmail.com)

Received: 8 August 2017

Accepted: 22 November 2017

Published: 17 January 2018

„Cardiovascular diseases (CV) are the leading cause of morbidity and mortality in patients with type 2 diabetes mellitus (T2DM)...“

Кад год сретнем примере овако олабављених моралних кочница сетим се онога што је давно написао, један стварно достојан члан САНУ. Ради се о Миловану Данојлићу и његовој књизи „Тешко буђење“, коју је издао ПЈАТО 1996. године. Ту на крају стране 177 пише:

БИТАНГЕ

Тако се, у игри замењивања истине и лажи, у дугом процесу одустајања од свих вредности и извесности, створио један тип примитивног нихилисте, коме ништа под капом небеском није свето, и који ни себе више не узима озбиљно. Он је окренуо леђа сваком вишем закону и реду, заборавио обзир и стид, и, радостан у својој изопачености, понајвише изазива неку чудну нелагоду. Чини ми се да му најбоље пристоји назив битанге. Та реч код нас нема претешко значење, а покрива и једну врсту моралне запуштености и подивљалости. До јуче оно и онако, данас ово и овако, а шта ће и с ким ће сутра, видеће већ. Увек на површини како доликује пени. Нема везе и нема проблема, лако ћемо и није важно. Тако је како је, и како јесте, тако треба да буде:

Јер је друштво, без сумње, загађено сво
Њему је чисто и светло једино дно,
Док најјачи отров и најгора штрока
На њ увек падају одозго, с висока,

опоменуо нас је, својевремено, *де Нервал...*

Обавезно процените колико сам у праву кад ту написах: „Безобразно много пројекта је овога пута отишло на Медицински Факултет УБ и на тзв. медицинске науке. За то је, по мом скромном мишљењу, одговорна огромна, незаслужено моћна, с науком посвађана и меркантилна групација Српског лекарског друштва која је узјахала и до непрепознавања срозала САНУ.“

У Београду, 5. 5. 2020. године

ЈАНАЋКОВИЋ И МАМА, „ДИРЕКТОРКЕ И РЕКТОРКЕ“

Пођимо даље трагом једног од сталних чланова различитих плаћених одбора и државних комисија, сада и члана Научног савета Фонда за науку – контроверзног проф. Ђорђа Јанаћковића. Тим трагом лако стижемо до вишег научног сарадника *Николе Кнежевића*, још једног „*презрелог*“ научника и новопеченог Новосађанина. Он је сада запослен у, једва пет година старом, „*Институту Биосенс-Истраживачком развојном институту за информационе технологије биосистема*“. Његов добитни пројект је:

PREDICTION OF
CANCER TREATMENT
EFFECTIVENESS WITH
STIMULI-RESPONSIVE
NANOMATERIALS

Nikola Knežević
Institut Biosens - Istraživačko-
razvojni institute za informacione
tehnologije biosistema

199,999.77 €

Овај, ничим истакнути и брзински склепани институт, је већ од априла месеца 2017. године реализовао пројект вредан 28 милиона евра, а шефови института су се хвалили како: „прерастају у Европски центар научне изврсности за пољопривреду“ и још:

„Институт БиоСенс(е) постоји већ две године, сада смо освојили велики пројект у најпрестижнијем такмичењу у Европи. Институт се бави информационим технологијама и применом у биосистемима, најпре у пољопривреди. Кад кажемо информационе технологије мислимо на све могуће начине на које се могу добити подаци. Да бисте добро управљали својим газдинством или пољопривредним системом у целини на нивоу државе најпотребнији су вам подаци. Каже се да су данас подаци оно што је некада била нафта – почиње причу проф. др Црнојевић Бенгин за „Газдинство“ (07.04.2017).“

За сада ћу се уздржати од коментара о расту и прецизнијој карактеризацији „*новосадских научно-технолошких неоплазми*“ и о њиховој клановској структури и хијерархији. Зато ћемо пажљивије погледати на Николу Кнежевића, искусног играча многих тимова, који је до сада седам пута користио прелазне рокове (још један прелаз и стићи ће фудбалера Златана Ибрахимовића). У Биосенсу први пут је у стартној постави за напад на српске научне фондове. И одмах пун погодак. Ја му га дођем овде као VAR судија, који проверава да ли треба признати овај гол из офсајда и још постигнут руком?

Има много суштинских проблема с овим „младићем“, о њима ћемо мало касније. Пре тога би требало решити један формални проблем. То је датум докторирања овог кандидата. Он је у својој пријави написао да је докторирао 2009. године. Колико сам успео да сазнам, Фонд за науку није захтевао да кандидати доставе оверену копију докторске дипломе. Овде дајем слику странице дигиталног репозиторијума докторских дисертација „Државног Универзитета Ајове“ из које изгледа следи да је Никола Кнежевић доктор наука од јануара 2009. године:

Search results for: *Functionalized mesoporous silica nanoparticles for stimuli-responsive*

KEYWORD
 Chemistry (4)
 Drug delivery (3)
 Mesoporous (3)
 Silica (3)
 Inorganic chemistry (2)
 More...

PUBLICATION YEAR
 2019 (1)
 2018 (1)
 2013 (1)
 2012 (6)
 2011 (1)
 More...

PUBLICATION
 Graduate Theses and Dissertations (16)
 Retrospective Theses and Dissertations (6)

PUBLICATION TYPE
 Theses/Dissertations (22)

FILE TYPE
 PDF (22)

Results:

- Author: Supratim Giri
 Publication: *Retrospective Theses and Dissertations*
 Download
 Development and application of multi-functionalized mesoporous silica nanomaterials in intracellular drug delivery and heterogeneous catalysis
 Date: 01/2012
- Author: Chih-Hsiang Tsai
 Publication: *Graduate Theses and Dissertations*
 Download
 Mesoporous silica nanoparticles for applications in drug delivery and catalysis
 Date: 01/2012
- Author: Nikola Knezevic
 Publication: *Graduate Theses and Dissertations*
 Download
 Functionalized mesoporous silica nanoparticles for stimuli-responsive and targeted drug delivery
 Date: 01/2009
- Authors: I Ju Fang
 Publication: *Graduate Theses and Dissertations*
 Download
 Cellular membrane trafficking of mesoporous silica nanoparticles
 Date: 01/2012

У акту о циљевима и начину реализације Програма ПРОМИС се тражи да су кандидати докторирали: „*највише 10 година пре дана закључивања јавног позива за пројекте Програма*“, што је у случају докторирања у 2009. години, 2. септембар те године. Сви они, који су докторирали 2009. године, и то учинили пре 2. септембра, нису испунили формалне услове конкурса. На списку добитника до сада сам нашао 4 случаја докторирања 2009. године. Њих обавезно треба проверити. Овакав услов је очигледно преписан из сличних јавних позива који се расписују у ЕУ и не може се друкчије тумачити.

Да сада пређемо на потрагу за суштинским разлозима због којих се, можда, овај престарели кандидат нашао на листи „славодобитника“. Као прво, погледајмо наслов пројекта: „Предвиђање ефективности лечења рака наноматеријалима који реагују на спољне стимулансе“. Ако у Гугл убаците наслов Кнежевићевог предлога пројекта добићете 950.000 линкова, а 'клик' на први такав резултат: „Scholarly articles for PREDICTION OF CANCER TREATMENT EFFECTIVENESS WITH STIMULI-RESPONSIVE NANOMATERIALS,, даје 9.240 радова. Да ли је институт за примену информационих технологија у пољопривреди баш право место за проучавање ефективности лечења рака наноматеријалима којим ће руководити осредњи **43 године стар технолог**? Да ли су вредни рецензенти и њихови помагачи из српског „кредитног“ Фонда за науку бар летимично погледали шта је овај кандидат до сада постигао „лечећи рак“ наночестицама? Пре пет година је то радио у Институту „Винча“. Целих девет месеци је учествовао на винчаско-европском пројекту МагБиоВин, наравно за добре паре, и не верујем да је отишао на Технолошки факултет УБ добровољно.

Николу Кнежевића не држи место. До своје 43. године овај „младић“ је прошао 'сито и решето' (<https://www.linkedin.com/in/nikola-knezevic-6284a124/?originalSubdomain=rs>):

Experience

1.Senior Researcher

Company Name

BioSense Institute

Dates Employed Mar 2018 – Present

Employment Duration **2 yrs 1 mo**

Location Novi Sad

2.Senior Research Associate

Company Name

Faculty of technology and metallurgy, University of Belgrade

Dates Employed Aug 2016 – Mar 2018

Employment Duration **1 yr 8 mos**

3.Senior Research Associate

Company Name

Vinca Institute of Nuclear Sciences

Dates Employed Nov 2015 – Jul 2016

Employment Duration **9 mos**

Location Serbia

MagBioVin FP7 ERAChairs Research fellow

4.Researcher

Company Name

Institut Charles Gerhardt

Dates Employed Feb 2015 – Nov 2015

Employment Duration **10 mos**

Location Montpellier Area, France

5.Assistant Professor

Company Name

Faculty of Pharmacy, European University

Dates Employed Jun 2012 – Nov 2015

Employment Duration **3 yrs 6 mos**

Location Novi Sad, Serbia

6.Researcher

Company Name

Universidad Complutense de Madrid

Dates Employed Oct 2011 – May 2012

Employment Duration **8 mos**

7.Postdoctoral Fellow

Company Name

University of Houston
Dates Employed Jan 2010 – Oct 2010
Employment Duration **10 mos**

Iowa State University
Degree Name PhD
Field Of Study Chemistry
Grade 3.80 / 4.00
Dates attended or expected graduation 2004 – 2009

University of Belgrade
Degree Name Master's degree
Field Of Study Inorganic Chemistry
Dates attended or expected graduation 2001 – 2003

University of Belgrade
Degree Name Bachelor's Degree
Field Of Study Chemistry
Dates attended or expected graduation 1996 – 2001

Даље ћу, само овлаш, размотрити Кнежевићева научно-технолошка прегнућа у скоро грчевитом покушају да у њима пронађем разлоге који су Фонд натерали да му дају округлих 199,999.27 евра (*што му не дадоше још 23 цента па да заокругле*). Researchgate за њега пријављује 14 'експертских вештина' и 39 библиографских јединица са 716 цитата. На GoogleScholar стоји мало боље. Цитиран је укупно 927 пута и има h-индекс 15 (од тога је после 2015. године прикупио 712 цитата и h-индекс 14). Ово је пристојан број цитата, али треба узети у обзир да је 11 радова штампано с једним или више коаутора из иностранства и да су такви радови највише цитирани: 770 пута. Већина, која је урађена овде је прикупила само 157 цитата, што је за област којом се овај кандидат бави, јако мало. Интересантно је да је овај Кнежевић до сада имао/излагао на међународним конференцијама радове само у постер секцијама. Примера ради, у оквиру поменутог винчанско-европског пројекта **МагБиоВин**, једанаест коаутора је потписало 4 таква рада. Пошто је био први аутор на два таква постера, претпостављам да је те 2016. године чак два пута морао да *'цени'* поред постера за сву једанаесторицу: у марту месецу у Престону у Енглеској и у октобру у Риму.

Ако у дигиталном репозиторијуму „Државног Универзитета Ајове“ укуцате прве две трећине наслова докторске дисертације Николе Кнежевића: „***Functionalized mesoporous silica nanoparticles for stimuli-responsive...***“ добићете 22 докторске дисертације само с овог универзитета, од тога 11 у периоду од 2008.-2012. године. Већина тога што је касније радио углавном не излази из тих оквира.

Да не остане непримећено, напомињем да се на пост-докторским запослењима (три таква) задржавао не више од 10 месеци. И ова чињеница је требало да „часне“ рецензенте и друге надлежне мало тргне из летаргије.

Све у свему, није било ниједног ваљаног видљивог разлога да се пројект за предвиђање ефективности лечења рака додели јединки која је запослена у институту који се декларисао да се бави „*информационим технологијама и применом у биосистемима, најпре у пољопривреди*“.

После свега овога, није ми остало ништа друго него да потражим неке „**Пацовске канале**“ у којима би могли бити скривени разлози за награђивање овог, не баш успешног, још мање истакнутог а најмање младог повратника из многих печалби. У том циљу је најбоље проверити коауторе кандидата и потражити међу њима оне који се не либе дописивања на туђе радове. Није требало ићи далеко. Довољно је било погледати на GoogleScholar и видети да је на другом месту проф. Ђорђе Јанаћковић члан Научног савета Фонда, а на трећем проф. Тибор Сабо, по злу познати помоћник министра за науку у четири српске владе.

О неделима Тибора Саба - “*Кројача*“ сам детаљно писао 2010. године. На линку „Српског листа“: <http://www.srpskilst.net/gledista/prica-o-sabu> се може наћи мој текст: „*Прича о Сабу*“ у коме је до детаља описан препород у научној каријери Саба од дана избора за помоћника министра када почињу да га дописују на радове. Нажалост због успаваних и заборавних, овде сам принуђен да сам себе цитирам:

„Др Тибор Ј. Сабо, рођен 22.04.1958. у Зрењанину, 1981. дипломирао је на Хемијском факултету у Београду, те на њему био асистент од 1982. до 1997. Магистрирао је 1989. а докторирао 1994, да би за доцента био изабран 1997, у 39. години живота. Тада је Сабо заједнички објавио два рада с још четворо, односно петоро особа. Значи, само захваљујући небудности претходног режима могао је он уживати у звању научног радника не публикујући ништа до времена када другде у свету многи стичу свој други или трећи докторат...

Но, у својој 43. години др Сабо ступа на дужност Помоћника министра у МНТ Србије и ту је, с незнатним прекидом, већ скоро једну деценију. Његова каријера, међутим, том променом доживљава вртоглави успон. Нарочито на пољу штампања радова у међународним часописима. До 2000. потписан на “купус” радовима мале вредности и одзива он, као помоћник министра, доживљава препород. Посебно прилежно прописује и стално мења правила по којима се оцењују научници финасирани у оквиру основних истраживања.

Зашто су надлежни баш њега одабрали за тај посао, за мене остаје тајна. Ступим да је тадашњи министар др Драган Домазет био на великој муци да по београдским институтима природних наука нађе помоћнике горе и од себе.“

Колико је Сабо допринео заједничком раду из 2003. године (најцитиранији Кнежевићев рад с домаћим ауторима) само Кнежевић зна. Колико је хемијски клан учинио да се средњовечни Кнежевић нађе међу срећним добитницима на „ПРОМИС“ рулету за „младе“, можда некад и сазнамо.

Други Кнежевићев коаутор, Ђорђе Јанаћковић, је чак и од Саба проблематичнији. Он је једини од чланова Научног савета Фонда који је „коауторисао“

с два рулет-добитника. Поред овог Кнежевића, то је и *Павле Спасојевић* који се води да је запослен на „*Факултету техничких наука у Чачку*“, који припада *Универзитету у Крагујевцу*. Павле Спасојевић је и даље на списку сарадника „Иновационог центра“ Технолошко металуршког факултета УБ, са кога је и Ђорђе Јанаћковић и на коме је и Никола Кнежевић провео две године (пре него што је, у прелазном року 2018. године, стигао у БиоСенс који је до сада био далеко најуспешнији у „*Купу Европе*“ за пројекте). Сви ови играчи без лопте изгледа да *лепо пишу* пројекте и путују. Павле Спасојевић, **38** година стар, на пример, на својој веб страници у Чачку пише да је: „*Учествовао на седам научно-истраживачких пројеката (два фундаментална и пет иновационих пројеката) финансираних од стране Министарства за науку Републике Србије и био је вођа три иновациона пројекта*“ и да међу публикацијама има „*око 20 на међународним конференцијама*“. Колико су „*Јанаћко*“ и другови развили посао можете просудити по следећој чињеници из „*Хронолошког приказа поступака неакадемског понашања Ђорђа Јанаћковића*“, које је проф. Бојан Јокић упутио декану ТМФ. Ради се о више него 'пикантним' детаљима који се тичу једног од многих иновационих пројеката које је „освојио“ овај предузетник у науци¹⁴:

„Тим инжењера је навео Уговор о финансирању реализације иновационог пројекта по програму Иновационе делатности за 2009. годину, закључен дана 12.05.2010. године између Министарства за науку и технолошки развој Републике Србије, с једне стране, и реализатора иновационог пројекта Пословно-технолошког инкубатора техничких факултета-Београд д.о.о., као носиоца реализације иновационог пројекта и регистрованог реализатора, Технолошко-металуршког факултета, Универзитета у Београду и привредног друштва „ИНТЕРЦЕР“ Д.О.О., као реализатора учесника, и Ђорђа Јанаћковића, као руководиоца иновационог пројекта, с друге стране.

Доказ: Уговор о финансирању реализације иновационог пројекта по програму Иновационе делатности за 2009. године бр. 48. од 20.05.2009. године, 1. и 4. страна

Чланом 2. наведеног уговора цена Иновационог Пројекта утврђена је у фиксном износу од 4.000.663,00 динара.

Као реализатор учесник у предметном уговору наведено је привредно друштво „ИНТЕРЦЕР“ Д.О.О. Београд, матични број 20525568, ПИБ 106089089, за које је уговор потписала Даница Јанаћковић, директор привредног друштва, која је у време закључења уговора била у 80-тој години живота, и није имала стручне квалификације неопходне за реализацију предметног уговора.“

¹⁴ Видети две релевантне стране овог Иновационог уговора у додатку Д.1, који ми је љубазно проследио проф. Бојан Јокић, заједно са свим материјалима које је предао прошле године надлежнима на ТМФ и БУ, као доказни материјал да постоји основана сумња за неакадемско понашање Ђорђа Јанаћковића.

Ђорђе Јанаћковић је само у своју осамдесетогодишњу маму имао поверења да ће „правилно“ реализовати и наплатити овај пројект свога паметног синачића (у фиксном износу од 4.000.663,00 динара). Осим Јанаћковића и маме му, међу потписницима овог пројекта се налазе: државни секретар *Милош Недељковић* и *Гордана Даниловић Грковић* в.д. директора Научно технолошког парка Београд (тада директора „Пословно-технолошког инкубатора техничких факултета“). Садашњи ректор УБ *Иванка Поповић* је тада била декан ТМФ УБ. Да ли Јанаћковић упозорио искусну „директорку“ Даниловић Грковић, и још искуснију „деканку“ Иванку Поповић, да оверавају уговор са његовом старом мајком? Зар се Грковићка не представља као спонзор младих? На сајту невладине организације „Женска влада“, који садржи податке о наводно 1.500 стручних жена Србије, она написа да је мало пре тога: „Реализовала идеју о формирању организације за подршку младима, преко успостављања Инкубатора, образовања тима, ...“? Или јој је, баш те 2010. године, била „фрка“ да поштено стекне мастер магистратуру у 41. години живота на Техничком факултету у Чачку? Иначе, тада је њено алтернативно образовање било много боље од оног на који је имала проверљиве и признате дипломе. Можете ли замислити колико је овој гордој Ужичанки, и економисти, било тешко да оставља одговорне директорске дужности у „Инкубатору“ у Београду и да трчи на предавања и вежбе на Технички факултет у Чачку не би ли постала *магистра* наука? Да ли се сада овој *магистри*, на позицији важног члана Управног одбора Фонда за науку који је партиципирао у одлучивању о томе како расподелити магнетне наночестице по бројевима ПРОМИС рулета, коначно пружила прилика да се одужи за знање и образовање стечено на овом факултету? Не могу да не поменем да је ову, с муком стечену диплому, заборавила да стави на свој профил у бази „LinkedIn“. Ту, на енглеском језику, стоје само директорске и саветничке позиције и Економски факултет УБ. Да ли се то Грковићка стиди Чачка, Крагујевца и свог родног Ужица (Титовог)?

Знам да ће сви они које моје писање нервира, а има их *охохо*, почети да понављају како „ситничарим и трачарим“. Не, господо, износим чињенице и своје мишљење о вама. Не претендујем на „истину последње инстанце“, али сматрам да дајем довољно материјала за основане сумње сасвим довољне за покретање поступака за неетичко, или криминално поступање, на основу већ постојећих закона. Време је да се змијско клупко у науци Србије почне разматати.

Остаћу још неко време код овог примера јер се из њега може делимично наслутити сва трулеж српског високог школства и научно-технолошких истраживања. **Као прво**, могло се десити, ма колико невероватно било, да су Иванка Поповић и Гордана Даниловић Грковић овериле Јанаћковићев иновациони пројект, с његовом осамдесетогодишњом мамом на челу, а да уопште нису гледале шта оверавају. Ако је тако, следило би да су оне неодговорне и неспособне за посао који су обављале. Међутим, ове искусне госпође су после тога веома унапређене и вишеструко награђене. **Као друго**, много прихватљивије и вероватније је, да су оне знале Јанаћковића *'као стару пару'* и ћутећи га подржале рачунајући на његову умреженост и подршку за напредовање у каријери. Иванка Поповић је потисала многе заједничке „научне радове“ с Јанаћковићем. Није ваљда да су те радове урадили, а да се нису гледали и довољно

узнали? У том случају би следило да су оне саучеснице. Лично мислим да је пљачка, која се данас обавља преко образовно-научних институција, добро организована и има своју строгу хијерархију. Скоро је невероватно да у овим смутним временима дивљег капитализма, с толико пробисвета на свим нивоима, најобразованији део друштва нема своју мафију.

Мислим да је о Николи Кнежевићу довољно речено и да он сигурно није требало да добије ни цвоњка. Да се њега ослободимо има наде кад се утврди датум његовог докторирања, само да иза њега не дођу још гори. По неком логичном реду, којим сам у почетку пошао, требало би да наставим са следећим кандидатом из Биосенс Института: *Бранком Шикопаријом*. Међутим, одлучих да завршим с '*пуленима*' Ђорђа Јанаћковића. Њих је чак двојица. Један видесмо да је у Новом Саду, а други је прогуран преко Чачка. Они су добили скоро два пута више новца него '*младе наде*' највећег, најпознатијег и најстаријег Института „Винча“, и то још с титулом националног и с преко 700 запослених. Ако је све у вези ПРОМИС-ом поштено чињено, онда Институт у Винчи треба хитно затворити. Кад толико младих доктора из престонице „освоји“ само један биолошки пројект, а у такмичењу у физици, хемији и физичкој хемији материјала га победи Јанаћковићев коаутор смештен на Катедри за физику и материјале „Факултета техничких наука у Чачку“ која има пет људи с обавезом да уче студенте, онда Институт у „Винчи“ са свом опремом треба '*отправити Дунавом у Црно море*'. Или је, можда време, да се позатварају и протресу сви „шоићи“ и „јанаћковићи“ српске науке, технологије и иновација? Водећи рачуна обавезно и о родној равноправности.

проф. Павле Мирослава I Спасојевић II

За *Павла М. Спасојевића* (38) Researchgate пријављује 39 библиографских јединица и 207 цитата (са самоцитатима). На његовој веб страници Факултета техничких наука у Чачку пише:

Публикације:

Око 50 научних и стручних радова.

У водећим међународним часописима: 26 (h=4, *преко 70 цитата* на Web of Science)

На међународним конференцијама: око 20

Предавања по позиву (међународни скупови): 1

Рецензент у осам водећих међународних научних часописа.

Учествовао на седам научно-истраживачких пројеката (два фундаментална и пет иновационих пројеката) финансираних од стране Министарства за науку Републике Србије. Био је вођа три иновациона пројекта.

Од 2013. године запослен је као доцент на Факултету техничких наука у Чачку за предмете Технички материјали, Материјали, Екологија и Управљање чврстим отпадом. Сада је *ванредни професор* на истом факултету, мада на тој страници под тачком *звање* стоји да је *редовни професор* Техничког факултета у Чачку. Да ли се ово, не баш млади Павле, лажно представља? Да ли је то од својих учитеља научио, или је од куће васпитањем донео?

Под тачком „*Научна активност*“ наводи:

Инжењерство полимерних материјала;
Инжењерство нано-материјала;
Инжењерство био-материјала;
Одрживи развој и био-економија.

Рецензент у осам водећих међународних научних часописа.

Вратимо се, привремено у садашњост, на Researchgate . Ту, под тачком **вештине и експертиза**, Павле Спасојевић наводи 23 наслова: Material Characterization, Materials, Mechanical Properties, Nanomaterials, Microstructure, Material Characteristics, Materials Processing, Polymers, Advanced Materials, Materials Testing, Biomaterials, Composites, Materials Engineering, Chemical Engineering, Nanocomposites, Polymer Engineering, Alloys, Polymeric Biomaterials, Polymer Nanoscience, Plastics, Hydrogel, Polymer Nanocomposites и Silica Nanoparticles. То је превише и за целу научну породицу.

Павле Спасојевић је, на нашу срећу, 2018. године био биран у исто време у два звања: у звање вишег научног сарадника на ТМФ УБ и у звање ванредног професора у Чачку. Оба пута је на челу комисија које су га бирале у звање била је проф. Др **Иванка Поповић**, редовни професор, Технолошко-металуршког факултета Универзитета у Београду. Ако на ТМФ не постоје два професора с истим именом и презименом, онда је ово Иванка Поповић, садашњи ректор УБ, исти онај декан који је 2010. године омогућио Јанаћковићевој осамдесетогодишњој мами да одради иновациони пројект на 4 милиончета динара.

Даље цитирам „*Резиме извештаја о кандидату за стицање научног звања*“ вишег научног сарадника (делови 1., 6. и 7. стране):

Назив институције у којој је кандидат **стално запослен**: уговор на одређено, Иновациони центар Технолошко-металуршког факултета¹⁵, Београд (50%) и уговор на одређено, Факултет Техничких наука у Чачку (50%).

.....

3. *Организација научног рада:*

¹⁵ Овај иновациони центар у оквиру Технолошко металуршког факултета УБ има данас на списку сарадника 99 људи. Покушајте да нађете број запослених у Иновационом центру Машинског факултета. „Седмаци“ су то изгледа прогласили за пословну тајну.

(Руковођење пројектима, потпројектима и задацима; технолошки пројекти, патенти, иновације и резултати примењени у пракси; руковођење научним и стручним друштвима; значајне активности у комисијама и телима министарства надлежног за послове науке и технолошког развоја и другим телима везаним за научну делатност; руковођење научним институцијама).

- Др Павле Спасојевић је био руководилац иновационог пројекта „Развој новог технолошког процеса производње кристалног дезодоранса из хидратисаних минералних соли калијум-алуминијум-сулфата“, Евиденциони бр. 451-03-2802/2013-16/126, Иновациони пројект који је делимично финансиран средствима Министарству просвете, науке и технолошког развоја а делимично од Унипласт д.о.о, **Прељина** (2013). **Поред тога др Павле Спасојевић је учествовао на још 5 пројеката у сарадњи с привредом.** Др Павле Спасојевић је руководилац пројекта „Антимикробно активно козметичко и фармацеутско паковање“ (број пројекта 1063 у оквиру програма ТТФ Фонда за иновациону делатност). *Као резултат сарадње с привредом кандидат има прихваћена два техничка решења категорије М82:*

• Весна Панић, Павле **Спасојевић**, Тијана Ковач, Сања Шешлија, Јелена **Спасојевић**, Милица **Спасојевић**, „*Нетоксичан, трајан, полимерни композит као смеша за моделовање намењена за дечију игру, прављење отисака, калупа и прототипа*“ (област: Материјали и хемијске технологије; **наручилац:** Пан-Граф, Карађорђева 148, **Стара Пазова**; корисник: Пан-Граф, Карађорђева 148, Стара Пазова), верификовано од стране Матичног научног одбора за материјале и хемијске технологије на седници од 25. априла 2018 године.

• Павле Спасојевић, Радован Јовановић, Ђорђе Јовановић, Сања Шешлија, Весна Панић, Тијана Ковач, Милица Спасојевић, „*Вишеслојни полиолефински филмови побољшаних баријерних својстава према кисеонику*“ (област: Материјали и хемијске технологије; **наручилац:** Унипласт ДОО **Чачак**, Стара Пруга 91 32212 Прељина, Чачак; корисник: Унипласт ДОО Чачак, Стара Пруга 91 32212 Прељина, Чачак), верификовано од стране Матичног научног одбора за материјале и хемијске технологије на седници од 25. априла 2018 године.

- Такође, др Павле Спасојевић је **био члан управног одбора** Српског хемијског друштва од марта 2014. до марта 2018. године.

- Просечан број аутора по раду за укупно наведену библиографију износи **5,72**.

- **Укупна цитираност** кандидата према Scopus извору података износи 145, односно 122 без аутоцитата (септембар 2018.). Према истој индексној бази Хиршов индекс је 7. (Сва истицања у тексту су моја: ФРВ)

Да ли је потребно да напоменем да је Павле II (Спасојевић) био једини кандидат за избор у звање ванредног професора Техничког факултета у Чачку? Потписани Извештај о његовој супериорности за радно место ванредног професора је био поднет 23.04.2018. године, у јеку припрема закона о Фонду за науку. Да ли су, *'тата-мате'* свог заната, већ тада знале да без професуре у Чачку њихово *'дете'* неће моћи да се пријави на ПРОМИС извлачење?

Неко неопрезан и нестрпљив би већ овде могао стати и, брзо прелетевши преко „купусишта“ радова овог припадника „технолошког колхоза“ Иновационог центра ТМФ УБ, закључити да је искусни Павле Спасојевић незаслужено дошао до безмало 170 хиљада евра с пројектом:

TOWARDS A „GREEN”
AND SUSTAINABLE
POLYMER INDUSTRY:
FULLY BIOBASED
UNSATURATED
POLYESTER RESINS

Pavle
Spasojević

Fakultet
tehničkih
nauka u
Čačku,
Univerzitet u
Kragujevcu

169,706.55 €

„КА ЗЕЛЕНОЈ И ОДРЖИВОЈ ИНДУСТРИЈИ ПОЛИМЕРА: ПОТПУНО БИОБАЗИРАНЕ НЕСАТУРИСАНЕ ПОЛИЕСТЕРСКЕ СМОЛЕ“

Приметимо да су само веома наивне судије могле очекивати да ће Павле покренути нешто ново у „Зеленој“ и одрживој индустрију полимера Србије, како наслов његовог пројекта обећава¹⁶. Ако је тако, онда су највероватније виши разлози били у питању кад се одлучивало да се, тридесет осмогодишнем „старом Чачанину“, додели овај *‘масни колач’* за „младе“. Нећу замарати читаоце којим сам све путевима морао да прођем и на каква сам све чудна коауторства наишао. Пут кроз лавиринте технолошких иновација ми је потпуно осветлио „Извештај“ чланова за избор др Весне Панић научног сарадника Иновационог центра Технолошко-металуршког факултета у научно-истраживачко звање виши научни сарадник. Само у том Извештају се може наћи да су Павле Спасојевић, и тада декан, Иванка Поповић били заједно потписани на разна научна дела и технолошка и иновациона чуда чак 16 пута. Ипак, најинтересније је већ поменуто техничко решење које се у овом Извештају налази на страни 11 у одељку за „**Нова техничка решења (методе) примењена на националном нивоу**“ и на коме су три Спасојевића коаутори:

M8.2.1. Весна Панић, Павле Спасојевић, Тијана Ковач, Сања Шешлија, Јелена Спасојевић, Милица Спасојевић,

„Нетоксичан, трајан, полимерни композит као смеша за моделовање намењена за дечију игру, прављење отисака, калупа и прототипа“

¹⁶ Колико је нова, оригинална и "изврсна" Павлова идеја за ПРОМИС може се наслутити ако се запита Гугл помоћу дела наслова: "TOWARDS A "GREEN" AND SUSTAINABLE POLYMER INDUSTRY" Павловог пројекта. Гугл нуди преко 20 милиона линкова: About 20,500,000 results (0.86 seconds). А за "SUSTAINABLE POLYMER INDUSTRY": About 42,000,000 results (0.75 seconds).

И сад, нека ми неко каже да је све ово само нетоксична дечија игра. Не желећи да истражујем ко је, и да ли је, неко неком овде рођак¹⁷, сетих се још једног заједничког прегнућа двојице Спасојевића с још троје коаутора (Journal of Alloys and Compounds 551 (2013) 660–666):

The kinetics of hydrogen absorption/desorption within nanostructured composite

Ni79.1Co18.6Cu2.3 alloy using resistometry

M. Spasojević a,b,†, A. Maričić a, L. Ribić Zelenović a,b, N. Krstajić c, P. Spasojević c

a Joint Laboratory for Advanced Materials of the Serbian Academy of Science and Arts, Section for Amorphous Systems, Svetog Save 65, 32000 Čačak, Republic of Serbia

b Faculty of Agronomy Čačak, University of Kragujevac, Cara Dusana 34, 32000 Čačak, Republic of Serbia

c Faculty of Technology and Metallurgy, University of Belgrade, Karnegijeva 4, 11000 Belgrade, Republic of Serbia

Article history:

Received 24 July 2012

Received in revised form 23 October 2012

Accepted 26 October 2012

Available online 10 November 2012

У извештају за избор Павла Спасојевића у звање ванредног професора Техничког факултета у Чачку стоји недвосмислено да му је отац Мирослав Спасојевић. Овим је потпуно затворен круг и све је легло на своје место. Наиме, питао сам се ко је још могао да подржи и обезбеди пролаз овог веома танког кандидата на ПРОМИС рулету? Знао сам да је у Научном савету Фонда и бивша министарка пољопривреде у првој Влади Александра Вучића, проф. др Снежана Богосављевић Бошковић, као представник Агрономског факултета у Чачку, Универзитета у Крагујевцу. Зар је могла/смела, ова СПС „научница“, да дозволи да на једном државном конкурс у пропадне „мали“ њеног политичког истомишљеника из главног одбора чачанске Нове Србије, њеног колеге професора-доктора с „Агрономског факултета у Чачку“ и на крају, не и најмање важно, ЧАЧАНИНА који је друго покољење интелектуалаца из часне српске породице Спасојевић? Или, неко хоће да каже, да то није тако? Сетих се господина Веље Илића и његовог ламентирања над „крадуцкањем“. Да можда Снежана Богосављевић Бошковић и старији Спасојевић, онима изнад њих, ово не објашњавају само као: „крадуцкање на оловку“?

Овде ћу се само још запитати: Да ли су Јанаћковић, Богосављевић Бошковићка, Даниловић Грковићка и тата Спасојевић I знали да други Члан Акта о циљевима,

¹⁷ Ипак да кажемо да Чачани Павле (1982) и Милица Спасојевић (1984) имају средње слово М и скоро 100% су деца проф. др. Мирослава I Спасојевића. Милица је од 2015. године на списку сарадника Иновационог центра Хемijsког факултета БУ. Сад ми је мало јасније зашто тако бујају ИЦ по факултетима.

начину реализације и условима финансирања пројеката у оквиру Програма за извршне пројекте младих истраживача:

„Уколико је у питању млади истраживач из члана 2. став 2. овог Акта запослен у иновационом центру (као регистрованој иновационој организацији у складу с прописима о научноистраживачкој делатности, односно о науци и истраживањима, а чији је оснивач акредитована НИО), та организација не може бити носилац реализације Пројекта, нити из ње може бити одређено лице са својством Руководиоца Пројекта.

Учесници у Пројектном тиму могу бити лица запослена у истој или у различитим организацијама“, **може**, међу запосленима у иновационим центрима, **да задовољи** једино Павле Спасојевић-*фифти/фифти* Павле¹⁸? Да ли су то дошапнули Иванки Поповић из Ректората УБ?

А све позивам да размисле: може ли се случајно, без „*пацовских канала*“, на ПРОМИС рулету зауставити куглица баш на броју који држи горе описани *фифти/фифти* Павле II Спасојевић?

Још нешто ми паде на памет. *Фифти/фифти* Павле већ дуго времена има сјајну прилику да онима из Чачка тврди како је заузет у Иновационом центру у Београду, да иноваторима из Београда тврди да пропаде од посла у Чачку, а да то време проводи са својом вољеном супругом Мајом: „*чији осмеси улећивају сваки његов дан*“. То не би био први случај да не зна отац професор шта му, где и колико ради син/ћерка.

Наиме, крајем 2016. године сам у тексту: „*Нека врста циркуса: Белићи, лопате и плес на шипки и око ње*“ писао о још једном брижном оцу, бившем „фртал“ министру и државном секретару Александру Белићу, чија је ћерка Наташа Белић била на плати и списку запослених у Иновационом центру Машинског факултета УБ, а да је на ту чињеницу потпуно заборавила од силне, скоро опсесивне, љубави према плесу на шипци и око ње, којој је била целим својим бићем тада посвећена. Наравно да се тај и такав Белић, познат по свом растегљивим моралу, одмах наметнуо као идеално-еластичан кандидат за место у Фонду за науку где је обезбедио да најмање четири ПРОМИС пројекта оду Институту за физику, а и другима се сигурно нашао на услузи кад је затребало (неки воле да кажу: *ко није за себе није ни за друге*).

Бранко Шикопарија

Пређимо даље на другог „славодобитника“ из БиоСенс института у Новом Саду, вишег научног сарадника *Бранка Шикопарију*:

REAL-TIME
DETECTION AND
QUANTIFICATION OF
BIOAEROSOLS

Branko Šikoparija

Institut BioSens -
Istraživačko-
razvojni institut za

171,064.50 €

¹⁸ Кандидат **стално запослен**: уговор **на одређено**, Иновациони центар Технолошко-металуршког факултета, Београд (50%) и **уговор на одређено**, Факултет Техничких наука у Чачку (50%).

О њему нећу дуго ни много детаљно. Он је **41** годину стар и искусан сарадник. На његовој веб страници стоји следеће:

„Др Бранко Шикопарија је старији истраживач у Институту БиоСенсе и руководилац квалитета у Лабораторији за поленологију - УНСПМФ (ISO17025) (palynology – UNSPMF (ISO17025)). Он је високо савестан, мотивисан и практичан истраживач с великим искуством у науци о животној средини, екологији, аеробиологији, алергији и здрављу, моделирању и прогнозирању. Бранко Шикопарија је врхунски писац и рецензент за више научно-истраживачких часописа. Као комерцијално свестан истраживач, Бранко Шикопарија је развио вештине за аплицирање за финансирање и такође је деловао као истраживач на многим националним и међународним истраживачким пројектима (Министарство науке-Србија, SNSF-SCOPES, IPA, WUS-CEP&CDP+, EC-HORIZON2020). Координирао је регистрацију заштићених ознака порекла за мед дрвета липе Фрушке горе и био српски представник у две кост акције (COST Actions ES0603 and FA1203). Врло је успешан у развоју интердисциплинарних и мултидисциплинарних мрежа и сарадњи.“

Никаква изузетна идеја се не предлаже судећи наслову овог пројекта. Њиме се само, по ко зна који пут, жели наплатити оно што се већ плаћа, или је раније плаћано и преплаћено. Одлуком да се финансира Шикопарија из прецењеног БиоСенса је још један пример за то како се: „Масној гуски врат и задњица подмазује“.

Шикопаријин научни опус ничим не импресионира. Ако погледамо првих десет радова штампаних у часописима видећемо да је средњи број аутора 10,2. Значи опет још један „колхозник“. Google Scholar за њега даје:

Cited by:

	All	Since 2015
<u>Citations</u>	1407	1163
<u>h-index</u>	22	21

На први поглед је ово солидан резултат, али не толико кад се узме у обзир област којом се бави, број коаутора и то да је до своје 37 године скупио, за тадашње/садашње време, просечних 244 цитата. Шикопарија је и искусан и умрежен, толико да би га можда требало растерећивати од пројеката о којима брине и водити из европске „паукове мреже“. Да се од научног руководиоца не претвори у голог „рачуноводиоца“.

До сада је дато довољно материјала који поткрепљује основану сумњу да се расподела пројеката вршила **фитовањем** рецензија и свега осталог на унапред договорене кандидате који морају проћи (поименично или у групама). Покушај да будем што непристраснији и објективнији захтева превише времена и снаге а овај

материјал постаје преопширан. То повећава вероватноћу да код некога направим ситан пропуст за који би се касније могли ухватити они којима ће ова моја анализа веома бости очи, и не само очи. На овом месту бих могао чак стати, али ми не дозвољава све то што знам и држим у глави. Од овог места па надаље приступам концизнијем и кондензованијем излагању с позивом заинтересованима и надлежнима да они даље продубе и провере моје опрезне оцене и предлоге. На данашњи дан, а то је 29.03.2020. године, улазим у четврту недељу рада на овом тексту и још не знам кад ћу на њега ставити тачку.

Већ у том тренутку је било јасно да је потребно темљено и пажљиво припремити доказе за отимање новца који је отишао у медицину, коју су на овим просторима, они који се њоме баве, иако је то по својој суштини 'инжењерска' област, прогласили за неку високу науку и за ту „науку“ отимају државне паре одвојене за здравство, образовање и за јадну, сиромашну, стварну и озбиљну науку.

МЕДИЦИНСКЕ „НАУКЕ“: МОЖЕ ЛИ СЕ БИТИ И ЛЕКАРОМ И НАУЧНИКОМ?

Медицина се, преко позиција које је узурпирала у САНУ, незаслужено и дрско окитила са чак седам „научних“ ПРОМИС пројеката у укупној вредности од: **1.198.684,01** евра. Пројекте су добили: Институт за медицинска истраживања (2), Медицински факултет и његови институти (3) и Институт за онкологију и радиологију Србије (2). Покушаћу даље да објасним како су то успели и каква је то „наука“. Приближно, колико је то мени скромном и самоуком, могуће и доступно. Баш бих волео, да нешто од овога што ћу вам представити и оцене које ћу дати, оспоре академици које ћу поменути. Ево, у почетку, списка свих пројеката које ћу даље разматрати појединачно:

1.

FROM BRAIN WAVES TO MEMORY BOOST: MEMORY ENHANCEMENT BY PERSONALIZED FREQUENCY-MODULATED NONINVASIVE BRAIN STIMULATION	Jovana Bjekić	Institut za medicinska istraživanja, Univerziteta u Beogradu	168,490.00 €
--	------------------	--	---------------------
2.

HYDROXYUREA-MEDIATED ACTIVATION OF NITRIC OXIDE SYNTHASE IN ERYTHROID PROGENITORS	Milica Tošić	Institut za medicinska istraživanja, Univerziteta u Beogradu	116,041.26 €
--	-----------------	--	---------------------
3.

EFFECTS OF DIABETES MELLITUS ON OSTEOCYTIC, NEURAL AND VASCULAR NETWORKS IN BONE: IMPLICATIONS FOR INCREASED FRACTURE SUSCEPTIBILITY AT THE PROXIMAL FEMUR	Petar Milovanović	Medicinski fakultet, Univerziteta u Beogradu	199,171.79 €
--	----------------------	--	---------------------
4.

AN EVOLUTIONARY INSIGHT INTO MOLECULAR DIVERSITY OF EMERGING PATHOGENS IN SERBIA THROUGH PHYLOGENETIC APPROACH	Irena Arandjelović	Institut za mikrobiologiju i imunologiju, Medicinski fakultet, Univerziteta u Beogradu	189,867.80 €
--	-----------------------	--	---------------------
5.

THE ENIGMATIC ROLE OF EPSTEIN-BARR VIRUS INFECTION IN RHEUMATOID ARTHRITIS AND SYSTEMIC LUPUS ERYTHEMATOSUS: WHICH VIRAL MARKER COULD SUGGEST TRIGGERING OF AUTOIMMUNE DISEASES?	Ana Banko	Medicinski fakultet, Univerziteta u Beogradu	131,051.15 €
---	--------------	---	---------------------

6.

DRUG REPURPOSING IN
PANCREATIC DUCTAL
ADENOCARCINOMA

Jelena
Grahovac

Institut za
onkologiju i
radiologiju Srbije

194,075.79 €

7.

TRACKING SYSTEMIC THERAPY
RESISTANCE OF LUNG AND
COLORECTAL CANCER
THROUGH TARGETED NGS
ANALYSIS OF GENETIC AND
EPIGENETIC VARIANTS IN
LIQUID BIOPSIES

Miljana
Tanić

Institut za
onkologiju i
radiologiju Srbije

199,986.22 €

Јована Бјекић

Јована Бјекић је добила да води 168,490.00 евра вредан пројект:

„ОД МОЖДАНИХ ТАЛАСА ДО ПОБОЉШАЊА МЕМОРИЈЕ:
УНАПРЕЂЕЊЕ МЕМОРИЈЕ ПЕРСОНАЛИЗОВАНОМ ФРЕКВЕНТНО-
МОДУЛИСАНОМ СТИМУЛАЦИЈОМ МОЗГА“.

Она је 32 године стар психолог који је посао добио у „Институту за медицинска истраживања“ УБ. Докторирала 2016. године, с 28 година, на Филозофском факултету УБ с темом: „*Стилистичке и садржинске карактеристике вербалне продукције као индикатори базичне структуре личности*“. Предмет њене докторске дисертације је био испитивање односа вербалне продукције и базичне структуре личности коришћењем једног компјутерског програма за анализу текста. У Извештају комисије за оцену који је поднет марта месеца 2016. године, о предмету те дисертације написано је следеће:

„Предмет овог рада представља однос вербалне продукције и базичне структуре личности. Како је рад усмерен на идентификацију објективно мерљивих карактеристика вербалне продукције кандидаткиња се ослања на приступе анализи језичких продуката који користе програме за аутоматску анализу текста с унапред дефинисаним категоријама језичке продукције и јединицама који их чине...

У раду, кандидаткиња је идентификовала и анализирала проблеме и изазове испитивања односа вербалне продукције и базичне структуре личности, те кроз циљеве и дизајн истраживања покушала да превазиђе већину недостатка досадашњих студија, као и да пружи одговор на нека од кључних питања у овој области. Тако, анализи вербалне продукције приступљено је из перспективе аутоматске анализе текста на нивоу појединачних речи, односно употребом програма за анализу текста Linguistic Inquiry and Word Count (LIWC).“

У истом Извештају стоји: „Јована Бјекић је до сада учествовала у пројекту Неинвазивна модулатија кортикалне екситабилности и пластицитета: Развој метода неинвазивне неуромодулатије централног нервног система у испитивања физиолошких механизма, дијагностици и терапији (2014-2016), финансираном од

стране Министарства просвете науке и технолошког развоја, као и три међународна пројекта – **Cost Action** IS0804 Language impairment in multilingual society: Linguistic patterns and the road to assessment (2012-2013), **Cost Action** TD1005 Pain assessment in patients with impaired cognition, especially dementia (2012 - 2014), **Cost Action** IS1208 Collaboration of aphasia trialists (CATs) (2013-сада). Досадашња научна продукција Јоване Бјекић укључује 7 радова у научним часописима, од чега 6 у часописима међународног карактера, и 53 саопштења на научним скуповима у земљи и иностранству.“

Од марта 2015. године Јована Бјекић је запослена у Институту за медицинска истраживања Универзитета у Београду, у Лабораторији за Неурофизиологију, у групи за неуро науке, коју води научни саветник др Саша Филиповић. Он је водио и више поменути пројект МПНТР који је имао број 175012. *Интересантно је приметити да се само 4 јединице ниже, под бројем 175016 води пројект помињане професорке Мирјане Поповић: „Ефекти асистивних система у неурорехабилитацији: опоравак сензомоторних функција“.*

Могли би се даље бавити детаљнијим разматрањем квалитета и начина на који је, и с ким, Јована Бјекић стигла, за четири године, од десетак до 29 библиографских јединица и 122 цитата које за њу даје Researchgate. Ја сам се наравно бавио и тим послом. Баш зато ћу изложити само суштину својих закључака и њима приложити одређене доказе како би, свако ко жели, могао да провери то што ћу тврдити.

Погледајмо прво шта се десило у случају Јоване Бјекић и њеног ПРОМИС пројекта. Јована је психолог запослен у Институту за медицинска истраживања. У последње четири године потписана је на неколико ефемерних радова, који у просеку имају по пет аутора и који су се бавили деловањем електричне струје на мозак. Дејства једносмерне и наизменичне струје на мозак и различите делове људског тела испитују се откад су ове струје постале познате. Јована нема ни зеру квалификација за вођење пројекта и тима који ће се бавити: *фреквентно модулисаној стимулацији мозга ради евентуалног унапређења меморије*. Како се могло десити да баш она добије скоро 170 хиљада евра?

Ево чиме се све млада Јована Бјекић до сада бавила:

- Психометријском евалуацијом српског речника за аутоматску обраду текста модификовањем већ постојећег компјутерског програма (LIWC);
- Стеченим поремећајима говора;
- Моделом шест фактора „бренда“ (врсте, сорте) личности и његовим предиктивним способностима;
- Конструкцијом и емпиријском провером теста хомофобије, као и Односом експлицитних и имплицитних мера става према хомосексуалности и вербалне продукције;
- Општом креативношћу и аспектима креативног мишљења уметника и неуметника;
- Психолошким благаостањем избеглица у Србији. Јована је „*мигрантска мајка*“ и један од носећих стубова невладине организације: „Мрежа психолошких

иновација“ (*Psychosocial Innovation Network*). Истакнути је члан тима од десет жена и два мушкарца (прикладније би било да је „аплицирала“ за неки европски пројект који би се бавио нестајањем мушкараца из српског научног корпуса, примедба и савет ФРВ)¹⁹;

- Утицајем пола и година на **акутни коронарни синдром**;
- Потписана је, заједно с још четири и пет аутора, у испитивањима утицаја једносмерне струје на смањивање потреба за храном код младих особа, и ефеката на одређену врсту памћења, респективно.

Само тешки мигрантски и хомосексуални проблеми су довољни да окупирају сву пажњу и озбиљно уздрмају концентрацију за бављењем било чим другим. То изгледа није важило за Јовану Бјекић. Нађох је и као „стручњака“ за *Биомедицински инжењеринг и биофизику* и учесника на пројекту за рану детекцију пожара на подручју Источне Србије. Не знам да ли је она стварно нешто радила и да ли уопште зна да је на списку учесника на пројекту. Видех и да је пројект требало да овери мој омиљени шумар Ратко Ристић, добро плаћени члан УО Института „Винча“ и руководилац докторске дисертације једног актуелног министра. Ево дела из Извештаја са списком учесника на пројекту:

КОРЕКЦИЈА КОНАЧНОГ ИЗВЕШТАЈА

Пројект:

„ПРОГНОЗИРАЊЕ ОПАСНОСТИ И РАНА ДЕТЕКЦИЈА ПОЖАРА НА ПОДРУЧЈУ ИСТОЧНЕ СРБИЈЕ-ПОДРШКА ИЗРАДИ ПЛАНОВА ГАЗДОВАЊА ШУМАМА“

Уговор бр.: 401-00-1178/2018-10

Др Слободан Милановић

Београд, 25.04.2019.

ИСТРАЖИВАЧИ:

1. Др Слободан Милановић, ван. проф. (ШФ-КЗШ)
2. Ана Михаловић, дипл. метеоролог. (РХМЗ)
3. Ненад Марковић, дипл. инж. шум. (ЈП СШ)
4. Др Јована Бјекић (ИМИ- Биомедицински инжењеринг и биофизика)
5. Др Слађан Милановић, (ИМИ- Биомедицински инжењеринг и биофизика)
6. Др Драган Памучар, доцент (Универзитет одбране)
7. Сима Марковић (Шумарски кластер)

На основу захтева из Записника број 401 -00-1178 /2018-10 од 19.04.2019. године, који је сачињен од стране чланова Стручне комисије за пријем извршених радова која је формирана од стране Управе за шуме (Министарство пољопривреде,

¹⁹ Обавезно погледајте линк са гомилом пројеката којим очевидно "србофобне" организације финансирају ову "Мрежу психолошких иновација", која изгледа ради на томе да што више избеглица одлучи да остане у Србији: <https://psychosocialinnovation.net/projekti/>.

шумарства и водопривреде) о прегледаном Коначном извештају број 01-1151/1 од 18.3.2019. године достављамо вам кориговану верзију овог извештаја.

Београд, 25.04.2019.

РУКОВОДИЛАЦ ПРОЈЕКТА ДЕКАН ШУМАРСКОГ ФАКУЛТЕТА
др Слободан Милановић, доцент М.П. др Ратко Ристић, ред. проф.

Кад може Јована да 'цара' струјом по мозгу, може и шумске пожаре рано да предвиђа. Мања је штета. Пре него што пређем на дискусију и закључке ево 10 доказа о томе што до сада рекох:

1. PSIHOLOGIJA, 2014, Vol. 47(1), 5–32 UDC: 159.9.07:811.163.41'373 ; 004.9:811.163.41'322

© 2014 by the Serbian Psychological Association DOI: 10.2298/PSI1401005B

**Psychometric evaluation of the Serbian dictionary for
automatic text analysis – LIWCser**

Jovana Bjekić^{1,2}, Ljiljana B. Lazarević³, Marko Živanović,¹
and Goran Knežević¹

1 Department of Psychology, University of Belgrade, Serbia

2 Institute for Medical Research; University of Belgrade, Serbia

3 Institute of Psychology, University of Belgrade, Serbia

2.

Brain Stimulation (2016)

**Long-Term Effects of Repeated Prefrontal Cortex Transcranial Direct
Current Stimulation (tDCS) on Food Craving in Normal and
Overweight Young Adults**

M. Ljubicavljevic a,*, K. Maxood a, J. Bjekic b, J. Oommen a, N. Nagelkerke c,d

a Department of Physiology, College of Medicine and Health Sciences, UAE University, PO Box 17666, Al Ain, United Arab Emirates

b Department of Neurophysiology, Institute for Medical Research, University of Belgrade, PO Box 124, Belgrade, Serbia

c Malawi-Liverpool-Wellcome Trust Clinical Research Programme, College of Medicine, Queen Elizabeth Central Hospital, Malawi

d Institute of Public Health, College of Medicine and Health Sciences, PO Box 17666, UAE University, Al Ain, United Arab Emirates

3.

„PSYHOLOGICAL WELLBEING OF REFUGIES IN SERBIA“

2018 PIN Research Report

Maša Vukčević Marković, PhD, Mental health expert, project coordinator for psychosocial support to refugees in Serbia

Irena Stanković, MA, Senior psychologist in provision of psychosocial support to refugees in Serbia

Jovana Bjekić, PhD, Assistant research professor at University of Belgrade, project researcher at PIN

PSYCHOSOCIAL INNOVATION NETWORK (PIN) IS ENGAGED IN THE DESIGN, IMPLEMENTATION AND EVALUATION OF DIFFERENT PSYCHOSOCIAL INTERVENTIONS AND SUPPORT PROGRAMS FOR REFUGEES THAT AIM TO PROTECT AND ENHANCE THE EMOTIONAL, PSYCHOLOGICAL, AND SOCIAL WELL-BEING. **PIN** PROVIDES PSYCHOSOCIAL SUPPORT, EDUCATIONAL AND COMMUNITY BASED PROGRAMS AND SPECIALIZED MENTAL HEALTH CARE FOR BOTH CHILDREN AND ADULTS, AS WELL AS CONTINUOUS SUPPORT IN ADAPTATION AND INTEGRATION IN LOCAL COMMUNITY.

4. 2019. godina

Towards an integrative multisectoral approach in provision of mental health and psychosocial support services

Jovana Bjekić and Maša Vukčević Marković

Institute for Psychology, University of Belgrade and Psychosocial Innovation Network

The conference entitled „Migration-related public health challenges and needed responses: defining conditions for establishing a European level migration health database—a consensus conference „was held at the University of Pécs, 7–8 October 2019 and jointly organized by the WHO Collaborating Centre at the University of Pécs and the Migration and Health programme of the WHO Regional Office for Europe.

5.

International Journal of Cardiology xxx (2016) xxx–xxx

Sex and age differences and outcomes in acute coronary syndromes

Zorana Vasiljevic- Pokrajcic a, □, Natasa Mickovski b, Goran Davidovic c, Branislav Stefanovic a, Gordana Krljanac a, Mina Radosavljevic- Radovanovic a, Nebojsa Radovanovic a, Ratko Lasica a, Sladjan Milanović d, Jovana Bjekić d, Marta Majstorovic- Stakic e, Danijela Trifunovic a, Ana Karadzic a, Dubravka Rajic a, Aleksandra Milosevic a, Marija Zdravkovic f, Jelena Saric g, Raffaele Bugiardini h
a Clinical Center of Serbia, University of Belgrade, Medical Faculty, Belgrade, Serbia
b Department for Prevention and Control of Non-Communicable Disease, Center for Prevention and Control of Diseases, Institute of Public Health of Serbia „Dr Milan Jovanović Batut”, Belgrade, Serbia
c Clinical Centre Kragujevac, University Clinic, Medical Faculty Kragujevac, Serbia
d University of Belgrade, Institute for Medical Research, Department of Neurophysiology, Belgrade, Serbia
e General Hospital „Dr Dragiša Mišović”, Čačak, Serbia
f Clinical Centre, „Bezanijska Kosa”, University of Belgrade, Medical Faculty, Belgrade, Serbia
g Clinical Centre, „Bezanijska Kosa”, Belgrade, Serbia
h Department of Experimental, Diagnostics and Specialty Medicine, University of Bologna, Italy

6. Psychological Research

Pain and executive functions: a unique relationship between Stroop task and experimentally induced pain

Jovana Bjekić¹ · Marko Živanović² · Danka Purić² · Joukje M. Oosterman³ ·
Saša R. Filipović¹

Received: 20 June 2016 / Accepted: 28 December 2016

© Springer-Verlag Berlin Heidelberg 2017

7. Behavioural Brain Research 366 (2019) 88–95

Research report

The immediate and delayed effects of single tDCS session over posterior parietal cortex on face-word associative memory

Jovana Bjekić^a, Katarina Vulić^{ab}, Marko Živanović^b, Jelena Vujičić^b, Miloš Ljubisavljević^{ac}, Saša R. Filipović^a

a University of Belgrade, Institute for Medical Research, Dr. Subotića 4, P.O. Box 102, 11129, Belgrade, Serbia

b University of Belgrade, Faculty of Philosophy, Department of Psychology, Čika Ljubina 18-20, 11000, Belgrade, Serbia

c UAE University, College of Medicine and Health Sciences, Department of Physiology, P.O. Box 17666, Al Ain, United Arab Emirates

8. Август 2019. године: 2 препринта да би се кандидат 'набилдовао' за ПРОМИС комисије и рецензенте

a) The copyright holder for this preprint (which was not peer-reviewed) is the author/funder. doi: <https://doi.org/10.1101/736892> bioRxiv preprint . It is made available under a CC-BY-NC-ND 4.0 International made license

Preliminary findings of single session of noninvasive brain stimulation over parietal lobe and performance on spatial memory task

Čolić, V Marija^{a,b}, Konstantinović, Uroš^a, Bjekić, Jovana^a, Filipović, R Saša^a

a University of Belgrade, Institute for Medical Research (Dr. Subotica 4, 11129 Belgrade, Serbia)

b University of Belgrade, Faculty of Sport and Physical Education (Blagoja Parovića 156, 11000 Belgrade, Serbia)

6) The copyright holder for this preprint (which was not peer-reviewed) is the author/funder. doi: <https://doi.org/10.1101/736710> bioRxiv preprint. It is made available under a CC-BY-NC-ND 4.0 International made license

How Reliable are Prefrontal tDCS Effects –Zero-effects on the Keep-track Task?

Dunja Paunović¹, Danka Purić², Jovana Bjekić¹, Saša Filipović¹

1 Institute for Medical Research, University of Belgrade, Serbia

2 Department of Psychology, Faculty of Philosophy, University of Belgrade, Serbia

9.

Prihvaćeno za štampu:

27. 05. 2014.

**PRIMENJENA PSIHOLOGIJA, 2014, Vol. 7(4), STR. 581-598 UDK
316.613/.624**

Originalni naučni rad

KONSTRUKCIJA I EMPIRJSKA PROVERA TESTA HOMOFBIJE2

Marko Živanović 1a, Teodora Đokić a Ljiljana B. Lazarević b, Ana Orlić c,d Jovana Bjekić e,a

a Odeljenje za psihologiju, Filozofski fakultet, Univerzitet u Beogradu;

b Institut za psihologiju, Univerzitet u Beogradu; c Fakultet sporta i fizičkog vaspitanja, Univerzitet u Beogradu; d Laboratorija za eksperimentalnu psihologiju, Univerzitet u Beogradu; e Institut za medicinska istraživanja, Univerzitet u Beogradu

1 Adresa autora: markozivanovic13@gmail. com.

Primljeno: 01. 04. 2014. Primljena korekcija: 26. 05. 2014. Prihvaćeno za štampu: 27. 05. 2014.

2 Rad je nastao u okviru projekta „**Identifikacija, merenje i razvoj kognitivnih i emocionalnih kompetencija važnih društvu orijentisanom na evropske integracije**” (IO179018), podržanog od strane Ministarstva prosvete, nauke i tehnološkog razvoja.

10.

**O KREATIVNOSTI I UMETNOSTI – SAVREMENA PSIHOLOŠKA
ISTRAŽIVANJA**

Tematski zbornik radova 1

O KREATIVNOSTI I UMETNOSTI – SAVREMENA PSIHOLOŠKA ISTRAŽIVANJA

UDK 159.938:159.9.072

159.954

Jovana Milićević¹, Ninoslava Milić², Gordana Maksimović, Milica Erić, Jovana Bjekić

Univerzitet u Beogradu, Filozofski fakultet, Odeljenje za psihologiju

ПСИХОМЕТРИЈСКА ПРОВЕРА ТЕСТА ОПШТЕ КРЕАТИВНОСТИ

Циљ овог рада је приказ и психометријска евалуација новог, наменски конструисаног, вишедимензионалног теста за процену опште креативности базираног на савременим теоријама у овој области. Специфичност теста у односу на постојеће инструменте за процену креативности представља постојање унапред утврђених, објективних критеријума за оцењивање задатака, наспрам најчешће коришћене консензуалне технике мерења. Конструисани тест се састоји од 21 задатка вербалног и невербалног типа, организованих у четири субскеале: Флуентност, Продуктивност, Оригиналност и Елаборација. Поузданост теста у поређењу с тестовима креативног мишљења сличне структуре је веома добра ($\alpha = .89$), и остаје у сличном опсегу при примени теста на различитим групама (студенти уметничких факултета $\alpha = .91$; средњошколци $\alpha = .88$, студенти неуметничких факултета $\alpha = .87$). Најпоузданија процена добија се на субскалама Продуктивност и Флуентност (редом $\alpha = .89$ и $\alpha = .80$). Субскеале Елаборација и Оригиналност показале су нешто слабију поузданост ($\alpha = .75$ и $\alpha = .52$),

међутим, након ревизије ових субскала њихова поузданост се побољшала ($\alpha = .87$ и $\alpha = .78$). У досадашњим истраживањима, тест је показао задовољавајућу критеријумску валидност. Тако је на основу постигнућа на субскали Оригиналности могуће разликовати уметнике од неуметника, док постигнуће на субскали Елаборације значајно корелира с оценом на писменом задатку из српског језика.

Кључне речи: Креативност, дивергентно мишљење, општа креативна способност, вишедимензионална процена, критеријумска валидност

Сада прелазим на мало клизавији терен објашњења тога како се могло десити да овај тридесет двогодишњи психолог добије да води пројект који се бави утицајем електричне струје на памћење. Не само њој младој, него ни било коме у Србији данас, а ни јуче, није требало дати толики новац за тако отрцалу тему. Одакле да баш за ту тему паре добије Јована Бјекић?

Направићу овде малу дигресију на то како ја, у светлу свих досадашњих позива и игара око Фонда за науку, гледам на припрему конкурса и само формирање тог фонда. Све што се до сада догађало говори у прилог томе да је главни циљ формирања Фонда била незајажљива жеља једног **скупа мешетара и научних шпекуланата** да отму то мало средстава која ће се издвојити, у новом пројектном циклусу, за научна истраживања. Фонд је направљен да би се сакрила њихова улога у тој отимачини. О центрима и групама, углавном организованим по принципима карактеристичним за неке породице с југа Италије, већ сам нешто рекао раније, али сам пропустио да истакнем малигни центар који годинама обитава у САНУ и чија је улога овим ПРОМИС програмом до краја изашла на видело. Уместо незајажљивих, престарелих и одржаваних академика, појављује се њихови рођаци и „млади“ штићеници да одиграју улоге „Зицпредседника“.

Јована Бјекић нема одговарајуће професионално покриће које би могло да оправда то што је она добила да управља пројектом с оваквом тематиком. Само потпуни бестидници могу да тврде супротно. Колико се мени, слабо ученом и мученом, чини, једини посао који би евентуално могао да оправда пуно радно време психолога у Институту за медицинска истраживања, је посао којим би се истражило како је дошло до толике дискриминације једног пола приликом пријема на стални посао у поменути Институт. Наиме, међу 79 истраживача на списку ове установе, 64 су жене, а 15 мушкарци. Жена има 4,3 пута више од мушкараца. Видесмо да Јована има разуђено и површно интересовање, да је ниједна тема дуго не 'држи' и да је превасходно окупирају модерне и комерцијалне ствари, којима приступа с не малим претензијама. Прешла је дуг и трновит пут од аутоматске анализе текста, преко коришћења електричне струје за одвицавање младих од претераног конзумирања хране, па опет струје ради стимулације мозга не би ли се поправило памћење (или можда покварило?), затим 'чопоративно' истраживање акутног коронарног синдрома на које је чак и један Италијан залутао, па истраживања реакције на вештачки изазван бол и, на крају, мада не и најмање важно, мисионарски рад с избеглицама и интерес за проблеме сексуалних мањина. Од свега тога мало одступа недавни интерес за рано откривање шумских пожара, али то не мари.

Електростимулација, шумски пожари, избеглице, хомофобија, све се то може и сме радити само ако има неко блесав да тај „рад“ плати.

На крају разговора о Јовани Бјекић само ћу још дати одређене лако проверљиве чињенице којима би се могло смислено објаснити како је дошло до тога да се „њена“, одавно истраживана и не баш обећавајућа, тема нађе на списку оних које ће бити обилато финансиране на основу подигнутог кредита.

Као прво, трио Владимир С. Костић, Дејан Поповић и Милица Ђурић-Јовичић су одавно као 'нокат и месо'. Милица има многе заједничке радове и с породицом Поповић и с председником Костићем. Њима, као и Бранку Ковачевићу, највише дугује за своје место „**Зицпредседника**“ Фонда. Предпостављам да је државни секретар Владимир Поповић само имао „част и велико задовољство“ да испуњава жеље ових „великана ума“ и комерцијалног духа. Колико се ја разумем у људска посла, типујем да је Владимир Поповић овог пута оставио Машински факултет УБ без иједног ПРОМИС пројекта, из сасвим прозаичног разлога. Тај је у вези с његовом „плавом маштом“ да се 'домча' места ректора УБ (и додатно, наравно, изузетно добро плаћеног места председника Комисије за сарадњу Србије са ЦЕРН-ом на коме годинама држи једног неспособног пензионера). Ниједног значајнијег лидера садашње САНУ нема кога овај државни секретар Поповић није, на овај или онај начин, 'испоштовао'. Ово моје теоријско разматрање је за мене добитно у сваком случају. Ако ВП изабере за ректора, радоваћу се што сам унапред упозорио на то шта се спрема, а ако не, бићу задовољан и мислићу да сам трунку и ја допринео да још гори од садашњег ректора не дође на чело УБ. Није ли таквим, неспособним и штетним шићарцијама, одавно требало забранити да обављају било какав јавни посао? Деловањем ВП Институт „Винча“ је последњих година пао на најниже могуће гране.

Научни саветник др Саша Филиповић је дугогодишњи сарадник и коаутор на многим заједничким радовима с Владимиром С. Костићем, још од деведесетих година, а пројект који је „освојила“ Јована Бјекић, је из њихове заједничке тематике. Саша Филиповић има заједничке радове и с проф. Мирјаном Поповић, што такође није отежавајућа околност приликом Јованиног конкурисања за ПРОМИС. За Сашу на „Researchgate“ пише:

„Саша Р. Филиповић тренутно ради на Одељењу за хуману неуронауку Института за медицинска истраживања Универзитета у Београду. Саша врши истраживања у области неурологије, психијатрије и рехабилитационе медицине. Његова најновија публикација је „Непосредни и одгођени ефекти једне сесије једносмерне струје (tDCS session) над постериор париеталног кортекса на асоцијативно памћење лица и речи“.“

Саша не пати од лажне скромности и наводи на истом месту равно 43 експертизе:

Languages: English, French, Russian, Serbian

Disciplines

Neurology, Psychiatry, Rehabilitation Medicine, Biological Psychology, Psychophysics, Neuroscience

Skills and expertise (43): Cognitive Neuroscience, Neuroimaging, Memory, Neuroscience, Neurorehabilitation, Neurodegenerative Diseases, Neurophysiology, Neurodegeneration, Neurological Diseases, Behavioral Neuroscience, Neurobiology and Brain Physiology, EEG, Alzheimer's Disease, Neurology, Psychiatry, Movement Disorders, Synaptic Plasticity, Sleep, Memory and Learning, Event-Related Potentials, Electroencephalography, Neuropsychiatry, Parkinson's Disease, Neuroplasticity, Neural Plasticity, Brain Stimulation, Pain Perception, Dopamine, Rehabilitation Medicine, Dementia, Biological Psychology, Transcranial Magnetic Stimulation, Pain, Motor Learning and Motor Control, Psychophysics, Neuromodulation, TMS, EEG/ERP, Aphasia, Dystonia, Motor Cortex, tDCS, rTMS, Parkinsonian Disorders.

О Саши, који четири језика парла, најлепше мишљење има још један „капиталац“ из САНУ- Љубиша Ракић. И како онда, *бог'ца му*, да пропадне Сашин ПРОМИС пројект? После свега, нама ништа друго не остаје него да одемо у шуму, ону коју нам је Јована сачувала од пожара.

Милица Тошић

Још један срећни добитник ПРОМИС пројекта долази нам из Института за медицинска истраживања (ИМИ) УБ. То је **31** годину стар научни сарадник *Милица Тошић*, а њен добитни пројект (1 16,041.26 евра) је:

„ХИДРОКСИУРЕА КАО МЕДИАТОР АКТИВАЦИЈЕ НИТРИК-ОКСИДА *SYNTHASE* У ЕРИТРОИДНИМ ПРОГЕНИТОРИМА“.

Милица је стварно млад истраживач, али ни она, нажалост, да није по мом мишљењу заслужила да добије овакав пројект. О актуелности и релевантности ове теме истраживања не могу да говорим. Могу и хоћу да дам неколико општих примедби.

Миличи Тошић је било потребно 4 године и 6 месеци да докторира у Фрајбургу у Немачкој, где је радила на истраживањима једног лека за леукемију и радове је штампала већином у коауторству великим бројем других истраживача. После још десет месеци, које је провела као 'постдок' у Области Фрајбурга, у децембру 2018. године се вратила у Београд. Од јануара месеца 2019. године је запослена ИМИ. Већ после нешто више од пола године, у августу 2019. године, конкурише с горњом темом и добија финансирање. Ни уобичајени двогодишњи постдокторски стаж није одрадила. Групу за молекуларну онкологију, у којој ради у ИМИ, води научни саветник Владан Чокић, који је магистрирао с 34 године а докторирао у 39 години крајем 2009. године. Ни његов истраживачки рад не импресионира. Владан Чокић је, у својој 48 години, испуњавао све услове да храбро иступи с овом темом на ПРОМИС-у. Вероватно су га мудрији посаветовали да се одлучи за „Зицпредсеника“ који ће водити пројект. Комисија, која је одлучивала да поклони поверење пројекту Милице Тошић, није имала ниједног видљивог ваљаног доказа изузетности кандидата, а ни ваљаних разлога да још један ПРОМИС пројект оде у нејаки ИМИ. Безобразно много пројекта је овога пута отишло на Медицински Факултет УБ и на тзв. медицинске науке. За то је, по мом скромном мишљењу, одговорна огромна, незаслужено моћна, с науком посвађана и меркантилна

групација Српског лекарског друштва која је уздахала и до непрепознавања срзала САНУ.

Петар Миловановић

Доцент *Петар Миловановић* је 36 година стар сарадник Лабораторије за антропологију и скелетну биологију Медицинског факултета УБ. Његов пројект од 200 хиљада евра је:

„ЕФЕКТИ ДИЈАБЕТЕСА МЕЛИТУСА НА ОСТЕОЦИТИЧНЕ, НЕУРАЛНЕ И ВАСКУЛАРНЕ МРЕЖЕ У КОСТИ: ИМПЛИКАЦИЈЕ НА ПОВЕЋАНУ СУСЦЕПТИБИЛНОСТ ФРАКТУРА БУТНЕ КОСТИ У БЛИЗИНИ КУКА“.

Он није баш млад и већ дуго времена се бави истраживањима на тему здравља, квалитета и старења костију. Тема његовог пројекта је сасвим прозаична. Петар Миловановић свој посао вероватно ради солидно, али би њему пре приличило да се за средства такмичи кад и сви остали 'зрели' истраживачи. Нарочито ако се узме у обзир да већ солидно ухљебљен на Медицинском факултету УБ и да је од 2012.-2016. године радио у Хамбургу. Нисам могао да нађем детаљну Петрову биографију да проверим где је и како докторирао и којим темпом је напредовао. Иначе, на Researchgate стоји да је он потписан на 76 библиографских јединица које су прикупиле 1.011 цитата. Води се и да је учествовао на два национална пројекта: „Структурне промене девитализираних зуба“ и „Форензика и биоархеологија“. Нађох га на једном раду с девет коаутора од којих је троје било из Института „Винча“:

Microsc. Microanal. 19, 1341–1349, 2013; doi:10.1017/S1431927613001761

© MICROSCOPY SOCIETY OF AMERICA 2013

Atomic Force Microscopy Characterization of the External Cortical Bone Surface in Young and Elderly Women: Potential Nanostructural Traces of Periosteal BoneApposition During Aging

Petar Milovanovic,¹ Marija Djuric,^{1,*} Olivera Neskovic,² Danijela Djonic,¹ Jelena Potocnik,² Slobodan Nikolic,³ Milovan Stojkovic,² Vladimir Zivkovic,³ and Zlatko Rakocovic²

1University of Belgrade, School of Medicine, Institute of Anatomy, Laboratory for Anthropology, 4/2 Dr Subotica, 11 000 Belgrade, Serbia

2University of Belgrade, Institute of Nuclear Sciences Vinca, P.O. Box 522, 11 001 Belgrade, Serbia

3University of Belgrade, School of Medicine, Institute of Forensic Medicine, 31a Deligradska, 11 000 Belgrade, Serbia

**Corresponding author. E-mail: marijadjuric5@gmail.com*

Колико тек оваквих радова с необавезним *причицама* и лепим *сличицама* добијеним на АФМ и другим микроскопима, у лепршавој вези с костима и дијабетесом, може да се прогура у разне светске медицинске и друге часописе с ПРОМИС пројектом у цепу? Видим и бившег директора Института „Винча“, као задњег почасно

потписаног, на овом раду. Не бих даље да трошим своје и ваше време на овог кандидата јер, чак и да је он чисти геније, оволике паре за такву тему му није требало ни по коју цену дати.

Причу о Петру ћу закључити радном хипотезом о томе како се десило да баш он добије максималних 200 хиљада евра за свој пројект. „Дијабетес мелитус“, ако се узму у обзир *месни обичаји* и разрађене шеме, Петра Миловановића повезује са академиком и деканом Медицинског факултета УБ – Проф. Др Небојшом М. Лалићем са Клинике за ендокринологију, дијабетес и метаболизам. Познато је да је Лалић, као декан Медицинског факултета, 26.06.2019. године продужио свом **колеги** академику Владимиру С. Костићу радни однос на факултету још две године. Зар су смели **колегини** „људи“ и сарадници у ФОНДУ за науку и **око** њега да не *'испоштују'* Лалићеве „људе“ и сараднике? Па, побогу, какви би то људи и „комунисти“ били (мислим на ове **око** и старије)? Треба ли проверавати колико је „шећераша“ у пројектном тиму 'старе коске' Петра Миловановића? Шта мислите, колика је вероватноћа да их нема? За мене лично, било би изненађење да на овом пројекту бар делом није понека ћерка, или жена, неких академика САНУ. Лекари-академици се никад не одмарају. У време слободно од клиничке и приватне праксе, са својим женама и ћеркама, доколицу прекраћују пишући научне радове. Мислите ли да се шалим?

Утрошак времена на процену пројекта и досадашњих достигнућа др Миловановића омогућио ми је да свима представим наслов и ауторе рада лекарске породичне мануфактуре *Лалић, Сеферовић и компанија*. На овај јединствен пример опуштене раслабљености САНУ академика набасах пуким случајем, јер је прва реченица у том раду директно повезана са насловом Петровог пројекта:

OPEN | SCientIFIC RePorTS | (2018) 8:926 | DOI:10.1038/s41598-018-19229-w
Increased left ventricular mass index is present in patients with type 2 diabetes without ischemic heart disease

Jelena P. Seferovic^{1,6}, Milorad Tescic^{2,6}, Petar M. Seferovic^{2,6}, Katarina Lalic^{1,6},
Aleksandra Jotic^{1,6}, Tor Biering-Sørensen³, Vojislav Giga^{2,6}, Sanja Stankovic⁴, Natasa Milic⁵,
Ljiljana Lukic^{1,6}, Tanja Milicic^{1,6}, Marija Macesic^{1,6}, Jelena Stanarcic Gajovic¹ &
Nebojsa M. Lalic^{1,6}

1 Clinic of Endocrinology, Diabetes and Metabolic disorders, Clinical Center of Serbia, Dr. Subotica 13, 11000,

Belgrade, Serbia. **2** Clinic of Cardiology, Clinical Center of Serbia, Koste Todorovica 8, 11000, Belgrade, Serbia.

3 Department of Cardiology, Herlev and Gentofte Hospital, University of Copenhagen, Copenhagen, Denmark.

4 Center for Medical Biochemistry, Clinical Center of Serbia, Visegradska 26, 11000, Belgrade, Serbia.

5 Institute of Medical Statistics, Faculty of Medicine, Dr. Subotića 15, Belgrade, Serbia.

6 Present address: University of Belgrade, Faculty of Medicine, Belgrade, Serbia.

Correspondence and requests for materials should be addressed to J.P.S.

(email: jpseferovic@gmail.com)

Received: 8 August 2017
Accepted: 22 November 2017
Published: 17 January 2018

„Cardiovascular diseases (CV) are the leading cause of morbidity and mortality in patients with type 2 diabetes mellitus (T2DM)...“

Ана В. Банко

Доцент Ана В. Банко има 38 година, запослена је у Институту за микробиологију и имунологију Медицинског факултета УБ и добила је средства за пројект(131,051.15 евра):

„ЕНИГМАТСКА УЛОГА ИНФЕКЦИЈЕ ЕПШТЕИН-БАР ВИРУСОМ У РЕУМАТОИДНОМ АРТРИТИСУ И АУТОИМУНОЈ БОЛЕСТИ (SLE): КОЈИ ВИРАЛНИ МАРКЕР БИ МОГАО ДА УКАЖЕ НА ТРИГЕРОВАЊЕ АУТОИМУНЕ БОЛЕСТИ?“

Приметимо овде, већ виђену, дечију лукавост. Наиме, кад год се десило да је одлука коју Фонд доноси ненормална у својој пристрасности, долази до скривања комплетне 'афилијације' кандидата. Код Ане Банко пише само да припада Медицинском факултету УБ да се не би људи запитали како то да једна научно нејака лабораторија тог факултета „зграби“ чак два ПРОМИС пројекта. Медицински факултет УБ је завршила у двадесет шестој години, докторску дисертацију је одбранила у тридесет трећој години а доцент је постала, пре четири године, са своје тридесет четири године. Researchgate за Ану показује да има до сада 74 библиографске јединице које су цитиране 46 пута. Радови који се овде приказују углавном су „колхозног типа“, са шест и више аутора, а у насловима радова фигуришу различити вируси, међу којима и Епштајн-Бар вирус. Овај последњи се испитује више од пола века. Аутоимуне болести, типа ових који се помињу у наслову Аниног пројекта, имају многобројне узроке: од генетских, преко фактора условљених животном средином, лошим навикама и све до вируса, који могу бити 'окидачи' за ове болести. Ана Банко је 2014. године одбранила на Медицинском факултету докторску дисертацију под насловом: *„Повезаност генетичке варијабилности Епштајн-Бар вируса и обољења удружених са Епштајн-Бар вирусном инфекцијом“*. За протеклих шест година она је на тему овог вируса објавила неке, не много запажене, радове са још шест и седам коаутора. Можда је Ана Банко мајстор свог заната, али као истраживач она још много мора да се напрегне да би достигла просек у конкуритивној области у којој ради. То да је њен пројект одређен за финансирање је потпуна лудост. Очигледно је да су она и њене колегинице и колеге са којима заједно ради, у Институту за микробиологију и имунологију Медицинског факултета и шире, навикли на миран и опуштен живот кад се њих осморо накачи на рад објављен у OPEN ACCESS часопису:

Characterization of the Variability of Epstein-Barr Virus Genes in Nasopharyngeal Biopsies:

Potential Predictors for Carcinoma Progression

Ana V. Banko^{1*}, Ivana B. Lazarevic¹, Miljan M. Folic², Vojko B. Djukic², Andja M.

Cirkovic³, Danijela Z. Karalic¹, Maja D. Cupic¹, Tanja P. Jovanovic¹

1 Institute of Microbiology and Immunology, Faculty of Medicine, University of Belgrade, Belgrade, Serbia,

2 Clinic of Otorhinolaryngology and Maxillofacial Surgery, Clinical Center of Serbia, Faculty of Medicine, University of Belgrade, Belgrade, Serbia,

3 Institute for Medical Statistics and Informatics, Faculty of Medicine, University of Belgrade, Belgrade, Serbia

OPEN ACCESS—Citation: Banko AV, Lazarevic IB, Folic MM, Djukic

VB, Cirkovic AM, Karalic DZ, et al. (2016), Characterization of the Variability of Epstein-Barr Virus Genes in Nasopharyngeal Biopsies: Potential Predictors for Carcinoma Progression. **PLoS ONE** 11(4): e0153498. doi:10.1371/journal.pone.0153498 Received: October 19, 2015, Accepted: March 17, 2016, Published: April 12, 2016; Editor: Joseph S Pagano, The University of North Carolina at Chapel Hill, UNITED STATES

Проверавајући чиме се то оволико људи бави, запитих Гугл укуцавши главни део наслова Аниног ПРОМИС пројекта: „Epstein–Barr virus in autoimmune diseases“. Резултат је следећи:

About 1,380,000 results (0.53 seconds)

Search Results

Web results

Epstein-Barr virus in autoimmune diseases. - NCBI

www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed

by E Toussiot - 2008 - Cited by 272 - Related articlesThe *Epstein-Barr virus (EBV)* is a plausible candidate for playing a role in the pathophysiology of these *diseases*. Both SLE and RA are characterized by high titers of anti-*EBV* antibodies and impaired T-cell responses to *EBV* antigens...

Потраживши први рад с овог списка који је цитиран 272 пута добих:

Best Practice & Research Clinical Rheumatology

Vol. 22, No. 5, pp. 883–896, 2008

doi:10.1016/j.berh.2008.09.007

available online at <http://www.sciencedirect.com>

Epstein–Barr virus in autoimmune diseases

Eric Toussiot* MD, PhD

Department of Rheumatology, University Hospital Jean Minjoz, Besançon; and EA 3186 Agents Pathogènes et

Inflammation, University of Franche Comté, Besançon, France

Jean Roudier MD, PhD

Autoimmune diseases such as systemic **lupus erythematosus** (SLE), **rheumatoid arthritis** (RA), and primary **Sjögren's syndrome** (pSS) are complex disorders with a genetic background and the involvement of environmental factors, including viruses. The Epstein-Barr virus (EBV) is a plausible candidate for playing a role in the pathophysiology of these diseases. Both SLE and RA are characterized by high titers of anti-EBV antibodies and impaired T-cell responses to EBV antigens. Compared with normal subjects, elevated EBV load in peripheral blood has been observed in SLE and RA. EBV DNA or RNA has been evidenced in target organs of RA (synovium) or pSS (salivary glands). Finally, molecular mimicry has been demonstrated between EBV proteins and self antigens in these three conditions. In addition, SLE, RA, and pSS are associated with an increased risk of lymphoma with a potential role for EBV. The influence of new and emergent treatments of these autoimmune diseases (biological therapies) on EBV load and the course of latent EBV infection requires further studies.

Два Француза, из две болнице ван престонице, су била сасвим довољна да још 2008. године ураде много тога око теме коју овде Срби кредитом „подмазују“ 2020. године са 130 хиљада евра. Људи, који држе до свог кредибилитета, се не потписују у чопору на свакаке купус радове. У српском научном корпусу је таква озверелост постала уобичајена. **Као да важи да је научницима дозвољено све што није законом забрањено.**

Ирена Аранђеловић

Доцент *Ирена Аранђеловић* има 38 година и она још један запослени Института за микробиологију и имунологију Медицинског факултета УБ, коме је за финансирање одобрен пројект (189,867.80):

„ЕВОЛУТИВНО СХВАТАЊЕ МОЛЕКУЛАРНЕ РАЗНОВРСНОСТИ НОВОНАСТАЈУЋИХ ПАТОГЕНА У СРБИЈИ КРОЗ ФИЛОГЕНЕТСКИ ПРИСТУП“.

Њој је било потребно 7 дугих година да дипломира на Медицинском факултету УБ и још седам година да на измаку лета 2015. године одбрани докторску дисертацију: „*Врсте, филогенетске карактеристике и генетичка основа резистенције мултирезистентних сојева Mycobacterium tuberculosis комплекса изолованих у Србији*“. То је највероватније исто оно што ће се у оквиру ПРОМИС пројекта радити.

Researchgate нам даје да Ирена потписана на 13 библиографских јединица које су у литератури цитиране 48 пута. За човека који од 2010. године учествује у настави на факултету, ово је нормалан и прихватљив резултат. Ирена Аранђеловић очигледно није дете, или рођака, неког од професора Медицинског факултета УБ, о академицима-лекарима да и не говоримо. Она је морала добро да се озноји да би постигла то што је постигла. Тема којом се бавила у току своје истраживачке каријере, и још се њоме бави, није претерано модерна, али дозвољавам да је Медицинском факултету и данас

потребна и да заслужије неки вид допунског финансирања. Али, не тако да 'бумбари' из САНУ своје незајакљиве потребе намирују отимајући паре од српске научне сиротиње. Ни, под разно!

Јелена Граховац

Међу многим незаслуженим добитницима је и средњовечни повратник из САД-биолог *Јелена Граховац* (38), научни сарадник „Института за онкологију и радиологију Србије“. Прошло је мање од три године од њеног повратка, још се ваљано није ни аклиматизовала на овдашње прилике, а већ је прошлог лета конкурисала са својим пројектом вредним **двеста хиљада** евра:

DRUG REPURPOSING IN
PANCREATIC DUCTAL
ADENOCARCINOMA

Jelena
Grahovac

Institut za onkologiju i
radiologiju Srbije **194,075.79 €**

Да видимо колико су разумни били они који су оволико новца доделили баш Јелени Граховац. Као и обично, у недостатку потпунијих података, користимо: Researchgate, Google Ssholar и LinkedIn. Даље ћу само о главном. Јелена је завршила Биолошки факултет Универзитета у Београду 2007. године после шест година студирања. На Универзитету Питсбурга је, после 4 године и 4 месеца (2008-2012), докторирала у области „Интегративна молекуларна биологија“. На постдокторском стажу је провела на „Харвард школи медицине“ и у „Масачусетској општој болници“ 3 године и пет месеци (2013-2016). У Србију нам се вратила новембра 2016. године. Води се да је отада запослена у „Институту за онкологију и радиологију Србије“. Researchgate за њу показује да има 25 библиографских јединица и 376 цитата, док Google Ssholar каже:

Cited by:

	<u>All</u>	<u>Since 2015</u>
Citations	486	382
h-index	8	7

тј., да има 28 библиографских јединица, 486 цитата (382 после 2015 године) и Хиршов индекс h-8. Ово на први поглед не изгледа лоше. Ако се само мало удубимо, онда видимо су то углавном радови „вођеног лица“ с доста аутора и урађени за скоро осам година боравка у САД. Само на два пристојна рада из тог периода је Јелена Граховац први аутор (радови с два и три аутора цитирани 30 и 28 пута). За Америку и за област којом се тамо бавила, то је премало. Премало је и да је то постигла радећи тих осам година у Србији. Не знам да ли су пресудитељи из **Фонда** били упознати с нашом народном пословицом: „Није злато све што сија“. Није ли требало, трезвено и опрезно, ипак проверити сјај „злата“ које се после осам година вратило из Америке? Или је пресудитељима из Фонда било довољно то што се наше „злато“ вратило?

Да су у Фонду били мање опијени лепотом биографије, и можда кандидата, лако су могли наћи: да је само један Јеленин рад, са шест коаутора (пет њих из

Института за онкологију) који је урађен овде и штампан у 'Open access' часопису: „Cancer Biol Med 2019. doi: 10.20892/j.issn.2095-3941.2018.0375“, био једанпут цитиран. Ниједан други рад, на коме је Граховчева коаутор, а који је урађен овде за последње три године, није заслужио да га било где у свету примете и цитирају.

Још само да видимо како је Јелена Граховац дошла до наслова „свог пројекта“. Researchgate каже да је она на пројекту Института за онкологију и радиологију Србије:

Project:

- Drug repurposing in treatment of solid tumors
- Lab:
- Sinisa Radulovic's Lab

Ништа лакше него изабрати неки од посебно опасних „чврстих/компактних“ тумора, на пример дуктални панкреасни аденокарцином. Запитамо ли Гугл помоћу наслова Јелениног пројекта добићемо:

„DRUG REPURPOSING IN PANCREATIC DUCTAL ADENOCARCINOMA“

About 119,000 results (0.58 seconds)

Search Results

Scholarly articles for DRUG REPURPOSING IN PANCREATIC DUCTAL
ADENOCARCINOMA

И, то је то! Где је ту изврсна идеја, где млади истраживач и још изврснији пројект? Да ли неко стварно очекује да се за две године заврши клиничко испитивање, које има за циљ да испита како ће се показати неки раније коришћени лек ако се примени/преусмери (промени му се ранија намена-герипросинг) на третирање дукталног аденокарцинома панкреаса, или да се за исто време добије неки други квалитетан резултат? Не бих се чудио да су клиничка испитивања промене намене, неког конкретног лека, већ била спровођена у Институту за онкологију.

Миљана Танић

Последњи кандидат из групе везане за медицину је 36 година стар виши научни сарадник „Института за онкологију и радиологију Србије“ *Миљана Танић*, коме је одобрен пројект под називом (199,986.22 евра):

**„ПРАЋЕЊЕ СИСТЕМСКЕ ТЕРАПИЈСКЕ РЕЗИСТЕНТНОСТИ
ПЛУЋНОГ И КОЛОРЕКТАЛНОГ КАРЦИНОМА ПОМОЋУ ЦИЉАНЕ НГС (Next
generation sequencing) АНАЛИЗЕ ГЕНЕТСКИХ И ЕПИГЕНЕТСКИХ ВАРИЈАНТИ
У ТЕЧНИМ БИОПСИЈАМА“.**

Миљана је генетичар и геномичар који је биологију студирала у Београду пет година (2003-2008). Докторску дисертацију, у вези с наследним карциномом дојке (MicroRNA expression profiles in hereditary breast cancer), је одбранила после четири године на „Аутономном универзитету Мадрида“ на Одсеку за биохемију. На Google

Scholar за Миљану налазимо 30 библиографских јединица, које се цитиране **382** пута и Хиршов индекс $h=9$. Пажљивије гледање доводи нас до резултата да су првих 6 најцитиранијих радова имали респективно: 28, 8, 5, 5, 9 и 11 аутора и да су цитирани **320** пута (позитивно је то да је Миљана на четири рада била први аутор). Сви они су углавном урађени док је Миљана била на неком од многих усавршавања. Ево где је Миљана била последњих 12 година:

- 4 године и 2 месеца Шпанија - Мадрид (од октобра 2008 до новембра 2012);

- 2 године и 3 месеца, Београд Институт за онкологију и радиологију Србије (од децембра 2012 до фебруара 2015);

- 3 године и 11 месеци Енглеска - Лондон (од фебруара 2015 до децембра 2018, с краћим двомесечним боравком у Орхусу у Данској 2017). На ову специјализацију је отишла после конкурсана за постдокторско усавршавање код МПНТР крајем 2014. године. Тада је била је седми кандидат, на на првом нивоу одлучивања;

- Јануара 2019. године Миљана се вратила у Београд да би јој, само после девет месеци, дали на располагање 200 хиљада евра да се овде размаше.

Још једно 'вођено лице', само што је приспело из иностранства, добија огромна средства да овде 'коло води' и руководи. Код овог кандидата је очигледно да му је „Институт за онкологију и радиологију Србије“ служио само као сигурна кућа, да се ту склони кад не може да ради негде у иностранству. За последњих 12 година Миљана Танић је мање од четвртине времена провела у Србији. Зар није било разумније сачекати да се овај кандидат покаже овде, на лицу мјеста, да видимо колико зна и уме? И да проверимо да ли је чврсто решила да убудуће остане да живи и ради у Србији. У вези с два претходна кандидата потсетио бих на Езопову басну „Хвалисавац“ и сентенцу: „*Hic Rhodus, hic salta!*“

КУД ПЛОВИ ОВАЈ БРОД? (III)

(6. 5. 2020)

*Љуби непријатеље своје,
непријатеља Божијих се гнушај,
а непријатеље Отачаства сатири.*

Свети Митрополит Филарет Московски

Уводне напомене с малим закашњењем

Ово је трећа порука из серије посвећене ПРОМИС пројектима Фонда за науку. Прве две поруке су послате у журби коју су захтевале околности о којима још увек не могу да говорим. Рад на оцењивању пројеката сам почео око 5. марта ове године, мислећи да ћу га окончати за неколико дана. Ову чињеницу би требало узети у обзир приликом читања прилога и коментара које сам давао у фуснотама. Посао на разматрању, сада већ слободно могу рећи, бестидно-пристрасног додељивања пројеката у оквиру овог позива, требало би да ускоро окончам. Планирам да, све што написах и што још планирам да допишем, објавим као књигу.

Хтео бих још да кажем да овај посао радим без икаквог личног интереса. Нико ни близу мене није учествовао у намештеној ПРОМИС лутрији. Оно што ме је мотивисало, да непријатан посао указивања на нечасне поступке и дела конкретних личности доведем до краја, је било дубоко гађење над поступцима тих људи из сенке, с њиховом незајажљивошћу и тупом самоувереношћу у то да су недодирљиви и некажњиви. И свест, да је изузетно важно да се, о таквима какви су, јавно говори.

На крају овог кратког увода, нерадо додајем, да сам од 1991. године па све до одласка у пензију 26. децембра 2013. године био стални рецензент најцењенијег часописа за физику *Физикл Ривју* (Physical Review и Physical Review Letters). У оба часописа сам штампао радове углавном их шаљући одавде. Ову напомену чиним због тога што знам каквим се све марифетлцима у дифамацији непоћудних службе кланови и мафијашке структуре о којима пишем. Не треба да напомињем да ме овде нико никад није позвао да било шта оцењујем. А, да су ме, заједно с Момчилом Тошићем и Илијом Терзићем, зеру послушали 1993. године, уштедели би тридесетак милиона евра на пропалој и бесмисленој градњи, већ тада застарелог и непотребног циклотрона у Институту „Винча“, као и на финансирању гомиле симулатора бурне делатности окупљене око те бесмислице. *‘Млад смислом’* државни секретар Владимир Поповић, и пре њега други њему слични, ‘упозорени и опоменути’ више пута с моје стране да то не чине, још увек плаћају „стотине хиљада евра годишње за ‘гробно место’ циклотрона у Институту „Винча“, преименовано у неку „Фаму“.

Чим сам погледао списак „добитних“ пројеката схватио сам да се понавља тешка аномалија о којој сам писао средином 2015. године, у вези с добитницима такозваних „Европских пројеката“. Сматрам да је још увек актуелно, а и прикладно, да

скраћено у прилогу основном тексту, поновим најважније делове тог ранијег разматрања: „*Наука на кредит*“ – *Опљачкана држава, уништена наука*.

У основном делу ове поруке је текст: „*Цај-цај-цајка из Новог Сада и Пилиповић из САНУ*“ у коме се говори о ПРОМИС пројектима који вреде готово милион евра, а које је добио 'нејаки' Природно-математички факултет Универзитета у Новом Саду (ПМФ УНС). Са тог факултета нам долази и председник Научног савета Фонда за науку, ничим истакнути математичар, академик САНУ Стеван Пилиповић.

У Београду, 6. маја 2020. године

„ЦАЈ-ЦАЈ-ЦАЈКА ИЗ НОВОГА САДА“ И ПИЛИПОВИЋ ИЗ САНУ

Цај-цај, цајка из Новог Сада, Амаааа ...

Цај-цај, Цануле, кутићу ти нануле

и чарапе беле за ноге дебеле, Амаааа ...

Опет Цајка из Новог Сада, Амаааа ...

Цајка из Новог Сада (народна поскочица)

Анализа одређеног броја добитних ПРОМИС пројеката с аспекта непристрасности, транспарентности и фер услова за учеснике

После конституисања Фонда за науку и његових органа у марту месецу 2019. године, већ површним погледом на његов Научни савет могло се закључити да у том телу углавном нема озбиљних научника, да у њему преовладавају бивши политичари, директори, вечити чланови којекаквих савета, комисија, одбора и ко зна чега све још. Није се ништа добро могло очекивати ни од Управног одбора с тандемом земљака државног секретара Вујом Дрндаревићем (председником) и магистром Горданом Даниловић-Грковић (в.д. директором НТП Београд-Звездара). Додатно ме је забринуло скоро насилно понашање државног секретара Владимира Поповића лета исте године, у току процеса избора генералног директора Института за нуклерне науке „Винча“ када је овај сталним притисцима натерао готово све чланове Управног одбора Института да гласају празним листићима. Слабе наде да неће бити претеране отимачине сасвим ме напустише кад ми, крајем прошле године, неке младе колеге рекоше да доношење одлуке о резултатима конкурса доста касни.

Мој песимизам је, непосредно пре објављивања резултата конкурса за ПРОМИС пројекте 3. марта 2020. године прерастао у страх кад сам почетком марта у *Сведоку* прочитао расправу академика Часлава Оцића с председником Научног савета Фонда за науку академиком Стеваном Пилиповићем. Из те расправе, ако занемаримо неинтелигентне аргументе и незавидну општу културу Пилиповића, за нас је вредно да приметимо да је академик Оцић, у свом писму *Сведоку* од 2. марта 2020. године, тачно предвидео шта треба да очекују они који су конкурисали за ПРОМИС пројекте:

„Његова реч (Пилиповићева) у одбиру нових 'стратешких' пројеката имаће врло велику, ако не пресудну тежину. (Јер: Roma dixit!) Нека је Бог у помоћи онима који 'аплицирају' с пројектима за 'нови циклус' код академика Пилиповића, председника Савета Фонда за науку Републике Србије.“

Могућности једног човека да обухвати и оцени како су и зашто за финансирање прихављени сви пројекти програма ПРОМИС су ограничене. Испитивање тако широког спектра тема и области у разумном времену могло би једино да открије изразито тешке аномалије и евентуално укаже на случајеве које би требало додатно осветлити и проверити. Ово би, наравно, важило само у случају да је све, у вези с конкурсом, рађено поштено. Ако није, онда су могућности појединца знатно веће. Размишљајући од чега почети у тражењу, схватих да је најбоље кренути од могућих

нелогичности у расподели по институцијама и покушати то повезати с могућом пристрасношћу оних који су учествовали у одлучивању, непосредно или посредно.

Чим сам погледао списак „добитних“ пројеката схватио сам да се понавља тешка аномалија о којој сам писао у вези с добитницима тзв. европских пројеката средином 2015. године²⁰. Права „сибирска магнетна аномалија“ се огледа у невероватно великом броју одобрених пројеката који одлазе у Нови Сад. Почевши одатле и од могућих, непосредних и посредних, веза између чланова управљачких тела Фонда и добитника пројеката, дошао сам до солидног броја нелогичности које, по мени, указују на озбиљну пристрасност приликом одлучивања. За тачнију процену степена кривике појединаца и група у процесу таквог одлучивања потребно је, и неопходно, имати списак **свих учесника** на „добитним“ пројектима и **списак свих рецензената** (није обавезно да се објави списак рецензената по пројектима, довољно је и обавезно дати целокупан списак с подацима о припадности-афилијацији). Добитнике треба посматрати кроз призму **циљева** које би програм ПРОМИС требало да оствари. Поновићу најважније још једном:

- Програм је намењен извршним пројектима „младих истраживача, у раној фази каријере“

- Требало би да то буду пројекти који се базирају на „извршним идејама које у будућности могу имати значајан утицај на развој науке и истраживања, као и друштва у целини“;

- Програм подржава основна и примењена истраживања *у свим научним областима*;

- Програм би требало да пружи подршку младим истраживачима *да унапреде вештине за конкурисање* на истраживачке и развојне пројекте на националном и међународном нивоу, посебно у Европској унији;

„Финансирање пројеката спроводи се на начин који обезбеђује конкурентност и квалитет резултата, ефикасност примене истраживања, отвореност и доступност резултата програма и пројеката.“

У вези с обећањем о „отворености и доступности резултата програма и пројеката“, мислим да је хитно потребно затражити већ поменуте спискове свих учесника и рецензената. Без списка учесника на свим финансираним пројектима сигурно нећемо моћи да проценимо једну од важних интенција програма:

„Програм настоји да подстакне *креирање нових пројектних тимова* и подржи реализацију извршних идеја у научноистраживачком раду које ће позитивно утицати на развој друштва и привреде.“

²⁰ О томе говори прилог на крају овог текста о Новосађанима: Новосадска *магнетно-финансијска аномалија*“.

Зато ћемо прво размотрити списак славодобитника са Природно математичког факултета (ПМФ) Универзитета у Новом Саду (УНС), са кога нам долази председник Научног савета Фонда који је додељивао пројекте, академик САНУ Стеван Пилиповић.

На списку се налази седам пројекта:

BACTERIOPHAGES AND ANTIBIOTICS INTERACTIONS – A MISSING LINK TOWARD PHAGE THERAPEUTIC APPLICATION	Petar Knežević	Prirodno-matematički fakultet, Univerzitet u Novom Sadu	198,794.62 €
MATHEMATICAL METHODS IN THE KINETIC THEORY OF POLYATOMIC GAS MIXTURES: MODELLING, ANALYSIS AND COMPUTATION	Milana Čolić	Prirodno-matematički fakultet, Univerzitet u Novom Sadu	52,537.96 €
COMMON PHTHALATE DEHP AND WOMEN'S REPRODUCTIVE HEALTH RISK ASSESSMENT: MECHANISTIC AND CHRONIC LOW-DOSE EXPOSURE STUDIES.	Kristina Pogrmić-Majkić	Prirodno-matematički fakultet, Departman za biologiju i ekologiju, Univerzitet u Novom Sadu	189,421.58 €
CLASSIFICATION OF LARGE OBJECTS - ULTRAFILTERS AND DIRECTED SETS	Boriša Kuzeljević	Prirodno-matematički fakultet, Univerzitet u Novom Sadu	61,484.08 €
BIOMARKERS OF NEUROACTIVE COMPOUNDS IN THE AQUATIC ENVIRONMENT: INTEGRATION INTO ADVERSE OUTCOME PATHWAY FRAMEWORK	Sonja Kaišarević	Prirodno-matematički fakultet, Univerzitet u Novom Sadu	110,571.39 €
WASTE WATER TREATMENT	Djurdja Kerkez	Prirodno-matematički fakultet, Departman za	165,254.49 €

REINFORCEMENT–
ADVANCED
PROCESSES USING
GREEN AND COST-
EFFECTIVE
MATERIALS

hemiju, biohemiju i
zaštitu životne sredine,
Univerzitet u Novom
Sadu

CARBON
CAPTURE BY
SELF-DRYING
SCHIFF BASE
MOFS

Marko Rodić

Prirodno-matematički
fakultet, Univerzitet u
Novom Sadu

193,601.44 €

Кад се све ово сабере мало фали па да то буде читавих **милион евра**. Нико од горе побројаних добитника пројеката, по мом мишљењу, није заслужио да добије оволике паре²¹. Понеко је овде добар, понеко мање добар, а има и правих „каишара“. Анализу започињем од Пилиповићевог Департмана за математику и информатику на коме раде доценти Милана Чолић и Бориша Кузељевић.

Милана Чолић и Бориша Кузељевић

За *Милану Чолић* се може прорачунати да вероватно има 34 године (када су жене у питању, године процењујем тако што од године дипломирања одузмем 23 године, па су у мојим проценама могуће грешке од +/- једна година, осим у екстремним случајевима који су мало вероватни). Милана је једна од ретких, која је разумно и поштено написала своје вештине и области којима се бави. То су примењена математика и математичка физика, а све то у области кинетичке теорије (гасова) из које има 14 библиографских јединица и 89 цитата. Област којом се бави није претерано актуелна а ни пројект који предлаже никако не обећава неке изузетне продоре, примене или велике успехе. Милани није потребно помагати у садашњем тренутку њене каријере јер је она, према јавно доступној биографији, до сада била/имала:

- 2010-2013 French Government scholarship for PhD studies in cotutelle;

- 2017-2018 Fulbright grant for Advanced Research (6 months) at Oden ICES, UT Austin, USA;

-2018 J. T. Oden Faculty fellowship (3 months) at Oden ICES, UT Austin, USA;

²¹ Напомињем да ћу даље, када за то нису доступни тачнији и комплетнији подаци, приликом приближног оцењивања и поткрепљивања својих закључака користити податке с Researchgate-а и Google Scholar-а. Свестан сам да је то само груба прва апроксимација за оцењивање научних доприноса појединаца. За коришћење потпунијих база података као што је *Web of Science* немам ни могућности ни времена. Себе овим текстом видим као одговорног и веома опрезног тужиоца који прикупља доказе и „оптужује“ а ви, моја порота, допуњавајте их и проширујте.

- 2010-2013 French Government scholarship for PhD studies in cotutelle;

и пројекте:

- Интернационални 2019-2023 COST Action CA18232 *Mathematical models for interacting dynamics on networks*, Leader of the Working Group 2 Nonlinear problems;
- Мултилатерални 2020-2021 *Mathematical analysis of multispecies fluid and kinetic models*, Serbia-Austria-France, Multilateral scientific and technological cooperation in the Danube region, CoPI Serbia (with E. Daus, Austria and B. Grec, France);
- Билатерала 2018-2020 *Kinetic and hyperbolic models for gaseous mixtures and granular media*, Projet International de Coopération Scientifique (PICS) 278838, CoPI Serbia (with L. Boudin, France);
- Национални пројект *Nanotechnology approach in the development of modern dermal therapeutic systems*, supported by Philip Morris and Center for Leadership Development Serbia within Start Up for Science grant;
- Национални пројект 2011-2019 (онакав какве једино имају људи по институтима многоструко квалификованију и успешнију, прим. ФРВ) *Mechanics of nonlinear and dissipative systems - contemporary models, analysis and applications*, ОИ174016, supported by Ministry of Education and Science of Republic of Serbia;
- Па још један допунски Национални, добијен одмах после докторирања, (2014-2018) *Kinetic models in Biology Or Related Domains*, ANR blanche project Kibord: ANR-13-BS01-0004 funded by the French Ministry of Research;
- Билатерала 1 2014-2016 *Kinetic and macroscopic modelling of gaseous mixtures*, PICS CNRS No. 06370, France and Serbia;
- Билатерала 2 2014-2016 *Fluid and kinetic models for gaseous mixtures*, CNRS/MSTD No.25794, France and Serbia;
- Билатерала 3 *Comportement asymptotique d'équations cinétiques et de diffusion: analyse mathématique et numérique*, PHC Amadeus No. 35523WJ, France and Austria;
- Билатерала 4 *Modélisation cinétique et simulation de mélanges gazeux réactifs et de plasmas pour la fusion nucléaire*, PHC Galilée No. 32237PA, France and Italy.

Милана Чолић је члан следећих друштава: European Mathematical Society, European Women in Mathematics, Mathematical Society of Serbia, Mathematical Society of Novi Sad, Serbian Mathematical Sciences Association. Она је и доцент на факултету, вероватно за то прима плату и води се да предаје студентима. Све ово је Милана урадила и добила на основу списка публикација који има десет радова у часописима и један скорији препринт. Билатерале са Француском, Италијом и Аустријом, па доходна Кост акција која је у току (2019-2023). **У њеној биографији стоји и да је 2020. добила осамнаестомесечну Хумболтову стипендију:**

Humboldt Research Fellowship for Experienced Researchers (18 months), at RWTH Aachen University, Germany, Host: Prof. Manuel Torrilhon.

Ако је ово тачно, она ће свој ПРОМИС пројект одрађивати и Немачкој (ако већ тамо није). 'Људи' Немци су јој дали годину и по дана стипендије као „искусном истраживачу“, а наши ће јој са педесетак хиљада евра помоћи да се снађе на „почетку своје обећавајуће каријере“. Да ли је она обманула њих да је „искусна“, или нас да је

„млада и још неискусна“, да јој треба „обука и помоћ у писању пројеката“ за Европу (један од најважнијих циљева ПРОМИС програма)?

Као вишња на торти делује списак конференција, радионица, семинара и летњих школа на којима је Милана Чолић учествовала:

Conferences, workshops, seminars and summer schools

- October, 3-5, 2019: Kongres mladih matematičara u Novom Sadu
- February, 13-14, 2019: *The Cauchy problem for spatially homogeneous Boltzmann flows: an unified approach for monatomic gas mixtures and polyatomic gas*, Flash Workshop on kinetics of mixtures and plasmas, UT Austin, Texas, USA,
- November 2018: Particle systems and PDE's VII, Palermo, Italy,
- September 2018: XLII Summer School on Mathematical Physics, Ravello, Italy,
- July 2018: instructor of the project „Espresso Coffee Problem” at the ECMI (European Consortium for Mathematics in Industry) Modelling Week in Novi Sad, Serbia,
- May, 11, 2018: *Existence and Uniqueness of a Boltzmann System for Gas Mixtures*, Analysis Seminar at the Department of Mathematics, University of Texas at Austin, USA,
- May 2017: ICTP Advanced School & Workshop on Nonlocal Partial Differential Equations and Applications to Geometry, Physics and Probability (smr 3118), Trieste, Italy,
- July 2016: instructor of the project „Red deer import” at the ECMI Modelling Week in Sofia, Bulgaria,
- June 2016: Recent advances in Kinetic equations and applications, UPMC, Paris, France,
- May, 5, 2016: *Some aspects of systems of Boltzmann-like equations for gaseous mixtures*, Analysis/Mathematical Physics Seminar at the Department of Mathematics, University of Texas at Austin, USA,
- September 2014: Problems on Kinetic theory and PDE's, Novi Sad, Serbia,
- June 2014: Methods and Models of Kinetic Theory, Porto Ercole, Italy,
- February 2014: 99th European Study Group with Industry, Novi Sad, Serbia,
- May 2013: SMAI 2013, 6ème biennale des mathématiques appliquées et industrielles, Seignosse le Penon, France,
- March 2013: 84th Annual Meeting of the International Association of Applied Mathematics and Mechanics (GAMM), Novi Sad, Serbia,
- March 2013: Kinetic days, IMT Toulouse, France,
- October, 31, 2012: *Difuzionu asimptotska analiza kinetičkog modela gasnih mešavina*, Seminar Mathematical methods of Mechanics, Mathematical Institute SANU, Belgrade, Serbia,
- September 2012: MechAM, 50 Years of Seminar for Analysis and Foundations of Mathematics, Novi Sad, Serbia,
- September 2012: XXXVII Summer School on Mathematical Physics, Ravello, Italy,
- June 2012: Methods and Models of Kinetic Theory, Porto Ercole, Italy,
- June 2011: Non linear hyperbolic systems of balance laws in Extended Thermodynamics and Kinetic Theory, Cortona, Italy,
- September 2010: ECMI Summer School and Modelling Week, Milan, Italy.

Обраду лика и дела овог славодобитника пројекта у оквиру програма ПРОМИС завршио бих нашом, и не само нашом, народном пословицом: „*Не треба масној гуски врат мазати!*“

Надам се да ћете схватити да овај рударски посао захтева много времена и стрпљења и да је праћен конзумирањем велике количине негативних емоција. Да бих могао да га завршим у разумном времену принуђен сам да се одрекнем потпуности, која је неопходна кад се пише критички о људима и колегама. Даље ћу излагати, кад год је то могуће, само кроки који је довољан да се одсликају најважније карактеристике особа, које сам до сада обрадио и решио да вам их представим. Мислим да је узорак који обрађујем сасвим довољан да стекнете прави утисак о бесмислености и отимачини коју назваше ПРОМИС.

Бориша Кузељевић има 35 година и на сајту факултета: <https://people.dmi.uns.ac.rs/~borisha/> можете наћи његових седам радова, као и то да је докторирао 2014. године у Новоме Саду. И Бориша је веома искусан светски путник и истраживач. На доста места је радио и изгледа да се сада скрасио у Новоме Саду:

Employment Current appointment: Assistant Professor at the Department of Mathematics and Informatics, Faculty of Sciences, University of Novi Sad (2018-);

Past appointments:

Postdoc at the Institute of Mathematics of the Czech Academy of Sciences (2017-2018);

Assistant Research Professor at the Mathematical Institute of the Serbian Academy of Sciences and Arts (2015-2018);

Visiting Research Fellow at National University of Singapore, supervisor D. Raghavan (2015-2016);

Research Assistant at Mathematical Institute of the Serbian Academy of Sciences and Arts (2011-2015);

Teaching Assistant at Faculty of Mathematics, University of Belgrade (2009-2010);

Part-time teacher at Mathematical High School in Belgrade (2010-2015, 2016-2017).

Немам података о Боришиној цитираности и квалитету његовог научног окупа²². Судећи по скромном броју радова, сви сем једног са још једним коаутором, указују на крајњу пристрасност приликом прихватања његовог пројекта за финансирање. Бориша сигурно није глуп човек да би се упустио у трку са пројектом под насловом:

„КЛАСИФИКАЦИЈА ВЕЛИКИХ ОБЈЕКТА-УЛТРАФИЛТЕРИ И УРЕЂЕНИ СКУПОВИ“

²² На прикупљању података око конкурса, њиховом сређивању и састављању овог текста радим већ десет дана. Био сам чврсто решио да не трошим време на скупљање цитата јер они, и кад их има доста, понекад ништа не значе. Пре поласка у данашњу шетњу (15. 3. 2020) послах поруку једном колеги да ипак погледа на Web of Science, да се случајно не огрешим о Боришу. По повратку прочитах поруку да Бориша на Web of Science има пет радова од којих су два прикупила три цитата. Одједном, као да гледам Боришу како нам се свима из прикрајка смеши и певуши: „Три цитата, три цитата, нигде рада нема!“

без чврстих гаранција да ће бити на победничком постољу. Кад све ово схватих, нетактичан како ме бог дао, покушах да сазнам од неких колега из Математичке гимназије, какав је био професор да га бар мало, ако је заслужио, похвалим. Нажалост, информације које прикупих, а вероватно сте до сада схватили да сам солидно информисан, кажу да најбоље што за Боришу можемо да кажемо је: да се у Математичкој гимназији није баш прославио као педагог. Он никако није заслужио да његов пројект прође. Мислим да би само ова два описана случаја требало да буду довољна за избацивање академика САНУ Стевана Пилиповића из Фонда за науку, заједно с недораслим директором Фонда, и за поништавање читавог конкурса²³. А, иза онога што следи ниже, могао би и прави кривични тужилац да се појави.

Департман за биологију и екологију УНС

Прећи ћемо даље на трио с Департмана за биологију и екологију ПМФ УНС. То су ванредни професори *Соња Каишаревић* и *Петар Кнежевић* и виши научни сарадник *Кристина Погрмић-Мајкић*. Овај трио је „освојио“ 498.787,00 евра. Да видимо: како и зашто? Игром случаја, или баш нечијом свесном намером, у коначној листи одобрених пројеката само је пројект Кристине Погрмић-Мајкић означен са тачним указивањем институције одакле кандидат долази: „Департман за биологију и екологију“ ПМФ УНС. Соња Каишаревић и Петар Кнежевић се воде као да долазе само са ПМФ УНС, што је истина тачно, али указује на јасну намеру да се сакрије да ће у један слабашан одсек (срамота ме је да изговорим провинцијализам: „департман“) ПМФ УНС отићи безмало **пет стотина хиљада евра**. Ко је овде '*каишарио*', Соња и Петар, или је то све средио председавајући Научним саветом Фонда '*несрећни*' академик Пилиповић уз '*намигивање*' в.д. директору Милици Ђурић-Јовичић, требало би да одлучи истражна комисија у којој ће, надам се, министарство наћи једно неплаћено место и за мене. Дајем часну реч да их нећу на муке стављати, а да ће ми све по реду признати. Није ред да нам милиција ово клупко разматава.

Петар Кнежевић

А сад да се уозбиљимо, јер ствари постају све озбиљније и озбиљније. Дајте да прво погледамо *Петра Кнежевића*. Он има 41 годину, академску и научну каријеру је започео у двадесет шестој години а докторирао је седам година после дипломирања

²³ Погледах и колико је људи запослено на том "*једином шангајском*" УНС "департману" (Департману за математику и информатику). Имао сам шта и видети. На сајту *Департмана* стоји да је ту утјежђен 101 сарадник. Међу њима је 32 *редовна професора*, 20 *ванредних*, 13 *доцената*, 20 *асистената*, три истраживача приправника. Преосталих 13 су помоћници у настави, стручни сарадници, лаборанти и административно особље. Упоредих то са Одсеком за математику Харвард Универзитета. Тамо је на списку 79 сарадника. Овако распоређених: 18 *редовних* (professors) и 3 *ванредна професора* (senior lecturers), 6 *доцената* (lecturers), 16 *асистената* са докторатом привремено примљених на три године (visiting fellows) и 14 помоћника у настави (perceptors, senior perceptors). Остало су разни привремени гости, емеритус професори и административно и помоћно особље. Али зато има 65 *студената на докторским студијама* (graduate students). Шта би тек било кад би упоредили број и квалитет студента који дипломира?

2009. године. На факултетском сајту пријављује пет одабраних референци које имају у просеку четири аутора. Такође пише да су његови радови цитирани 466 пута те да има Хиршов индекс 14. Нема га (није се пријавио) на 'Researchgate', мада се тамо може наћи десетак његових радова са коауторима са ПМФ УНС, као и неколико колаборационих радова са преко 20 аутора који су у вези са његовим чланством у „Међународном комитету за класификацију вируса“. Стога би ваљало горњу цитираност пажљивије проверити. Пре тога се мора проверити нешто много важније. А то је: **да ли је Петар Кнежевић своју докторску дисертацију одбранио пре другог септембра 2009. године?** Јер, ако то није случај, онда не задовољава услове конкурса. Остали релевантни подаци за Петра су (са његове факултетске веб странице):

- Руководилац 2 национална и 4 међународна пројекта
- 9 предавања по позиву
- Члан међународног одбора за таксономију вируса (International Committee on Taxonomy of Viruses) и председавајући радне групе за породицу *Inoviridae*
- Награда „ПМФ - то сам ја“ (2013)
- Истраживачка стипендија ФЕМС, КУ Леувен, Белгија (2013)

Петар Кнежевић је одабрао да наведе следеће пројекте:

- 2011-trenutno: Biološki aktivni prirodni proizvodi kao potencijalni izvori novih lekova i dijetetskih suplemenata (Ministarstvo obrazovanja, nauke i tehnološkog razvoja Republike Srbije, OI172058); *učesnik*;
- 2015-2017: Development of combined therapies with bacteriophages and chemical agents in *Acinetobacter baumannii* biofilm control; bilateralni projekat Republike Srbije i Portugalaa (finansijer Ministarstvo obrazovanja, nauke i tehnološkog razvoja Republike Srbije i Fundação para a Ciência e a Tecnologia (FCT), Portugal); *rukovodilac*
- 2013-2014. IPA Cross-Border cooperation Hungary-Serbia: Novel natural antimicrobial agents for bacterial pathogen control (HUSRB2103/214/250; NNAA); *rukovodilac*

И да није тачно да је Петру Кнежевићу прошло више од 10 година од докторирања, он није млад, не треба му никаква „подршка и помоћ као младом истраживачу да унапреди вештине за конкурисање на истраживачке и развојне пројекте на националном и међународном нивоу, посебно у Европској унији“. Он је „искусан вук“ у писању и руковођењу, а није се нешто нарочито научно истакао да би му, овако презрелом, требало дати двеста хиљада евра као 'младој нади' која много обећава. Поред тога на његовој веб страници, у делу НАСТАВА И КУРСЕВИ стоји:

- Основе микробиологије
- Бактериологија
- Вирусологија -Биофилмови
- Патогени микроорганизми
- Биологија бактериофага
- Одабрана поглавља вирусологије
- Одабрана поглавља бактериологије
- Микробиологија пијаћих и подземних вода

Ванредном професору Кнежевићу би требало оставити и мало времена да га посвети студентима. Ипак је то његов главни посао за који прима плату, а у његовом предлогу пројекта PHANTER нема никакве суштински нове „изврсне идеје“ која „у будућности обећава да може имати утицај“ на било коју терапију помоћу бактериофага. Иначе, бактериофаге су почеле да се користе још у Стаљиново време. Први институт за то је основан у Грузији у Тбилисију и данас је познат и цењен у свету. Толико, да чак и ја о томе одавно знам. Овде би пригодно било сетити се народне пословице: „Видела жаба где се коњи кују, па и она дигла ноге да је поткују.“ Није проблем у жаби, проблем је што се нађоше *бућоглави* да је *златом поткивају*.

Има и нешто, код професора Кнежевића и његових колега, што мени, а надам се и сваком нормалном, боде очи. То је начин на који се наше драге колеге из „Српске Атине“ потписују на своје радове. Ево како то чине *Петар* и *његово јато* на једном од недавних радова:

Journal of Pharmaceutical and Biomedical Analysis

Volume 152, 15 April 2018, Pages 271-278

A colorimetric broth microdilution method for assessment of *Helicobacter pylori* sensitivity to antimicrobial agents

Author links open overlay panel: [PetarKnezevic^a](#) [Verica Aleksic Sabo^a](#) [Natasa Simin^b](#) [Marija Lesjak^b](#)
[Neda Mimica-Dukic^b](#)

^aDepartment of Biology and Ecology, Faculty of Sciences, University of Novi Sad, Trg Dositeja Obradovica 3, 21 000 Novi Sad, Vojvodina, Serbia

^bDepartment of Chemistry, Biochemistry and Environmental protection, Faculty of Sciences, University of Novi Sad, Trg Dositeja Obradovica 3, 21 000 Novi Sad, Vojvodina, Serbia

Received 14 October 2017, Revised 2 February 2018, Accepted 3 February 2018,
Available online 8 February 2018.

Сећам се да сам се чудио и препирао са неким колегама из Хрватске кад сам, средином осамдесетих година прошлог века, приметио да обавезно, пре Југославије, на својим радовима пишу: *Croatia*. Одавно сам већ писао како се бојим да и Војводина са својим садашњим '*интелигентима*' не крене путем Хрватске и Црне Горе.

Соња Каишаревић

Ако погледамо веб страницу ванредног професора *Соње Каишаревић*, с Департмана за биологију и екологију ПМФ УНС, и претпоставимо да је дипломирала у својој 23. години, онда она сада има четрдесет две године²⁴. Докторирала је 2011.

²⁴ За Соњу Каишаревић, и за све друге, претпостављам да су факултете завршавали у 23. години. Код процене година, када у биографији кандидата није дата година рођења, користим годину дипломирања која је још увек обавезни јавни податак. Уколико овим поступком неког учиним старијим годину дана, унапред се извињавам (вероватноћа за већу грешку је, по мени, занемарљиво мала)

године, највероватније у својој 34. години и од тада је прошло више од осам година. Ни тридесет четири године нису баш истраживачка *прва младост*, а о четрдесет две да и не говоримо. За истраживаче је то пуна зрелост, а за младост, у најбољем случају, *роса у подне*. Већ по овим параметрима она није могла да добије ПРОМИС пројект од *110.571,39 евра*. Јер, јавни позив је био за: „Изврсне идеје и пројекте младих истраживача“.

Погледајмо сада неке од параметара који би евентуално могли да укажу на „изврсност“, њених, ЛИЧНО, научно-технолошких-иновационих достигнућа. На поменутој веб страници, Соња Каишаревић даје пет својих одабраних референци које имају у **просеку 9 аутора**. На петом од тих радова, с 10 коаутора, осам њих је са *'срећног'* новосадског департмана и све имају женска имена: Соња, Вања, Јелена, Бранка, Кристина, Светлана, Ивана и Радмила. Ту је и *Кристина Погрмић-Мајкић* која је, гле случаја, и сама срећни добитник „поштене“ ПРОМИС лутрије:

Kaisarevic S., Dakic V., Hrubik J., Glisic B., Lübecke-von Varel U., Pogrmic-Majkic K., Fa S., Teodorovic I., Brack W., Kovacevic R. (2015) Differential expression of CYP1A1 and CYP1A2 genes in H4IIE rat hepatoma cells exposed to TCDD and PAHs. *Environmental Toxicology and Pharmacology* 39, 358-368.

Researchgate пријављује 40 Соњиних библиографских јединица које су цитиране 369 пута. Ни одавде се не може наслутити изузетност. Ванредни професор Соња Каишаревић је била учесник једног републичког пројекта из основних истраживања, једног ФП 7 пројекта и руководила је једним покрајинским пројектом:

- 2011. до данас: Ксенобиотици са хормонском активношћу: репродуктивни, метаболички развојни одговори и механизам дејства код одабраних модел организама и ћелијских линија. Република Србија, Министарство просвете, науке и технолошког развоја, ОИ 173037, руководилац Проф. др Радмила Ковачевић; учесник на пројекту
- 2013.-2018.: SOLUTIONS for present and future emerging pollutants in land and water resources management (SOLUTIONS, GRANT 603437) European Commission, **FP 7** Collaborative Project, Руководилац: Dr Werner Brack, UFZ – Helmholtz Centre for Environmental Research GmbH, Leipzig, Germany; руководилац за Србију проф. др Ивана Теодоровић; учесник на пројекту
- 2015. *In vitro* евалуација специес – специфичне осетљивости на пестициде у еколошкој процени ризика у складу са политиком ЕУ о њиховој одрживој употреби. АП Војводина – Покрајински секретаријат за науку и технолошки развој. Пројект бр. 114-451-1552/2014. Руководилац пројекта.

Једино *'бело'* у овом „црном“ предлогу пројекта названог: „Биомаркери неуроактивних једињења у воденој средини: интеграција у АОР оквир“ је његово скраћено име: Bianco.

Кристина Погрмић-Мајкић

Кристине Погрмић-Мајкић (41) је поклоњено, поверење наравно, да располаже са 189.421,58 *евра* у току следеће две године. Она је виши научни сарадник „Лабораторије за испитивање ендокриних ометача и ћелијску сигнализацију“ Департмана за биологију и екологију УНС. И она је загазила у пету деценију живота, а од дипломирања до одбране докторске дисертације 2010. године јој је требало осам година. Кристина је на својој веб страници одабрала да прикаже шест радова који имају у просеку по шест аутора. На пет, од тих шест радова је коаутор са Соњом Каишаревић, а оба ова славодобитника су одгајана и љуљана у гнезду Проф. др Радмиле Ковачевић на већ поменутом пројекту основних истраживања Министарства просвете, науке и технолошког развоја, ОИ 173037²⁵. Кристина Погрмић-Мајкић пријављује да је, у склопу свог досадашњег научно-истраживачког рада, публиковала 23 рада у истакнутим међународним часописима. Цитираност радова је 278, док је h-index 9 (извор Scopus, 25.03.2019.) Била је и руководилац два покрајинска пројекта:

2016. – 2019. „Ендокрини ометачи и репродуктивно здравље: ефекти и механизми деловања на хуманим гранулоза ћелијама и сперматозоидима „ (бр. пројекта: 114-451-2573/2016 03), Покрајински секретаријат за високо образовање и научноистраживачку делатност АП Војводине, руководилац пројекта.

2015. – 2016. „Испитивање утицаја микотоксина Т-2 на репродукцију: анализа ризика и значај за јавно здравље“ (бр. пројекта: 114-451-2780/2015-03), Покрајински секретаријат за високо образовање и научноистраживачку делатност АП Војводине, руководилац пројекта.

Само сурово пристрасни људи, или тотално неодговорне незналице, су могле да донесу одлуку да се за финансирање одобре ова три пројекта са истог одсека биолошког факултета ПМФ УНС. *При томе сво троје добитника, мршавих научних достигнућа и мало истакнутих бигграфија, су у петој деценији живота. Боље је било паре разделити новосадској сиротињи него их давати оваквим „стручњацима“.*

Како карактерисати поступак Соње Каишаревић и Кристине Погрмић-Мајкић? Где су границе стида ових средњовечних жена? Или ће се те границе померити у бесконачност, ако се на време ограниче. Одговорни у Фонду су морали ово бацање пара да спрече на време. Оваквом неправдом се само изазива бес код младих истраживача, дестимулишу њихови напори и призива зла крв и конфликти међу њима. Ако је судити по овим сарадницима, у „Департману за биологију и екологију“²⁶ се практикује колхозна наука. Производе се доста мршави радови са много потписника, и не би ме чудило да се понекад штампају и у платним часописима. Надам се да ће овај мој поступак покренути неког од квалификованих биолога да нађе времена да потпуније и детаљније оцени ове кандидате. Не сумњам да ће његова оцена бити још негативнија

²⁵ „Ксенобиотици са хормонском активношћу: репродуктивни, метаболички развојни одговори и механизам дејства код одабраних модел организама и ћелијских линија“ ОИ 173037.

²⁶ Назвати одсек именом: *Департман за биологију и екологију* је исто као кад би неко воћарски одсек назвао: *Департман за воћарство и јабуке*.

од моје. „Инспирисан“ описаном бестидношћу, погледах колико има људи у овом „департман колхозу“ за биологију. Имао сам шта видети. Пођимо редом. Прво наставно особље. Редовних професора 17, ванредних 18, доцената 11, асистената са докторатом 5 и асистената 18. „Колхоз“ има и своје институте у којима је запослено: виших научних сарадника 2, научних сарадника 9, истраживача сарадника 14 и истраживача приправника 21. Укупно **115** истраживача-буџетских корисника. Ако су сви ови на ПМФ у Новом Саду стручни, вредни и потребни, све остале биолошке факултете у Србији би слободно могли затворити. Или је и по осталим универзитетским центрима слична ситуација?

Ђурђа Керкез

Доцент *Ђурђа Керкез (34)*, „инжењер за контролу квалитета и управљање животном средином“, је наступала с пројектом: „ПОБОЉШАЊЕ ПРЕЧИШЋАВАЊА ОТПАДНИХ ВОДА – НАПРЕДНИ ПРОЦЕСИ, КОРИШЋЕЊЕ ЗЕЛЕНИХ И ИСПЛАТИВИХ МАТЕРИЈАЛА“.

WASTE WATER TREATMENT REINFORCEMEN T- ADVANCED PROCESSES USING GREEN AND COST- EFFECTIVE MATERIALS	Djurdja Kerkez	Prirodno-matematički fakultet, Departman za hemiju, biohemiju i zaštitu životne sredine, Univerzitet u Novom Sadu	165,254.49 €
--	-------------------	--	---------------------

Ко је *тридесетчетворогодишњу* Ђурђу насаветовао да овако 'паметно' одабере наслов свог пројекта? Нудити „побољшање“ у смислу „појачања“, „зелено“ и при томе „исплативо“ пречишћавање отпадних вода, некеме ко се у тај проблем разуме, је као да нудиш физичарима да ћеш преварити закон о одржању енергије. Већ сам наслов је требало да упозори непристрасне рецензенте на то с ким имају посла. Ако им одбрањени докторат, посвећен коришћењу „*тиритних изгоретина у третирању отпадних вода*“, није био доступан, могли су лако да нађу шта је то Ђурђа одабрала као своја највећа достигнућа у досадашњем „научном“ раду. Да су то урадили, нашли би пет једва прихватљивих радова са просечно 7,4 аутора. Просто речено: женски рукометни тим са тренером и резервама. Али зато Ђурђа о себи, на Researchgate, пише да влада многим дисциплинама и вештинама:

About Djurdja

Disciplines

Environmental Chemistry, Green Chemistry, Nanotechnology.

Skills and expertise (42)

Environment, Materials, Nanomaterials, Water Quality, Environmental Impact Assessment, Wastewater Treatment, Water and Wastewater Treatment,

Environmental Monitoring, Adsorption, Heterogeneous Catalysis, Environment Protection, Nanotechnology, Heavy Metals, Catalyst, Catalyst Characterization, Sediments, Porous Materials, Nanocomposites, Environmental Remediation, Wastewater Analysis, Environmental Chemistry, Wastewater, Mesoporous Materials, Green Chemistry Technology, Environmental Toxicology, Waste Treatment, Green Chemistry, Remediation, Hazardous Waste Management, Environmental Risk Assessment, Waste, Surface Water, Advanced Oxidation Processes, Sorption, Waste Utilization, Zeolites, Soil Remediation, Degradation, Dyes, Clay, Sediment Pollution, TOC.

Ако је и од Ђурђе Керкез, много је. А, колико је тек 165,254.49 евра? Шта ви кажете?

Марко Родић

Доцент *Марко Родић* има **33** године, ради на Департману за хемију, биохемију и заштиту животне средине ПМФ УНС и стварно је млад истраживач а његов пројект је:

CARBON CAPTURE
BY SELF-DRYING
SCHIFF BASE MOFS

Marko Rodić

Prirodno-matematički
fakultet, Univerzitet u
Novom Sadu

193,601.44 €

Марко је све своје послове обављао задовољавајуће и на време и по 'Правилу Службе'. Дипломирао је с 23 године и докторирао с 28 година. Радио је у солидној групи цењеног професора Вукадина Леовца. Researchgate за њега показује да има 60 библиографских јединица које су цитиране 251 пут. Радова је превише а цитата разуман и добар број за овдашње прилике и област којом се бави. Google scholar за Марка даје да је он од 2011. године до данас коаутор 82 рада и да има Хиршов индекс 11:

Cited by

	<u>All</u>	<u>Since 2015</u>
Citations	401	337
h-index	11	10

Ако са овог сајта узмемо његових првих десет најцитиранијих радова добијамо солидних 213 цитата, али је средњи број коаутора на ових десет радова превелик и износи 7,4. Марко је на својој веб страници изабрао да прикаже 5 радова с просечно 9,2 аутора и следеће пројекте на којима је учествовао:

ОДАБРАНИ ПРОЈЕКТИ

- Дизајн, синтеза, карактеризација и процена практичне примене координационих и органометалних једињења, Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије (2011–2019);
- Структурна испитивања и физичке карактеристике силиката ретких метала и комплекса прелазних метала са Шифовим базама као лигандима, Билатерални пројект Аустрија–Србија (2018–2019);
- Синтеза и карактеризација комплекса метала са биолошки активним лигандима, Покрајински секретаријат за науку и технолошки развој Аутономне Покрајине Војводине (2015).

Ако у Гуглу укуцамо комплетан наслов Родићевог пројекта добијамо следеће²⁷:

CARBON CAPTURE BY SELF-DRYING SCHIFF BASE MOFS,

као резултат се добија:

About **53,200 results** (0.64 seconds)

Search Results

Web results

(PDF) Carbon dioxide capturing technologies: A review ...

www.researchgate.net/publication/259322779_Carbon_dioxide_capt...

Oct 22, 2015 - works (*MOFs*) as new emerging technologies for carbon. dioxide ... gases in oxygen rather than *air*, so that the gaseous combustion. reaction product ... sive *drying* of the flue gas is needed prior to CO. 2 ... Porous Aromatic Melamine *Schiff Bases* as Highly Efficient Media for *Carbon Dioxide* Storage. Article.

Carbon Dioxide Capture in Metal–Organic Frameworks ...

pubs.acs.org/doi/abs

**Dec 28, 2011 - Carbon Dioxide Capture in Metal–Organic Frameworks ...
Metal-Mediated Self-Assembly of a Twisted Biphenyl-Tetraacid Linker with Semi-**

²⁷ МОФ комплекси су метално-органска кристална једињења која се састоје од крутих органских молекула које држе заједно и које организују јони метала или кластери. Посебна интересовања за ове материјале произлазе из чињенице да су многи веома порозни и могу се користити за складиштење малих молекула, на пример H₂ или CO₂.

**rigid ... CO₂ Hydrogenation over Pt-Containing UiO-67 Zr-MOFs—The Base Case. ...
CO₂ Capture in Dry and Wet Conditions in UTSA-16 Metal–Organic Framework.**

by K Sumida - 2012 - Cited by 4649 - Related articles

Већ други резултат нам даје рад из 2012. године урађен на Калифорнијском универзитету у Берклију, који је цитиран 4.649 пута. Ово би требало да је довољна илустрација онога што се нуди и шанси да се предложи и уради нешто ново.

Опет имамо један пројект са еколошким претензијама, само што нам овај долази из 'колхоза' за хемију: „*Департман за хемију, биохемију и заштиту животне средине*“. Идеја за пројект, који се предлаже, је далеко од оригиналне и врхунске и осим осредњих колхозних радова на ту тему, не обећава никаква значајнија достигнућа. На крају ове кратке оцене Марковог пројекта бих само рекао да мислим да је група око проф. Леовца, у којој је Марко Родић стасао као истраживач, веома солидна и да би требало да се одуче да се сви на све радове потписују. Идиотска правила оцењивања, која је до сада примењивало ресорно министарство, не могу бити оправдање за такво поступање.

НОВОСАДСКА МАГНЕТНО-ФИНАНСИЈСКА АНОМАЛИЈА

У овом прилогу из недавне историје је одељак : **2.2.5 Међународна и НАТО сарадња**, који је послат јула месеца 2015. године на многе електронске адресе истраживача природних наука у Београду, у МПНТР и у САНУ. Мислим да је, све што тада написах, и даље веома актуелно и да поткрепљује оно о чему се говори у овој књизи. Овај одељак је део потпунијег текста: „*Наука на кредит*“ – *Опљачкана држава, уништена наука* - посвећеног нераду и непочинствима носилаца научне власти код нас. Подсећам, да се од 2000. године па до сада променило много влада и партија које су водиле земљу. Оно што је инваријантно за све то време је један неодговорни, сверазарајући, примитивно грабителски и шибицарски дух научно-просветних власти у ширем смислу: ресорних министарстава (раније два а сада само једног – МПНТР), факултета и института Србије. Тај разорно-нихилистички дух је најбоље изразио велики руски историчар Лав Николајевич Гумиљов (Лев Николаевич Гумиљев, 1912–1992) у својој карактеристици руске интелигенције последње деценије постојања СССР²⁸.

— *Лев Николаевич, ви интеллигент?*

— *Боже меня сохрани! Нынешняя интеллигенция — это такая духовная секта.*

Что характерно: ничего не знают, ничего не умеют, но обо всем судят и совершенно не приемлют инакомыслия.

2.2.5 Међународна и НАТО сарадња

Човек се може запитати да ли има уопште нешто у **Извештају** (реч је „*Извештају Националног савета за научни и технолошки развој: „Наука у Србији 2010–2013“ прихваћеног од стране Владе Србије 20.09.2014. године*) због чега би га требало похвалити? Да не поверујете, али има. У седмој глави *Извештаја*, која посвећена међународној научној сарадњи, први пут је неко званично државно тело дало податке, веома штуре и непотпуне, везане за финансијске ефекте за одређен број тзв. европских пројеката (пре свега за ФП7-Седми оквирни програм). До сада су ти подаци углавном били скривани. Стално су нас обавештавали да из Европе више добијамо него што дајемо. То у *Извештају* папагајски понавља и Вера Дондур (стр. 37):

„Укупан износ уговореног новца за пројекте који су добили подршку превазишао висину износа који је Република Србија уплатила заједничком буџету ФП7 за свих седам година трајања програма (2007-2013). У Табели 12. је дат преглед по годинама броја одобрених пројеката, броја пројеката у којима су истраживачки тимови из Србије били координатори пројеката (36) и финансијска средства која су остварена кроз пројекте. У Прилогу-Табела 3 је дата листа пројеката и институција из Србије које су били координатори пројеката. Поред научних институција и министарства, знатан број пројеката припада и пројектима које су оствариле привредне и друге организације.

²⁸ -Лав Николајевич, јесте ли ви интеллигент?/-Боже ме сачувај! Данашња интелигенција - то је таква духовна секта./ Што је карактеристично: ништа не знају, ништа не умеју, али суде о свему и апсолутно не прихватају друкчије мишљење.

Укупни остварени приход од ових пројеката је 66.122.546 еура, од чега је 20.067.627 евра остварено кроз 36 пројеката у којима је Србија била координатор. Најуспешнији у броју пројеката које су координирали су били: Факултет техничких наука- УНС који је остварио 9 координација, затим Институт за молекуларну генетику и генетска истраживања - УНБГ са 4, Технолошки факултет-УНС са 3 и Институт за физику-УБ са 3 координације.“

Приступиху даље анализи овога, што нам у *Извештају* Националног савета, казује Вера Дондур.

Као прво, свако ко мало поштује себе и оне којима нуди свој *Извештај*, ако каже да је пројектима наплаћено више новца него што је Србија „уплатила заједничком буџету ФП7“ за године трајања програма, треба да каже колику је суму Србија стварно уплатила у заједнички буџет ФП7 и колико су истраживачи из Србије повратили тог новца назад. Нажалост, то нам се не казује јер нигде нема податка колико је Србија уплатила новца.

Као друго, од писаца *Извештаја* се са сигурношћу очекује да не лажу бар у првој апроксимацији. То се овог пута није догодило. Јер, каже Вера Дондур и са њом сви чланови Националног савета, Србија је на основу 36 пројеката на којима је била координатор „остварила 20.067.627 евра“. Остварила би требало да значи да је Србија зарадила толико преко пројеката који су додељени српским истраживачима. Међутим, ако саберемо све оно што су српски истраживачи добили, према Тебели 3 из главе 10. *Извештаја*, у којој су дати Прилози истом, добићемо цифру од свега 15.893.369,00 евра. Како онда да верујемо Вери и друговима на укупном, наводно „оствареном приходу“ од свих пројеката, од енормних 66.122.546,00 евра? Ја тврдим да Вера Дондур, заједно са свим осталим из Националног савета, бескрупулозно обмањује научну јавност. Податке о томе колико су стварно српски истраживачи добили, од тзв. европских пројеката, нико у Србији нити прикупља нити се о њима много брине. Једине званичне податке о уплатама МПНТ за ФП7 пројекте је дао је 2013. године тадашњи државни секретар Радивоје Митровић. У свом обраћању Синдикату науке Србије бр. 07-00-00033/2013-01, од 28.01.2013. године, он је изнео следеће податке о плаћеним 'контрибуцијама' Србије ради добијања права на учешће у ФП7 пројектима: 2010. године **4.166.000** евра, 2011. године **5.472.000** евра и 2012. године **6.896.000** евра, што у збиру чини **16.534.000** евра. Увидом у закон о буџету Републике Србије за 2013. годину може се видети да је обавеза за ФП7 за ту годину била 10.400.000 евра тако да је, са претходниом плаћеним обавезама, то све заједно износило око **27 милиона евра** (Седми оквирни програм - ФП7 је трајао од 2007. до 2013. године).

Као треће, било би логично да размотримо које смо то ми пројекте добили да координирамо. Ако ни због чега другог, онда да се бар површно информишемо о томе: *шта Европа препознаје код нас као квалитет*. Вера Дондур нас славодобитно обавештава да су:

„Најуспешнији у броју пројеката које су координирали су били: Факултет техничких наука- УНС који је остварио 9 координација, затим Институт за молекуларну

генетику и генетска истраживања - УБса 4, Технолошки факултет-УНС са 3 и Институт за физику-УБ са 3 координације.“

Три од ових девет координација Факултета техничких наука у Новом Саду су:

1. All We Are Researchers 3 AWARE III;
2. All we are researchers AWARE;
3. Six Senses of Science SOS,

док остатак чине углавном пројекти појачања (reinforcement), или јачања (strengthening), условно речено 'капацитета истраживања' на разним факултетима Универзитета у Новом Саду. Ови пројекти су очигледно додељени циљано и на унапред договорену адресу. Зашто да не: „*сви смо ми истраживачи*“?! Свима саветујем да погледају шта се све данас студира на Факултету техничких наука у Новом Саду. Од укупне суме новца од 15.893.369,00 евра, који су према Вери Дондур српски истраживачи добили у оквиру ФП7 пројеката, у Нови Сад је отишло скоро тачно половина: 7.562.368,00 евра. Да ли то вама изгледа логично? *Европа препознаје „квалитет“ у српској провинцији, у Српској Војводини у Новом Саду.* Да само још додам да је од укупно 36 пројеката, које координирају српски истраживачи, њих 13 додељено за „reinforcement- strengthening“. Као теоријски физичар могу, на основу чињенице да је 1.363.000,00 евра добио Хемијски факултет УБ за пројект: „*Reinforcement of the Faculty of Chemistry, University of Belgrade, towards becoming a Center of Excellence in the region of WB for Molecular Biotechnology and Food research*“, и чињенице да су скоро деценију и по у МПНТР главну реч водили кадрови овог факултета, са скоро стопроцентном сигурношћу да кажем да су сви пројекти 'појачања' и 'учвршћивања' ишли на сигурне и унапред познате адресе. Они који су их подносили знали су шта раде.

Такође сам слободан да кажем да је неразумно много кредитних пара, као и „европских“ а у ствари наших пара, уложено у Војводини са доста провидним циљем: **да се утврди, охрабри и ојача корпус аутономашко-војвођанске, у суштини својој завидљиво-провинцијалне, интелигенције. Да се подигну кад им се да знак. Да нам Европа ради о глави у Српској Војводини, то је сваком мало образованијем Србину јасно.** Чувши пре неколико година, да постоје планови да се Срби у данашњој АП Војводини разбуцају и намаме у три европска региона направљена тако да у сва три Срби буду мањина (у западном у односу на Хрвате, источном у односу на Румуне и у северном у односу на Мађаре), учинило ми се тада да је то можда претеривање. Кад погледамо данас на оно што *Извештају* Вере Дондур и Националног савета пише на стр. 39 под насловом „Дунавска стратегија“, пре би се могло рећи да је на делу разигравање и разрада тих планова. Сви ти ЕУ пројекти за Дунавски регион, са претварањем малог комбинатора- некадашњег помоћника министра Мирослава Весковића- у „великог човека“ и награђиваног координатора[†], Србији ништа добро

[†]Као признање постигнућима у оквиру ПО7, проф. др Мирославу Весковићу, координатору ПО7, 14. маја 2013. године додељена је Дунавска награда (DANUBIUS AWARD), која се додељује за изузетне резултате у области науке и промоције науке у Дунавском региону.

донети неће. Некадашњи учесник на највећем српском пропалом научном пројекту изградње циклотрона у Винчи, исподпросечни експериментални нуклеарни физичар, непримећени помоћник министра са кадровске листе ДС и некадашњи ректор Универзитета у Новом Саду, своју каријеру сигурно машта да заврши у Бриселу. Ако му се машта и оствари значи да је Европу задужио. Србију сигурно није. Бар не нечим добрим.

Као још један доказ да ствари са тзв. европским пројектима нису нимало чисте навешћу чињеницу да је Универзитет у Београду „добрио“ да координира само пет пројекта у вредности од 6.001.948,00 евра (четири факултета: Хемијски, Геолошки, Технолошки и Пољопривредни су у ствари добила не пунокрвне пројекте него „појачавајуће“- reinforcement „пројекте“). И то баш у време кад 'незадрживо' јури и успева да се угура на Шангајску листу (истина уз доста 'крађе на оловку'-преко потписивања на радове института које је формално кооптирао у свој састав, а с којима нема никакве суштинске везе). У исто време је Институт за физику у Земуну, са скоро најбољим научним резултатима у Србији, имао само три координације вредне укупно шестотинак хиљада евра. Пропао би ИФ сасвим да није имао свог помоћника министра за међународну сарадњу у МПНТ, који се с муком изборио да координира баш највреднији институтски пројект (тачно 420.600,00 евра).

Посебну пажњу заслужују четири координације *Института за молекуларну генетику и генетска истраживања* из Београда. То су:

1. Science in Motion for Friday Night Commotion 2013 (18.000,00евра);
2. Science in Motion for Friday Night Commotion (14.727,00евра);
3. Researchers' Night Fever (21.878,00евра);
4. **Strengthening** the Research Potential of IMGGE through Reinforcement of Biomedical Science of Rare Diseases in Serbia – en route for innovation (1.954.819,00 евра).

Шта се то овде десило? Изгледа да су прво, биолози и остали из Института, за мале паре петком правили **гунгулу** (Friday Night Commotion) и да су од тога добили ретку болест- **ноћну научничку грозницу** (Researchers' Night Fever)?! Европа, на свом путу к иновацијама, није тада имала куд, него је одрешила кесу и дала им два милиона евра-наших пара уплаћених у њене фондове- за опрему. Да ојачају, стану на ноге (Strengthening through Reinforcement) и припреме се за изучавање ретких болести.

Чуди ме да се нико од чланова Националног савета није запитао како су, зашто и колико новца добила приватна друштва са ограниченом одговорношћу. На пример, ЦИМ Група д. о. о. је, према Табели 3 из прилога *Извештаја* (стр. 69), добила 493.325,00 евра за пројект: „Reinforcing FLEXibility of SMEs by dynamic business process management“. Чиме се то бави ЦИМ Група? На њиховом сајту: <http://www.cimgrupa.eu/cim/sr/AboutUs.aspx>

можете наћи детаље, а ја ћу дати оно најважније што они за себе мисле:

Награду додељују IDM Институт за Дунавски реион и централну Европу и Аустријско федерално министарство за науку и истраживања (BMWF) (Извештај стр. 40).

„ЦИМ Група д.о.о. већ годинама представља пример за углед у помагању институцијама да повуку средства припремом квалитетних пројектних предлога.“

Све ми је јасно, али не разумем: чиме су то чланови овог нишког 'друштванцета' задужили нацију и Европу да добију толике паре и да се нађу у дуго очекиваном *Извештају* Националног савета у тако позитивном контексту? У повлачењу наших пара су изгледа мајстори. Ако их и даље овако здушно подржи Србија и Европа, можда им се испуне снови из њихове „мисије“ и „визије“²⁹.

Разматрање Табеле 3 (Прилог *Извештаја*), у којој је дата листа пројеката и институција из Србије које су били координатори ФП7 пројеката, желим да закључим следећим речима:

Огромна већина ФП7 пројеката, за чију су координацију били задужени истраживачи и институције из Србије, су или били 'појачања' и 'учвршћивања' највероватније унапред познатих средина и људи, или информатичко, софтверско, научно-промотерски и теоријски пројекти мале специфичне и скоро никакве научне тежине. 'Пунокрвних' експерименталних научних пројеката на том списку практично нема. Све у свему, БРУКА и СРАМОТА. Такође желим да поновим и истакнем да:

нико данас у Србији не располаже тачним подацима о томе колико је укупно „европског“ новца додељено српским научно-истраживачким пројектима, који су то пројекти (са списком институција, руководилаца и учесника на њима), а колико је укупно Србија уплатила евра као свој допринос да би се добила теоријска могућност да се на европске пројекте конкурише.

Скренуо бих пажњу на још једну чињеницу из *Извештаја*, на коју се нико још увек изгледа није осврнуо. Наиме, у Табели 12, која даје преглед пројеката из оквирног програма FP7 (стр.38), *написано је да је 2013. године одобрено 54 пројекта научно-истраживачким организацијама и 90 пројеката „другим организацијама“ (и једна и друга група су наводно добили пројекте у вредности од по дванаестак милиона евра)*. Нигде у *Извештају* не пише које су то „друге организације“ и које су пројекте добиле. Ја знам да за право да се конкурише на европске пројекте и паре, МПНТ уплаћује сваке године одређену значајну своту. Ако је тако, а тако је, онда је логично запитати се: какве користи има образовно-научни корпус, који се финасира из српског буџета, од тога што ће право да конкурише на европске пројекте добити страна фирма, на пример филијала Ериксона у Београду, или приватни институт Владице Цизеља, који има бар двојно

²⁹ **Misija:** “Naša misija je da pomognemo svojim partnerima da poboljšaju performanse poslovnih procesa kako bi pravili profit i sada i u budućnosti. To ostvarujemo obezbeđivanjem i transferom vrhunskog znanja za menadžment procesima i strateški menadžment, kroz obrazovanje i obuku podržanu inovativnim softverskim alatima i naprednim publikacijama”; **Vizija:** “Naša vizija je da za oblasti kojima se bavimo postanemo vodeća kompanija u Jugoistočnoj Evropi, da otvorimo lokacije širom sveta i budemo značajan učesnik na svetskom tržištu.”

држављанство? Овде је добро да се потсетимо наше народне изреке: „Чег се паметан стиди, тиме се будала поноси!“ Јер, Вера Дондур, ништа не скривајући, опуштено пише (стр. 38 *Извештаја*):

„Поред научних институција и минисатарства, знатан број пројеката припада и пројектима које су оствариле привредне и друге организације... У протеклом периоду истраживачи из Србије су поднели 2059 апликација. Проценат успешности, ако се сагледа као однос броја успешних и броја укупних апликација, је на нивоу нових чланица ЕУ.“

А шта ово стварно значи? Па, значи да они који конкуришу треба да напишу бар пет предлога пројеката да би имали шансу да им се један од њих прихвати (од 2059 „апликација“ само је 397 прихваћено, што је мање од 20%). А где је време да се пројекти ураде, да се подносе извештаји, да се прати литература и смишљају нове теорије и експерименти? Све ово личи на невероватну ситуацију у којој домаћин куће своју зараду даје комшији, да би потом своју гладну чељад терао да пишу пројекте истом комшији, да он одлучује о томе шта је најбоље за његову фамилију.

Не чуди мене овде, после свега што вам рекох и написах, то како збори Вера Дондур у своје, и у име Националног савета за науку и техношки развој РС. Чуди ме преовлађујућа незаинтересованост за овако трагично стање коју практикује најобразованији део српске популације. Одавно ја не сумњам у малигнитет садашњих прихваћених „европских вредности“ за наш српски православни национални корпус. Европа је за нас штетна јер корумпира, дезорганизује, излуђује и фрагментира наше друштво. Још ће нам касније причати, кад нас тотално опљачка и растури, да смо били неспособни да се мобилишемо и искористимо могућност коју нам је пружила: да 'повучемо' огромне паре у слободној утакмици добрих идеја и још бољих пројеката. Једноставно, господо, пропали сте јер сте безидејни и слаби!?

У оквиру овог одељка, још само пар напомена (надам се да ће овај мој допринос разматрању *Извештаја* још понеког инспирисати да се јави и понешто пропуштено допуни). Писци *Извештаја* потпуно игноришу потребу да се на компетентан начин осветли регионална сарадња у тзв. региону Западног Балкана. Ово утолико пре, јер је 2013. године завршен 'финасијски тежак' WBC-INCO NET пројект. У оквиру њега су се многи, знани и незнани, добро за 'европске а наше паре, 'омастили'. Такође је неодговорно што нас Вера Дондур само штуро, са пар реченица, обавештава о томе да су:

„Настављене су **планиране активности** по пројектима из осталих европских програма у којима учествују институције из Србије и то у:

- У оквиру Еурека програма, настављено је са реализацијом пројектних активности у оквиру 16 Еурека пројеката, од којих је 9 финансирано из буџета Републике Србије, на основу уговорених обавеза. Одобрен је један нови пројект са финансирањем из сопствених извора. Завршена је реализација 4 пројекта.

- NATO SPS (NATO Science for Peace and Security) - Програм Наука за мир и безбедност - Током 2013. Истраживачи из Србије су учествовали у 22 NATO пројеката..

- Настављене су активности на већ одобреним COST Акцијама, а истраживачи из наше земље су се укључили у 12 нових COST Акција у 2013. години.“

Могу јој опростити што нам ништа не рече о Еурека програму, па чак и о COST Акцијама у којима Србија учествује са чак 236 пројеката (има укупно 346 пројеката у оквиру овог програма на којима учествује преко 30.000 истраживача), али зашто нас, 'Верочка', држиш у мраку поводом НАТО пројеката? Први пут од тебе, 'Верка', чух да су и на овим пројектима биле „планиране активности“. Многи би конкурисали да су то знали. Па ко, ако не ми из Србије, може НАТО-овце боље да посаветује како да се за „мир и сигурност“ у свету избори? Није ваљда тајна колико, кога и зашто НАТО данас плаћа у оквиру ЕсПеЕс (*NATO Science for Peace and Security*) програма? Има ли ту и старих СПС кадрова? Сазнаће се то сигурно, кад тад. **Јер, данас Србијом маршира, мој брајко, и 22 научна НАТО пројекта.** Да ли су само у петој, или их има и у шестој, и другим колонама? Њихове „експерименталне“ резултате не морамо да тражимо по часописима. Еј, Срби!

КУД ПЛОВИ ОВАЈ БРОД? (IV)

(13. 5. 2020)

За истину није само довољно да буде истинита, она мора бити изговорена!

Фидел Кастро

У прилогу је текст: „Некад се само добро јело, а сада ће неки, богами, баш да кркају!“

У њему се обрађује још осам добитника ПРОМИС пројеката из Новог Сада: Александра Мишан, Мирослав Хаднађев, Љуба Штрбац, Јована Граховац, Синиша Бикић, Марко Кеберт, Дејан Б. Стојановић и Зорана Ковачевић. Текст је дугачак и потребно је стрпљење и љубопитљивост да би се прочитао. Посебно детаљно сам обрадио кандидате: *Александру Мишан и Мирослава Хаднађева*, из Научног института за прехранбене технологије УНС, који у Научном савету Фонда за науку има, као свог представника, вишег научног сарадника Небојшу Илића (ВНС од 58 лета). Погледајте и како је ово двоје незаслужених добитника повезано са једним актуелним-Виктором Недовићем, и једним недавним-Бранком Бугарским, помоћником министра.

Александра Мишан је посебан сингуларитет. Она је научни саветник који 'гази' 47 годину живота и најстарији је добитник ПРОМИС пројекта за младе, перспективне и „неискварене“ кандидате. Детаљан опис лутања овог хемичара кроз „прехранбену науку и технологију“ наћи ћете у приложеном тексту. Колико га је било лако саставити, процените сами. Само карантину захваљујући ви сте у прилици да га сада читате. Од свега ми је најтеже било да утврдим тачне године овог кандидата, а најлакше да извучем закључак:

„Александра Мишан ни по ком параметру није требало да добије 163,694.35 евра за свој предлог пројекта. Дуго сам размишљао о томе шта је у глави човека који, са позиције научног саветника, у својој четрдесет седмој години конкурише тамо где се траже „изврсни пројекти младих истраживача“ и то са „извршним идејама“. Да ли је нормално да се нико није сетио да Александри Мишан објасни да би она евентуално могла да буде кандидат на неком будућем позиву Фонда за науку за „младе“ на коме би право да конкуришу имале младе „научне бабе и деде“?“

Интересантан је скраћени наслов пројекта Александре Мишан: DEStiny. Баш овако стоји написано у списку добитних пројеката. Воле наши људи енглески, више него 'лебац' да једу. Без енглеског ни ПРОМИС не би настао.

Веома детаљно сам описао и богат живот низијских шумара у делу: „*Ал' је лепо бити шумар*“ (Марко Кеберт и Дејан Стојановић). Погледајте чиме се они занимају и колико 'на памет' зарађују. Нико нема толико научних пројеката као *Институт за низијско шумарство и животну средину* УНС. Ови 'виртуелни шумари', од силних пројеката сигурно главу не дижу и не верујем да успевају шуме у низији понекад да обиђу. Потребно је дуго, дуго и целом површином мозга мислити да би се, примера ради, овако закључио један колективи научни рад:

„Закључци: Водени стрес значајно је утицао на стоматалну проводљивост и нека биохемијска својства храста и граба узгајаних на градском локалитету који није наводњаван. Резултати су показали да је примена система за наводњавање капањем у урбаном пејзажу важно средство у спречавању утицаја стреса од суше на физиолошке процесе биљака.“

А, о њима, моја маленкост, закључи:

„Ни по једном параметру, ова двојица еко-шумара, нису заслужили да добију ПРОМИС новац: нису млади, нису предложили никакву врхунску идеју, са науком никакве везе немају а истраживања која раде не одишу изврсношћу. Напротив. Поред тога они на лептириће потсећају: као што лептирићи лепршају с цвета на цвет тако и они прелећу с теме на тему, с пројекта на пројекат, с авиона на авион ... Углачаним путевима клизају се према све новијим и богатијим пројектима.

Шта се ово ради, мајко рођена? Јел' то крађа није зло, је ли она постаје материјални стимуланс, убедљиви доказ вештине и сналажљивости? Или се то: *дебелим гусанима врат и задњица подмазују?*“

У Београду, 13. 5. 2020. године

НЕКАД СЕ САМО ДОБРО ЈЕЛО, А САДА ЋЕ НЕКИ, БОГАМИ, БАШ ДА КРКАЈУ!

*Место 'леба меса бела
Принцес крофне, вангла цела
Суви` шљива и кољива
И резанице с маком
Ђ. Балашевић*

Научни институт за прехранбене технологије (Александра Мишан и Мирослав Хаднађев)

Остаћемо и даље у Новом Саду и осврнућемо се на још два „зрела“ добитника, који долазе из „Научног института за прехранбене технологије“ који, као изузетно важна „научна“ институција, има једног свог 58 година старог вишег научног сарадника у Научном савету Фонда за науку (др Небојша Илић), који је одлучивао о пројектима. Ради се о пројектима:

NATURAL DEEP EUTECTIC SOLVENTS FOR GREEN AGRI- FOOD SOLUTIONS	Aleksandra Mišan	Naučni institut za prehrambene tehnologije, Univerzitet u Novom Sadu	163,694.35 €
REVIVING TRADITIONAL BREADMAKING PROCESSES THROUGH INNOVATIVE APPROACHES	Miroslav Hadnadev	Naučni institut za prehrambene tehnologije u Novom Sadu, Univerzitet u Novom Sadu	175,399.30 €

Александра Мишан је научни саветник у **Истраживачком центру за технологију биљних прехранбених производа** у оквиру Научног института за прехранбене технологије који је формално део Универзитета у Новом Саду.

Најважнији доступни подаци из њене биографије су:

ОБРАЗОВАЊЕ:

Дипломирани хемичар, Природно-математички факултет, Нови Сад, 1996.
Магистратура, Природно-математички факултет, Нови Сад, 2001. Докторат,
Природно-математички факултет, 2009.

ОБЛАСТ ИСТРАЖИВАЊА:

Хемија хране

Александра Мишан је највероватније сада у својој **47. години живота** и „Resarchgate“ за њу пријављује 80 библиографских јединица и 716 цитата. На пет радова који се ту могу наћи има у просеку 6 аутора.

Google Scholar за Александру Мишан даје да има 137 библиографских јединица са солидних 1210 цитата (928 цитата после 2015 године) и Хиршовим индексом 21 (18 после 2015 године). Средњи број аутора није лако наћи (сваки од радова треба посебно налазити и бројати ауторе што је незахвалан посао). Мало је вероватно да се и овде не примењује, у покрајини дуго шлифован, колективистичко-колхозни приступ науци и штампању радова. Оваква цитираност ме је принудила да мало проверим о чему се ту ради.

Најцитиранији њен одштампани рад, на коме је Александра Мишан потписана на четвртм месту (7 аутора) цитиран је 111 пута. Рад носи назив: „Оцена квалитета безглутенских крекера базираних на хељдином брашну“. Даље дајем списак првих 13 радова са GoogleScholar-а (с десне стране, пре године штампања, дат је број цитата, није ми познато да ли су одатле искључени самоцитати):

1. <u>Quality assessment of gluten-free crackers based on buckwheat flour</u> I Sedej, M Sakač, A Mandić, A Mišan, M Pestorić, O Šimurina, ... LWT-Food science and technology 44 (3), 694-699	<u>111</u>	2011
2. <u>Development of a rapid resolution HPLC method for the separation and determination of 17 phenolic compounds in crude plant extracts</u> A Mišan, N Mimica-Dukić, A Mandić, M Sakač, I Milovanović, I Sedej Open Chemistry 9 (1), 133-142	<u>83</u>	2011
3. <u>Buckwheat (<i>Fagopyrum esculentum</i> Moench) Grain and Fractions: Antioxidant Compounds and Activities</u> I Sedej, M Sakač, A Mandić, A Mišan, V Tumbas, J Čanadanović-Brunet Journal of food science 77 (9), C954-C959	<u>71</u>	2012
4. <u>Assessment of antioxidant activity and rheological properties of wheat and buckwheat milling fractions</u> I Sedej, M Sakač, A Mandić, A Mišan, V Tumbas, M Hadnađev Journal of Cereal Science 54 (3), 347-353	<u>62</u>	2011
5. <u>Algae in food and feed</u> DJ Kovač, JB Simeunović, OB Babić, AČ Mišan, IL Milovanović Food and Feed Research 40 (1), 21-32-21-32	<u>57</u>	2013
6. <u>Eco-innovative technologies for extraction of proteins for human consumption from renewable protein sources of plant origin</u> M Pojić, A Mišan, B Tiwari Trends in Food Science & Technology 75, 93-104	<u>41</u>	2018
7. <u>Comparison of antioxidant components and activity of buckwheat and wheat flours</u> I Sedej, A Mandić, M Sakač, A Mišan, V Tumbas Cereal chemistry 87 (5), 387-392	<u>40</u>	2010

8. <u>Rapid method for determination of protein content in cereals and oilseeds: validation, measurement uncertainty and comparison with the Kjeldahl method</u>	37	2010
B Beljkaš, J Matic, I Milovanović, P Jovanov, A Mišan, L Šarić Accreditation and quality assurance 15 (10), 555-561		
9. <u>Antioxidant activity of medicinal plant extracts in cookies</u>	33	2011
A Mišan, N Mimica- Dukić, M Sakač, A Mandić, I Sedej, O Šimurina, ... Journal of food science 76 (9), C1239-C1244		
10. <u>Biological activities and chemical composition of Morus leaves extracts obtained by maceration and supercritical fluid extraction</u>	30	2016
M Radojković, Z Zeković, P Mašković, S Vidović, A Mandić, A Mišan, ... The Journal of Supercritical Fluids 117, 50-58		
11. <u>Quality of buckwheat-enriched wheat bread and its antihyperlipidemic effect in statin treated patients</u>	30	2015
E Stokić, A Mandić, M Sakač, A Mišan, M Pestorić, O Šimurina, D Jambrec, ... LWT-Food Science and Technology 63 (1), 556-561		
12. <u>Characterization of byproducts originating from hemp oil processing</u>	29	2014
M Pojčić, A Mišan, M Sakač, T Dapčević Hadnađev, B Šarić, ... Journal of agricultural and food chemistry 62 (51), 12436-12442		
13. <u>Antioxidant activity of wheat and buckwheat flours</u>	27	2010
IJ Sedej , MB Sakač, AČ Mišan, AI Mandić Zbornik Matice srpske za prirodne nauke, 59-68		

Ових првих 13 радова има 651 цитат, а ако додамо још пет радова и дођемо до осамнаестог (18 је један од наведених h-индекса) на списку најцитиранијих има 773 цитата. Готово половина цитата је прикупљена на основу шест (трећина) радова са хељдиним брашном на бази „научне“ обраде хељдиних хлебчића, крекерчића и кексића. Примера ради, светска наука је чекала од 2010. до 2015. године (*упоредите рад бр. 13 и рад девет редова ниже*) да би тим од 10 стручњака Научног института за прехранбене технологије, неуморно данима радећи на мешању пиринча са хељдом, на истребљивању глутена из те смеше, успео на крају да 'испече' задовољавајуће пиринчано-хељдине кексиће ('кукисе') без глутена. Тако је прихваћен и штампан седамнаести рад на списку Александре Мишан на коме је она била, да се мало слободније изразим, трећа '*главна куварица*'. Ствар је толико тешко успевала да је, изгледа, било неопходно ангажовати и два '*куварска помоћника*'. Они су несумњиво допринели великој цитираности заједничког подухвата. И још ће доприносити.

„Antioxidant Capacity, Mineral Content and Sensory Properties of Gluten-Free Rice and Buckwheat Cookies“

Marijana Sakač*, Mladenka Pestorić, Aleksandra Mišan, Nataša Nedeljković,
Dubravka Jambrec, Pavle Jovanov, Vojislav Banjac, Aleksandra Torbica,
Miroslav Hadnađev and Anamarija Mandić

Institute of Food Technology, University of Novi Sad, Bulevar cara Lazara 1, 21000 Novi Sad, Serbia

На овоме се није стало. Требало је још годину дана, и укључивање у посао још две научне институције, за проверу рока трајања колачића/кексића. То се није могло обавити без помоћи првог аутора (*'главне куварице'*) на раду бр. 13 из 2010. године. Ослобађањем од једног *'помоћног куvara'* и довођењем новог *'мајстора'*, из братског београдског Института за општу и физичку хемију (Лато Пецо), успешно је завршен овај мукотрпни посао. Одштампан је двадесет четврти рад на списку Александре Мишан, наравно у међународном часопису, *Journal of Cereal Science* 69 (2016) 336-343 (чак 18 пута цитиран до сада):

„Shelf-life prediction of gluten-free rice-buckwheat cookies“

Marijana Sakac a *, Mladenka Pestoric a, Anamarija Mandic a, Aleksandra Misan a,
Natasa Nedeljkovic a, Dubravka Jambrec a, Pavle Jovanov a, Vera Lazic b, Lato Pezo c,
Ivana Sedej a

a Institute of Food Technology, University of Novi Sad, Bulevar Cara Lazara 1, 21000 Novi Sad, Serbia

b Faculty of Technology, University of Novi Sad, Bulevar Cara Lazara 1, 21000 Novi Sad, Serbia

c Institute of General and Physical Chemistry, University of Belgrade, Studentski trg 12/V, 11000 Beograd, Serbia

Тек после овог примера, схватих до краја, тајну велике цитираности ових, за примену увек спремних, „научника“.

Да ли овакве кексиће ико данас купује и куса? Осим, наравно, српског Министарства просвете, науке и технолошког развоја (МПНТР). Ево већ десет година, све што научници *'скувају и испеку'* оно уредно преброји, плати-не пита шта кошта и баци у *'мутно Дунаво'*. Александра Мишан је, спремајући се за ПРОМИС, почела да испитује својства црних глогиња, у народу познатих и као трњине (*blackthorn-Prunus spinosa L.*). За овај посао је решила да одреши кесу и ангажује још две *'другарице'* из Португалије. Сигуран сам да ће глогиње понудити као *'храну'* оним, истински младим девојкама и младићима, који су *'пропали'* на ПРОМИС-у. За њих је тактична Александра припремила утеху већ насловом свога пројекта: „DEStiny“.

Нема података о томе колико је Александра Мишан пута била руководилац пројекта. На Researchgate се код ње, под одговарајућом ставком, наводи пројект: „*Functional product based on cereals for people with metabolic disorders*„. У новинама пронађох да је била један од руководилаца пројекта у оквиру „европског“ позива: *Twining i(n) ERA Chairs: FOODstars*.

Овде би требало да је сваком све прозрочно и јасно. Алесандра Мишан је поступила, нека ми опет буде дозвољено да се мало песничкије изразим: као зрела/самоуверена искусна „*кока*“³⁰. Наиме, одабрала је „*сурово научни*“ наслов свог пројекта: „DEEP EUTECTIC SOLVENTS FOR GREEN AGRIFOOD SOLUTIONS“. Неће ваљда међународном ПРОМИС „жирију“ да нуди крекере и глогине, зар не? Кад у Гугл укуцах овај наслов добих 146.000 резултата. Таман како ваља. Још само да разумемо зашто је СУДбина (DEStiny) његова скраћеница. Да то не мирише на неко јавно суђење - да не буде СУД на бини?

Да сада закључим. Александра Мишан ни по ком параметру није требало да добије 163,694.35 евра за свој предлог пројекта. Дуго сам размишљао о томе шта је у глави човека који, са позиције научног саветника, у својој 47-ој години конкурише тамо где се траже „изврсни пројекти младих истраживача“ и то с „извршним идејама“. Да ли је нормално да се нико није сетио да Александри Мишан објасни да би она евентуално могла да буде кандидат на неком будућем позиву Фонда за науку за „младе“ на коме би право да конкуришу имале младе „*научне бабе и деде*“?

Од ње обавезно треба тражити оверену копију докторске дипломе на којој је написан датум одбране исте. Да се провери да ли је Александра уопште испунила формални услов конкурса.

И, још три ствари желим да кажем. **Прва је**, да у Научном савету Фонда седи и **Небојша Илић**, из исте институције из које је и Александра Мишан: Научни институт за прехранбене технологије УНС. Штавише, они припадају истом центру тог Института: *Истраживачки центар за технологију биљних прехранбених производа*³¹. Педесет осмогодишњи виши научни сарадник Небојша Илић, је и помоћник директора за међународну сарадњу истог Института. За њега као да важи она: „*Умиљато јагње две мајке доје*“³².

Друга је, да је Александра Мишан члан Editorial Board-а истог новосадског међународног часописа: „Food&Feed Research“, у коме је и помоћник министра за међународну сарадњу у МПНТР Виктор Недовић. Они знају једно за друго још од

³⁰ Слично Урошу нејаком, за њу би могли рећи да је: "младица истински красна и лепога стаса", али: "млада смислом".

³¹ Овај "Истраживачки центар", један од два дела Научног института за прехранбене технологије, има: 11 научних саветника, 6 виших научних сарадника, 19 научних сарадника, 5 истраживача и 7 истраживача приправника. Четрдесет осам (48) за технологије биљних прехранбених производа. Да ли су сви они на буџету?

³² Виши научни сарадник Небојша Илић, помоћник директора свог института за међународну сарадњу; ОБРАЗОВАЊЕ: Дипломирани инжењер технологије, Техничка војна академија, Загреб, 1985; Магистратура, Природословно-математички факултет, Загреб, 1991; Докторат, Универзитет Мериленда, САД, 2000.

средине 2017. године. Тада је Недовић организовао „Инфо дан о Хоризонту 2020“ и сигурно није пропустио да чује о преуспелој А. Мишан:

*„Током скупа представљени су и најуспешнији пројекти у оквиру позива Twinning i ERA Chairs: FOODstars др Милице Појић и др Александре Мишан са Института за прехранбене технологије Универзитета у Новом Саду“. И после свега овога „научна бакица“ Мишан инкасира **163,694.35** евра.*

Трећа је, да један пројект Мишанке није био довољан ударној десетини научних „кувара и пекара“ из „Научног института за прехранбене технологије“. Компактна група окупљена на пројекту: „Функционални производ на бази житарица за особе са поремећајем метаболизма“³³ пријавила је још један пројект тридесет осмогодишњег Мирослава Хаднађева под насловом: „ОЖИВЉАВАЊЕ ТРАДИЦИОНАЛНИХ ПРОЦЕСА ПРИПРЕМАЊА ХЛЕБА ПУТЕМ ИНОВАТИВНИХ ПРИСТУПА“.

Од радости што је овако разуман пројект добио финансирање, дође ми да им и ја донирам мој тучани сач, нарочито погодан за природно припремање хлебова од *'нет кила'* у солитерима (на ћумур, наравно). Мало раније вам показах да се ова групација не раздваја ни на радовима. У почетку ме је зачудило зашто овај пројект није пријавила супруга Мирослава Хаднајева-*др Тамара Дапчевић Хаднађев*. Тамара и њен супруг имају скоро исте радове и цитате, а она је годину дана млађа од њега. Један од јаких разлога за то је вероватно „родна угроженост“ због чињенице да су мушкарци у великој мањини у Истраживачком центру за технологију биљних прехранбених производа овог новосадског прехранбеног Института. Наравно да ја сматрам да је потпуна лудост дати оволике паре овим људима и допуштати да несметано метастазира колхозно-дописивачки приступ науци, који се у Покрајини, а и шире, негује. Још само да додам понешто из биографије овог преокупираног и ничим изузетног средњовечног „научника“ коме је до сада текао само *'мед и млеко'*:

Други подаци који се сматрају релевантним

- Руководилац пројектата: „Креирање масти замењивача на бази емулзије добијених из високих уљаних површина са подручја Војводине „„ Покрајински секретаријат за науку и технички развој (2014 - 2015);

- 2008.-до данас: Запослен као истраживач на Научном институту за прехранбене технологије, Универзитет у Новом Саду - 2012. године изабран у звање научног сарадника;

- 2008. - данас: Сарадник у раду акредитоване лабораторије Финс Лаб на Научном институту за прехранбене технологије (акредитована лабораторија у складу са СРПС ЕН ИСО 17025 стандардом за испитивање хране и хране за животиње) у својству технолошког координатора за следеће групе производа: *жито и млински производи,*

³³ То су: Маријана Сакач, Оливера Шимурина, **Александра Ч. Мишан**, Анамарија Мандић, Младенка Песторић, Павле Јованов, Наташа Недељковић и **Мирослав Хаднађев**.

скроб и производи од скроба, беланчевинасти производи, какао производи, чоколада и крем производи, бомбонски производи;

- Аутор и коаутор великог броја радова у међународним часописима, учесник неколико међународних пројеката (ХОРАЈЗОН 2020, ФП7, КОСТ, билатералне сарадње), члан научног одбора међународних конгреса CEFood 2012, FoodTech2014, FoodTech2016, рецензент часописа Food Hydrocolloids, Food Research International, Journal of Texture Studies;

- члан: Српско хемијско друштво, Савез хемијских инжењера Србије (АцхЕ), члан комисије за стандардизацију КС Е093 - Институт за стандардизацију Србије;

- ванредни професор: Фармацеутски факултет Нови Сад.

Колико су ствари отишле дођавола предлажем да видимо уз помоћ следеће референце, коју нађох захваљујући интересовању за Мирослава Хаднађева:

DOI: <http://dx.doi.org/doi:10.1016/j.bej.2015.06.016>

Reference: BEJ 6239

To appear in: *Biochemical Engineering Journal*, Received date: 10-3-2015-Revised date: 19-6-2015-Accepted date: 23-6-2015

Structural changes of Ca-alginate beads caused by immobilized yeast cell growth,

Biochemical Engineering Journal <http://dx.doi.org/10.1016/j.bej.2015.06.016>

Ivana Pajic-Lijakovic 1, Steva Levic 2, Miroslav Hadnadev 3, Zora Stevanovic-Dajic 2, Radenko

Radosevic 2, **Viktor Nedovic 2 and Branko Bugariski 1**

1 University of Belgrade, Faculty of Technology and Metallurgy, Karnegijeva 4, Belgrade, Serbia

2 University of Belgrade, Faculty of Agriculture, Nemanjina 6, Belgrade, Serbia

3 University of Novi Sad, Institute of Food Technology, Bul. Cara Lazara 1, 21000 Novi Sad, Serbia

Масним словима су истакнута два тада активна помоћника министра у МПНТР. Зар ово, заједно с описаним случајем Тибора Саба, није довољно да објасни зашто биографије помоћника министара напредују као квасац и зашто којекакви 'пико' научници добијају десетоструке порције финансирања. Колико људи за све ово зна, а са бандитским и лоповским понашањем се мири и ћути? Размишља ли ико од надлежних зашто је то тако?³⁴

ЕУРЕКА-године Александре Мишан

³⁴ Или закључују да је чист 'севап' помоћи ове *немоћне* и нераздвојне помоћнике: Web of Science за њих даје 61 заједнички рад. Бугарски Бранко је изгледа и супругу, *директорку* ИМИ Дијану, *упрегао* да вуче научнички долап. Чак 17 радова је морала с њим да напише, а Виктор им је, само на два таква, својски помагао.

P.S. Док сам писао о Александри Мишан приметих да за њу недостају елементарни биографски подаци. На веб страници Института у коме је сада запослена стоје само најосновнији подаци: да је факултет завршила 1996., да је магистрала 2001. и да је докторирала 2009. године. Сви покушаји да средином марта месеца о њеном школовању и напредовању у струци нађем нешто детаљније, тада сам о њој писао претходни текст, су се изјавили. Сличне, мада мање, проблеме имао сам и приликом процене 'квалитета' већине истраживача женског пола. Крајем марта месеца открих да постоји репозиторијум докторских дисертација УНС са електронским верзијама текста дисертација и биографијама кандидата у оквиру извештаја њихових комисија за оцену и одбрану докторских дисертација. За све кандидате су, мање више, били приложени извештаји комисија, осим за Александру Мишан. У првом тренутку, да гледам њен докторат нисам баш био расположен. Међутим, 6. априла 2020. године, на 79. годишњицу немачког бомбардовања Београда, 'контумациран' својим годинама и 'короном' у сопственом дому, реших да тренутке доколице посветим том Мишанкином делу под насловом: „*Антиоксидантна својства лековитог биља у храни*“. Дело ме је 'ичепало', својом површношћу, неписменошћу и муљавошћу, толико да сам га до краја прегледао. На крају њене докторске дисертације, на 182. страни, нађох скривену њену биографију са детаљима о 'кретању у служби'. Надам се да ће се наћи заинтересовани хемичари да овај рад осветле са стручног аспекта мало детаније и потпуније³⁵. Ако ни због чега другог, онда бар да виде како то „Европа“ проналази и бира да финансира научну изврност у Новом Саду. Ево верног преписа тога шта је за себе скромно написала Александра Мишан 2009. године, неколико месеци пред одбрану докторске дисертације која се десила 11.12.2009. године:

КРАТКА БИОГРАФИЈА (на 182. страни докторске дисертације А. М.)

Александра Мишан рођена је ---.1973. године у Београду. Основну школу и гимназију завршила је у Новом Саду. 1992. године уписала се на Природно-математички факултет у Новом Саду, одсек за хемију, смер дипломирани хемичар. Дипломски рад под називом „Селективно 3(алфа) -ацетиловање и естерификовање жучних киселина“ одбранила је 1996. године, након чега је уписала последипломске студије из Биохемије на истом факултету. Магистарски рад под називом „Антиоксидантни систем пшенице“, одбранила је 2001. године. Од 1997. до 1999. године била је ангажована на извођењу вежби из предмета Хемија и Биохемија на Пољопривредном факултету у Новом Саду, док је у периоду 1999. до 2000. године водила вежбе на предмету Биохемија на Технолошком факултету у Новом Саду. У

³⁵ Нека никог не плаши велики број страна. Нема ту више од педесетак страна нормалног текста. Дисертација је одштампана са дуплим проредом, има много празнина, 26 сличних и веома развучених табела, 46 слика практично без објашњења шта је писац хтео њима да каже и скоро 30 страна референци и, мада се ту доста прича о киму и першуну, у њој је све "просто као пасуљ". Колико ја ценим и разумем данашње време, ова дисертација би тешко иког импресионирала да је поднета и одбрањена као дипломски рад. Вероватно би озбиљан руководилац тог рада затражио да се, пре прихватања и изласка у јавност, знатно преуреди и много пристојније и смисленије напише и представи.

периоду од 2001 до 2007. године била је запослена у Заводу за технологију меса на Технолошком факултету у Новом Саду, где је била ангажована на пословима контроле квалитета намирница.

Од 2007. године Александра Мишан је запослена на Институту за прехранбене технологије у Новом Саду, у звању истраживача сарадника, где ради на месту руководиоца „Научног центра за нутритивна својста и безбедност хране“. Током свог истраживачког рада била је ангажована на три истраживачка пројекта Министарства за науку и технолошки развој Републике Србије, и на једном међународном ФП7-РЕГПИОТ пројекту. Члан је Српског Хемијског Друштва (велика слова су узета онако како је у дисертацији на страни 182. написано-прим. ФРВ). Коаутор је 5 радова у часописима међународног значаја и 40 саопштења на међународним и домаћим скуповима.

У Новом Саду, 20. 8. 2009.

После прегледа докторске дисертације Александре Мишан и упознавања с њеном биографијом и напредовањем у каријери, желим да кажем и предложим још понешто.

Као прво, размотримо хронологију и размислимо на миру о овој каријери. Хемијски факултет је завршила на време у 23. године. Након дипломирања Александра је 4 године радила као асистент на два факултета и после *дугих* пет година успела је 2001. године да магистрира. Исте године се запослила у Заводу за технологију меса на Технолошком факултету УНС да контролише квалитет намирница (претпостављањем да је у питању било месо). После шест година, изгледа да јој се месо огадило и да је постала вегетаријанац, те прелази недалеко одатле у Институт за прехранбене технологије где пише да је радила „на месту руководиоца Научног центра за нутритивна својста и безбедност хране“ (потсећам да је сада у Истраживачком центру за технологију биљних прехранбених производа истог Института и питам се зар овај Институт није тада имао никог писменијег да га постави за руководиоца свог важног „научног“ центра). Отада почиње метеорски успон Мишанке на неслућене научно технолошке висине. За нешто више од две године постаје доктор наука у тридесет седмој години живота. На Google Scholar се за њу може наћи да је први колаборациони рад, о пестицидима у храни, штампала 2008. године. Од 2009. до 2019. године је била потписана на 137 радова. То је скоро 14 радова годишње. „Па, људи је ли то могуће!?“

Пик каријере „младе“ Александре Мишан остварен је 2016. године освајањем европског Монблана у виду трогодишњег пројекта „*FOODstars*“ вредног милион евра. Колика је тај пројект смејурија и зафрканција можете се уверити сами на још активном сајту пројекта одакле је и следећи преглед (<http://foodstars.uns.ac.rs/>):

Преглед пројекта (ЗВЕЗДЕхране-foodstars.uns.ac.rs/#)

Главна идеја пројекта ЗВЕЗДЕхране је да се ојача истраживачки потенцијал и иновативни капацитет Института за прехранбену технологију из Новог Сада,

Србија (ФИНС), у уској сарадњи са водећим међународним истраживачким институцијама, Ирском агенцијом за пољопривреду и храну (ТЕАГАСЦ) и Универзитетом у Болоњи, Италија (УНИБО). Стечено ефикасно и висококвалитетно знање преносиће се на индустрију како би се добила максимална корист од активности у Србији, западном Балкану и европском истраживачком простору. Значајним јачањем истраживачких капацитета ФИНС ће моћи да пренесе темељна и примењена знања у прехранбену технологију, а самим тим и да се бави економским и социјалним развојем.

Специфични изазов за ЗВЕЗДЕхране је да превладају постојеће празнине и успоставе везе између истраживачких институција, индустрије и малих и средњих предузећа и потрошача током обука, летњих школа, радионица и различитих активности информисања. „Иновативни циклус развоја прехранбених производа“ окупиће истраживаче, професионалце из индустрије, ширу јавност, укључујући потрошаче, школарце и студенте у активностима ширења информација, као што су Дани отворених врата, округли столови и информативне вечери. Крајњи циљ активности ЗВЕЗДА хране на проширивању знања и образовању популације у вези са храном обављаће се кроз интерактивно пружање и стварање нових знања за и са свим укљученим партнерима, али посебно за и са малим и средњим предузећима која се баве храном, што ће на крају подстаћи заједничке иновативне пројекте и гарантовати успешну и синергијску сарадњу у будућности.

У паузи између путовања, воркшопова, радионица, раундтејблова, дискусионих клубова, играоница, пушница и гостионица, Мишанка је успела да напише и пошаље пројект на локално ПРОМИС такмичење. Резултат није изостао. **Пресудила је највероватније њена младост у старијим данима.**

Да не бих много придиковао, најбоље је да о научно-културном нивоу две евро-добитнице просудите сами гледањем кратког клипа: <https://www.youtube.com/watch?v=LiD2ZsCqTl4>, који је посвећен тогодишњем пројекту од милион евра који су 2016. године добиле „звезде наше хране“, мал' не реко' хранитељке, Милица Појић и Александра Мишан.

Љуба Штрбац

Љуба Штрбац, доцент Пољопривредног факултета у Новом Саду, је иступила с предлогом пројекта: „БИОИНФОРМАТИЧКИ ПРИСТУП ОПЛЕМЕЊИВАЊУ МЛЕЧНИХ ГОВЕДА КОРИШЋЕЊЕМ ГЕНОМСКЕ СЕЛЕКЦИЈЕ“ и освојила скоро 170 хиљада евра:

A BIOINFORMATICS
APPROACH TO DAIRY
CATTLE BREEDING
USING GENOMIC
SELECTION

Ljuba Štrbac

Poljoprivredni
fakultet,
Univerzitet u
Novom Sadu

169,763.96 €

Да погледамо шта је могло да инспирише Фонд за науку и његове рецензенте да се одлуче за овај пројект, на први поглед, у вези са сточарском производњом.

Љуба Штрбац је још увек млада, има 33 године, докторирала је у Новом Саду 2017. године у тридесетој години живота са темом: „*Квантитативно-генетска анализа оствареног времена у трци код касача*“. До докторирања се углавном бавила коњима касачима и објавила је, у вези са том темом, један рад 2013. године у турском часопису:

Štrbac Ljuba, Trivunović Snežana (2013): „Effect of paragenetic factors on race time in small population of trotters“, Turkish Journal of Veterinary and Animal Science, 37 (6): 701-705.

Овде вреди цитирати део Извештаја међународне комисије за оцену докторске дисертације Љубе Штрбац. Петочлана комисија Научно наставног већа Пољопривредног факултета у Новом Саду је именована 24.12.2014. године, непосредно по објављивању тада првог и јединог рада кандидата у међународном часопису, баш како закон тражи и налаже. Комисији је било потребно две и по године да дочека и прегледа дисертацију Љубе Штрбац и напише Извештај (23.05.2017) из кога цитирам:

„Овом дисертацијом су обухваћена истраживања заснована на методама квантитативне генетике за остварено време у трци касача које представља најбитнију меру за селекцију тркачких коња. **Циљ истраживања је био да се утврди најповољнији модел за оцену генетских параметара и оплемењивачких вредности касача у Србији, односно модел који би дао најбоље резултате када би био примењен у пракси.** Подаци су анализирани са укупно пет различитих модела (униваријантни модел оца за поновљена мерења, униваријантни модел животиње за поновљена мерења, мултиваријантни модел оца за поновљена мерења, мултиваријантни модел животиње за поновљена мерења и модел са случајном регресијом), при чему су прво израчунати фенотипски параметри и утицај различитих фиксних фактора на остварено време у трци код касача. Добијени резултати дескриптивне статистике тумачени у односу на друга истраживања на ову тему указују да се просечна вредност посматране особине, која у испитиваној популацији износи 84,13 s/km, налази на нижем нивоу од могућег, те да простора за унапређење има. Фиксни фактори су обухватали утицај пола, месеца и године рођења, сезоне и године трке, старости, хиподрома, дистанце и начина старта, при чему је једнофакторском анализом варијансе израчунат статистички високо значајан утицај ($P < 0,001$) сваког фактора посебно. Применом општег линеарног модела (GLM-а) фиксни фактори су комбиновани на различите начине, а на основу висине коефицијента детерминације је изабран најбољи модел за даљу генетску анализу, односно за оцену генетских параметара и процену оплемењивачких вредности. Највиши коефицијент детерминације (0,51) је имао модел који је садржао фиксни утицај пола, старости и интеракције: месец и година рођења, сезона трке, година трке и хиподром, те интеракцију дистанце и начина старта. У овом истраживању различитим методама израчуната је средња до висока вредност херитабилности што је са аспекта ефекта селекције пожељно јер указује на то да би у испитиваној популацији директна селекција на основу времена у трци била ефикасна. Такође је, без обзира на примењени метод, израчунат повољан генетски тренд, те се може рећи да је у посматраном периоду

остварено генетско побољшање посматране популације касача за остварено време у трци, односно брзину. Добијени резултати у овом истраживању указују на предност модела животиње за поновљена мерења приликом генетског вредновање касача, с обзиром на то да је њиме постигнута потпуна конвергенција података, да је израчуната висока вредност херитабилности (0,551), те ниска грешка овог коефицијента (0,058).“

Љуба није губила време док је чекала на одлуку темељне комисије. Са коња касача, прешла је на црно-беле краве. Док је база података за касаче била релативно сиромашна, само 141 касачко грло на коме је обављено 3435 посматрања, база од 16,539 крава са 50,382 лактације није могла бити обрађена без „билатерале“. У помоћ су позвана три коаутора из Београда, један из Новог Сада и један „брат“ Хрват, који је дописни аутор. Тако се испилио још један коауторски рад Љубе Штрбац у међународном часпису „Мљекарство“:

D. STANOJEVIĆ et al.: Heritability coefficients of longevity in the population of cows, *Mljekarstvo* 66 (4), 322-329 (2016)

UDK: 636.234.2

Evaluation of the heritability coefficients of longevity in the population of Black and White cows in Serbia

*Corresponding author/Dopisni autor: E-mail: nruguz@pfos.hr

doi: 10.15567/mljekarstvo.2016.0408

Dragan Stanojević¹, Radica Đedović¹, Vladan Bogdanović¹, Nikola Raguž^{2*},

Mladen Popovac¹, Dobrila Janković³, Ljuba Štrbac³

¹University of Belgrade, Faculty of Agriculture, Nemanjina 6, 11080 Zemun, Serbia

²Josip Juraj Strossmayer University of Osijek, Faculty of Agriculture,

Kralja Petra Svačića 1d, 31000 Osijek, Croatia

³University of Novi Sad, Faculty of Agriculture,

Trg Dositeja Obradovića 8, 21000 Novi Sad, Serbia

Received - Prispjelo: 21.03.2016.

Accepted - Prihvaćeno: 20.10.2016.

Abstract

Assessment of the heritability coefficients of longevity traits in the population of Black and White cows was performed on a data set that included production results of 16,539 of black and white culled cows, which reached a total of 50,382 lactations in the period from 1985 to 2012. The cows were grown on 7 farms of the Agricultural Corporation Belgrade and are progeny of 277 bulls. The analysis covered the following traits: length of productive life (LPL), lifetime milk yield (LMY) and number of lactations (NL). Variance components of longevity traits were estimated using a BLUP linear mixed model with animal as a random effect. Cows included in the analysis calved for the first time in the average age of 26.86 months, while the average length of productive life amounted to 1,299.9 days and during that time the animals achieved an average of 3.04 lactations and life time production of 21,016 kg of milk. The values of the heritability coefficients of longevity traits ranged from 0.066; 0.061 and 0.074 regarding the length of productive life, lifetime milk yield and number of lactations respectively.

Key words: heritability, longevity, Black and White cows

Апстракт (превео и обрадио ФРВ)

Процена наследних коефицијената релевантних за дуговечност у популацији Црних и Белих крава изведена је на бази података која је садржала производне резултате 16,539 црних и белих крава (за мужу и клање), које су достигле укупно 50,382 лактације у периоду од 1985. до 2012. године. Краве су узгајане на 7 газдинстава Пољопривредног комбината Београд и потомство су 277 бикова. Анализа је обухватила следеће особине: трајање производног века (ЛПЛ), животни принос млека (ЛМИ) и број лактација(НЛ). Компоненте варијансе за карактерисање животног века процењене су коришћењем БЛУП мешовитог линеарног модела са животињом као случајним фактором. Прво тељење крава, које су биле укључене у ову анализу, дешавало се при просечној старости од 26,86 месеци, док је средња дужина производног века износила 1,299.9 дана и за то време животиње су оствариле у просеку 3.04 лактације и животну производњу од 21,016 кг млека. Вредности коефицијента херитабилности особина су у опсегу од 0.066; 0.061 и 0.074 и односе се на дужину производног века, животну млечност и број лактација, респективно.

Кључне речи: *херитабилност, дуговечност, црно-беле краве*

И то би, браћо моја драга, било све што је Љуба урадила у науци и истраживању. Вреди помена чињеница да је она била учесник на пројекту технолошког развоја: Производња тврдог сира од млека произведеног у органским и самоодрживим системима ТР-31095, 2011-2017 и предавала је предмет: Генетика и узгој животиња.

Да резимирамо и до краја разјаснимо мотиве и очекивања Фонда за науку. **Љуби Штрбац**, статисти на технолошком пројекту прављења органског тврдог сира (нема пријављених резултата из ове области) и теоретичару узгоја животиња, који се бавио статистичком обрадом података, прво за мали број коња касача а онда и за одређени узорак црно-белих крава музара, **даје се 170 хиљада евра** да организује теоријски биоинформатички приступ оплемењивању млечних говеда. Да ли се то уместо производње говеда, приступа производњи биоинформатичких говедара? Лупајући главу у тражењу разумног разлога за награђивање Љубе Штрбац на ПРОМИС рулету, пале су ми на памет две могућности. Једна је: да је наређење да се за Љубу одвоје паре стигло с највишег места, које воли да уређује науку и има везе с Покрајином Војводином. Друга је, да су сви они који ово аминовали потпуно изгубили разум.

После овако 'суровог' доказа о некомпетентности и одсуству стида руководства Фонда за науку, свих оних који су га оформили и који га контролишу, овде би се комотно могли зауставити и предузети покретање више кривичних поступака. Но, мене бес и инат гоне даље, не бих ли видео још чуда невиђених.

Јована Граховац

Јована Граховац (37), избрана је у звање ванредног професора за ужу научну област Прехрамбено инжењерство 01.10.2017. године на Технолошком факултету у Новом Саду. Тај факултет је завршила 2006. године а докторат је на истом факултету стекла 2011. године. Један је од 11 учесника на технолошком Пројекту (ТР-31002): „Унапређење производње биоетанола из продуката прераде шећерне репе“. На ПРОМИС је стигла с пројектом:

BIOPROCESS
SOLUTION FOR THE
PRODUCTION OF
BIOCONTROL AGENT
AGAINST
AFLATOXIGENIC
ASPERGILLUS
SPECIES

Jovana Grahovac

Tehnološki
fakultet Novi Sad,
Univerzitet u
Novom Sadu

170,000.00 €

„БИОПРОЦЕСНО РЕШЕЊЕ ЗА ПРОИЗВОДЊУ БИО-КОНТРОЛНОГ АГЕНСА ПРОТИВ АФЛАТОКСИНОГЕНИХ АСПЕРГИЛНИХ ВРСТА“. Простије речено, говори се о неком „биопроцесном“ решењу против аспергилних гљива које производе афлатоксине:

*„Афлатоксини представљају групу природних токсичних метаболитичких продуката гљивица *Aspergillus Flavus*, која ствара токсине под повољним условима влаге и топлоте, размножавајући се примарно у биљним културама (пишеници, кукурузу, соји, кикирикију, кафи, орасима и другим). Гљивице загађује биљне културе приликом узгоја или складиштења у неповољним условима (влажна средина са високом температуром). Извори афлатоксина у исхрани могу бити жита- пишеница, производи од пишенице, овас, кукуруз, али и језгасто воће, кикирики, сусам, производи од воћа, какаовац, зачини. Само присуство афлатоксина не мења укус и мирис хране.“* Овај цитат наводим да бих показао да се ради о теми која је одавно на дневном реду многих у свету.

Јована Граховац је један од ретких истраживача чију биографију нисам могао наћи преко Интернета. Reserchgate за њу пријављује 76 библиографских јединица са 612 цитата. Пет њених радова, које даје овај сајт, имају 6,8 аутора просечно (још један рукометни тим у просеку). Јована је као области интересовања и знања пријавила прихватљиво разумљив и прихватљив број таквих:

About Jovana: Disciplines Engineering; **Skills and expertise (7):** Fermentation, Industrial Biotechnology, Bioprocess Engineering, Biofuels, Ethanol Production, Bioprocess optimization and Biomass Energy.

Више података о научној производњи Јоване Граховац се може наћи преко Google Scholar-а где стоји да је потписана на 85 библиографских јединица, а да су ти радови цитирани 452 пута (384 пута после 2015 године) и да је њен h-индекс 12:

Cited by

	All	Since 2015
Citations	452	384
h-index	12	11

Ако се преброје радови који у наслову имају етанол, онда се добија петнаест радова. Осам од њих је „зарадило“ скоро половину свих цитата - 210 цитата. Приметимо да је њих **11** из Новог Сада радило **9** година на пројекту: „Унапређење производње биоетанола из продуката прераде шећерне репе“, а да је њихов рад, из 2011. године,

који се бавио **перспективама производње биотанола** у Српској Војводини имао до сада **нулту цитираност**:

„Bioethanol production technologies: Current situation and perspectives in Vojvodina [Serbia],,

Authors:

J Grahovac, J Dodić, S Popov, S Dodić, D Vučurović, I Tadijan, A Jokić

Publication date: 2011; Journal: Tractors and Power Machines

Анстракт

Истраживања ради унапређења производње биоетанола убрзавају се и из еколошких и економских разлога, пре свега због његове употребе као алтернативе горивима на бази нафте. Тренутно се у Војводини биоетанол користи у прехрамбеној, фармацеутској и хемијској индустрији, а и даље се морају увести одређене количине, иако се биоетанол не користи као моторно гориво. Постоји мноштво сировина које се могу користити у производњи биоетанола, попут шећерне репе, пшенице, кукуруза, кромпира итд. Истовремено постоји око 100.000 хектара такозваних маргиналних поља која се могу користити за усеве намењене производњи биоетанола. Лигноцелулозна биомаса је најраспрострањенија органска сировина и зато су до сада најшире проучавани разноврсни поступци за производње биоетанола из lignocelulosic материјала. Проширена производња биоетанола и његова примена као горива је начин да се смањи енергетска зависност од увезене нафте и негативни утицај на животну средину. Још један позитиван ефекат повећане производње биоетанола био би ревитализација руралних заједница. Циљ овог чланка је истражити потенцијал производње биоетанола у Војводини. С обзиром на постојећи пољопривредни потенцијал у покрајини могућности за производњу биоетанола су обећавајуће.

Научни рад

Из овога произилази да су ствари са **еколошком биотехнологијом** и производњом биоетанола чист „чабар“. Да ли се ико запитао колико је овај пројект унапредио производњу, ако знамо да она још увек није на нивоу оне с краја деведесетих година и питање је да ли подмирује потребе индустрије алкохолних пића, медицинских и фармацеутских производа у Србији. О томе да то у блиској будућности буде алтернатива нафтним дериватима нема ни говора.

Слутим да је Јована, заједно с другарицама и уз помоћ 'хладовине' коју прави чињеница да нико овде 20 година никог не пита шта је стварно постигао за државне паре, смислила да скочи 'на главу' у нови пројект и у још богатији живот. Са неограниченим могућностима научног рада од куће, у домаћој радиности, неки су већ открили 'perpetuum mobile' „треће врсте“.

Могao бих још *ихи-хи* да расподеам о штанцовању купус радова, са многим коауторима, све у епсилон околини један од другог и да наводим бројне примере. Требало је то да раде рецензенти Фонда, који су сигурно били добро плаћени. Уместо

тога, боље је да вам одсликам како покрајински „сколози“, „заштитари“ животне средине и пропагандисти „одрживог развоја“ за наше кредитне паре, састављају пројекте који се траже на научним вашарима Европе.

Размотрићу једну могућу варијанту за избор имена пројекта који тренутно описујем. Највероватније су почели од теме тако што су изабрали неку од актуелних тема, на пример, тему у вези са познатим проблемима које стварају афлатоксини. После тога се обраћају Гуглу, укупају на пример: „AFLATOXIGENIC ASPERGILLUS“ и добију око 82,500 резултата за 0.30 sec. Да би свели овај број на нешто прихватљивије, ствари мало покваре необичним проширивањем: „AFLATOXIGENIC ASPERGILLUS SPECIES“ и за 0.07 sec добију око 7,650 резултата. Затим прелазе на други део „научног наслова“. Ту знају да је пожељно да се нешто производи, да се против нечега боре и да за то користе само пожељна- „зелена“ средства. Уз мало комбинаторике и два питања Гуглу лако се добија следеће:

- а) „THE PRODUCTION OF BIOCONTROL AGENT“- About 190,000 results (0.05 sec);
- б) „BIOPROCESS SOLUTION FOR“- About 285,000 results (0.11 sec); и заједно в) „BIOPROCESS SOLUTION FOR THE PRODUCTION OF BIOCONTROL AGENT“- сасвим прихватљивих 5,580 резултата.

Остаје само да се „правила намера“ да се нешто што се већ ради склопи са оним што ће да се „ради“ и плати, ако бог да. Тако долазе до жељеног, скоро оригиналног, наслова: „BIOPROCESS SOLUTION FOR THE PRODUCTION OF BIOCONTROL AGENT AGAINST AFLATOXIGENIC ASPERGILLUS SPECIES“- About 9,040 results (0.59 seconds). О раду тајних агената, који ће се бринути да овако „мукотрпно искован“ наслов прође све остале препреке, надам се да помало пише између редова овог мог текста. Без њих, тајних агената, би иначе *‘маба било сво кречење и фарбање’*.

Наравно да Јована Граховац никаквим изузетним резултатима није заслужила да јој се додели да располаже с толиким новац. Ни она „млада“, у тридесет седмој години, ни њен ничим изузетан и предимензиониран тим. Нити је то што раде нека изузетна наука нити су се истакли неким оригиналним иновационо-технолошким решењима. Да су ишта урадили о томе би сигурно навелико трубиле све покрајинске новине. Поред тога, немогуће је да није знала да се у Војводини младим истраживачима сматрају они који имају мање од 35 година. Зар Јована није добила 'милионче' из руку супруге покојног Др Зорана Ђинђића:

„Традиционална награда „Др Зоран Ђинђић“ за најбољег младог научника и истраживача додељена је вечерас (20.12.2012) на свечаности у Влади Војводине доценткињи Технолошког факултета Јовани Граховац (тада 29 година, прим. ФРВ). Војвођански секретар за науку и технолошки развој Драгослав Петровић рекао је да је услове за овогодишњу награду испуњавало 1.500 младих научних радника до 35 година старости, али се жири одлучио за Јовану Граховац која је мастер и докторске студије завршила са просечном оценом 10.00.

Примајући награду од Ружнице Ђинђић, коју чине повећа и милион динара, Јована Граховац је рекла да је у данашње време за успех у науци неопходан велики број

људи, због чега награду сматра великим успехом тима са којим ради. „Ову награду ћу искористити да свету покажем рад свог тима, али и за даља истраживања на пољу биотехнологије, тачније употребе биофунгицида, рекла је Граховац и додала да су та истраживања веома важна за здравствену безбедност хране.

Ружица Ђинђић је рекла да јој је посебно драго што је и ове године награду добила жена, јер је то још један доказ да жене дају велики допринос науци и истраживачком раду.“

Видимо да је Јована Граховац тимски играч. Мора да је тим већ тада био „рукометни“, јер је њихов млади голгетер кроз само две године освојио још једну, не мање престижну, међународну награду (награда за 2014. годину додељена је у четвртак, 14 јануар 2016.):

„Др Јована Граховац, прва жена лауреат За жене у науци са Универзитета у Новом Саду“

Доц. др Јована Граховац са Катедре за биотехнологију и фармацеутско инжењерство, Технолошког факултета, једна је од три лауреаткиње стипендије за 2014. годину коју додељује Национална комисија за сарадњу са L'Oréal-UNESCO-m L'Oréal Балкан, под називом „За жене у науци“ и прва млада жена с Универзитета у Новом Саду која је добила ово престижно признање:

„Ова млада научница добитник је и награде „Др Зоран Ђинђић за младог научника и истраживача“ за 2012. годину за изузетне резултате у области науке и истраживачког рада на подручју Војводине. Национална стипендија L'Oréal Балкан програма „За жене у науци“ износи 5.000 евра, а др Јовани Граховац осим финансијске подршке омогућила је да са својим тимом прошири и унапреди планирано истраживање. Поред тога што представља значајну референцу у биографији, будући да је ова стипендија препознатљива у научној заједници широм света, јер се додељује у педесет земаља, и поред признања односно похвале за досадашњи научни рад, омогућила је и промоцију резултата. **Јер, тек тада када се резултати истраживања прикажу научној јавности широм света, они добијају прави значај** (истицање је моје:ФРВ). Осим тога, путовања на конгресе, научне скупове су изузетно скупа, те је, по речима наше саговорнице, ово највећи практични допринос ове стипендије.

- Награду сам добила за 2014. годину када сам била у осмом месецу трудноће. У тренутку када су преда мном били велики изазови у погледу наставка бављења науком, с обзиром да су ме очекивали изазови на приватном плану, до изражаја је дошао значај тимског рада, будући да ми је за реализацију пројекта који сам пријавила за ову стипендију била потребна подршка моје екипе која се бави биохемијским инжењерством. Нашли смо се корак ближе остварењу нашег циља, а то је да производњу биофунгицида доведемо до индустријског нивоа – објаснила је др Граховац и додала да у групи у којој ради, у тиму који се бави биохемијским инжењерством, никада није осетила дискриминацију због тога што је жена. Напротив, жена у њеном тиму је више. Ипак, признаје да је теже бити жена у науци због усклађивања приватног и пословног живота. Наука не подразумева фиксно радно време, често се

на послу остаје и ван радног времена, некада се ради од куће, али и викендом, и уз неизбежна путовања у иностранство, те стога сматра да је женама заиста теже остварити све те резултате.

- Награђен пројект под називом: „Производња биофунгицида са деловањем против изазивача труљења јабука у складиштима“ бави се производњом, праксом, и крајњи циљ је да дођемо до решења која би могла да се примене у индустрији, а требао би да утиче на унапређење наше индустрије. Овај пројект конкретно решава питање повећања размера са лабораторисјког ниво на већи ниво, са намером да се приближимо потенцијалној индустријској производњи - објашњава др Јована Граховац.

Шта рећи, него да Јовани Граховац ни Др Весна-БиоСенс (Бенгин) није била тада равна. Нешто се питам: мисли ли ова, сада већ средњовечна госпођа, да је заслужила баш све што је до сада добила?

УБАЦ БЕЗ ВЕЗЕ С ТЕМОМ

Заврших овај део у ситне јутарње сате: 31. 3. 2020 у 2:18 часова. Спремах се на починак али ми на памет паде, не знам зашто, да проверим како стојимо са сточарском производњом у Србији. Хтедох то да упоредим с производњом доктора наука на Универзитету у Новом Саду, с идејом да пробам да нађем неку корелацију. Видех квалитетних података нема и да се руководство УНС производњом доктора наука баш и не хвали.

За стоку, бејаш срећније руке, брзо нађох податак који је 14.02.2020. године саопштио Завод за статистику Републике Србије:

Број стоке, стање 1. децембра 2019. године

Према подацима приказаним у овом саопштењу, у Републици Србији, са стањем на дан 1. децембра 2019, у односу на стање на дан 1. децембра 2018, већи је укупан број говеда (за 2,3%) и свиња (за 4,3%), док је мањи укупан број оваца (за 4,1%), коза (за 2,4%) и живине (за 2,8%).

Говеда се највише гаје у Региону Шумадије и Западне Србије (46,2% у односу на укупан број говеда на територији Републике Србије), а свиње у Региону Војводине (42,4%).

У односу на десетогодишњи просек (2009–2018), укупан број говеда мањи је за 2,5%, свиња за 9,1%, коза за 12,9% и живине за 13,1%, а већи је број оваца за 0,7%

Коначни подаци о броју стоке по врстама и категоријама, као и подаци о билансу стоке и сточној производњи, биће објављени у априлу месецу текуће године.

О производњи доктора наука на УНС нађох вест коју је објавио „Дневник“ 25.12.2019. године:

„НОВИ САД: Универзитет у Новом Саду промовисао је 73 нова доктора наука, и то 30 с Факултета техничких наука, 19 с Медицинског, 11 с Природно-математичког, осам с Филозофског, два с Правног и по једног с Економског факултета, Пољопривредног и из интердисциплинарне области родних студија (у оквиру Асоцијације центара за интердисциплинарне и мултидисциплинарне студије и истраживања Универзитета у Новом Саду).

Фото: uns.ac.rs

Свечана промоција нових доктора наука Универзитета у Новом Саду одржана је у Амфитеатру Ректората.

Нове докторе наука Универзитета у Новом Саду промовисао је ректор Универзитета проф. др Дејан Јакишић, који је заједно с проректорком за наставу проф. др Сањом Подунавац Кузмановић уручио дипломе новим докторима наука. Свечаности је присуствовао и проректор за науку проф. др Стеван Станковски.

Упућујући честитке новим докторима наука Универзитета у Новом Саду, ректор Јакишић је истакао да на Универзитету тренутно студира око 50.000 студената, а да свега неколико стотина њих стигне до одбране докторске дисертације. Нагласио бих да није битан само циљ већ и пут који прелазите, поручио је ректор том приликом, казао је ректор.

Како је додао у обраћању, превазилазећи изазове с којима су се суочавали, нови доктори наука су се истовремено изграђивали и као личности.

Надам се да ћете своја знања и способности користити за добробит овог друштва које је много уложило у вас и има велика очекивања, казао је ректор Јакишић. С. Кр.“

За сада само могу да кажем: Алај' су лети, а има и дебелих.

Синиша Бикић

Остаћемо још у Новом Саду, код ванредног професора Техничког факултета УНС Синише Бикића који је победио са пројектом: „ИСТРАЖИВАЊЕ И РАЗВОЈ ЈОНСКИХ БИО ФЛУИДА“.

Синиша се није много трудио да освоји „својих“ сто хиљада евра. Био је изгледа сигуран у своју позадину. Погледајмо прво шта нам даје Гугл:

- IONIC BIO FLUIDS About 34,000,000 results (0.91 seconds);

- RESEARCH AND DEVELOPMENT OF IONIC BIO FLUIDS About 31,900,000 results (0.92 seconds).

Тема је изабрана да не може боље и шире. Да видимо ко је, и шта је то до сада урадио, проф. Синиша Бикић? Он је далеко од прве младости јер има **41** годину. „Магистрирао је давне 2007. године на студијском програму *Механика флуида са просечном оценом у току студирања 9,83 и насловом магистарске тезе „Баждаарење мерних система за континуално мерење протока отпадних вода”*. Докторирао је 2013. године са насловом докторске дисертације „Развој методе мерења протока ваздуха помоћу регулационе жалузине”. На Факултету техничких наука запослен је као ванредни професор за ужу научну област *механика флуида, хидропнеуматска, гасна и нафтна техника*.“

Дакле младост је провео а да ништа значајно, у вези са флуидима који поседују повећану биокompatibilност („bio fluids“), није урадио. Ако консултујемо Researchgate, видећемо да, и уопште, Синиша ништа значајно у науци и техници није урадио. Наиме, Researchgate њему приписује 23 библиографске јединице које су у литератури цитиране 33 пута. По ономе што стоји на Researchgate-у под тачкама које је Бикић уређивао, види се да он о себи има веома лепо мишљење и да учествује/води веома профитабилне пројекте:

About Siniša

Disciplines:

Architectural Engineering, Mechanical Engineering, Environmental Engineering

Skills and expertise (10):

Fluid Mechanics, Computational Fluid Dynamics, Numerical Simulation, CFD

Simulation, Computational Fluid Mechanics, Turbulence, Energy, Energy

Engineering, Computational Simulation, Gas Dynamics

Projects:

1. “Building Knowledge and Experience Exchange in CFD”

Siniša Bikić

Goal: CEEPUS network deals with **computational fluid dynamics (CFD)**. In the frame of network are included 25 universities from 13 countries Central and South-East Europe.

2. “Nanouptake – Overcoming Barriers to Nanofluids Market Uptake (COST Action CA15119)”

Edin Berberović and Siniša Bikić

Goal: Create a Europe-wide network of leading R+D+i institutions, and of key industries, to develop and foster the use of nanofluids as advanced heat transfer/thermal storage materials to increase the efficiency of heat exchange and storage systems. By developing of nanofluids up to higher Technological Readiness Levels (TRL) and overcoming commercial application barriers, Nanouptake will contribute to achieve the European Horizon 2020 Energy and Climate objectives (Societal Challenges 3: Secure, efficient and clean energy; and 6: Climate action, environment, resource efficiency and raw materials).

3. “CEEPUS CIII-RS-1012 Building Knowledge and Experience Exchange in CFD”

Edin Berberović, Siniša Bikić, Aleksandar Karač, Zeljko Tukovic

Goal: CEEPUS Central European Exchange Program for University Studies Eestablishing contacts between scientists who deal with CFD; exchanging information, knowledge and experience in the field of CFD; participating to the common research projects and other activities; assisting with work on M.Sc. and Ph.D. thesis in the field of CFD; organizing lectures, seminars, summer courses, schools, scientific conferences and workshops.

Пошто у вештинама које наводи преовладају симулације и теорија, од Синише се може очекивати и убудуће интензивна, можда мало „еко-био“ профињена, симулација бурне делатности. А, онима који су одлучили да му поклоне 100 хиљада евра би требало, пре отварања било какве озбиљне истраге, ударити јавно, на платоу испред зграде Ректората УНС, камцијом 25 по туру.

Ал' је лепо бити шумар

Марко Кеберт

Научни сарадник *Марко Кеберт*, из „Института за низијско шумарство и заштиту животне средине“ УНС, је још један од срећних добитника из Новог Сада који има коауторски рад са Соњом Каишаревић. Његов добитни пројект је:

DEVELOPMENT OF
CLIMATE SMART
FORESTRY (CSF)
CONCEPT IN THE
REPUBLIC OF SERBIA
THROUGH
MYCORRHIZAL
MODULATION OF
POLYAMINE
METABOLISM IN
PEDUNCULATE OAK
(QUERCUS ROBUR L.)
TREES

Marko
Kebert

Institut za nizijsko
šumarstvo i životnu sredinu,
Univerzitet u Novom Sadu

194,419.63 €

Марко је загазио у **тридесет седму годину** живота, а докторирао је при крају своје 31 године с темом: „Биохемијска и физиолошка карактеризација клонова тополе (*Populus* spp.) у процесу фитоекстракције бакра, никла и кадмијума“. О циљевима свог рада Марко пише: „*Циљ тезе је био да се објасне разлике у процесу фитоекстракције различитих метала међу испитиваним клоновима топола као и разлике у њиховим механизмима толеранције на оксидативни стрес изазван тешким металима, на биохемијском и метабо(л)ичком нивоу.*“

Шта је др Кеберт до сада урадио? Погледајмо шта он о себи говори на сајту свог Института:

„Од 2008. године па све до сада, Марко је запослен на Институту за низијско шумарство и животну средину, на Универзитету у Новом Саду, а 2016. године је изабран у звање научног сарадника. Током своје каријере био је укључен у многобројне домаће (III 43007, III 43002 и др.) и међународне пројекте (IPA OXIT, STREPOW, ICP Forest и др) чије су теме истраживања биле везане за климатске промене, шума(р)тство, заштиту животне средине, хемију и биохемију биљака као и контролу квалитета земљишта и воде. Досада је као коаутор или аутор објавио око 15 радова у међународним часописима. Кроз своја ис(т)раживања развио је вештине и стекао искуства у коришћењу различитих инструменталних техника попут спектрофотометрије, атомске апсорпционе спектрофотометрије, као и модерних метода сепарације попут гасне и течне хромато(г)графије упарене с масеном спектрометријском, флуориметријском или UV/vis детекцијом, као и нуклеарном магнетном резонанцом за структурну елуцидацију молекула, CHN анализе и др.

Његова експертиза је везана за поље метабол(о)мике, где је посебно искуство стекао у методама квантификације биљних хормона, попут абсцинске киселине, индол-3-пиретне киселине, строголактона, као и полиамина, каротеноида и фенолних једињења. Самостално је поставио и прилагодио методе за мерење параметара оксидативног стреса у биљкама попут рутинских спектрофотометријских биохемијских метода као што су DPPH, ABTS или FRAP тест. Такође, увео је и тестове за одређивање способности неутрализације различитих радикалских врста попут азот монооксида (NO), хидроксилног радикала (OH), водоник-пероксида (H₂O₂), супероксид анјон ради(л)кала (O₂⁻) и др. Додатно, стекао је значајно искуство у одређивању садржаја укупних фенолних и флавоноидних једињења, слободног пролина, глицин-бетаина, антоцијанидина, кондензованих танина, редукваног и оксидованог глутатиона, липидне пероксидације, укупних растворних шећера и протеина. Даље, Марко је такође искусан у одређивању ензимских активности и ензимске кинетике и то следећих ензима: супероксид дизмутаза (SOD), каталаза (CAT), гвајакол пероксидаза (POD), нитрит редуктаза (NR), глутатион редуктаза (GR), глутатион-S трансфераза (GST), глутатион пероксидаза (GPX) као и ензима укључених у метаболизам фенолних једињења, попут фенилаланин амонијум лијаза (PAL) and полифенол оксидаза (PPO).

Користећи COST (European cooperation in science and technology) платформу, завршио је десетину краткорочних научних мисија (STSM) где је радио у различитим лабораторијама (аналитичким, органским и микробиолошким, као и лабораторији за природне производе и ателопатију, те физиологију и биохемију биљака) у различитим земљама попут Италије, Шпаније, Финске и Холандије. (истицања су моја, ФРВ)“

Марко за себе има само речи хвале. Овако дивно мишљење о себи он поткрепљује с десет одабраних радова који у просеку имају 6,3 аутора, никад мање од пет, од којих је само један имао част да му Кеберт буде први аутор. Кад би само половина овога што написа Марко, да зна и ради, било тачно, за Марка Кеберта би се слободно могло рећи да је Исак Њутн српског низијског шумарства (*транс-еколошког и самоодрживог, све је тако у Српској Војводини*).

А шта нам Reserchgate говори? У тачки „вештине и експертиза“ стоји окруло тридесет таквих (мало му је оно из биографије било):

About Marko

Skills and expertise (30):

High-Performance Liquid Chromatography, Heavy Metals, Antioxidants, Water Quality Analysis, Reactive Oxygen Species, Oxidative Stress, Solid Phase Extraction, Heavy Metal Pollution, Free Radicals, Oxidative Stress Biomarkers, Free Radical Scavengers, Lipid Peroxidation, Gas Chromatography–Mass Spectrometry, Phenolic Compounds, SOD, Phytoremediation, GSH, CAT, Redox Signaling, MDA, Free Radical Biochemistry, GPx, Carotenoids, Arbuscular Mycorrhizal

Fungi, Plant Hormones, Glutathione S-Transferase, Atomic Absorption, Analysis Of Plant Secondary Metabolites, Polyamines and CHNS Analysis.

Вешт је Марко, родила га мајка. Ове вештине се поткрепљују с 34 **колективно-колхозне** библиографске јединице које су у литератури цитиране 161 пут. Веома мршаво, скоро јадно, за овако универзалног експерта.

Дејан Б. Стојановић

Није Марко једини награђен из „Института за низијско шумарство и заштиту животне средине“. Имају они једног још млађег и бољег доктора наука. Други добитник из овог новосадског Института, који има **двадесет једног доктора наука**, два истраживача приправника и још пет истраживача на међународним пројектима, је *Дејан Б. Стојановић*:

UNDERSTANDING
QUERCUS ROBUR L.
VITALITY LOSS USING
STABLE CARBON
ISOTOPES RATIO ($\delta^{13}C$),
DROUGHT AND
REMOTELY SENSED
INDICES AND
DEVELOPMENT OF
STRATEGIES FOR
ADAPTATION TO
CHANGING CLIMATE
CONDITIONS

Dejan
Stojanović
Institut za nizijsko
šumarstvo i životnu
sredinu, Univerzitet u
Novom Sadu

192,666.87 €

Дејан је сада у **тридесет петој години** живота, а докторирао је 30.06.2014. године у двадесет деветој години. Интересантно је да и он и његов претходник Марко Кеберт, у својим биографијама са сајта Института, не наводе године рођења, године дипломирања и магистрирања, него само годину докторирања. Њима као да прави живот почиње тек од докторирања и као да се боје да им неко 'у зубе не погледа'. На сајту Института за низијско шумарство и (по дифолту) заштиту животне средине се данас може прочитати латиницом следеће:

„Zaključno sa 02.03.2020. godine, završen je evaluacioni proces pristiglih projektnih prijava u okviru javnog poziva PROMIS Fonda za nauku Republike Srbije.

Institut za nizijsko šumarstvo i životnu sredinu je u okviru pomenutog poziva aplicirao sa dve projektne prijave, koje su uspešno prošle oba kruga evaluacije, te na kraju prihvaćene za realizaciju, u više nego jakoj konkurenciji, koja je brojala gotovo 600 projekata.

*Projekat: „Understanding Quercus robur L. vitality loss using stable carbon isotopes ratio ($\delta^{13}C$), drought and remotely sensed indices and development of strategies for adaptation to changing climate conditions (TreeVita)“, rukovodioca **dr Dejana B. Stojanovića**, ostvario je ukupno **89,96 poena**,*

dok je projekat koji predvodi dr Marko Kebert: "Development of Climate Smart Forestry (CSF) concept in the Republic of Serbia through mycorrhizal modulation of polyamine metabolism in pedunculate oak (Quercus robur L.) trees (MYCOCLIMART)", ocenjen sa 87,81 poena. "

Поносно истичу и списак учесника пројеката. Биће на њима осам доктора и три истраживача. Свој додатак на плату ће узимати директор Института др Саша Орловић, а његов заменик др Срђан Стојнић ће бити на оба добитна пројекта. Ово је право место да, *а ла* председник САНУ Владимир С. Костић, ускликнем: *O tempora, o mores!* Иначе Срђан Стојнић је стручњак за буковину, који је имао понешто, у писаној научној форми, да каже и о храстовим садницама мученим жеђу (и грабове саднице су успут 'награбусиле'). Он има коауторски рад с оба славодобитника из Института што је, изгледа, довољан разлог да буде на оба пројекта:

Citation: STOJNIĆ S, PEKEČ S, KEBERT M, PILIPOVIĆ A, STOJANOVIĆ D, STOJANOVIĆ M, ORLOVIĆ S 2016 „Drought Effects on Physiology and Biochemistry of Pedunculate Oak (*Quercus robur* L.) and Hornbeam (*Carpinus betulus* L.)“ Saplings Grown in Urban Area of Novi Sad, Serbia. *South-east Eur for* 7 (1): early view. DOI: <http://dx.doi.org/10.15177/seeefor.16-03> **Received:** 30 Oct 2015; **Revised:** 27 Jan 2016; **Accepted:** 29 Jan 2016; **Published online:** 15 Feb 2016

Часопис: „South-east European forestry“ је „open access“ је часопис који издаје „Хрватски шумарски институт“ и има суиздаваче из четири републике и једне покрајине бивше Југославије. Није лоше бацити поглед на импресум овог часописа.

И Дејан Б. Стојановић лепо о себи пише:

„Доц. др Дејан Стојановић је рођен у Зрењанину, где је завршио основну школу и гимназију. Године 2014. докторира на матичном Природно-математичком факултету Универзитета у Новом Саду из области Заштите животне средине и шумарства и стиче звање Доктор еколошких наука. Од 2012. је запослен на Институту за низијско шумарство и животну средину, Универзитета у Новом Саду, где је научни сарадник и помоћник директора за развој. Од 2016. је доцент Пољопривредног факултета. Објавио је више од 30 научних радова при чему 16 радова као водећи аутор. У бази google scholar има преко 500 цитата. Имао је већи број усмених излагања и постера на међународним и домаћим конгресима. Руководилац је и учесник више страних и домаћих пројеката. На усавањаванјима је боравао у Цириху, Бечу, Потсдаму, Монпељеу, Бордоу, Тренту, Љубљани и Шопрону. На краћим боравањима (конференције, тренинг школе, пројектни састанци, припреме пројеката) био је у већини европских земаља укључујући Турску и Кину. Учествоје у администрацији блога <http://virtuelnimentor.com/blog> с намером да помогне младим људима да пронађу себе и унапреде каријеру. Настоји да R као универзални алат нађе што ширу примену у истраживањима. Воли да чита актуелну non-fiction литературу. Познаје енглески на вишем и немачки на основном нивоу. Ожењен је и отац ћерке.“

Видимо да су ови „виртуелни шумари“, бећари и доктори велики светски путници. Да укратко проверимо Дејанову цитираност и још понешто. Опет ћемо прво

поћи на Reserchgate. Ту налазимо 62 библиографске јединице и 758 цитата. Вештине и експертизу, за разлику од Кеберта, приказује реално:

About Dejan

Disciplines: Forestry, Ecology

Skills and expertise (7): Environment, Forest Ecology, Forest Management, Reforestation, Cyanobacteria, Forestry Research, Forests and Climate Change. Reserchgate пријављује да Дејан учествује и на два међународна пројекта:

1. COST Action CA15226 - Climate-Smart Forestry in Mountain Regions (CLIMO)“ c 95 учесника;

2. EuMIXFOR. European Mixed Forests: Integrating Scientific Knowledge in Sustainable Forest Management, COST Action FP1206 са 41 учесником.

Даље ослањање на Reserchgate је бескорисно јер већ први Дејанов рад који пријављује има **729 аутора**. То је рад штампан јануара 2020 и већ има 14 цитата:

TRY plant trait database – enhanced coverage and open access, January 2020, Global Change Biology 26(1):119-188, DOI: [10.1111/gcb.14904](https://doi.org/10.1111/gcb.14904).

Ово је прави „шумарски ЦЕРН“ и за њега не могу важити уобичајена правила оцењивања. Зато се враћам на *google scholar* да продужим овај разговор о Дејану и докторима за шуме код нас, којима је, чини ми се, све боље што су шуме запуштеније и горе. Размотрићу првих десет најцитиранијих Стојановићевих радова који су цитирани 674 пута. Ове радове делим у две групе: једна је група радова с **великим** бројем коаутора (8, 4, 5, 8- у средњем 6,25) и она је скупила **132** цитата, док су радови друге групе праве „шумарске **колаборације**“ са: 36, 73, 35, 35, 28 и 28 аутора, који су прикупили **542** цитата. И то је Дејанова слика, без сенчења, у бази *Google Scholar*. Само на два рада, из прве групе, је он био први аутор. Да погледамо мало тај најцириранији рад осам аутора који је до сада био цитиран 49 пута. То је:

Agricultural and Forest Meteorology 176 (2013) 94– 103

Prediction of the European beech (*Fagus sylvatica* L.) xeric limit using a regional climate model: An example from southeast Europe

Dejan B. Stojanovic ^{a,*}, Aleksandra Krzicb, Bratislav Matovica, Sasa Orlovica, Anne Duputiec, Vladimir Djurdjevicb^d, Zoran Galica, Srdjan Stojnica^a

a Institute of Lowland Forestry and Environment, University of Novi Sad, A. Cehova 13d, 21000 Novi Sad, Serbia

b Republic Hydrometeorological Service of Serbia/SEEVCCC, Kneza Viseslava 66, 11000 Belgrade, Serbia

c Centre d'E'cologie Fonctionnelle et E'volutive – UMR 5175, Campus CNRS, 1919, Route de Mende, 34293 Montpellier Cedex 5, France

d Institute of Meteorology, Faculty of Physics, University of Belgrade, Dobracina 16, 11000 Belgrade, Serbia

Article history: Received 16 August 2012 Received in revised form 22 March 2013 Accepted 25 March 2013

Није ме мрзело да у Гугл, из наслова, укуцам: *xeric limit using*. Као прво добих следећи рад наших комшија из Мађарске и то, не само о букви (beech) него и о храсту (oak):

Annals of Forest Science (2011) 68:99–108
Present and forecasted xeric climatic limits of beech
and sessile oak distribution at low altitudes
in Central Europe

Bálint Czúcz & László Gálhidy & Csaba Mátyás

B. Czúcz, Hungarian Academy of Sciences, Institute of Ecology and Botany, Alkotmány u. 2-4, Vácrátót 2163, Hungary; L. Gálhidy, WWF-Hungary, Álmos vezér útja 69/A, 1141, Budapest, Hungary; C.

Mátyás () Institute of Environment and Earth Sciences, University of West Hungary, Faculty of Forestry, PO Box 132, 9401, Sopron, Hungary*

Received: 30 October 2009 / Accepted: 6 July 2010 / Published online: 22 February 2011

Овај рад је цитиран 91 пут, и урађен је две и по године раније (Researchgate). Наших седам, уз помоћ једне младе Францускиње из Монпелјеа, је углавном радило исте процене будућности букве у 21. веку у Србији. Мађари су обрађивали европске букове и храстове шуме, док су наши разматрали само српске букове шуме. Резултати говоре о не баш светлој перспективи за букве у будућности. Док букве нестају, судећи по ономе како су додељивана средства на конкурс ПРОМИС, неким за букву стручњацима (у даљем тексту: *буквани*) код нас ништа не фали.

Није лако прихватити се процене квалитета радова и вештина људи који се баве нечим што је удаљено од специјалности онога који оцењује. Много времена сам изгубио да бих аргументовао то колико је непристојно било уопште конкурисати и отимати паре од научне сиротиње која се стварно науком бави. Да бих искључио могућност да неко помисли да су Кеберт и Стојановић заслужено добили пројекте, позабавићу се још мало њима и њиховим пројектима (два) посвећеним једној (*Quercus robur* L.) од, како књиге кажу, шест стотина врста храста.

Стојановић је 30. 6. 2014. године одбранио докторску дисертацију (на букви): „УТИЦАЈ КЛИМАТСКИХ ПРОМЕНА НА ВЕЗИВАЊЕ УГЉЕНИКА, РАСТ И БИОДИВЕРЗИТЕТ БУКОВИХ ШУМА У СРБИЈИ“. Цитираћу суштину из извештаја комисије која је оцењивала дисертацију:

„Разматран је и утицај климатских промена на шумске екосистеме у Србији, односно утицај на неке од функција букових шума (**везивање угљеника**, очување биодиверзитета и принос дрвета) као и могуће мере адаптације.

Описана су и коришћена два методолошка приступа: **моделирање процеса** у шумским екосистемама и **моделирање промена** еколошких ниша. Представљен 4Ц модел раста шума у измењеним климатским условима као и принципи на којима се исти заснива. Такође, су описане технике ГИС-а (географски информациони систем) помоћу којих је могуће извршити евалуацију предиктивне способности Еленберговог коефицијента и његова употреба за **предикцију** будуће **дистрибуције** букве у Србији.

Приказани су резултати симулација успешности различитих мера газдовања у различитим климатским условима за различите преференције крајњих корисника у контексту мултифункционалног газдовања буковим шумама. “

Пре, а и после тога, насушна потреба да се оправдају многи пројекти које се „раде“ у Институту у коме је запослен, довела је до тога да су се користећи статистику, одређене експерименте са садницама и постојеће базе података о шумама, серијски производили технички и методолошки слични радови. Коришћене су и неслућене могућности које пружа неодређеност и слаба научна утемељеност свега што је везано с климатским променама и наводним глобалним отопљавањем. Да не говоримо о могућностима које дају „симулација успешности различитих мера газдовања у различитим климатским условима за различите преференције крајњих корисника у контексту мултифункционалног газдовања“. Оно што је рађено за букву, понављало се хрест, граб, бор, смреку и ко зна шта све још. За хрестове шуме је скоро све, што се могло урадити и штампати, већ урађено (овде наравно мислим на све оно што је имало трунку смисла да се ради - знам да у Википедији пише да у свету постоји око 600 врста хреста). Гледајући докторат, и многе од радова Дејана и његових институтских коаутора, чини вам се као да гледате један исти рад који се понавља. Међу пројектима набасах на један, за насаде врба и топола, који је вредео преко 550 хиљада евра:

FP7-REGPOT-2007-3:	Јачање			
истраживачких капацитета за узгој		2008	2011	550.348,89 (EUR)
вишенаменских насада топола и				
врба у Србији (STREPOW),				

а у једном раду у наслову нађох чак дивљу трешњу. За врбу их разумем, потражња за 'врбовим клиновима' расте, нарочито их потражује Фонд за науку.

Као једну илустрацију 'врбов клин' радова из новосадског 'шумарско-научног' колхоза цитирам закључке из апстрактa горе поменутог рада о 'стресном животу садница' граба и хреста лужњака, штампаног у хрватском часопису, на коме су аутори: оба славодобитна шумара-еколога, њихов директор, његов заменик и још три сарадника Института за низијско шумарство:

„Закључци: Водени стрес значајно је утицао на стоматалну проводљивост и нека биохемијска својства хреста и граба узгајаних на градском локалитету који није наводњаван. Резултати су показали да је примена система за наводњавање капањем у урбаном пејзажу важно средство у спречавању утицаја стреса од суше на физиолошке процесе биљака³⁶. “

³⁶ Стоматална проводљивост је термин који се користи да одреди степен отварања стоматалних пора: што веће отварање већи је проток воде и CO₂ стомате. Иначе, овај буквално непоновљиви рад, рађен је у току августа месеца 2012. године на Булевару Европе у Новом Саду, "на делу булевара који има дубок иригациони систем". Име булевара сигурно оправдава потребу да рад овере главни руководиоци и сви који нешто значе у том "шумарском" институту.

У извештају комисије за оцену и одбрану докторске дисертације Дејана Стојановића, који је потписан 19.04.2014. године, се може прочитати да је он у том тренутку допуштен на одбрану докторске дисертације с једним радом у међународном часопису који је потписало 8 аутора (он је на том раду био први аутор), једним радом у домаћем часопису и шест конференцијских радова (5 пута је био први аутор, средњи број аутора 7). Овим тривијалностима се замајавам јер пример који следи показује сву лудост данашњег финансирања науке и високог школства у Србији.

Наиме 2013. године, тада још млади Дејан Стојановић, у години пред докторирање бива први аутор на 4 конференцијска рада с међународних конференција, што значи да је он те године четири пута путовао у ближе и далеко иностранство да проноси славу српских букава. Погледајте, очи вас не varaју (осим мог превода, остало је ископирано из извештаја комисије за одбрану):

1. **Stojanović D., Orlović S., Matović B., Suckow F., Lasch Born P., Galić Z., Reyer C., Gutsch M., Pekeč S.**(2013): Change of soil carbon fluxes in European beech forest under different climate and management scenarios: an example from Serbia. Geophysical Research Abstracts (15): 11022, 7-12 April, Austria.

„Промена токова угљеника у европским буковим шумама под различитим климатским и управљачким сценаријима: пример из Србије“

2. **Stojanović D., Lasch-Born P., Gutsch M., Matović B., Reyer C., Suckow F., Milić . D.**
(2013): Integration of forest management measures, climate change projections, experts’ opinion and stakeholder preferences for assessing multi-functionally managed uneven-aged European beech forests in Serbia: model based study. International Symposium on Global Change Research, 2013: Coupled Natural & Human Systems, IceMe, 18-20 June, P.R. China.

„Интеграција мера за управљање шумама, пројекције климатских промена, мишљење стручњака и преференције заинтересованих страна за процену мултифункционално управљаних букових шума различите старости у Србији: студија заснована на моделу.“

3. **Stojanović D., Gutsch M., Matović B., Đurđević V., Orlović S., Lasch-Born P., Reyer C., Suckow F.**(2013): Which management option will provide the highest tree size diversity in European beech forests? 43rd Annual Meeting of the Ecological Society of Germany, Austria and Switzerland, pp 136, 9-13 September, Germany.

„Која ће опција управљања обезбедити највећу разноликост стабала у европским буковим шумама?“

4. **Stojanović D., Orlović S., Matović B., Đurđević V., Milić D.** (2013):
Integration of forest management, climate change impacts, experts’ opinion and stakeholder preferences for maintaining different ecosystem services. Regio Resources 21, 68, 18-20 September, Italy.

„Интеграција управљања шумама, утицаја климатских промена, експертских мишљења и преференција заинтересованих страна ради оптимизације одржавања различитих услуга у оквиру екосистема“

Аустрија април, **Кина** јуни, **Немачка** и **Италија** у септембру. Млади Дејан је могао да мањка те године од толиких путовања (мало је фалило да због букве на корону набаса). Да још само приметимо да је, те године у марту месецу, Дејан вероватно онемоћао кад је директор Саша Орловић био принуђен да га на конференцији у Немачкој замењује:

Orlović S., **Stojanović D.**, Kržić A., Matović B., Đurđević V., Galić Z., Stojnić S. (2013): Consideration of climate perspectives and management of European beech in South East Europe using GIS and regional climate model. European Climate Change Adaptation Conference 2013, 66, 18-20 March, Germany.

Разматрање климатских перспектива и управљања европском буквом у југоисточној Европи користећи ГИС и регионални климатски модел (ГИС-географски информациони систем)

Наведени пример сликовито објашњава начин билдовања публикација и цитата. Јер је код овог, ничим истакнутог кандидата, број библиографских јединица за пет година достигао 62 (Reserchgate).

Знам да сам већ претерао, али не могу да ћутим о остатку марифетлука шумара-бећара из Новог Сада, на које наиђох проучавајући двојицу којима се ПРОМИС тако широко осмехнуо. Поред тога дужан сам да осветлим и начин на који се дошло до наслова/имена пројеката. Пре тога направићу инвентар националних и међународних пројеката „Института за низијско шумарство и заштиту животне средине“ у последњих десетак година.

На списку *националних пројеката*, поред два која тренутно дискутујемо, на сајту Института налазимо:

- Сарадња с привредом - Јавно предузеће „Војводинашуме“ и „Србијашуме“: **8** једногодишњих пројеката;
- Министарство просвете, науке и технолошког развоја: **три** пројекта од 2011 до 2019 и **један** од 2011-2018;
- Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде - Управа за шуме и Управа за заштиту биља: **1** седмогодишњи, **2** четворогодишња, **1** двогодишњи и **2** једногодишња пројекта;
- Сарадња с привредом - национални паркови, градови и јавна предузећа: **12** једногодишњих пројеката;
- Република Србија, Аутономна покрајина Војводина, Покрајински секретаријат за високо образовање и научноистраживачку делатност: **16** једногодишњих пројеката.

На списку *међународних пројеката* налазимо невероватних **38**, углавном европских, пројеката. Само за **седам** пројеката се зна колико су вредели. Њихова збирна вредност је била 6.727.755,00 евра. Колико је тачно евра стигло у овај Институт не може се лако утврдити, но сигуран сам да су у питању милиони евра. За „*јачање истраживачких капацитета за врбе и тополе*“ добили су преко пет стотина хиљада евра:

FP7-REGPOT-2007-3: Strengthening of research capacity for poplar and willow multipurpose plantation growing in Serbia (STREPOW) 2008 2011 **550.348,89 (EUR),**

(Јачање истраживачких капацитета за вишенаменску плантажу топола и врба у Србији)

а за одрживи менаџмент шума преко 2 милиона евра:

FP7-REGIONS-2009-1: Sustainable forest management providing renewable energy, sustainable construction and bio-based products (RoK-FoR). 2010 2013 **2.291.642,88 (EUR)**

(Одрживо управљање шумама које обезбеђује обновљиву енергију, одрживу градњу и производе на бази био масе)

Погледајте 'принтскрин' дела прве стране међународних пројеката Института и радујте се:

Interreg - EU Interreg Danube Transnational Programme			
Naziv	Početna godina	Završna godina	Budžet
Resilient riparian forests as ecological corridors in the Mura-Drava-Danube Biosphere Reserve (REFOCuS)	2018	2021	1.503.076,78 (EUR)
IPA - EU Instrument for Pre-Accession Assistance			
Naziv	Početna godina	Završna godina	Budžet
IPA Cross-border cooperation Hungary - Serbia: A new approach in rural ethno- and ecotourism: capacity and competence development (AREeCcDev)	2018	2020	499.200,00 (EUR)
IPA Cross-border cooperation Hungary - Serbia: Natural selfess (NATESS)	2018	2020	-
IPA Cross-border cooperation Croatia - Serbia: Flood protection infrastructure restoration and development of cross-border system for protecting people and natural assets from floods (Forest Flow)	2016	2018	1.400.000,00 (EUR)
IPA Cross-border cooperation Hungary - Serbia: Oxidative stress tolerance in plants: from models to trees (OXIT)	2013	2017	383.520,00 (EUR)
EFI - European Forestry Institute			
Naziv	Početna godina	Završna godina	Budžet
Forest management scenarios for adaptation and mitigation (FORMOSAM)	2018	2020	99.968,00 (EUR)

Као да није било конкурса у Европи на који се нису јавили и добили. Али, што бре браћо на нашу сиротињу наваљујете? Мазе вас Европа, не заборавља вас МПНТР а покрајинска власт вас чува 'као мало воде на длану'.

Још само да ја 'одсимулирам' како су, приближно, поступали у Институту за низијско шумарство и животну средину кад су сазнали за ПРОМИС? Нашли су двојицу који имају услова да се јаве на конкурс. Даље је једино био проблем да ли да изабрати храст, или букву. Одлучили су се за храст, то је ређе и квалитетније дрво а и радова о њему имају довољно. Пошто Стојановић већ ради на пројекту: „Климатски паметног шумарства у планинским областима“ („COST Action CA15226: Climate-smart forestry in mountain regions :CLIMO: 2016-2020“) не би било згодно да он 'ресави' резултате преко 90 учесника овог пројекта. Зато су ту тему препустили Кеберту, који наступа с већ поменитим пројектом:

Development of Climate Smart Forestry (CSF) concept in the Republic of Serbia through mycorrhizal modulation of polyamine metabolism in pedunculate oak (Quercus robur L.) trees (MYCOCLIMART)

Развој концепта климатски паметног шумарства (КПШ) у Републици Србији путем микоризне модулације метаболизма полиамина у стаблима храста лужњака (*Quercus robur L.*) (MYCOCLIMART)“.

Шта нам Гугл каже за овај „паметни наслов“?

- “Climate Smart Forestry“

About 12,300,000 results (0.38 seconds)

Search Results--Scholarly articles for Climate Smart Forestry;

- “mycorrhizal modulation of polyamine metabolism“

About 85,200 results (1.23 seconds)

Search Results --Scholarly articles for mycorrhizal modulation of polyamine metabolism.

Баш како треба. Још само да кажем да за: *mycorrhizal modulation* Гугл даје око 216,000 резултата и да је микориза (*mycorrhiza*) термин за симбиозу гљива и биљки. Термин звучи тешко-научно, може да задиви „простодушну“ комисију и омогућује још громогласнији скраћени наслов пројекта: **MYCOCLIMART**. Нама остаје да се запитамо: желе ли они да вештину преписивања/плагирања представе као уметност?

Наслов за Стојановићев пројект је било још лакше одабрати. Његов докторат је био о букви, требало је само понешто преуредити за храст:

Understanding Quercus robur L. vitality loss using stable carbon isotopes ratio ($\delta^{13}\text{C}$), drought and remotely sensed indices and development of strategies for adaptation to changing climate conditions

Разумевање губитка виталности храста лужњака коришћењем стабилног изотопа угљеника ($\delta^{13}\text{C}$), индекса суше и даљинског сензирања и израде стратегија за прилагођавање климатским условима који се мењају

Уз помоћ Гугла добијамо следеће:

vitality loss using stable carbon isotopes

About 228,000 results (0.43 seconds)

Search Results--Scholarly articles for „vitality loss using stable carbon isotopes“;

drought and remotely sensed indices

About 12,300,000 results (0.59 seconds)

Search Results--Scholarly articles for „drought and remotely sensed indices“.

Ето како једноставно добише све што је потребно и што добро знају и већ имају. Потсетимо се шта је рађено у докторској дисертацији Стојановића: „Разматран је и утицај климатских промена на шумске екосистеме у Србији, односно утицај на неке од функција букових шума (**везивање угљеника**, очување биодиверзитета и принос дрвета) као и могуће мере адаптације?“ Што би Американци рекли: „It is A PIECE OF CAKE“ да се буква претвори у храст и напишу одговарајући извештаји.

Ови, помало оцвали младићи и њихови старији узорци, су у идеалној позицији. Теорију могу да измишљају и 'ресаве' колико им воља, а њихове ретке и мршаве експерименталне резултате ће проверавати наши унуци (ко доживи). Ако је Фонд уопште предвидео да резултате ПРОМИС пројеката икад проверава. Ја сам хиљаду 'посто' убеђен да се то неће догодити. Неће ваљда своје да оптужују и хапсе?

Коме корист од свега овога? За Институт је јасно: живе као бубрези у лоју, не знају шта ће од пројеката и пара. Раде, ко бајаги, на побољшању садница храста које ће се користити у пошумљавању заштићених површина? Научиће храст да боље 'пије воду' кад је суша и поново храстовим садницама пошумити Шумадију? Знају ли „часници“ и рецензенти Фонда за науку колико је 400.000,00 евра? За ове паре су могли пошумити пола Срема и још мало Бачке. Да ли су били при здравој памети кад су овако небулозна обећања 'попили и прогутали'? Јесу ли то чинили добровољно, или им је неко пиштољ на слепочницу прислонио?

Ни по једном параметру, ова двојица *еко-шумара*, нису заслужили да добију ПРОМИС новац: нису млади, нису предложили никакву врхунску идеју, с науком никакве везе немају а истраживања која раде не одишу изврсношћу. Напротив. Поред тога они на лептириће потсећају: као што лептирићи лепршају с цвета на цвет тако и они прелећу с теме на тему, с пројекта на пројекат, с авиона на авион ... Углачаним путевима клизају се према све новијим и богатијим пројектима.

Шта се ово ради, мајко рођена? Јеп' то крађа није зло, је ли она постаје материјални стимуланс, убедљиви доказ вештине и снажљивости? Или се то: „дебелим гусанима врат и задњица подмазују“?

Зорана Ковачевић

Још један не тако млад истраживач с Пољопривредног факултета УНС је добио пројект вредан скоро деведесет хиљада евра. То је *Зорана Ковачевић*, која је фебруара месеца ове године ушла у четрдесету годину живота, а у марту јој је стигао рођендански поклон у виду одлуке о финансирању њеног пројекта:

INTRAMAMMARY
ETHNO-VETERINARY
FORMULATION IN
PREVENTION AND
TREATMENT OF BOVINE
MASTITIS FOR

Zorana
Kovačević

Poljoprivredni fakultet,
Univerzitet u Novom
Sadu

88,807.21 €

OPTIMIZATION OF ANTIMICROBIAL TREATMENT

или, у слободно-физичарском предводу: „ЕТНО-ВЕТЕРИНАРСКИ ПРИСТУП ПРЕВЕНЦИЈИ И ТРЕТМАНУ МАСТИТИСА МЛЕЧНИХ ЖЛЕЗДА ГОВЕДА РАДИ ОПТИМИЗАЦИЈЕ АНТИМИКРОБСКОГ ТРЕТМАНА“. Зорана је, као мастер фармације Медицинског факултета УНС, уписала докторске студије Ветеринарске медицине 2009. године у својој у 28 години, да би 2016. године, с пуних 35 година, одбранила докторску дисертацију на Пољопривредном факултету УНС под насловом: „Примена кетопрофена у контроли акутног инфламаторног одговора и метаболичког стреса код крава после тељења“. Researchgate за њу даје да има **35** библиографских јединица које су цитиране **19** пута. Пет радова на којима је Зорана потписана, а које изLISTАВА овај сајт, су из последње три године. Радови имају у просеку **6,4** аутора, ниједном мање од пет, а Зорана **ниједном** није први аутор.

Researchgate даје да је Зорана Ковачевић учесник на европском пројекту од кога је позајмила пола наслова свог прихваћеног пројекта:

European Network for **Optimization of Veterinary Antimicrobial Treatment** - CA18217

Nikola Puvača, Tana Shtylla Kika, Elsa Leclerc Duarte, ...(30 collaborators) Date: 15 November 2019 - 14 November 2023 (Labs: Alessandra Piccirillo's Lab, Burcu Menekşe Balkan's Lab)

Да ли је комисији Фонда која је испитивала и оцењивала Зорану открила ову ситницу? И још само да видимо шта ће нам Гугл одговорити на **питања у вези с насловом** „Зораниног“ пројекта.

Питање прво:

INTRAMAMMARY ETHNO-VETERINARY FORMULATION (први део наслова)

About **9,130 results** (0.61 seconds)

Search Results

Scholarly articles for INTRAMAMMARY ETHNO-VETERINARY FORMULATION

Bovine mastitis: An appraisal of its alternative herbal ... - Mushtaq –

Cited by 27

Antibacterial activity of some herbal extracts against ... - Mubarak –

Cited by 5

Web results

Prevention of Mastitis in Cattle During Dry Period Using ...

[www.rroij.com › open-access › prevention-of-mastitis-in-cattle-during...](http://www.rroij.com/open-access/prevention-of-mastitis-in-cattle-during...)

The Ethno-v eterinary formulation consisting of Aloe vera, Curcuma longa and Calcium hydroxide is effective in prevention of mastitis during the dry period under

field conditions in comparison with regular antibiotics therapy. ... The pH of the milk during dry period and early lactation found to be normal.

Питање друго:

„OPTIMIZATION OF ANTIMICROBIAL TREATMENT“ (други део наслова)

About **9,200,000 results** (0.47 seconds)

Search Results

Scholarly articles for OPTIMIZATION OF ANTIMICROBIAL TREATMENT

... considerations for the optimization of antimicrobial ... - *Tsai* - Cited by 57

... optimization of antimicrobial chemotherapy given to ... - *Nakayama* - Cited by 37

Optimization of antimicrobial treatment to minimize ... - *Guardabassi* - Cited by 6

Само потпуно погубљени оријентири челника и комисија Фонда за науку и наручени неквалификовани рецензенти су могли да доведу до тога да овај кандидат добије финансирање. Шта то они од Зоране Ковачевић очекују? Да 'биљним мажама' краве лечи? Или ће целокупна „инвестиција/донација“, а у ствари скупи кредит, бити потрошен на колхоз/купус радове у међународним часописима?

КУД ПЛОВИ ОВАЈ БРОД? (V)

(19.5.2020)

„Сва научна производња Србије у последњих десет година је 99,9%
МАКУЛАТУРА“ (Ф.Р.В. 2020 г.)

*Образовању и науци су потребни нови људи који морају бити пре свега стручно потковани родољуби, свесни чињенице да постоје бар два важна аспекта процеса образовања. **Први** аспект је онај у оквиру кога се врши освајање одређене количине стабилних савремених знања и вештина и стварају образовани људи и специјалисти спремни да стално уче и усавршавају се, док **други** аспект обухвата процес обучавања и васпитавања добрих, вредних, солидарних и пожртвованих чланова заједнице којој рођењем припадају. Паметни, а бесавесни људи, су застрашујућа појава све карактеристичнија за наше време. Они лако остављају своју отаџбину и још лакше служе другим државама и културама. Најважнији задатак, у будућој уређенијој Србији, је пре свега просветног карактера – задатак истинског образовања. А то је: васпитање и одгајање добрих, вредних, савесних људи, људи с осећањем дуга према себи, свом породици, свом роду и народу. И да су способни да се стиде својих недостојних поступака.*

(Ф.Р.В. 2015 г.)

ПОДСЕЋАЊЕ

Последњих десет година је разграбљен кредит од преко 420 милиона, наводно за науку, чије је подизање, по налогу тадашње власти, организовала и спровела штеточина на положају министра науке - Божидар Ђелић. На састанку с том 'поврћком' ('овошћ'), негде пред подизање кредита 2009. године, у згради некадашњег СИБ-а друге Југославије, био сам један од педесетак присутних научних радника из разних научних области природних наука и разних институција. Тада сам се једини противио подизању кредита толико да сам се, с дрским Ђелићем, још дрскије свађао. Још увек чувам тај аудио запис. У научну опрему, најчешће додељену сасвим неквалификованим људима, је од тих пара отишло не више од 30 милиона евра. Остало је улупано на земљано бетонске радове који су, колико се ја разумем у овдашње буразерске прилике, и по неким информацијама које су до мене дошле, многоструко преплаћени. Никаква контрола трошења тих пара није вршена. За десет година су никле небројене нове непотребне околнаучне институције. Цвета Истраживачка станица „Петница“, Природњачки музеј за диносаурусе у Свилајци, скоро три милиона евра је улудо плаћено за идејно решење и пројектовање Центра за промоцију науке (ЦПН) од чије градње се на срећу одустало, па ЈУП, Нуклеарни објекти Србије, до најновије лудости у виду „ВЕРОКИО“ центра и технолошких паркова по варошицама Србије из којих су сви школовани побегли у неколико највећих градова. Држава је одлучила да последњих 5 милиона кредитних евра искешира за градњу „ВЕРОКИО“ центра чији је једини јавно прокламовани циљ производња генија у предграђу Земунa, којом ће руководити

потпуно неадекватан човек по имену Александар Богојевић, за кога више нико не сумња да је јако ударен *'мокром чарапом по глави'*.

Најдрастичнији пример лоповлука, приликом трошења кредита за науку, је пример ЦПН. Цена изградње овог центра је од почетних огромних 15 милиона евра (COWI-IPF CONSORTIUM 2010. године) достигла 65 милиона евра. Уговор о невероватном повећању цене за 50 милиона евра, непосредно пред смену из Владе и одлазак у иностранство да „контролише“ да кредит дође у праве руке, је потписао Божидар Ђелић: ЈУП ИСТРАЖИВАЊЕ И РАЗВОЈ ДОО, Бр.399 од 14.03.2011. године. Идејно решење и архитектонско-грађевинско пројектовање је појело милионе евра и изашта. Куриозитета ради, распитајте се колика је понекад била плата *нејаког Немање Борђевића*, директора ЦПН у периоду од 10. јула 2015. до 1. јуна 2017. године.

Потсећам на то како је 2010. године бомбасто, и у присуству једног нобеловца и тадашњег председника Владе Ивице Дачића, у САНУ најављена градња „Наноцентра“ и представљен одговарајући пројект. Треба ли да напоменем да од тог, једино смисленог експерименталног пројекта и научног циља, није ништа било. Зато су прављени „научни центри“ за диносаурусе у Свилајнцу (у потпуности од кредита) и куће за мамуте у Виминацијуму, онако - због културе и дечице. Овај последњи је отворио тадашњи председник Томислав Николић 30.06.2014. године у присуству амбасадора САД у Србији Мајкла Кирбија, који потсетио да је „из фонда амбасадора одвојио скоро 400 хиљада долара да би таква лепота (*мислио је на костур мамута, прим. моја*) угледала светлост дана“. Посебно је похвалио Миомира, познатијег као *Мишико*, 'Корак' директора Археолошког института у Београду, из кога је и „млади“ добитник ПРОМИС пројекта- четрдесетједногодишња Емилија Николић (о Миомиру-*Мишику* Корачу ће бити више речи у основном тексту).

Био кредит од 420 милиона, сад га нема – *појела га маца*. Нема везе, продаћемо Комерцијалну банку за нешто мање пара. Подижемо још 48 милиона долара да разрадимо Фонд за науку и подржимо наше научне навијаче. У будућност с културом преко Палеозоица, Мезозоица и Кенозооица? Што би рекла баба једног мог пријатеља: „У цепу ружа а гола гу..“.

После уводног дела следи прилог: „*Бекство од историје с пуном торбом пара*“, у коме се обрађују се 4 добитника ПРОМИС пројекта из историје и археологије. Незаслужени добитници су: *Срђан Мухић* (37) из Института за новију историју Србије који је студирао шест година историју, затим следе двојица из Балканолошког института САНУ. Први је *Мирослав Марић* (44) који је после девет година студирања у двадесет осмој години дипломирао Археологију, док за другог – *Драгана Бабића* – процењујем да нема мање од 38 година. Четврти срећно незаслужени добитник је Ужичанка *Емилија Николић* (41) из Археолошког института у Београду којој је требало осам година да дипломира на архитектури. Што би покојни Павле Савић рекао: „На делу је освета понављача“. Детаље о њима наћи ћете у приложеном тексту, заједно с мојим разматрањима највероватнијих разлога због којих се овакве отимачине данас у Србији догађају. Све је јасније да је последњи кредит Светске банке, за који је говорено и писано да је, између осталог, намењен и за: „унапређење значаја и квалитета научних

истраживања која имају потенцијал да се комерцијализују“, у ствари намењен за поткупљивање „пете“, „шесте“ и ко зна којих још колона.

Мислим да сам већ до сада показао да је на делу неприкривено отимање најновијег кредита. Време је да се чињенице које тешко оптужују највишу научну власт и много именованих појединаца, или порекну са свим последицама које по мене из тога проистичу, или да званична тела најистакнутијих научних института упуте захтеве за покретање истраге и смену државног секретара Владимира Поповића и руководства Фонда за науку и његовог Научног савета. Доделити мало успешним и престарелим историчарима и археолозима 524,617.97 евра од кредита подигнутог за „младе и изузетне“ научнике је чиста плъчка. Зар је Институт „Винча“ толико потонуо да његово руководство и Научно веће и даље ћуте и гутају овако абнормалне поступке? Ова четири историчара су скоро три пута више ПРОМИС новца добила од нашег највећег и најстаријег научног Института, поврх тога и Националног. Зар је опасно потражити да се објави списак свих учесника на пројектима који су прихваћени за финансирање и списак свих рецензената? Само тако ће моћи да се сагледају сви „пацовски канали“ које, за сада, једино Владимир Поповић потпуно контролише и њима суверено „шета“. Примера ради, само пуким случајем, утврдих да је на једном од добитних историјских пројеката још једна ћерка редовног члана САНУ. Реч је о Наталији Димић, ћерци брижног оца и академика Љубодрага Димића. **Шта мислите колико ће тек рођака да исплива на „ИДЕЈАМА“ ако све 'пацове' сад не изловимо?**

Разматрањем одобрених историјских пројекта и људи одговорних за избор награђених тема дошао сам до закључка да је данас на делу ново пузајуће увлачење Републике Србије, без чврсто дефинисаних граница, у неку нову четврту Југославију (или нешто тог типа). Жалосно је и стање историјске науке у Србији. Ко све данас не предаје студентима и ко све не директорује у историјским институтима. Преовлађује потпуно идиотско схватање академских права и слобода. Накарадно схваћене слободе су довеле до тога да неки професори УБ сматрају да је нормално да их држава плаћа и трпи и кад директно раде против њених виталних интереса. А власт се ни на који начин с таквима не обрачунава. По информацијама које сам прикупио последња два месеца, историчари у Србији су многобројни, посвађани и слабо компетентни. У великој мањини су они који су чврсто родољубиво оријентисани. Највише је 'грантоједаца' и 'натофилистичара' који су спремни да пишу историју по наруџбини. *Утисак је да је, нажалост, једино што се савременим српским историчарима без резерве може веровати је то кад пишу гадости један о другом.*

Пошто је 75. годишњица велике Победе Совјетског Савеза, уз скромну помоћ осталих савезника, над немачким нацизмом, у српским медијима прошла недостојно и на фалш начин, сагласно садашњем европском самоубијању наше државе, а користећи чињеницу да пишем о историјским пројектима који добијају додатну материјалну подршку и охрабрење те исте државе, слободан сам да понудим свима на читање и созерцање: „Додатак посвећен 75. годишњици Победе над фашизмом“. Тог додатка не би било да није председник Доналд Трамп 'чачкао мечку' 08.05.2020. године. Наиме, тада је на сајту Беле куће објављен 'твит': „8 маја 1945 године САД и Велика

Британија су одржале победу над нацизмом. Амерички дух ће увек побеђивати. Тиме се увек све завршава. “

На дрске фалсификате се одговара само снагом немилосрдних истинитих чињеница. Ја сам покушао да то урадим користећи своје скромно знање и способности. Нађите у себи снаге и стрпљења да прочитате и овај додатак. Ваљаће вам.

У Београду, 19.05. 2020. године

БЕКСТВО ОД ИСТОРИЈЕ С ПУНОМ ТОРБОМ ПАРА

Знање, разумевање и правилно тумачење историје изузетно је важно како за образоване појединце тако и за нацију и друштво (државу) у целини. Размотрићу добитнике три ПРОМИС пројекта из институција које се баве историјом, не улазећи превише у оцену научних квалитета ова три добитника:

YUGOSLAVIA'S COMPARATIVE HISTORICAL EXPERIENCE WITH THE POLICIES OF ALLIANCE- MAKING AND NEUTRALITY/NONALIGNME NT	Srdan Mičić	Institut za noviju istoriju Srbije	66,924.24 €
REGIONAL ABSOLUTE CHRONOLOGY OF THE LATE NEOLITHIC IN SERBIA	Miroslav Marić	Balkanološki Institut SANU	164,470.03 €
THE SERBIAN RIGHT-WING PARTIES AND INTELLECTUALS IN THE KINGDOM OF YUGOSLAVIA, 1934-1941	Dragan Bakić	Balkanološki institut SANU	93,566.35 €

Први на овом списку је **37** година стар *Срђан Мухић*, научни сарадник „Института за новiju историју Србије“ с пројектом: „УПОРЕДНО ИСТОРИЈСКО ИСКУСТВО ЈУГОСЛАВИЈЕ НА ОСНОВУ ПОЛИТИКА СТВАРАЊА САВЕЗА И НЕУТРАЛНОСТИ /НЕСВРСТАВАЊА“. На сајту Researchgate за Срђана пише да има 27 библиографских јединица које су цитиране 12 пута.

Друга двојица су запослена у Балканолошком институту САНУ. **Први је, 44** године стар научни сарадник *Мирослав Марић*, са пројектом вредним скоро 165 ХИЉАДА евра под називом: „РЕГИОНАЛНА АПСОЛУТНА ХРОНОЛОГИЈА КАСНОГ НЕОЛИТА У СРБИЈИ“

Мирослав Марић је археологију студирао 9 година, факултет је завршио у 28 години живота, да би у четрдесет првој години живота докторирао и постао научни сарадник. Researchgate за Мирослава Марића даје 20 библиографских јединица и 96 цитата. Марић је као истраживач сарадник у Балканолошком институту САНУ провео од јуна 2011. до маја 2017. године. Био је тада сарадник на пројекту бр. 177012 „Друштво, духовно-материјална култура и комуникације у *праисторији* и *раној историји Балкана*“. После много мука он се изгледа обукао за „Примену географских информационих система у археолошкој теренској документацији“. Њега су младог, са четрдесет једном годином, извукли из ПРОМИС шешира с извршним

(праисторијским?) „идејама које у будућности могу имати значајан утицај на развој науке и истраживања, као и друштва у целини.”

Други је, виши научни сарадник Драган Бакић, чије године можемо једино да процењујемо, јер његову радну биографију нисам успео нигде да нађем. Њему је за финансирање одобрен пројект: „СРПСКЕ ДЕСНИЧАРСКЕ СТРАНКЕ И ИНТЕЛЕКТУАЛЦИ У КРАЉЕВИНИ ЈУГОСЛАВИЈИ, 1934-1941“. Све што се о њему могло наћи, на сајту Балканолошког института, је само штура библиографија у којој пише следеће:

Dragan Bakić, PhD

Publications

- ‘„Must Will Peace”: the British Brokering of „Central European” and „Balkan Locarno”, 1925-1929’, Journal of Contemporary History, vol. 48, no. 1 (January 2013), 24-56.
- ‘Diplomacy and Loans: the Foreign Office, Economic Reconstruction and Security in South-Eastern Europe in the 1920s’, International History Review, vol. 34, no. 4 (December 2012), 631-653.
- ‘The Port of Salonica in Yugoslav Foreign Policy, 1919-1941’, Balcanica, 43 (2012), 191-210.
- ‘Great Britain, the Little Entente and the Genoa Conference of 1922’, Istorija 20. veka, 3 (December 2011), 109-124.

И на сајту LinkedIn Драган Бакић је конспиративан. Ту стоји само:

- Dragan Bakić
- Research Fellow at Institute for Balkan Studies of the Serbian Academy of Sciences and Arts

Google Scholar за Бакића даје 31 библиографску јединицу, 25 цитата и Хиршов индекс 3:

Dragan Bakić

Research Associate Professor, Institute for Balkan Studies SASA

Verified email at bi.sanu.ac.rs

History

Cited by

	All	Since 2015
Citations	25	23
h-index	3	3

Мало више о Драгану Бакићу може се наслутити на основу његове докторске дисертације одбрањене 2010. године у Великој Британији:

GREAT BRITAIN, THE LITTLE ENTENTE AND SECURITY IN DANUBIAN EUROPE, 1919-1936

Dragan Bakić

Submitted in accordance with the requirements for the degree of Ph.D

На основу године докторирања, процењујем да није млађи од **38** година. За њега је то вероватно најповољнија процена: од године докторирања одузимам три године колико је био у Великој Британији, после тога одузимам још две године колико мислим да му је требало да после дипломирања „избоксује“ стипендију и, на крају, одузимам 23 године колико ценим да му је било потребно да дипломира на факултету. Жао ми је што немам довољно времена да прелистам и проценим како Бакић тумачи војни савез Мале Антанте (1922-1938). Оно што ми је пало у очи, из ове дисертације, је првих неколико редова захвалнице³⁷:

„Дугови које сам направио током последњих неколико година, истражујући и пишући своју тезу, су бројни. Ништа од тога не би било могуће без стипендије коју сам добио из програма Стипендија за стране студенте-истраживаче ('прекоморске') који је допуњен 'грантом за издржавање' током школовања који је дала „Историјска школа“. Моја највећа захвалност стога иде финансијским доброчинитељима. Што се тиче академске помоћи и упутства/вођења, неизмерно сам захвалан својим менторима.“

Знајући колико је Велика Британија одувек била „велики пријатељ“ велико-Руса (Великая Русь) и Срба-малих Руса на Балкану- тешко ми је да разумем мотиве неког из Србије ко одлази да студира/докторира историју у Великој Британији. Британци, као трговачка нација, све своје дугове наплаћују уз камату³⁸. Још ми је теже да разумем разлоге којима се водио мудрац, који је као као изузетан прихватио Бакићев пројект, који би требало да две године истражује српске политичке партије и интелектуалце десног усмерења у временском периоду од 1934-1941 године. Српска историографија просто плаче, и не зна шта ће, док се та седмогодишња историјска *црна рупа* не запуши.

³⁷ The debts I have incurred over the last few years researching and writing my thesis are numerous. None of it would have been possible without the scholarship I received from the Overseas Research Student Award Scheme which was supplemented by School of History's maintenance grant. My greatest gratitude thus goes to the financial benefactors. In terms of academic help and guidance I am immensely thankful to my mentors.

³⁸ Погледати књигу Зомбарта Вернера (1915) *Трговци и хероји* (Werner Sombart, *Händler und Helden*), може се наћи и руски превод у електронској форми *Торгаши и герои*: „Трговци и херој — они образују две велике тезе, попут два пола за оријентацију човека на Земљи. Трговац прилази животу с питањем: шта ти, животе, можеш мени дати? он хоће да узме/истргује, са што је могуће мање напора и рада, за себе што више, да са животом склопи што уноснији посао; то значи, да је он сиромашан. Херој ступа у живот с питањем: животе, шта ја теби могу дати? Он хоће да поклања, хоће себе да троши, да се жртвује — без било каквог узвратног дара; то значи, да је он богат. Трговац говори само о «правима», херој — херој само о његовом дугу; чак и кад испуни све своје обавезе, он и даље осећа у себи жељу да поклања“

КО МЕША МАЛТЕР А КО ДРЖИ ВИСАК?

Даље ћу покушати да нађем неко плаузибилно објашњење за овако бројан, тешко објашњив одабир мало релевантних историјско-археолошких пројеката, које је руководство српског Фонда за науку одлучило да богато профинансира. Они, на челу с младом и 'веселом' Милицом Ђурић-Јовичић, изгледа да на кредите Светске банке гледају као на донације које се могу разбацивати, лево и десно из камиона у ходу, као новогодишњи пакетићи раздраганој дечици.

Органи управе Фонда за науку су оформљени под непосредним руководством државног секретара у МПНТР проф. Владимира Поповића. Законом предвиђени контролни органи, у виду Надзорног одбора, до дана данашњег не постоје. Утврђивање мрачне улоге и свих марифетлука овог *'управљачког примерка нашег доба'*, тек чека свог историчара, иследника и тужиоца. Надам се да ћу доживети да се такав појави, јер само оно што је мени, „иследнику“ аматеру, постало познато у вези с Поповићевим радњама и прикривањима од 2014. године па све до данашњих дана, тешко га оптужује. Укратко, озбиљних научника у овом Научном савету Фонда за науку ја не видим. Још је горе с Управним одбором, ако изузмемо проф. Владана Вулетића, за кога бих хтео да верујем да *'не зна с ким се у коло ухватио'*.

У органима управљања Фонда за науку се налазе два историчара: у Научном савету је **педесет једногодишњи редовни професор** Филозофског факултета у Нишу *Александар Растовић* и директор „Историјског института Београд“, док је у Управном одбору *научни саветник* „Института за савремену историју“ УБ *Момчило Павловић* (на првој страни сајта Института пише да је он и директор). Растовић је очигледно и политичар и историчар, што се да закључити следећим редовима из његове биографије са сајта Историјског института:

„Био је председник Управног одбора Народног музеја у Ужичу и члан Управног одбора Института за савремену историју у Београду. Од 2013. до 2014. године био је посебни саветник министра просвете, науке и технолошког развоја у Влади Републике Србије. Члан је Одбора за историју XX века САНУ и члан Управног одбора Историјског института. Од новембра 2019. године је директор Историјског института Београд.

Главни је уредник Историјског часописа и свих издања Историјског института Београд.

Област истраживања: општа историја новог века; историја Европе (16–20. век); односи Велике Британије и Србије у 19. и 20. веку (политички, економски, културни); историја дипломатије; историја Балкана у 19. и 20. веку; историја штампе.“ (Истицања су моја, ФРВ)

На директора Растовића нећу трошити много мог и нашег времена, јер мислим да је за нас много важније питање како је и зашто у УО Фонда за науку стигао Момчило Павловић. Његово тумачење најновије српске историје је, или условљено ограниченим знањем и памећу, или нечим много горим од тога. Павловићеву детаљну биографију није могуће наћи, вероватно зато што је он познати ротаријанац. О њему је суд, по оцени

многих историчара, прилично тачно изречен у тексту: **ИСТОРИЧАРИ И „ИСТОРИЧАРИ“**, 24.03.2013. / реџе-Академедиа Србија, Аутор - др Сава Васић. Пре него што процитирам део мишљења Саве Васића о историчару Павловићу, дужан сам да напоменем да ми је у процени тренутних проблема наше историјске науке помогао текст: *Томислава Кресовића, публицисте и Вељка Ђурића Мишине, историчара: „Успон и пад српске историографије“*. Из тог текста бих цитирао почетак, који је по мом мишљењу веома на месту:

„Демитологизација, демистификација и пацификација су делови пројекта промене јавног мњења у српском народу о историјским личностима и догађајима. Та „нова“ политика полако али сигурно се уочава кроз аутодеструкцију, аутошовинизам и аутогеноцид. Нас овом приликом занима само одговор на питање зашто такви пројекти имају лаку прођу код Срба

Народ који не растумачи и запамти своју прошлост нема ни будућност. За народе који на озбиљан начин не проуче сами себе, прошлост се по правиту намеће и као неизвесна будућност. Зато се у историји таквог народа поједини догађаји понављају као трагедија или фарса. Такав је случај с нама Србима. Ми немамо своју критичку историографију која би нам растумачила нашу прошлост отприлике онаку каква је била! Срби имају фрагментарну историју с великим дисконтинуитетом, с разним формама „скривене историје“ или мистификацијама.“

Вратимо се ономе што о Павловићу у поменутом тексту из 2013. године написао др Сава Васић:

„Момчило Павловић, Институт за савремену историју: према подацима са званичног сајта Института, не може се подићи библиографијом радова јер има само један вредан наслов – докторат. Остало је или коауторство или мали прилог. Своју фрустрацију покушава да надокнади присуством у разноразним телевизијским ток-шоу емисијама и интервјуима у новинама. Павловић је миљеник Наташе Кандић и Демократске странке. Њихова „љубав“ почива на парама: он то воли а њој треба неко име или институција за издавача књига које као да наручује Хаг! Институт који он води већ други мандат успоставио је односе с колегама из Загреба, посебно с Хрватским институтом за повијест, па су на пројектима које финансира Министарство науке Србије и неки Хрвати. Аферим!“

Нисам у могућности да ово с Хрватима проверим и зато то узмите с резервом. Али, имајући у виду да је неколико академика САНУ до сада радило НАТО пројекте, као и лик и дело Момчила Павловића о коме ћу даље више говорити, овако нешто ми изгледа сасвим могуће. *Поред тога, не могу се отети утиску да је, нажалост, једино што се савременим српским историчарима без резерве може веровати је то кад пишу гадости један о другом.* Због тога сам покушао да самостално понешто истражим. Не бих ли некако докучио и проценио колико 'добацује' Момчило послушах његово иступање 12.03.2013. г. на промоцији књиге Бојана Димитријевића: *„Биографија Зорана Ђинђића“*. На линку:

www.mc.rs/aspx/events/videoPlayer.aspx?video=/upload/movies/2013/Mart/Dan-Graf/PAVLOVIC-DEMONTAZA.flv&videoId=3231 је могуће чути следеће патетично празнословљење с махањем рукама, у претњу подигнутим кажипрстићем и дугачким драмским паузама: „Шта је то спречавало те револуционаре да револуционарним методама, историја је пуна тога, демонтирају структуре. Кад нису демонтирали структуре, структуре су демонтирале њих. Данас је друштво уууу кризи уу конфузији и у несигурности. Ко је крив за то што се Србија налази где се налази? Колико је људи суђено пред нашим судовима? Да ли смо повели озбиљну дебату о томе како се десило то да се уруши систем на тај начин а српско питање на крају овога века постане светски проблем број један. Бојан Димитријевић у неколико цитата наводи Ђиђићеву анализу чак и петог октобра. Али шта је то што је спречавало Зорана Ђинђића да он са својим, ајде, истоминиљеницима револуционарно делује. Он је то чак и, и предлагао.“

Да ли то бућоглави Павловић жали што се 2000. године није председнику Слободану Милошевићу догодило то што се 20. октобра 2011. године десило с вођом Либијске Арапске Џамахирије Муамером ел Гадафијем, у режији и под диригентском палицом истих оних, који су дириговали и финансирали октобарски београдски државни удар, чији је главни херој био Душан Спасојевић, „Дућа“- Шиптар из Замунског клана?³⁹

Ризикујући да ме оптуже да сам у свакој чорби мирођија, и да се правим превише паметан, ипак настављам да излажем сопствене закључке о историчару Павловићу, јер мислим да су његове колеге биле према њему сувише увиђавне. Радим то само зато што је неко овог бућоглавца поставио да оцењује и доноси одлуке које утичу на судбину десетак хиљада истраживача у нашој земљи Србији. И то на синекурно место с апанажом.

³⁹ Пошто ово моје писање има за циљ не само да истинито представи наш садашњи тренутак, него и да помало образује ширу научничку популацију, мислим да је ово погодно место упознати се са једним погледом на улогу председника Слободана Милошевића, коју је у тексту: „Мој Милошевић“ изложио један од малобројних достојних живих чланова садашње САНУ - Милован Данојлић (друго издање књига 1: "Писма без адресе", страна 108, Службени гласник 2015, Београд):

"Пуну оцену Милошевићеве епохе и његова деловања даће будући историчари. Као писац, што ће рећи као приватно лице, ја сам му свашта у себи замерао, али сам га јавно, од злонамерника и непријатеља наше земље, често бранио.

Иако га нисам лично познавао, послао сам му, почетком 2002, у затворску ћелију поруку ове садржине:

"Поштовани г. Милошевићу, - користим пружену прилику да Вас поздравим и да Вам честитам на храбром држању. Са Вама су данас сви Срби који још држе до себе, до слободе и достојанства. Покушали су да Вас удаве лажима, а сад ни сами не знају куд ће са њима. Има нас који бисмо се радо заменили са Вама, само да им кажемо понешто од онога што им говорите. На муци се познају јунаци: не дајте се, ничија није до зоре горела. Као бивши антикомуниста, изражавам поштовање и подршку бившем комунисти. Сад смо само Срби и људи. Тешко је бити човек; још је теже данас бити Србин; али лепо."

Један заједнички пријатељ ми је рекао да га је порука дирнула.

Видесмо да га колеге не цене много, а и да је потпуно дезорјентисан у процени чак недавних догађаја. Или је, још горе, 'премагнетисан' да их на српску штету интерпретира? Павловић је иначе познати ротаријанац, па предлажем да га прво с те стране мало погледамо. За ту сврху ћу користити његово дело: „**Ротаријанци у краљевини Југославији као друштвена елита**“, које је излагано на заједничком састанку Ротари клубова Ниш-Центар, Ниш-Наиссус и Ниш-Медијана који је одржан у петак 10.05.2013. године. Овај текст се може наћи на Интернету, а ево шта о ротаријанству у њему Павловић пише:

„Као у ретко којој земљи, председник тог дистрикта, председник Ротари клуба (РК) Београд и члан управе (РИ), био је и др Милан Стојадиновић, један од најуспешнијих председника владе и министар спољних послова 1935-1939. године. Он је из ротарских кругова именовао неколико министара, а и сам намесник Павле имао је симпатије за овај покрет који га је, уз његов пристанак, именовао за доживотног и почасног председника југословенског дистрикта. На унутрашњем плану ротарска организација и ротаријанци су били доиста Југословени који су својим радом покушавали да поморе националне посебности и анимозитете...

Ротаријанство је практична филозофија живота, начин и стил који у основи има пријатељство и спремност на пружање услуга у свакодневном животу. Том циљу и идеалу служења (служећи другима најбоље помажемо сами себи) ротари покрет покушава да се приближи преко четири основна задатка:

- 1. негујући пријатељство као прилику да се покажемо корисни другима;*
- 2. признавањем високих етичких принципа у приватном и професионалном животу, као и вредности сваке професије корисне за заједницу;*
- 3. подстицајући одговорну приватну, пословну и јавну делатност свих ротаријанаца;*
- 4. негујући добру вољу за разумевање и мир међу народима преко светске заједнице запослених личности уједињених у идеалу служења.*

Чинити добро, бити користан другоме, а само кроз то и себи, укратко служити у клубу, у звању, у заједници и међународним односима, суштина је ротаријанство. „У суштини ротарство је филозофија живота која настоји да измири вечити сукоб између тежње да човек стиче само за себе и дужности да из овог нагона служи другима. То је филозофија служења, а фундамент је у начелу практичне етике да је **'највише у добитку онај ко другима најбоље служи'**. Ротари клуб је дакле скуп представника људи од посла и звања, разних професија и занимања, који су прихватили ротарску филозофију служења и то у клубу, у звању, **заједници и међународним** односима, што чини склоп 4 ротарска циља. Своје деловање ротаријанци остварују служењем у клубу, у звању, у **заједници** и међународно служење. Ротаријанци су пак људи који прихватају ове принципе и понашају се у складу с њима”.

Ослањајући се на идеал пријатељства, другарства и служења. (, У свом клубу налази ротар искрене и верне пријатеље и другове. Свако од њих вредан је да му стиснеш руку и откријеш своје срце; свако од њих поштују те и поуздава се у те. Не

дао Бог, да би то пријатељство искористио! Нико не би могао да излечи ране које би задао своје клубском другу, ако би му се приближио само ради самога себе”). „То су по правилу људи пуни добре воље, **јер само је добра воља сила која никада не може да усахне и која ништа претвара у нешто**. Добра воља може да размота и најзамршеније чворове, али само ако је узајамна, може да доведе до правог компромиса који не сме да компромитује ниједну страну. Од нарочите важности је добра воља као и принцип разумевања и споразумевања у јавном животу а особито у политици, привредним, културним и међународним односима. Од обостране воље чак зависи и питање рата и мира”, тврдио је гувернер Слокар.

„Добар ротаријанац мора бити пун добре воље у извршавању ротарских задатака и циљева јер само у том случају неће малаксати мислећи на пребацивања да ротарским радом „црпи жлицом добре воље капљице из океана зла и туге”...

Ротаријанци нису исто што и масони. Њихова делатност је јавна и видљива. Разликују се по времену настанка (масонерија је неколико векова старија). **Тежиште масонске активности је у духовној области, етици и политици, док је код ротаријанаца више у домену материјалне културе. Оба покрета раде на одржавању светског мира. Иако се суштински разликују, не значи да ротаријанаца нема међу масонима и обрнуто. У Краљевини проценат ротаријанаца који су припадали масонима био је изузетно велики...**

Стојадиновић је једном приликом потврдио да је као министар иностраних послова спроводио ротарску идеологију – рад на миру и зближењу међу народима. „Само пре три године”, рекао је 1938. „са суседима су били рђави односи а данас су са свима њима у најбољем реду и пријатељству”. Поменуо је том приликом изјаве Мусолинија о томе да захваљујући односима Југославије и Италије на обалама Јадрана влада савршен мир, да су односи с Мађарском бољи а да се према Бугарској једва примећује да постоје границе. Ово стање у спољној политици остварено је сталном применом три начела – ми Југословени искрено желимо мир – не тражимо ништа туђе али не дамо ни стопу своје земље и најзад у спољној политици примењиван је ротарски принцип добре воље и разумевања. “ (Истицања су моја, ФРВ)

Лично најмање верујем у искреност оних који су за све добро против свега лошег на свету. Приметите да су ротаријанци један за другог и за заједницу (њихову наравно). И за светски мир. Нигде код њих нема бриге за обичне људе ван њихове „заједнице“, за Отаџбину да јој служе и да за њу, ако устреба, и живот дају. Они су само: прихватили „ротарску филозофију служења и то у клубу, у звању, заједници и међународним односима“. А добре су воље један према другом јер је наводно: **добра воља сила која никада не може да усахне** (рекао бих да је нарочито добра кад ништа претвара у нешто за њих корисно). Парафразирао бих овде и потсетио на једну од основних теорема капитализма која каже: „Кад се двојица удружују и обојица од тога имају користи, онда је та корист увек остварена на рачун неког трећег“.

Зашто сам овако детаљно цитирао Павловићев рад о ротаријанцима и хвалоспеве Стојадиновићу? Зато што је данашња српска ситуација слична оној пред Други светски рат, кад су разни политички „ротаро-масонијанци, интелектуалци и

'душевни вегетаријанци' „, мало водећи рачуна о народним, а много више о својим бузазерским интересима, државу сасвим упропастили и разоружали. У „научном“ раду који сам цитирао и који је држава финансирала⁴⁰ „научник историчар“ - ротаријанац Момчило Павловић - не нађе за сходно да напише следеће две познате ствари:

- „У ситуацији новог заоштравања после петомајских избора, кнез Павле Карађорђевић, је делујући из позадине, изазвао пад Јевтићеве владе и мандат за састав нове доделио је Милану Стојадиновићу. Стојадиновићев долазак на чело Владе, 24. јуна 1935. године, значио је да је у Београду превагнуо британски утицај. Познати финансијски стручњак (*Стојадиновић*) био је директор филијала два британска концерна у Краљевини Југославији (Википедија);

- „**Стојадиновић је 1954. године успоставио социјалне контакте с бившим поглавником НДХ др Антом Певелићем**, да би крајем те године потписао с њим споразум о разбијању и подели Федеративне Народне Републике Југославије (ФНРЈ) на три независне државе: Словенију, Хрватску и Србију. Овај нови српско-хрватски споразум требало је да замени застарели Споразум Цветковић-Мачек из 1939. године, којим је успостављена Бановина Хрватска.“ Следе речи које је том приликом изговорио Стојадиновић, а које нам *друго-српски историчар* Павловић прикрива:

Евентуални споразум је једини начин да се коначно стане на крај међусобном уништавању ... Јер Срби и Хрвати су стотинама година живели у посебним државама и увек у најбољем пријатељству, те сам сигуран да ћемо опет бити упућени једни на друге и помагати се у одбрани заједничких интереса.

Милан Стојадиновић (Википедија)

Па неће, ваљда, Павловић против себе и браће ротаријанаца да пише. Сме ли неко да посумња да ће они, ако њиховој „заједници“ затреба, опет с усташама тикве да саде? Наравно, све чисто филантропски и само „*радећи на миру и зближењу међу народима*“. „Храбри“ су, јер их ничега стид није. Колико је темељан истраживач историјске истине просудите сами по овој мојој брзој и површној „рецензији“ једног Павловићевог случајно изабраног рада.

Несумњиво је да Момчило Павловић, који се тако отворено сврстао у једну специфичну интересно повезану заједницу устремљену на личну корист и добитак, није смео бити допуштен да на било који начин учествује у расподели државног новца. Његова непристрасност је искључена.

Видесмо да ни *стручност*, нити *непристрасност*, не могу никако Павловића предложити за државну синекуру у Фонду за науку. Даље ћу се осврнути на неке пројекте које је Павловић радио/водио, на то за кога је радио и да ли је и колико то штетно за Србију. Потом ћу понудити једно могуће објашњење за одабир већ поменутих историјских ПРОМИС пројеката.

⁴⁰ Рад је написан у оквиру пројекта „Српско друштво између традиционалног и модерног у 20. веку“ (бр. 2161), који је одобрило и финансира Министарство за науке Републике Србије.

Шта је још значајно Момчило Павловић радио и с ким је, и шта, све „садио“?

а) Као прво дело у чијем стварању је Павловић учествовао, цитирам антисрпско штиво које је дуго година рађено:

Confronting the Yugoslav Controversies

A Scholars' Initiative

Edited by Charles Ingrao and Thomas A. Emmert

Purdue University Press

West Lafayette, Indiana

United States Institute of Peace Press

Washington, D.C.

Copyright 2009 by Purdue University. All rights reserved.

Printed in the United States of America. Second revision, May 2010.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Confronting the Yugoslav Controversies: A Scholars' Initiative / edited by
Charles Ingrao and Thomas A. Emmert.

p. cm.

ISBN 978-1-55753-533-7

1. Yugoslavia--History--1992-2003. 2. Former Yugoslav republics--History. 3. Yugoslavia--Ethnic relations--History--20th century. 4. Former Yugoslav republics--Ethnic relations--History--20th century. 5. Ethnic conflict--Yugoslavia--History--20th century. 6. Ethnic conflict--Former Yugoslav republics--History--20th century. 7. Yugoslav War, 1991-1995. 8. Kosovo War, 1998-1999. 9. Kosovo (Republic)--History--1980-2008.

I. Ingrao, Charles W. II. Emmert, Thomas Allan, 1945-

DR1316.C66 **2009**

949.703--dc22

На страни 48 се налази текст који је израдила група аутора, а који потписује Павловић:

2. Kosovo under Autonomy, 1974–1990 (page 48)

Momčilo Pavlović

Melissa Bokovoy, team leader

Momčilo Pavlović, team leader

Milan Andrejevich **Thomas Emmert Dušan Janjić**

Marina Blagojević **Bernd Fischer Predrag Marković**

Ferit Duka Ranka Gašić Besnik Pula

Valentina Duka Nebojša Vladislavljević

Melissa Bokovoy and Nebojša Vladislavljević contributed substantial portions of the text presented here by **Momčilo Pavlović**. Dr. Vladislavljević's entry („Controversy Four”) is based in part on his „Grassroots Groups, Milošević or Dissident Intellectuals? A Controversy over the Origins and Dynamics of Mobilization of Kosovo Serbs in the 1980s” that appeared in *Nationalities Papers* 32/4 (December 2004), which was subsequently republished in

Thomas Emmert and Charles Ingrao, eds., *Conflict in Southeastern Europe at the End of the Twentieth Century: A Scholars' Initiative* (New York & London: Routledge, 2006).

The **National Endowment for Democracy** funded coordinated research by six team members. The current draft also benefited considerably from comment and criticism from members of Research Teams 2 and 8, most notably participants in two satellite meetings on 15–16 October 2004, hosted by Ohio State University's Center for Slavic and East European Studies in Columbus, Ohio (**Melissa Bokovoy**, Thomas Emmert, Bernd Fischer, Charles Ingrao, **Momčilo Pavlović**, Besnik Pula, Jason Vuić, and Frances Trix), and on 16–17 December 2004, at the Center for Interethnic Tolerance and Refugees, Skopje, Macedonia (Ferit and Valentina Duka, Ylber Hysa, Charles Ingrao, Dušan Janjić, Linda Karadaku-Ndou, Leon Malazogu, Gojko Mišković, and **Momčilo Pavlović**). The final draft was approved after project-wide review in February 2005.

Приметимо да се на месту контролора, рекао бих и цензора овог анти-српског пројекта, налазила **Мелиса Боковой** (Prof. dr Melissa Bokovoy, University of New Mexico, USA) коју је, невероватном случајношћу, с кутле земаљске ископала млађана „Зидиректорка“ Милица Ђурић-Јовичић и довела је у „њен“ Фонд за науку да буде **прва на списку чланова Програмског одбора за евалуацију ПРОМИС предлога пројеката**. Међу важним учесницима овог пројекта, који су у току трајања истог много пута прелетали преко Атлантика да би правилно сагледали шта се то у ствари на Косову и Метохији догађало (*the 41 trans-Atlantic trips made during the project's career*), је и позната ТВ историчарска 'фаца' – Предраг Марковић, још један руководилац Института за савремену историју (и за њега пише да је директор на сајту ИСИ). У детаље и различите бизарности ове књиге-*котилета*, свима познатог оца, нећу улазити. Само ћу напоменути да је главни финансијер пројекта била америчка „невладина организација за промоцију демократије у иностранству“ основана још 1983. године под именом: The National Endowment for Democracy – Национална задужбина за демократију (НЗД) и да се она појавила да мешетари у Србији још деведестих година. Да не бих износио своје лично мишљење о овој, нама непријатељској, организацији цитираћу о истој оно што се може наћи на списку страних агената у Русији: <https://minjust.ru/ru/press/news/nacionalnyy-fond-v-podderzhku-demokratii-vklyuchen-v-perechen-inostrannyh-i>. Ту, између осталог, пише да је:

Национална задужбина за демократију сврстана 2015. године у ред невладиних организација непожељних на територији Руске Федерације у складу са Законом о мерама утицаја на лица, укључена у кршење основних људских права и слобода, и права и слобода грађана Руске Федерације.⁴¹.

⁴¹ Минюстом России 29 июля 2015 г. в перечень иностранных и международных неправительственных организаций, деятельность которых признана нежелательной на территории Российской Федерации, включен «Национальный фонд в поддержку демократии» (The National Endowment for Democracy).

Организация включена в перечень в соответствии с Федеральным законом «О мерах воздействия на лиц, причастных к нарушениям основополагающих прав и свобод человека, прав

Са НЗД су могли, и још увек могу, сарађивати само српски отворени и крипто „натофилистичари“. Налажење мавара⁴² за посао који би газдама требало одрадити и методологија контроле и потплаћивања (укључујући ту и локалне синекуре) одавно је схваћена, чак толико да газде више не скривају ко су им, и пошто, били мавари. Можда су маварима, да им одобрени кредит од Светске банке „правилно“ подели, за сваки случај опет послали ову Мелису Боковој?

О Мелиси, правом „партизану“ у историјским наукама, нађох да је веома благонаклоно и позитивно рецензирала/оценила анти-српску књигу једног Немца о распаду Југославије. Рецензију књиге (може се наћи на Интернету-књигу *не препоручујем* за читање): VIKTOR MEIER, *Yugoslavia: A History of Its Demise*. Translated by SABRINA P. RAMET. New York: Routledge. 1999, је написала MELISSA BOKOVOY (Yugoslavia: A History of Its Demise June 2001 The American Historical Review, 106(3), DOI: 10.2307/2692513).

Овај Виктор Мајер, наручени брзопотезни БНД стручњак за Југославију, написа следеће:

„По мом мишљењу, главни извор имплозије Југославије треба тражити у Србији и њеном напуштању принципа равноправности, демократије и толеранције. Поред тога, треба нагласити и одговорност војске и војног руководства које је, из не сасвим јасних разлога, Словенију прогласило главним „непријатељем“ и које је, догматском бахатошћу власти, оптеретило кохезију заједничке државе. Махинације војног руководства нису увек биле добро видљиве, у годинама које су претходиле коначном распаду социјалистичке Југославије, јер је склоност војника тајном деловању у овој сфери посебно изражена.“

А Мелиса га, у својој рецензији за америчко-канадску публику, похвали без коментарисања горе написаног идиотлука:

„Мајер даје свој допринос као сведок, а не као историчар. Иако је фасцинантна за детаље о политичком маневрисању и одлукама републичке, савезне и страначке елите у Југославији које само стручњаци могу ценити, **ова књига је вреднија и као оптужница одговорних за распад Југославије.**“

Мелиса припада народу чији председник борави у „Белој кући“, који је себи дозволио да 8. маја 2020. године „Свету и Риму“ преко *'твита Беле куће'* објави следећу гнусну лаж:

„8. маја 1945. године САД и Велика Британија су одржали победу над нацизмом. Амерички дух ће увек побеђивати. Тиме се увек све завршава.“

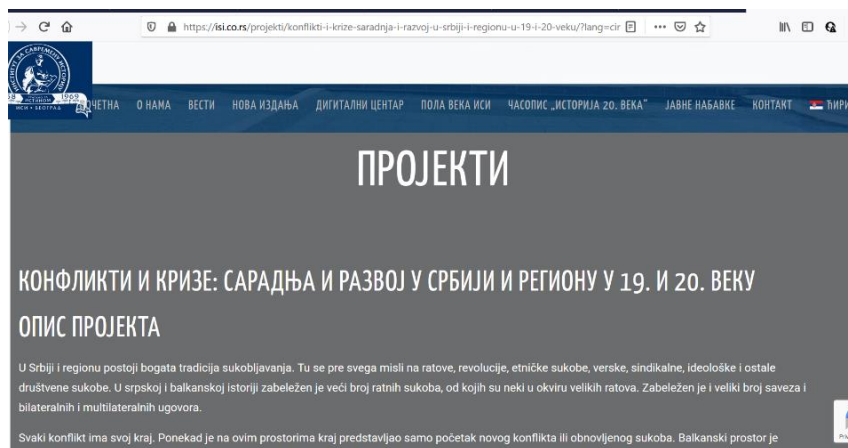
и свобод граждан Российской Федерации» на основании решения заместителя Генерального прокурора Российской Федерации от 28 июля 2015 г.

⁴² Цитат из драме Фридриха Шилера «Завера Фиеска у Ђенови» (1783). Ту фразу (нем. *Der Mohr hat seine Arbeit getan, der Mohr kann gehen*): «мавар је завршио посао, мавар може да иде» изговара мавар, који је схватио да је постао сувишан, пошто је помогао грофу Фиеско да организује устанак против дужда Дорија.

Може ли ико боље да поведе пројект, који је требало да истражи разлоге за конфликте деведестих, који су довели до распада моје некадашње вољене домовине Југославије, од Мелисиног друга Момчила Павловића? Он у Институту за савремену историју води пројект:

КОНФЛИКТИ И КРИЗЕ: САРАДЊА И РАЗВОЈ У СРБИЈИ И РЕГИОНУ У 19. И 20. ВЕКУ

ОПИС ПРОЈЕКТА (скинуто је са сајта ИСИ, наслов је ћирилицом а остало о пројекту је написано латиницом иако је означено да је активна ћирилица: скриншот ниже)

У Србији и региону постоји богата традиција sukobljavanja. Ту се пре свега мисли на ratove, revolucije, etničke sukobe, verske, sindikalne, ideološke i ostale društvene sukobe. У srpskoj i balkanskoj istoriji zabeležen je veći broj ratnih sukoba, od kojih su neki u okviru velikih ratova. Zabeležen je i veliki broj saveza i bilateralnih i multilateralnih ugovora. Svaki konflikt ima svoj kraj. Ponekad je na ovim prostorima kraj predstavljao samo početak novog konflikta ili obnovljenog sukoba. Balkanski prostor je područje suprotstavljenih interesa i potencijalnih konflikata i kriza.

Predmet projekta jesu ispitivanja uzroka konflikata i kriza i njihovo prevazilaženje. Ту се пре свега мисли на ratove, revolucije, etničke sukobe, verske, političke i izborne borbe. Ispitujemo razloge sukoba, izbijanje, eskalaciju, deeskalaciju, rešavanje, ishod ili posledice i sistematizujemo iskustva konflikata na ovom prostoru. Pratimo procese transformacije konflikata i ispitujemo da li bezbednost, poštovanje suvereniteta i teritorijalnog integriteta, pravda, istina i uzajamno poštovanje doprinose transformaciji konflikata ili iz njih proističu.

Predmet projekta jesu raznovrsne krize koje su imale posledice na srpsku državu i društvo. Od prirodnih kriza kao što su suše, poplave, požari, zemljotresi, epidemije, preko ekonomskih kriza kakve su privredne, finansijske, kriza identiteta, autoriteta institucija i pojedinaca, političke krize i druge. Posebno će biti sistematizovana i valorizovana pozitivna i negativna iskustva konflikata i kriza i upotrebljivost tih iskustava u bezbednosnim procenama,

donošenju državnih odluka, snaženju državnog i nacionalnog identiteta, podsticaju saradnje i isticanju pozitivnih primera balkanske saradnje.

CILJEVI PROJEKTA

Glavni cilj projekta je da se istraže, naučno verifikuju i upotpune znanja o istoriji konflikata i kriza, kodifikuju i istaknu pozitivna iskustva saradnje i razvoja u Srbiji i regionu u 19. i 20. veku. Posebno se mesto daje diplomatiji, naročito srpskoj, njenom funkcionisanju u procesima dugog trajanja, njenoj postojanosti i promenljivosti, socijalnoj strukturi, mentalitetu i političkoj kulturi srpskih diplomata. Pored toga projekat ima cilj da se razvije javna debata o spoljnopolitičkim temama koje su dugo bile zapostavljene ili nestručno procenjivane zbog krize i zatvorenosti društva. Drugi cilj projekta jeste popis svih sporova na Balkanu i u samoj Srbiji i identifikovanje mogućih tačaka i razloga novih sukoba.

U okviru projekta biće realizovane sledeće aktivnosti:

- izrada naučnih radova (monografije, članci, prilozi u domaćim i stranim časopisima)
- izrada naučne sinteze o konfliktima i krizama na Balkanu
- izrada hronologije događaja na Kosovu i Metohiji 1912–2012.
- popis žrtava revolucionarnog terora u Srbiji na kraju Drugog svetskog rata
- organizovanje međunarodne konferencije
- organizovanje više domaćih naučnih skupova
- pregled strategija srpske diplomatije
- izrada diplomatske hronologije (početak i kraj diplomatskih odnosa sa raznim državama; početak i kraj diplomatskih misija; nameštenje i razrešenje diplomata)
- doprinos izradi spoljnopolitičke strategije Srbije.

Nova saznanja bi koristila studentima, istraživačima, profesorima univerziteta, političkim subjektima koji donose važne odluke za sudbinu države, **naroda i regiona, diplomatama u službi ili u procesu obrazovanja, bezbedonosnim strukturama kao istorijski okvir i kontekst sadašnjih i budućih sukoba i kriza.**

PROJEKTNİ ZADACI

1. Srbija i region u 19. i 20. veku: između diplomatije mia i diplomatije kriza
 - 1.1. Balkanski sukobi i balkanski savezi
 - 1.2. Granični incidenti i rešenja
 - 1.3. Etnički sukobi i tolerancija (Kosovo i Metohija)
 - 1.4. Diplomatsko rešavanje i opravdavanje sukoba

Projektni tim: Radoš Ljušić, Čedomir Antić, Momčilo Pavlović, Jelica Stefanović, Predrag Simić, Stanislav Sretenović, Miloš Ković, Dragan Bogetić, Đoko Tripković, Vladimir Petrović, Miomir Gatalović, Ivana Pantelić, Ratomir Milikić, Ranka Gašić.

2. Unutrašnji sukobi i prevrati u 19. i 20. veku - dinastički, revolucionarni, politički - uzroci i posledice

- 2.1. Prevrati i pučevi
- 2.2. Revolucije i revolucionarni teror

- 2.3. Verski sukobi i saradnja
- 2.4. Socijalni sukobi i njihovo prevazilaženje
- 2.5. Izborne borbe

Projektni tim: Radoš Ljušić, Čedomir Antić, Momčilo Pavlović, Predrag J. Marković, Kosta Nikolić, Bojan B. Dimitrijević, Dragomir Bondžić, Srđan Cvetković, Milan Koljanin, Melissa Bokovoy, Llily Carol, Vladimir Cvetković, Slađana Đurić, Miomir Gatalović, Ivana Pantelić

3. Krize

- 3.1. Prirodne krize
- 3.2. Društvene krize
- 3.3. Krize autoriteta
- 3.4. Krize identiteta

Projektni tim: Vladimir Cvetković, Slađana Đurić, Momčilo Pavlović, Predrag J. Marković, Kosta Nikolić, Bojan B. Dimitrijević, Dragomir Bondžić, Srđan Cvetković, Miomir Gatalović, Ivana Pantelić, Ivan M. Becić

4. Prevazilaženje i relativizacija konflikata i kriza

- 4.1. Iskustva saradnje i razvoja
- 4.2. Bezbednosni rizici i procene
- 4.3. Upotrebljivost iskustava za unapređivanje donošenja državnih odluka i predvidljivost konflikata i kriza

Projektni tim: Vladimir Cvetković, Slađana Đurić, Momčilo Pavlović, Predrag J. Marković, Kosta Nikolić, Bojan B. Dimitrijević, Dragomir Bondžić, Srđan Cvetković, Miomir Gatalović, Ivana Pantelić

NOSIOCI PROJEKTA

Institut za savremenu istoriju, Beograd
Fakultet bezbednosti, Beograd
Fakultet političkih nauka, Beograd
Balkanološki institut SANU, Beograd (*dobijena dva PROMIS projekta, прим. ФРВ*)
Filozofski fakultet, odeljenje za istoriju, Beograd

Дајем све што о овом пројекту пише на сајту ИСИ да сви виде и увере се сами. Momčilo и 'комесар' Мелиса Боковој су неразвојни. Јесу ли они капои (*Смотрящие*) одлазећег светског поретка? Хоће ли успети да Србију обогате: „систематизованим и валоризованим позитивним и негативним искуствима конфликта и криза и то употребе у безбедносним проценама, доношењу државних одлука, снажењу државног и националног идентитета, подстицају сарадње и истицању позитивних примера балканске сарадње?“

И да:

„Нова сазнања користе студенти, истраживачи, професори универзитета, политички субјекти који доносе важне одлуке за судбину државе, народа и региона, дипломати у

служби или у процесу образовања, безбедоносне структуре као историјски оквир и контекст садашњих и будућих сукоба и криза?“

Не дао нам Бог да ико ишта куса од оног што Мелиса Боковој, Момчило Павловић и компанија припреме и скувају.

Рођен под срећном звездом и вођен анђелом чуваром, имао сам срећу да живим и радим преко четири године у СССР-у. Провео сам и годину дана у САД. У Русији сам имао и имам исто толико пријатеља колико и овде. Последњих година пажљиво пратим расправе о путевима којима би Русија требало да иде у будућност и радујем се свакој новој победи родољубих снага Руске Федерације. И, учим од паметнијих од себе. Не сумњам ни трунку да је Србији, с њеним етничком саставом, светла будућност могућа једино с Руском Федерацијом и структурама у којима ће она играти важну улогу или их водити. Становништво Србије, свих конфесија, нема никакве будућности с англосаксонским НАТО структурама, болесном Европом и њеним вредностима. Европа опет срља у фашизам и расизам што се најбоље да видети по томе шта се догађа у савременој Украјини и делимично у Грузији. Неколико следећих закључака нису у потпуности нека моја 'мудрост'. Они су сублимација онога што научих о константама у поступању и делању западњака, на руским и овим нашим просторима, од руских и совјетских људи и из њихових књига.

Неколико закључака се може извући у вези с делатношћу Павловића и одлукама Фонда о томе који историјски ПРОМИС пројекти заслужују финансирање. Павловић и његови пројекти, које описах, раде се под будним оком западних капоа а у оквиру британско-америчких планова сатирања Србије и мењања свести њеног становништва. Раде то локални прождрљиви „грантоједци“ и „натофилистичари“ давно препознатом методиком за фалсификовање историје. Историјска свест се мења лукаво, упорно и бескрупулозно:

Мешањем истина, с полуистинама и грубим неистинама, све док не дођу до лажи о нама, која ће нам се наметнути као последња и постулирана истина, које се ми, као народ, убудуће безпоговорно м о р а м о придржавати. И уопште: истина је само оно што англо-американци и њихови савезници тврде. Српски народ савезнички статус може стећи само признавањем потпуног пораза и одрицањем од своје стварне историје и националних и државних интереса.

У последње време се јасно уочава јака пропаганда, коју спроводе „срби западњаци“, како би се садашња несамостална, окупирана и 'пробушена' српска држава намамила у неку нову, четврту Југославију са савременом 'ушташиофилном' Хрватском као Пијемонтом. Подршка историјским ПРОМИС пројектима о „несврставању“ и десним југословенско-ротаријанским странкама је, чини ми се, на тој линији. Радити на томе није само глупост, то је прави злочин, који ће се потплаћеним колаборационистима извођачима кад тад обити о главу. *Нова Југославија ће се*

стварати против Србије, на рушевинама Србије и за рачун Србије. Ствараће је продане српске душе и издајници српског народа.⁴³

Улазак у Европску унију би, за Републику Србију, био не мања трагедија. Без дефинисаних међународно признатих граница државе у којима би живела већина српске нације, која сада живи у чак три балканске државе, никакво пактирање са Западом и Англосаксима не долази у обзир.

Није лоше да се потсетимо и неких историјских лекција. Драгољуб Р. Живојиновић (1934-2016) у уводу своје књиге: „ВАТИКАН У БАЛКАНСКОМ ВРТЛОГУ“, Албатрос Плус, Београд 2012. године, пише:

„Став Св. Столице према Србима и православљу није се битно променио ни у последњим деценијама XX века. Тадашњи папа Јован Павле II (1978-2003) отворено је подржавао сецесију Хрватске и Словеније, први признао њихову независност и залагао се за употребу оружане силе на Косову.

Тражио је од председника Клинтона да бомбардује Србију. Непријатељско држање Св. Столице према Србима и православљу представљало је константу њене политике у XX веку. Прилози објављени у овој књизи то у потпуности потврђују.“

Никад више се не смеју заборавити лекције Другог светског рата, нити дозволити прикривање усташких злочина и улоге и учешћа хрватског католичког клера у припреми и извршењу тих злочина. Утолико пре што је данас јасно да је крај западног глобалистичког пројекта потпун и изванредан. Глобализација света коју намеће технолошки прогрес је неизбежна, али на другим разумнијим и праведнијим принципима међународних односа. За оно што долази требало би се припремити. Време је за нова, храбра и необична решења и опредељења. Лично, немам никаквих дилема за садашњи тренутак. Српска држава, и Срби као нација ако желе да опстану, своју судбину морају чврсто везати за многонационалну и многоконфесионалну Руску Федерацију и њене глобалне структуре. Цитирао бих овде, у другом контексту изговорене, језгровите речи великог нигеријског писца Чинуе Ачебеа (1930-2013):

„Довољно знам историју да бих разумео како уљуђеност не пада с неба; она је одувек била плод човечијег труда и зноја, исход дугог пробијања ка реду и правичности, под управом храбрих и просвећених вођа.“ (Превод: Милован Данојлић, Нека врста циркуса, Плато Београд 2000.)

⁴³ „Новый Мировой Порядок будет строиться против России, на руинах России и за счет России.“ – Збигнев Казимеж Бжезинский (1928–2017).

РЕЗИМЕ И ХИПОТЕЗЕ „НЕПРИСТРАСНОГ УМА“

Већ рекох да је чиста брука то што су Момчило Павловић и Мелиса Боковој дошли у прилику да бирају историјске пројекте. Надам се да сте приметили да је Мелиса учесник Павловићевог пројекта који је финансирао МПНТР. За улогу Александра Растовића у том послу немам довољно поузданих података да бих је квалификовано проценио. Међутим, непротивљење да се финансирају ови пројекти, у оволиком броју и с овим руководиоцима, ни њега не препоручује за озбиљног и одговорног човека. На памет ми не пада да српске историчаре оцењујем према броју радова и цитата. Ипак, чини ми се да ове три теме, заједно са четвртом археолошком која се разматра ниже, ни по ком основу не заслужују специјално финансирање. Ако су нечим изузетни побројани случајеви, изузетни су по степену дрскости да се с таквим референцама уопште конкурише и преседанима сведозвољености за будуће сличне примерке.

Прихватање пројекта Драгана Бакића ми је помогло да разумем позадину рада и моћи „историчарског клана“ у Фонду за науку и њихову већинску љубав за четврту Југославију (великобритански пројект за осакаћену Србију). Три испод просечна историчара, у управним органима Фонда за науку је баш много. Рад на мењању свести Срба се очигледно захуктава. Колико ли се тек спремају да отму пара на сада актуелном позиву за „ИДЕЈЕ“? Британци се, као што знамо, увек труде да своје „идеје“ спроведе туђим рукама и за паре локалних „мавара“.

Доста времена изгубих да се, уз помоћ „струке“, оријентишем у томе ко је ко међу српским историчарима. Као што често бива, највише ми је помогао случај. Ево како је било.

Одмах по објављивању резултата ПРОМИС конкурса бацих поглед на добитнике и институције, а онда случајним избором одабрах и погледих неке од њих. Међу њима је био и пројект Срђана Мићића из Института за новију историју Србије. Зачудио сам се кад сам на сајту тог института видео и објављењу листу свих учесника на пројекту. То уопште није било уобичајено међу добитним ПРОМИС пројектима. Мој брзи тест на пристрасност приликом додељивања овог пројекта дао је тада негативан резултат. С обзиром да је списак свих учесника био јаван, нисам се потрудио да га копирам и сачувам. Кад сам, почетком маја месеца, приступио детаљнијој провери поменутих пројекта и њихових учесника, видех да је списак учесника Мићићевог пројекта нестао са сајта. Обратио сам се електронском поруком директно Срђану и он ми је љубазно и брзо одговорио и послао списак:

„Мало пре сам изашао на сајт ИНИС-а, и видео да се та вест више не налази на почетној страни, али је можете наћи у рубрици Вести (сајт је мало чудно дизајниран, те се рубрика не појављује ни у једном од језичака или падајућих менија на врху стране, већ се у исту улази кликом на сам наслов Вести који је уједно и линк ка тој рубрици). У наставку мејла, шаљем Вам линк за ту информацију на сајту ИНИС-а...“

Списак сарадника на пројекту сам копирао и сачувао у једном од многих помоћних фајлова које отварам уз сваку тему о којој пишем. Имена наравно да нисам

упамтио. Састављајући текст наставио сам да се распитујем о историчарима у САНУ, јер сам анализом утврдио да су „муљања“ око ПРОМИС-а сувише често била повезана с одређеним члановима САНУ. Пар дана касније, потпуно случајно, један познаник ми је препоручио као „доброг“ историчара, редовног члана САНУ, Љубодрага Димића. Пошто верујем, верујем али и проверавам, зачудих се кад прочитах Димићев интервју „Планети“ (www.planeta.rs/08/naukakaozivot.htm) у коме он рече: „Није, дакле, грешка што је та држава била формирана (друга Југославија, прим. ФРВ) него је кривица до политичке и интелектуалне елите које нису знале да ту државу осмисле, већ су улазиле у сукобе и нису их решавале...“ Ту прочитах и да је, непосредно по завршетку студија, Димић радио у *Институту за историју радничког покрета* (касније преименован у Институт за новију историју Србије), за који сам од раније знао да је наменски основан за Латинку Перовић пошто је пала с власти октобра 1972. године. Објаснили су ми и да је тај институт касније послужио као сигурна кућа и **мрестилиште** за аутошовинистичке кадрове склоне пропагирању антисрпства и одговарајућих идеја, тако да ме није изненадило кад у истом интервјуу нађох да је Димићу до мишљења Латинке Перовић „и те како било стало“. Тек тада почех пажљивије да претресам све учеснике Мићићевог пројекта. С обзиром на то да сам знао да је Срђан Мићић ученик дописног члана САНУ *Мире Радојевић*, о којој преовладава мишљење да је добар и вредан научник, у њихово поштење нисам хтео да посумњам. Још једном проверивши учеснике на Мићићевом пројекту, на стари Дан безбедности 13. маја, угледах на списку истраживача сарадника **Наталију Димић**. Већ после десетак минута схватио сам да сам набасао на још једног академика који 'гине' и не скрива очинску бригу за потомство. Да не бих много лутао, упутио сам одмах електронску поруку следеће садржине:

Поштовани Срђане Мићићу,

Молим вас да ми опростите што Вас поново узнемиравам. Опет је у питању ваш пројект и његови учесници. На списку учесника, који сте ми послали, налази се и име Мр Наталије Димић. С обзиром да знам да је међу редовним члановима САНУ име историчара Љубодрага Димића, а имајући у виду године и тему докторске дисертације Наталије Димић, чини ми се да нија мала вероватноћа да Наталија буде веома блиски род академика Димића. Глупо ми је да се о томе распитујем код било кога осим вас. Нарочито, после Вашег љубазног и брзог одговора на моју претходну поруку с исцрпним објашњењем како је дошло до нестанка списка учесника вашег пројекта с главне странице институтског сајта.

У нади да ћете ми брзо одговорити, молим вас господине Мићићу, да примите моје срдачне поздраве,

Филип Раке Вукајловић
научни саветник Института „Винча“ у пензији.

Прилог:

МА Наталија Димић

Датум и година рођења: 17. 10. 1991.

- Место рођења: Београд.

- **Школовање:** Средња школа: 2006-2010. Филолошка гимназија у Београду
- **Факултет:** 2010-2014. основне академске студије на Одељењу за историју Филозофског факултета Универзитета у Београду; просечна оцена: 9,87; **ментор:** проф. др Радина Вучетић; тема: Писање источњоњемачке штампе о Југославији 1957. године (Neues Deutschland, Berliner Zeitung, Neue Zeit)
- **Мастер теза:** 2014-2015. мастер академске студије на Одељењу за историју Филозофског факултета Универзитета у Београду; просечна оцена 10,0; **ментор:** проф. др Радина Вучетић; тема: Западноњемачка левица и Југославија 1948-1953. године. Између идеологије и прагматизма
- **Докторска теза:** докторанд од децембра 2015. уписане докторске студије историје на Одељењу за историју Филозофског факултета Универзитета у Београду; **ментор:** проф. др Радина Вучетић; тема: **Хладноратовско ривалство** две Немачке и Југославија (1949-1959)

Срђан Мићић је, наравно, само могао да потврди да је Наталија ћерка дотичног академика. Овај прилог дајем да би се приметила тема докторске дисертације из области за коју је 'татко' Љубодраг Димић прави 'тата':

„Један је од оснивача Центра за савремену историју Југоисточне Европе, оснивач и руководиоца Центра за историју Југославије и Хладног рата. Ангажован је у раду редакција више историјских часописа. Водио је државну Комисију за истину и помирење (2001). Почасни је члан Центра за истраживања Хладног рата у Лондону.“ (Википедија о Димићу)

Бојим се да ће се дете Наталија баш намучити док докторира. Спада ли и академик Димић у српску, уз Енглезе „несврстану“, „елиту“? Је ли и он нешто дужан, као Бакић? Колико ли ће тек правилних углова гледања да усвоји *дете* Наталија уз вођење од стране Радине Вучетић. Веома препоручујем да се претрчи преко Радининог Интервјуа *Времену*, из децембра 2017. године, из кога издвајам мали део о споменицима и прању „*биографије* Александра Вучића“:

„...Код споменика је, поред тога коме се подиже, важно и ко га подиже, тако да се надам да споменик Зорану Ђинђићу ипак неће бити подигнут у овим околностима. Надам се и да ће Мрђан Бајић и Биљана Србљановић, које изузетно ценим, ипак још промислити о томе шта све подизање једног таквог споменика носи са собом и да ли им је потребно да учествују у прању биографије Александра Вучића. Неспорно је да је подизање споменика Зорану Ђинђићу опште добро с историјским димензијама, а свему спорном око тога, од естетике до политике, меру ће одредити јавност и време. Што се пак тиче споменика краљу Александру Карађорђевићу у нашем добу, изгледа да он тек данас није ником потребан, јер идеологија југословенства и свега оног што је представљао очигледно за нас нема никаквог значаја, пред налетом разних руских царева и хориста – или азербејџанских диктатора. Има ту и ширег и дубљег „нашег“, чак до *бизарности*.“

А ја мислим да је бизарност то што су „којекакве нерадине“ извикале да је Зорану Ђинђићу потребно подићи споменик Београду. А *Хејдар Алирза оглу Алијев*, генерал мајор КГБ (Владимир Путин је у КГБ само до пуковника догурао), члан

политбироа СССР кога је издајник Михаил Горбачов сменио 1987. године и који је 10 година био председник Азербејџана (1993-2003), је личност многоструко значајнија од Зорана Ђинђића у сваком погледу. Подизање споменика Хејдару Алијеву је редак профитабилни потез који је неки „демократски“ председник Србије остварио, а и једино по томе ће Бориса Тадића упамтити светска историја. Само неко ко је *„туп као нога од буковог стола“* може да у *„налету руских царева“* не примети Николаја II Романова који је у Први светски рат, чак непромишљено несебично, ступио да заштити Србију. Средњовеочној „историчарки“ Радина Вучетић, мало кадрој да икоме моралне лекције дели, препоручујем да обавезно испита БНД, и друге, архиве и упозна нас: да ли је, у каквим клубовима, и за кога ексклузивно, плесао уз музику Зоран Ђинђић (*можда за ту важну тему и неки европски пројект 'новуче'*)? Јер кад се о покојницима почне говорити, онда би требало говорити сву истину, или не рећи ништа. Поготово за оне којима се споменик о државном трошку подиже.

Да само још напоменем да је Наталијина менторка Радина Вучетић активна и у „региону“. Одавно се цени њено „експертско“ мишљење. Ево неких њених мисли из старог интервјуа од 12. априла 2013 (<https://bedrudingusic.wordpress.com/>):

„Мислим да је данас неопходно младима пружити нека основна зњања, макар о животу обичних људи у СФРЈ, да би разбили стереотипе о мрачном добу комунизма..... Такође, оно што сматрам добром перспективом за будућност је одлична сарадња младих историчара, који су запослени на факултетима и институтима у Београду, Загребу, Сарајеву, Љубљани, Пули... Сви ми лепо сарађујемо, а радећи пројекте којима критички сагледавамо прошлост, надам се да ћемо допринети бољој будућности...“

Као земља између Истока и Запада, или, прецизније, и на Истоку, и на Западу, Југославија је успевала да за себе извлачи вишеструку корист у хладноратовском свету – и политичку, и финансијску.“

Баш ме интересује како 'мучена' Радина, са својим новојугословенством, гледа на мису „за жртве блајбуршког крижног пута“ одржану у катедрали Срца Исусова у Сарајеву 16. маја 2020. године? **Покровитељи су били:** Хрватски сабор, Хрватска бискупска конференција и Почасни блајбуршки вод. Спрема ли се Радина да опет извлачи вишеструку корист у хладноратовском свету – и политичку, и финансијску?

Историја је озбиљна и важна наука. Препустити је на милост и немилост разним 'ђилкошима' и њиховим схватањима академских слобода је недопустива неодговорност. У свакој озбиљној држави она се изучава, како због историјске истине, тако и због заштите националних интереса кад су ови угрожени због фалсификовања, нарочито савремене историје од стране познатих суседа из бивше заједничке државе и њихових још увек моћних и безкрупулозних западних савезника. Нажалост, у Србији је историјска наука данас веома запуштена, толико да се чак многи савремени истраживачи не стиде да аутошовинистичку икону, у лику Латинке Перовић, проглашавају за научни ауторитет и особу коју би требало поштовати. Мени ово доказује да је пристајање на служење интересима непријатеља српског народа још увек у Србији потпуно безопасно и чак исплативо. Има ли наде да тако неће бити још дуго?

Није ли дошло крајње време да се приступи 'контумацирању' вируса издаје заједно са његовим носиоцима свих редова и боја?

Доделити мало успешним и престарелим историчарима и археолозима 524,617.97 евра од кредита подигнутог за „младе и изузетне“ научнике је сурово озверела плачка. Нећу да улазим у нагађања о могућим бартер аранжманима и ко је и како увезивао ове нечасне послове⁴⁴. Тројка историчара је стварно црна и треба је изгнати не само из Фонда за науку. А академику Љубодрагу Димићу саветујем да мења ментора своје ћерке. Зар не видиш, црни Љубодраже, да другарица југословенка Радина Вучетић и Мрђана Бајића и Биљану Србљановић 'изузетно цени'. Не мора Наталија тај докторат у мираз да понесе, спасавај дете Љубодраже!

Емилија Николић архитекта конзерватор

Невероватан с и н г у л а р и т е т у простору смисла и разума је додељивање још једног ПРОМИС археолошког пројекта архитекти Ужичанки *Емилији Николић (41)*, **научном сараднику** Археолошког института у Београду:

MORTAR DESIGN FOR CONSERVATION - DANUBE ROMAN FRONTIER 2000 YEARS AFTER	Emilija Nikolić	Arheološki institut Beograd	199,657.08 €
--	--------------------	--------------------------------	---------------------

Емилија је осам година студирала архитектуру, две године се одмарала од напорних студија и онда још осам година је провела на докторским судијама:

- (1998–2006) Дипломске академске студије на Архитектонском факултету Универзитета у Београду; тема дипломског рада: *Реконструкција и проширење Народног музеја у Пожаревицу*; звање: дипломирани инжењер архитектуре;
- (2010–2018) Докторске академске студије на Архитектонском факултету Универзитета у Београду; тема докторске дисертације: *Конструкција, деконструкција и реконструкција Виминацијума: контекст и концепт*; звање: доктор техничких наука из области архитектуре и урбанизма, *да би јој младоликој*, и пуној непревазиђених идеја на почетку пете деценије, само што је докторирала, дали пројект вредан 199,657.08 евра под називом: „МАЛТЕР ДИЗАЈН ЗА КОНЗЕРВАЦИЈУ-РИМСКА ДУНАВСКА ГРАНИЦА 2000 ГОДИНА ПОСЛЕ“.

Требало би овде стати и ућутати. Но, у овом случају морамо бити опрезни, јер се ради о кршној Ужичанки, **земљакињи** Ужичанина и државног секретара Владимира

⁴⁴ На Одељењу за историју Филозофског факултета УБ, на предмету: "Методологија истраживања у области савремене историје" су једно време као предавачи фигурисали академици Мира Радојевић и Љубодраг Димић и Радина Вучетић. Сме ли југоносталгичарка Радина да остане без пројекта на ИДЕЈАМА?

Поповића, Ужичанина и председника УО Фонда за науку Вује Дрндаревића, незаобилазне Ужичанке и 'директорке' - чачанске магистре - Гордане Даниловић-Грковић још једног члана УО Фонда за науку, те се зато Емилији Николић мора приступити с пуном озбиљношћу. Давање оволиких пара, тек испиљеном научном раднику, није мала шала. Осветлићемо је с научне стране, јер је ПРОМИС ипак у вези с науком, не би ваљало да нам нешто важно промакне, као с директором Центра за промоцију науке Марком Крстићем, у почетку. Не иде.

На Reserchgate стоји да Емилија Николић има 35 библиографских јединица које су цитиране **32** пута. Нешто размишљам, можда Емилија с оволиким ПРОМИС парама достигне, за њу прави 'MILESTONE': да јој сваки научни рад који објави буде бар једном примећен толико да неко осети потребу да га цитира. А да видимо сад: шта је то све Емилија до сада радила и где је све '*стигла и утекла и на страином месту постојала*'? Онако скромно, како се то данас у 'CV' биографијама пише:

- Од 2011. године кандидаткиња Емилија Николић запослена је као *истраживач – приправник*, односно *истраживач – сарадник*, Археолошког института у Београду, где је укључена у рад на научно-истраживачком пројекту који финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, *IRS - Виминацијум, римски град и легијски војни логор - истраживање материјалне и духовне културе становништва, применом најсавременијих технологија даљинске детекције, геофизике, ГИС-а, дигитализације и 3Д визуализације* (бр. 47018), којим руководи др Миомир Кораћ.

- Аутор је *Социо-економске студије археолошког налазишта Виминацијум* за потребе међународног пројекта T-PAS - Tourist Promotion of the Archaeological Sites along the route from Aquileia to Viminacium (2011–2013).

- Била је члан комисије за спровођење поступка јавног увида *Просторног плана подручја*

посебне намене археолошког налазишта Виминацијум (2014-2015).

- Од 2012. до 2014. године била је сарадник на међународном пројекту *Danube Limes Brand (Extension of the Danube Limes – UNESCO World Heritage in the Lower Danube Area)*, а од 2011. до 2015. године је била сарадник на међународном пројекту *Open Arch - Archaeological Open Air-Museums in Europe*. Од 2016. сарадник је међународном пројекту *Archaeological Practices and Knowledge Work in the Digital Environment - COST Action ARKWORK* (2016-2020).

-Од 2012. до 2018. године, учествовала је на *бројним националним и међународним конференцијама и скуповима*, где је излагала на тему заштите и презентације градитељског наслеђа с посебним нагласком на археолошком налазишту Виминацијум (Србија - Београд, Нови Сад, Ваљево, Ниш, Виминацијум; Пољска – Пултуск; Грчка - Атина, Санторини; Македонија – Струмица; Румунија - Карансебеш, Баиле Херкулане, Дробета-Турну Северин; Италија - Модена, Милано - ЕХРО 2015, Кастел Мадама; Кипар – Гирне).

-Поред тога, учествовала је у раду више *међународних радионица* из области заштите и презентације културног наслеђа, посебно археолошких налазишта,

као учесник и татор: 2013. у Кремсу (Fakultät für Bildung, Kunst und Architektur, Donau-Universität Krems), Аустрија, у археолошком парку „Steinzeitpark“, Алберсдорф, Немачка, у Инсбруку, Аустрија; 2014. на Аристотел Универзитету у Солуну (Aristotle University of Thessaloniki) и археолошком налазишту Дион, Грчка, и на Гирне Америчком Универзитету (Girne American University), Гирне, Кипар; 2015. у Иберијској тврђави у Калафелу (La Ciutadella Ibérica de Calafell), Шпанија; 2016. у Кастел Мадама и Регионалном парку Виа Апија (Parco Regionale dell' Appia Antica), Рим, Италија.

- Кандидаткиња је члан Инжењерске коморе Србије и ICOMOS-a.

Има ли места где Емилија није била и раскопавала? Знајући како се површно и брзо чита, преформулисаћу ово што је већ написано да би било сасвим јасно колико је леп и безбрижан био живот овом архитекте-археологу.

У периоду од 2013-2018 боравила је на 8 *међународних радионица из области заштите и презентације културног наслеђа*: 2013. године у Аустрији **два пута** и у Немачкој једанпут, године 2014. је била **на два места** у Грчкој и **на једном месту** на Кипру, 2015. године је боравила **само** у Шпанији и 2016. године **само** у Италији. Од 2012. до 2018. године је учествовала на 5 домаћих и 10 међународних конференција. Од 2012. године па до данас она је увек била сарадник на једном или више међународних пројеката. Последње четири године је чак била смештена на богато финансираној „КОСТ“ акцији у вези с дигитализацијом.

Осврнимо се и на државни пројект на коме ради. То је једна „научна тема најтеже категорије“: IRS - Виминацијум, римски град и легијски војни логор - истраживање материјалне и духовне културе становништва, применом најсавременијих технологија даљинске детекције, геофизике, ГИС-а, дигитализације и 3Д визуализације (бр. 47018), којом руководи др Миомир Кораћ. Свака реч у наслову ове теме као да маљем у главу удара. Шта ту све нема: истраживање материјалне и духовне културе становништва (има ли нешто што се не зна о материјалној и духовној култури становништва Римског царства из већ давно прекопаних налазишта ближе метрополи империје), па дигитализација с тродимензионом визуализацијом и географским информативним системима и све то раде на овом пројекту, ни мање ни више, него 25 великих стручњака, 15 њих већ сада доктори наука:

VIMINACIUM Пројект

Сарадници: Ангелина Раичковић Савић, Бебина Миловановић, Драгана Гавриловић, Емилија Николић, Илија Данковић, Илија Микић, Иван Богдановић, Јелена Анђелковић Грашар, Јелена Милетић, Милица Тапавички-Илић, Миомир Кораћ, Мирјана Војвода, Младен Јовичић, Немања Мрђић, Нина Кораћ, Оливера Илић, Саша Реџић, Снежана Голубовић, Снежана Николић, Владимир Милетић, Ивана Косановић, Милица Марјановић, Љубомир Јевтовић и Александар Бошковић (један недостаје на овом списку).

О Виминацијуму и његовој важности за туризам и шире да прво послушамо шефа пројекта - проф. Миомира-Мишика Кораћа. Он је гостовао 28. авг 2019 у емисији

Јутарњег програма РТС под насловом: „Виминацијум – Елдorado за археологе, магнет за туристе“:

„Српско благо - Археолошки парк Виминацијум званично је отворен пре 13 година, сваке године све је више туриста, али и нових открића и ископавања.

Гост Јутарњег програма, др Миомир Кораћ, директор Археолошког института у Београду и руководилац пројекта Виминацијум, наглашава да је ово налазиште пре свега велики пројект око кога је окупљена велика и сјајна екипа од 25 истраживача, где свако од њих има свој простор који истражује.

„Ове године су имали сјајне резултате у истраживању римске виле Рустике, куће једног богатог римског грађанина, који није живео скромно, живео је на неких скоро 5.000 квадратних метара. С друге стране, оно што је нама археолозима посебно интересно, радили смо на римском легијском логору и радили смо истраживање клоака, односно римске канализације. Обичним људима можда то звучи незанимљиво, али за нас археологе та истраживања су јако важна“, објашњава професор.

Не треба заборавити да су у Риму неке од клоака које су урађене у доба антике до данас у функцији. То су археолошке послastiце, али чим буду завршена археолошка ископавања, биће послastiце и за туристе, додаје професор Кораћ.

Број посетилаца Археолошког парка Виминацијум је већ одавно премашио бројку од 100 хиљада. Можда је мало у поређењу с посетом, на пример, Помпеје, али је много у односу на број људи који посећује нашу земљу. Тај број се стално повећава захваљујући новим садржајима, а с друге стране Виминацијум све више постаје препознатљиво име...

О Виминацијуму пише и светска штампа. Слоган Си-Ен-Ена је „Добро дошли у земљу римских царева“. Професор Кораћ верује да ће овај археолошки парк за шездесет, седамдесет година бити најзначајнији светски локалитет по сазнајним процесима које ће донети...

Туристичка промоција Виминацијума захтевала је испуњавање услова за нормално функционисање. Израђен је пројект туристичке сигнализације из свих путних праваца ка Виминацијуму, а на терену је и постављена туристичка сигнализација из правца од Београда до Виминацијума. С европским бродарима је усклађена сатница пловидбе за посету локалитета. Уврштен је у бициклистичку руту „Атлантiк-Црно море“...

Археолошки парк посећује доста страних туриста и читав простор је прилагођен управо њима. Свих седам водича говоре бар два страна језика, а посетиоци су често запањени ценом посете Виминацијуму.

„За наше туристе је то можда велики износ од 400, 500 динара, али странци су изненађени да за пет евра добијају водича и обилазак од два сата. У свету то не постоји“, наглашава професор...

Симбиоза државе и археологије

Држава треба да улаже значајна средства у археологију, али археологија, исто тако, треба да јој врати, верује професор Кораћ.

„Тим с којим радим и ја смо поборници тезе да није добро да оно што сте ископали затрпате. То су прошла времена. Оно што сте истражили презентујте, верификујте, покажите себи и свету и онда ћете бити видљиви и за државу и држава ће имати користи од тога“, додаје професор.

Симбиоза државе и археологије је битна. Многе земље су направиле значајан туристички бум захваљујући археолошким налазиштима којима су привукла значајни број посетилаца.

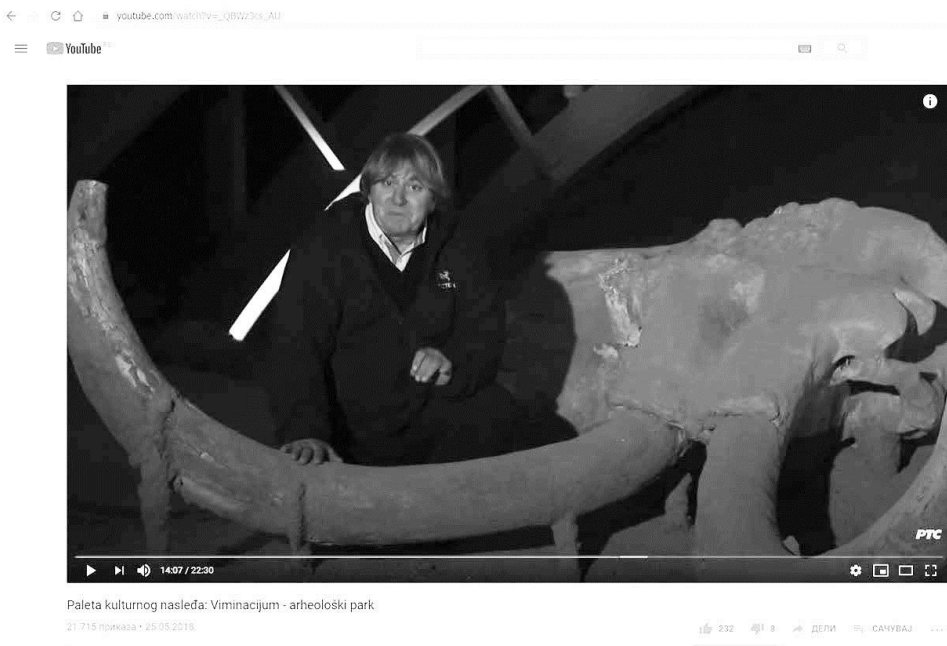
Но, по мишљењу професора, није све само у новцу, већ и у томе да бринући о археологији и бринући о тим, такозваним, остацима прошлости, ми, у ствари, показујемо своје лице, закључује професор Миомир Кораћ на крају гостовања у Јутарњем програму.“

Сложио бих се с професором Кораћем да је Виминацијум митски златни рудник Елдорадо за Археолошки институт његове „мултидисциплинарне стручњаке“. Прво за професора, а онда и за све те 'младе лавове и лавице', како се професор лепо изрази о њима, наступајући по телевизији. Ако су као Емилија Николић млади и идејни, аферим. Не тако давно почели су да се 'фрљају' „софистицираним техникама“ типа сателитске навигације, даљинске детекције и анализе објеката у земљи, продајући то као велику науку. Дирнут сам пожртвовањем српских археолога, и осталих из Археолошког института, исказаним на истраживањима Виминацијумске клоаке за која се чак и СиЕнЕн заинтересовао. Толико да је Браничевски округ, за сада само слоганом, прогласио за „земљу римских царева“. Професор Кораћ, као Доситеј Обрадовић: „Идућ' учи у векове гледа“, кад изрекне: **„да ће овај археолошки парк за *шездесет, седамдесет година бити најзначајнији светски локалитет по сазнајним процесима које ће донети*“**. Шта рећи овом занесењаку изучавања „сазнајних процеса“ за значајне државне паре, осим оне народне: „Смањи Цигу, смањи“.

Кораћ је за симбиозу државе и археологије, свим срцем, а и за брижност према остацима прошлости. Кад држава треба да улаже у археологију онда је то, наравно, улагање у новцу, а кад археологија треба нешто држави да врати, што овај професор разуме и поздравља, онда није на одмет да потсети да: *„није све само у новцу, већ и у томе да бринући о археологији и бринући о тим, такозваним, остацима прошлости, ми, у ствари, показујемо своје лице.“*

'Ајте сад да видимо, онај мањи део који држава даје из научних фондова, за „показивање тог професоровог лица“ и да видимо има ли ишта на приходној страни овог угоститељско-туристичког и културног „предузећа“. Извешћемо основачки прорачун прихода од посетилаца и само делом расхода, на основу Кораћевих података. Рече да је Виминацијум отворен пре 13 година, да га је до 2019. године посетило преко 100.000 туриста (*иначе, прва археолошка истраживања Виминацијума су почела крајем XIX века: <http://viminacium.org.rs/viminacium/istorijat-istrzivanja/>*), а да је цена карте по човеку између 400 до 500 динара и да су у цену укључене и услуге водича.

Годишњи приход од туристичких посета Виминацијуму је око 30.000,00 евра. Од ових пара не могу се платити ни поменути водичи полиглоти ако су стално запослени. За плате и материјалне трошкове истраживања 25 „научењака“ које финансира МПНТР на државном пројекту *IRS - Виминацијум* одлази најмање четиристотинак хиљада евра годишње (овде сам претпоставио да је средња плата ових истраживача око 1,5 просечне плате у Србији). Ни на једном од многих гостовања на телевизији не чух да је неко Кораћа упитао колико је за ових последњих 13 година уложено укупно пара у овај археолошки локалитет. Не верујем да ико има тачан рачун трошкова из свих извора. Колико се ја разумем у економију, Виминацијум нема шансе да било кад постане рентабилно предузеће, и сумњива је тврдња да је он „српско благо“. Виминацијум је, за науку и поготово научнике Србије, чисто 'српско кало'. Јер, старији археолози само што 'мрднуше' паре намењене младим „ПРОМИС“ научницима. Професор Кораћ је у једном наступу, у тренутку искрености, изјавио (*Јутјуб* 'принтскрин'-слика ниже, време: 16:25/22:30): „И онда се деси један парадокс. Дакле, екипа тих младих људи, научника, који овде десетинама година раде, истражују, глорификују Рим, у ствари, нису постали познати тако по Риму, него Виминацијум постаје све више у свету познат по мамуту.“ На Мамута су, иначе, први случајно налетели бегеристи с површинског копа термоелектране Костолац.

Нешто размишљајам, ова наша српска капиталистичка држава продаде, после државног удара од 5. октобра 2000. године, безмало све вредне активе: банке, руднике, железаре, фабрике, пољопривредна добра, водене и друге ресурсе... Зашто не би држава продала, на 60–70 година, концесију на Виминацијум оном ко хоће да је купи, уз обавезу одржавања и даљег проширивања локалитета. А све српске археологе би могла да упути да се, по тржишним условима, боре за послове и пројекте код новог власника.

Колико би новца могло тако да се уштеди? Држава је продала 23.000 хектара најплодније земље које је поседовала у оквиру Пољопривредног комбината Београд. Исплатило би се да 400 хектара Виминацијума неком дабе да, само да ослободи научни буџет од оволиких археолога. Они би са својим туристичким и бициклистичким рутама, хотелом у Виминацијуму, Географским информационим системима, сателитском навигацијом, даљинском детекцијом и анализом објеката у земљи, требало да потпадне под Министарство културе и Министарство трговине, туризма и телекомуникација и да се скину с мршаваг научног буџета. Ако ништа друго, трговци и туристи би брзо могли да претресу и разоткрију све стварне и скривене приходе (*'under the table money'*) и расходе ових вештих археолога и љубитеља научног туризма. Да се разумемо, не мислим да би и ова богатија министарстве српске владе требало да плаћају из буџета више од неколико доктора археологије. Сигурно не више од броја прстију једне руке. Ако све остане по старом и даље ће нам продавати високу и тешку науку и нама, баш неинтелигентним, давати инјекције „вештачке интелигенције“:

„У истраживању Виминацијума примењују се, осим археолошких метода истраживања, више различитих метода других, пре свега природних наука: даљинска детекција, геофизичке методе (георадар, магнетизам, геоелектрика, сеизмика). Као посебан вид најсавременијих метода, при ишчитавању и анализи георадарских сигнала, користе се методе вештачке интелигенције и прогностике – у циљу дефинисања простора и добијања тродимензионалних модела. Анализама стерео парова аероснимака ширег простора, утврђују се објекти на генералном нивоу, а затим се, применом метода геофизике, прецизније дефинишу. За утврђивање прецизног положаја објеката у простору, као и за утврђивање свих археолошки истражених артефаката, користи се сателитска навигација ГПС (General Positioning System), субцентиметарске тачности. За снимање откривених објеката и њихово међусобно повезивање користи се и веома прецизна оптичка тотална станица.“

А, ако их буду овако као Емилију, добро плаћали и тетошили, ништа друго осим: „утврђивања објеката на генералном нивоу“, „утврђивања прецизног положаја објеката у простору“ и „још прецизнијег лоцирања истих у земљи“, радити неће. Могли би они тако следећих сто година, што је најдужи рок који главни актери овог најскоријег подухвата дају за то да се све откопа и уреди да буде слично древном граду Помпеји у Напуљском заливу.

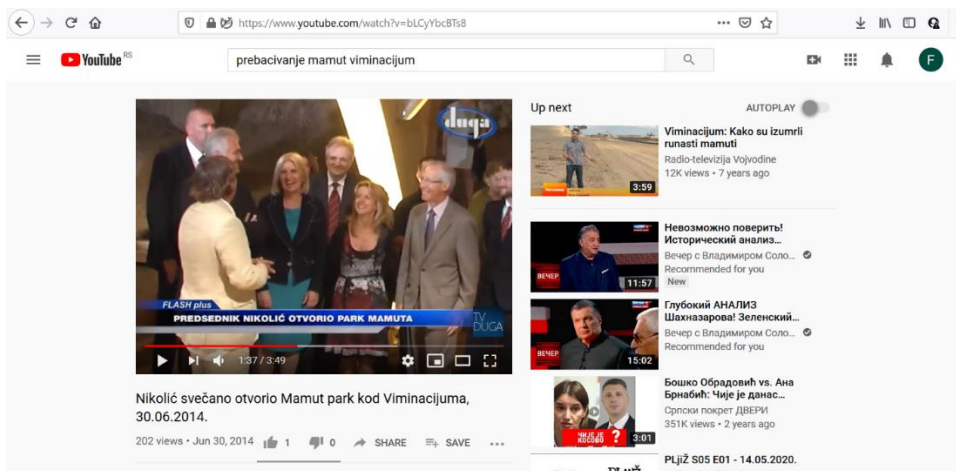
На крају, још само да видимо можемо ли докучити зашто је, не баш у првој, а бога ми, ни у другој младости, пројекта за младе добила Емилија Николић. Један јак разлог је то што је она земљакиња актуелног државног секретара МПНТР, а мени се чини да сам нашао и један много важнији разлог. Прелиставајући Емилијина научна дела нађох да је почетком 2018. године објавила рад:

STEREOTYPES AS PROTOTYPES IN THE PERCEPTION OF WOMEN: A FEW REMARKS FROM HISTORY AND FOLK TRADITION

JELENA ANĐELKOVIĆ GRAŠAR and EMILIJA NIKOLIĆ Institute of Archaeology, Belgrade, Serbia

Перцепција жена у прошlim вековима често се заснивала на унапред замисленим идејама, моделима и обрасцима понашања, који су заједно формирали стереотипе о женама. Многи стереотипи настали су у патријархалном окружењу и према хришћанским моралним начелима. Ни даме из царских кругова нису поштеђене да их се обележава различитим стереотипима, а један од најчешћих је њихово скромно порекло, и називање блудницама, куртизанима или проституткама. Та је перцепција касније изведена на нови, дубљи ниво у вековној народној традицији, где су жене, често страног порекла, из угледних породица или на високим положајима у држави, сматране проклетима или кривицама за нешто за шта претпостављало да мушкарац никако није могао бити крив. Те су жене биле предмет многих легенди и често су их повезивале с демонским бићима и сматрале се вилима или веитицама.

За комисије, савете и рецензенте Фонда за науку је од пресудне важности изгледа било, да сви кандидати који су за пројекте ПРОМИС позива конкурисали, имају *'западно правилан став'* према сопственој историји, глобалном загревању, еколошким, женским и осталим родним проблемима и схватањима. Још боље је ако су таква своја *'правилна'* схватања и негде објавили.

Председник Томислав Николић и амбасадор САД Мајкл Кирби, са супругама и
Александром Белићем у Виминацијуму 30. 6. 2014. године

Додатак посвећен 75. годишњици Победи над фашизмом

Претходно сам писао о историјским пројектима који су одређени за финансирање, у оквиру ПРОМИС позива, новцем добијеним на зајам од западних кредитора. Показао сам ко је, како и какве пројекте одабрао за финансирање. Западни „инвеститори“ могу инвестирати само у оне српске историчаре за које су сигурни да ће историју писати и тумачити по западним канонима. У овом прилогу ћу подсетити

на недавни јубилеј свете Победе над немачким нацизмом, коју Запад краде од Русије као наследнице СССР.

9. маја 2020. године испунило се 75 година од победе СССР (Велики Отаџбински Рат 22.06.1941-09.06.1945) и савезника у Другом светском рату. Иако је историјска истина несумњива – СССР је уз огромне људске и материјалне жртве, скоро сам, сломио кичму и докрајчио нацистичку Немачку, која је рат водила користећи ресурсе, и уз помоћ колаборациониста, из практично свих европских земаља – данас доживљавамо зверско фалсификовање те истине. Најновије, већ поменуто, *'твитовање'* председника САД Доналда Трампа као и идиотске декларације Парламентарне скупштине Савета Европе којима се изједначава нацизам и комунизам, су веома опасне појаве које могу свет увести у нови још страшнији, највероватније последњи, рат.

Радећи овај прилог, а знајући за дрски фалсификат, с западне стране, који је објављен на сајту Беле куће 8. 5. 2020. године:

„8 маја 1945 године САД и Велика Британија су одржале победу над нацизмом. Амерички дух ће увек побеђивати. Тиме се увек све завршава“,

С нестрпљењем дочеках недељу десетог маја да погледам и послушам емисију: *„Недељом увече с Владимиром Салавјовим“* (Воскресный вечер с Владимиром Соловьевым от 10.05.2020): <https://www.youtube.com/watch?v=erGsNTt-nQE>, на првом програму руске телевизије, која је у првом делу била посвећена коментарима овог неприхватљивог преседана од стране неколицине познатих јавних личности Русије. Инспирисан овом емисијом реших да уложим додатни труд и, понудим вам неке важне историјске истине, не бих ли понукао што већи број људи да никако не прихватају, без озбиљне провере, западне интерпретације светске историје. Нама у Србији скоро да то не би требало напомињати, да се толико не врте и не гледају западни историјски кабловски канали. Они искључиво служе за фалсификовање историје на начин који већ описих раније. Што је трагичније те фалсификате радо пуштају или препричавају и наше домаће телевизијске станице, од првог програма РТС па редом даље.

Међу учесницима разговора с Салавјовом је био и историчар и унук Вјачеслава Михајловича Молотова: Вјачеслав Алексејевич Никанов. Вјачеслав Алексејевич, је своје иступање почео речима:

„Нема величанственијег догађаја у историји човечанства од Победе нашег народа у Великом Отаџбинском Рату. Ако код неког другог народа постоје такве победе, нека их обнародује. Остварили смо победу над најстрашнијим непријатељем у историји човечанства, то је чињеница коју нико не може да оспори, и за то поднели највеће жртве које историја памти.“

Ма колико то неважно било, рећи ћу да се с В. А. Никановом слажем у потпуности. По речима Никанова, слично се понашао и Хари Труман 8. маја 1945. године, за разлику од Винстона Черчила који је само једном поменуо СССР тога дана. Неке од најинтересантнијих размишљања и чињеница, из те емисије, понешто чак и за

мене ново, ћу укратко парафразирати овде, пазећи на смисао реченог, јер сматрам да је вредно да сви то чујемо, и још важније, да понешто и упамтимо. Одмах на почетку емисије је истакнуто да је рат био расни са циљем истребљења народа, пре свега Руса и осталих народа СССР. Сергеј Ервандович Кургињан је приближно овако описао нацизам:

Нацизам није само још једно ново зло, то није неки супернационализам, не неки нови ауторитаризам. То изгледа као да је из бездана испузала звер која у себи носи апсолутно нељудску силу, с окултним тамним корењем, с невероватним тамним унутрашњим притиском, огромном унутрашњом тамном енергијом, за коју није Томас Ман цабе говорио да је то непријатељ ЧОВЕЧАНСТВА. Као што је познато, непријатељем човечанства одувек се називао Антихрист (Лажни Месија). Пред том тамном нељудском силом су као снопље падале и нестајале европске либералне државе. За 40 дана је француска армија капитулирала 22. јуна 1940. године, а да није направила ниједан контра напад. Годину дана касније Совјети су у много тежим условима и нападнути од далеко већих непријатељских снаге, и поред почетне дезорганизације условљене изненадним нападом, у контранападе прелазили већ од првог дана рата. У вези с том чињеницом, Кургињан скреће пажњу на чудан осећај који има у вези с интересантним 'ефектом' временских петљи и на 'страност' броја 75. Описује како он хвата себе, да у својим позним годинама, води разговор с оцем (учесником Великог Отаџбинског Рата) и његовим друговима с фронта, као да су они још увек живи. А 75 година је прошло од краја рата. Време се, каже он, на чудан начин поиграва с нама, не само зато што смо ми изненада почели да осећамо на други начин смрт, солидарност и т.д. - него се појављују две друге нове ствари: Прво, указује да се на сасвим нов начин почиње осећати нераскидивост везе живих и мртвих. Истиче величину дела Твардовског где је било речено да би се сасвим срећно могао проживети свој 'комад времена' на Земљи и без њих (у Господу упокојених предака), али да је веза између живих и мртвих код Руса специфична и говори о томе да се иманентно и трансцендентно, ванземаљско и земаљско преплићу једно с другим, и да нису раздељени као у протестантизму. То осећање блискости живих и мртвих код Руса, осећање да су једни поред других и испреплетани, то је огромна снага руске културе. На тој основи је настао покрет Бесмртни пук који 'васкрсава' сваког 9. маја по градовима Руске Федерације, то је нова мистерија, а не просто празник. То је прво.

Друго што Кургињан истиче је да Руси не би требало да се заваљају. Запад рачуна да их је он победио у Хладном рату. Тако се доживљава распад СССР и Источног блока. Камен темељац те победе је био успех западне пропаганде у фалсификовању историје толико да су то прихватили становници СССР-а пред распад децембра 1991. године. Као једини победник у том рату Запад сматра да има право да намеће одређену концепцију историје које се сви морају придржавати безпоговорно. Другим речима свима намеће да говоре да се све догађало баш онако како им се каже да се догодило. Подсетио је на лудости деведесетих година кад су многи идиоти у Русији говорили: „боље би било да су нас Немци победили, сада би тили немачко пиво“. Основни фалсификат историје који се натура, после победе Запада у Хладном рату, је да СССР није био та држава, с Руским народом као ударном снагом,

која је поломила кичму хитлеровској машини и да није главни ковач величанствене Победе. Оног тренутка кад је Руска Федерација почела да раскринкава ту лаж и да штити, на свим фронтовима, своју величанствену Победу Други светски хладни рат је почео да се распламсава. С обзиром да су светске елите поткупљиве и криминализоване, склоне колебању коју западњаци већито користе у циљу остварења својих планова, Кургићан говори да би најпре у ред требало довести сопствену владајућу елиту и елиту уопште, ако се хоће победити у овом рату који је у пуном јеку. Запад наравно штити све своје, па и победу у претходном Првом хладном рату. Овај Други хладни рат ће бити много беспоштеднији од претходног. Идеолошки камен темељац и овог хладног рата је ИСТОРИЈА. При крају Кургићан наводи да је председник Рузвелт ујединио своје напоре с комунистима у борби против Антихриста на основу жеље да се спаси и поправи човечанство. Садашња рехабилитација фашизма личи на капитулацију у давно започетој борби за поправљање човечанства. Не може се не приметити да иде нескривена и континуирана рехабилитација нацизма са свим познатим показатељима...

Ваљало је чути шта је, веома квалификовани и познати водитељ, Владимир Рудолфович Салавјов, приметио у 32 минути емисије (31:46 / 2:31:35) у вези с Европом и Хитлером:

Европа је лако прихватала и дуго трпела Хитлера с његовим расним законима. Европским колонијалним империјама и САД је то мало, или нимало, сметало јер се ни они нису суздржавали приликом отимања и грабљења по свету. Ко се то у Европи и Америци гадио Хитлера до 1939. године? Поставља Салавјов и питање: колико су Британци четрдесетих година прошлог века убили људи гладном смрћу у Индији? Потсећа на Америку пред рат и говори како је, апсолутно антисемитска књига аутомобилског магната Хенрија Форда, била сасвим мирно и лепо тамо прихваћена. Напоменуо је и да су идеје нацизма биле веома популарне до уласка Америке у рат против Хитлера. До тог тренутка је тамо антисемитизам цветао. А да не говоримо о односу према Афро-Америкнцима. То је све било!

Најизразитије и најупечатљивије је, по мом мишљењу, ипак било излагање пуковника у резерви и експерта за проблеме Централне Азије и Блиског истока, Семјона Аркадјевича Багдасарова. Он је пре свега поменуо дивљање у вези са споменицима Совјетским војсковођама по Европи. Почетком априла месеца 2020. године, само месец дана пред 75. годишњицу Победе над фашизмом у Прагу су уклонили споменик маршалу Ивану Степановичу Коњеву:

И. С. Конев у Прагу 2020. и 1945. године (десно, сл. Википедија)

који је био на челу совјетских трупа које су ослободиле Праг. Нису само то урадили садашњи чешки кукавни челници Прага. Крајем прошле године је одлучено да се у једном округу Прага подигне споменик Андреју Власову совјетском генералу који се предао 1941. године, приступио нацистима и био на челу колаборационистичке „Руске ослободилачке армије“, која се истакла монструозним злочинима приликом помагања Немцима да угуше *Варшавски устанак* 1944. године. Чеси су се ипак одлучили да таквом Власову, који је 1946. године осуђен на смрт због издаје и погубљен, подигну споменик јер је почетком маја 1945. војска Власова (у већини руски издајници-припадници 29. гренадирске СС дивизије) кобајаги дошла да помогне у чешком устанку против нацистичке владавине пре доласка совјетских трупа.

Требало је да прође 75 година па да чешка политичко-историјска *накнадна памет* открије да су их 1945. године есесовци ослобађали!

Осврнуо се Багдасаров и на проблем садашњих руских издајника и на чињеницу да су с радија „Ехо Москве“, која је 66,6 % у власништву државне компаније Газпром (указао је на ово као на *’жиг звери’*), недавно у етар пуштене мисли „зликовца Невзорова“ који је изрекао омиљену лаж садашњих руских западњака - 'ново руса':

„Па то су били касати ти генерали, они су 27 милиона људи уништили.“

Багдасаров је опоменуо гледаоце првог програма руске телевизије да Александар Невзоров добија плату у фирми „Газпром медија“ и да, ако је веровати том Невзорову, њега плаћају и као саветника једног великог телевизијског шефа. Одмах затим је објаснио где је, и како, стварно нестало 27 милиона Совјетских људи. Ево тог ужасног „књиговодства“:

- 14 милиона људи је погинуло од гладне смрти у оквиру тзв. доктрине заменика министра Пољопривреде и производње Немачког Рајха Лудвига Бека, којом се сва пољопривредна производња с украјинске, белоруске и делом руске територије реквирирала и односила да би се прехранило становништво Немачке и Вермахт, који се комплетно снабдевао с ових Совјетских окупираних територија.

- 4 милиона Совјета је погинуло у логорима за ратне заробљенике јер нису хтели да се савију и да колаборирају с Немцима. Умирили су они у ужасавајућим условима, толико ужасним да је чак адмирал Вилхелм Канарис, начелник Абвера (служба иштијунаже и контраиштијунаже), кад је видео како се односе у логорима за Совјетске ратне заробљенике, писао начелнику штаба Врховне команде вермахта

Вилхелму Кајтелу да се тако не сме поступати према ратним заробљеницима, на шта му је Кајтел одговорио да нормално поступање према Русима и Совјетима не долази у обзир и да је њих и њихове „светоназоре потребно уништити потпуно“. То је био расни рат. „Тако је говорио Кајтел, руководилац Вермахта, осуђен на смрт Нирбершким трибуналом, баи тако је било?“

- 2 милиона и 160 хиљада су они који су отерани на рад у Немачку и тамо су опет погинули од батина, глади и тако даље.

- Остало су губици Совјетске Армије и Флоте у борбама с Немцима и свим осталим европљанима који су у не малом броју ратовали на страни Немачке на Источном фронту. Багдасаров је нагласио да су Совјетски губици на бојном пољу били укупно мањи од Немачких губитака у рату, поготово мањи око се немачким губицима додају губици колаборациониста из Италије, Француске, Белгије, Холандије, Данске, Мађарске, Румуније, усташке Хрватске, Чехословачке, колаборациониста Прибалтичких земаља и Финске и неких совјетских етничких група које су у позадини ратовале на страни Немаца све до краја 1944. године. Интересантан је и податак, који је изнет, да је више Француза ратовало на страни Немаца на Источном фронту, него у њиховом покрету отпора.

Багдасаров се с разлогом и забринутостију запитаво зашто се таква лудост пушта у етар с државних канала.

У 38. минути је Багдасаров почео да говори о Берлинској операцији 1945. године. Почео је речима:

Шта ви мислите, је ли Черчил хтео да освоји Берлин? Одмах затим је додао: **па он је маштао да заузме Берлин!** Знао је он да је то за њега и западњаке немогуће. Багдасаров је додао: Берлинска операција Совјетске Армије је највећа операција икад у историји ратовања и војној историји уопште. Тако нешто је невиђено и тешко да ће ико икад поновити. Совјетска Армија се дрзнула да за 17 дана спроведе серију грандиозних операција и да за (шест) последњих дана на јуриш заузме Берлин који су Немци на смрт бранили⁴⁵. Англо-Американци то нису били у стању да ураде. Ни у сну. Објаснио је Багдасаров да је последња мало озбиљнија битка коју су западни савезници водили била Битка у Арденима, када су два немачка инвалидска тенковска корпуса СС растурили и терали Американце и Британце скоро 100 км, а они потом телефонирали Стаљину да овај појача офанзиву под Будимпештом и принуди Немце

⁴⁵ Берлинская стратегическая наступательная операция — одна из последних стратегических операций советских войск на Европейском театре военных действий, в ходе которой Красная армия заняла Берлин, что привело к безоговорочной капитуляции Германии. Операция продолжалась 17 дней — с 16 апреля по 2 мая 1945 года, в течение которых советские войска продвинулись на запад на расстояние от 100 до 220 км. Ширина фронта боевых действий — 300 км. В рамках операции проведены: Штеттинско-Ростокская, Зееловско-Берлинская, Котбус-Потсдамская, Шпребург-Торгауская и Бранденбургско-Ратеновская фронтовые наступательные операции, а также непосредственно штурм Берлина. (ru.wikipedia)

да се повуку из Ардена. Упоредите и промислите: операција у Арденима је трајала од 16. децембра 1944. до 29. јануара 1945. године. А, Берлинска операција 17. дана!

Багдасаров се на крају запитало: зашто уништавање поменутих 20 милиона Совјетских људи није проглашено геноцидом?

Б) Поменуо сам, много пута, да су средства за ПРОМИС пројекте обезбеђена од иностраног кредита. Српска власт после 2000. године, не само да је распродала скоро све што вреди у Србији, него додатно стално задужује народ. Образовани слој становништва, кога интелигенцијом зову, у томе учествује својим ћутањем и скупљањем мрвица које му се понекад добаце с лоповске трпезе. Сви који у Републици Србији живе и раде, а себе у интелигенцију рачунају, требало би да су свесни тешког времена у коме се наша земља данас налази и тешких искушења која још увек чекају српски народ, стојерни народ Републике Србије. И да се на сваком месту боре против тако неодговорног задуживања и живота без циља и плана, који је у научном корпусу несумњив и траје скоро три деценије. Оно што ми, у последње време, све чешће долази и пролази кроз главу је мисао и свест о томе колико мало интелигенти виде себе као део обичног народа који сеје, копа, жање, кује и прекива, живи и преживљава, носи и подноси тешко бреме дивљег и неуређеног капитализма, који је нарочито процветао после пуча од 5. октобра 2000. године. Колико образовани слој види и осећа народ из кога је потекао и одговорност за његову будућу судбину и просперитет? Колико схвата и разуме садашњи тренутак и тешка искушења која стоје пре свега пред Србима у овом „Другом светском хладном рату“, који је у пуном јeku и у коме се не може бити и 'тамо и вамо'. Одвојена од народа, разједињена и посвађана, неспремна на жртве, са закржљалим родољубивим осећањима и у већини случајева са slabим разумевањем процеса који се у свету одигравају, данашња интелигенције не представља стварну друштвену снагу и вредност.

Судбина Срба, 'малих Руса на Балкану', као и српске државе, последњих два века је била јако зависна од стања и судбине Руса и државе у којој су Руси били стојер. Најуспешнији такав пројект био је СССР и то у Стаљиновој епохи (1924-1953). Баш зато се западна пропаганда, ево већ 75 година, из петних жила упиње да оцрни све велике ствари које је СССР са њим на челу постигао. Сада би да њега изједначе с Хитлером!? **А, „Хитлер је био само мали бандит у Стаљиновој епохи.“** (Ово сам негде давно прочитао.) Јосиф Стаљин је, све то предвидео. Негде пред смрт је изговорио следеће речи:

„Кад умрем, пуно ђубрета ће бити набацано на мој гроб, али ветар историје ће то немилосрдно расејати.“ И. Стаљин

„Ветар историје“ је то већ урадио. Више од 70% становника данашње Руске Федерације позитивно оцењује епоху Стаљина.

Иако сам свестан колико је рано, у Србији данас, писати и говорити на овај начин и колико идиота ће се за ово што пишем закачити не би ли дисквалификовали сву истину коју изрекох раније, не могу да оћутим безобразлук садашњих становника Беле куће. Зато цитирам речи друга Стаљина изречене у две здравице на свечаностима у Кремљу непосредно по завршетку Отаџбинског Рата 1945. године. Реч је о руском

народу и његовој улози у Великом Отаџбинском Рату и о потреби јединства врхова и низова државних.

У књизи Ј. Стаљина: „О Великом Домовинском Рату Совјетског Савеза“, пето издање, ОГИЗ-Москва 1946, на страни 196 се налази следећа, никад не бледећа, здравица у част Руског Народа, који је заједно с другим нацијама и народима СССР извојевао величанствену победу у **Великом Отаџбинском Рату** 22.06.1941-09.05.1945:

ИСТУПАЊЕ ДРУГА Ј. В. СТАЉИНА НА ПРИЈЕМУ У КРЕМЉУ У ЧАСТ НАЈВИШИХ КОМАНДАНАТА ЦРВЕНЕ АРМИЈЕ

24. маја 1945.

Другови, дозволите ми да ја подигнем још једну, последњу здравицу.

Желео бих да наздравим у здравље нашег Совјетског народа и, пре свега, руског народа. (*Бурни, дуги аплаузи, узвици «ура»*).

Пијем, пре свега, за здравље руског народа, јер је он најистакнутија нација од свих нација које чине Совјетски Савез.

Наздрављам у здравље руског народа зато, што је он у овом рату заслужио да буде опште признат, као водећа снага Совјетског Савеза међу свим народима наше земље.

Наздрављам у здравље руског народа, не само зато што је он водећи народ, већ и зато што он поседује бистар ум, чврст карактер и стрпљење.

Наша Влада је имала много грешака, имали смо тренутке очајне ситуације 1941-42 г., када се наша армија повлачила, напуштала родна села и градове Украјине, Белорусије, Молдавије, Лењинградске области, Прибалтику, Карело-финску републику, напуштала, јер није било другог излаза. Други народ би могао рећи својој Влади: нисте испунили наша очекивања, одлазите, ми ћемо довести другу владу која ће успоставити мир с Немачком и обезбедити нам спокојство. Али, руски народ није пошао на то, јер је имао поверења у исправност политике своје владе и прихватио је жртве, како би осигурао пораз Немачке. А то поверење руског народа у Совјетску Владу показало се пресудном снагом која је обезбедила историјску победу над непријатељем човечанства - над фашизмом.

Хвала му, руском народу, на поверењу!

У здравље руског народа! (*Бурни, дуго се не стишавајући аплаузи*).

Друга је здравица: „За винтики!“, изречена на свечаном пријему у Кремљу у предвечерје Параде Победе 25. јуна 1945. године.

„Немојте мислити да ћу рећи нешто необично. Предлажем најједноставнију, обичну здравицу. Хтео бих да попијем за здравље људи, који имају ниске чинове и незавидна звања, за људе које сматрају 'шрафчићима' великог државног механизма, али без којих сви ми - маршали, команданти фронта и армија - грубо речено, не вредимо ништа. Кад ти 'шрафчићи' почну да се разшрафљују ствар креће по злу - и то је крај. Пијем за једноставне, обичне, скромне људе, за 'шрафчиће', који обезбеђују функционисање нашег великог државног механизма у свима гранама науке, економије, војних послова. Има их веома много, име им је легион - то су десетине милиона људи. Нико не пише о њима, немају звања, али то су људи који нас држе, јер без основе нема ни врха.“

Непорециве историјске истине о најважнијим достигнућима епохе Стаљина у СССР (1924-1953)

- За десет година је припремио државу за Други светски рат;
- Био је на челу државе и армије која је најзаслужнија за уништавање највећег зла, немачког нацизма, које се појавило на кугли земаљској икада;
- Суштински је утицао да се направи нови светски поредак и успостави праведан мир (Черчил и Велика Британија су заговарали поделу Немачке на шест делова што је спречено оштрим супростављањем Стаљина. Мало је познато да је Стаљин, противно почетној вољи Британаца, помогао да се формира и одржи држава Израел.);
- Брже од свих европских држава и без икакве стране помоћи је обновио земљу и обезбедио да СССР прикупи ресурсе и освоји знања потребна за производњу атомског и нуклеарног оружја. Тиме је успостављени мир осигурао до данашњих дана.

У Београду, 18. 5. 2020. г. Филип Раке Вукајловић

КУД ПЛОВИ ОВАЈ БРОД? (VI)

(27.5. 2020)

*„Ако не знаш према којој луци пловиш,
ниједан ветар ти није повољан“*
Луције Енеј Сенека

*Вук на овцу своје право има
ка тиранин на слаба човјека;
ал тирјанству стати ногом за врат,
довести га к познанију права,
то је људска дужност најсветлија!*
Петар II Петровић Његош

НАПОМЕНЕ ПРЕД ОПРАШТАЊЕ

Ово је шести и последњи прилог из серије: „Куд плови овај брод?“. Посао кога сам се у почетку прихватио и мислио да неће трајати више од три дана, претворио се у прави подухват који је потрајао бар двадесет пута дуже. Већ после прве јавне поруке, која је упућена 28.4.2020. године и интереса који је изазвала, одређен број колега и пријатеља ме је убеђивао да би требало да размотрим могућност да, то што пишем и шаљем електронском поштом, објавим као књигу. После треће поруке сам преломио да тај предлог прихватим, иако сам био свестан да оно о чему пишем није баш захвална тема која би могла читаоце да 'зграби и прикује за столицу'. Ипак, преовладало је осећање да је важно оставити писани траг о овом времену и многим „угледницима“ који некажњено глуме великане, одређују судбине људи, а у ствари су обичне полуобразоване битанге, често и прави криминалци 'дугих прстију' којима, нажалост, никаква опасност не прети. За њих су стварни професионални лопови праве моралне и људске громаде. Они се лажно не представљају јавности, у својим подухватима много рескирају и придржавају се неке лоповске хијерархије, поштују правила свог морала и нису толико бестидни и без душе. Ако се огреше правила 'лоповске заједнице', њихова средина их кажњава сурово. Интелектуална шаша и шодер, која је засела на упављачке позиције по свим институцијама образовања, науке и културе је у огромној већини: компрадорска, аутошовинистичка, ћифтинска, слабо стручно квалификована, кукавичко-лакејска, спремна да гази све под собом а да пузи пред силним, себе кад може ни у чему не ограничава и ничега се не стиди. Од гажења људских закона и Десет заповести, њих не боли глава. Јер, сви њихови

лоповлуци, гадости и неподобштине бивају заједничким снагама заташкани, прећутани и морално и законски несанкционисани.

Потпуно разумем све опасности које вребају кад неко почне да пише озбиљну и добронамерну рецензију на групу научних пројеката, а онда се то полако претвара у скоро криминалну повест са стварним именима, која су понекад при врху цењених хијерархијских лествица, или су челници цењених института, декани факултета или ректори универзитета. Према многима од њих нисам био благ, нити сам се много устегао. За то не осећам никакву кривицу. Једноставно, допустио сам да ме воде чињенице и истине до којих сам долазио. Одсуство личног интереса, зависти и неспособност да мрзим, мислим да су допринели објективности којој тежим. Презир који осећам према недостојним управљачима и бестидним људима ме је мотивисала да истрајем у послу који најчешће није био лак и пријатан.

Једна од критика на моје писање, која би могла бити на месту, је некохерентност у приступу. Неким кандидатима и личностима је посвећивана већа а неким мања пажња, једнима се нешто опрашта, а другима слично спочитава, негде изгледа као да су ми добитници пројекта неважни и да их, како се један кандидат пожали: „сасвим неоправдано „искоришћавам“ за поткусуивање својих „дугова“ из ко зна ког времена или ради неких својих интереса“. Прво ћу одговорити на ову другу замерку речима: да сам све своје дугове одавно 'утерао' и материјално и морално, а да ми је једини интерес, у овим поодмаклим годинама ослобођеним сваке сујете и претеране журбе, утврђивање истине и поправљање ужасног стања у областима науке и образовања и именовање главних криваца за такво стање.

Проблем некохерентности проистиче из тога што се разматрају пројекти и људи, из широког скупа веома различитих области, који су на конкурс освојили финансирање. Пошто је већина пројеката, у то уопште не сумњам, подељена унапред „буразерско/сестринским“ договорима, јасно је да је за доказивање таквих могућности било потребно и квалитативно и квантитативно подесити аргументацију. Нису све отимачине биле истоветне, нити су њихови извођачи били слични. Сетите се само академика Дејана Поповића, Стевана Пилиповића и проф. Ђорђа Јанаковића, да не набрајам даље. Поступао сам по оној народној: „Према свецу и тропар.“ Што се кандидата тиче: о сваком сам писао тек кад сам, на основу прикупљених чињеница и референци, био потпуно убеђен у то шта би требало рећи и написати. Свестан да чувајући њихов образ најбоље чувам свој.

Свестан сам и да ће се многи наћи погођени, или прозвани, и покушати да кажу да ово што радим проистиче из фрустрације, зависти, мржње, доконости и чак умне поремећености. Таквима поручујем да покушају да ураде нешто слично, за сличан временски интервал. Многи ће да креште како моја маленкост нема формалних квалификација да доноси судове о тако широком спектру области. Ја донесох и написах. Резултатом сам задовољан. Да нисам, не бих га слао на јавни суд толиких људи. Подсећам, да се написано само писмено одговара. До данас добих само један полуписмени неуређени одговор латиницом који, да је пошилалац мало промућурнији био, никад не би ни слао.

И још само да кажем да сам овај посао обављао и завршио у време када је људима мојих година био прописан кућни карантин. Пошто не састављам текстове баш лако, понекад сам се, да бих и себе и будуће читаоце релаксирао и разгалио, мало удаљавао од главне теме, препуштао успутној асоцијацији и давао машти на вољу дозвољавајући јој да мало и претера у епитетима и бојама којима сам сликао разне примерке које сам у том тренутку описивао. Удаљавање од теме је било неопходно и да би се описало садашње стање духова и сведозвољеност и некажњивост недостојних поступака. Сви подли поступци се, од стране прозваних, колективно затрпавају и забрљавају, а напад на њихове носиоце се политизује и описује као напад на власт. У овој серији текстова сам пазио да се ни на 'нано' скали политика не појави. На крају бих, уместо тражења поштеде за могућа претеривања, потсетио на мудре речи мог надређеног старијег водника Банета Наковског, команданта другог вода лаке противавионске артиљерије на аеродрому „Лађевци“ 1975. године, пет година млађег од мене - тада водника стажисте и вероватно јединог војника доктора наука у ЈНА: „Да се разумемо стажо, нисам ни ја идеалан“.

У овом прилогу је основни текст: „ПРОМИС у Београду узалудно тражимо...“ . Овим текстом ћу окончати своје разматрање учених абнормалности око конкурса за младе изузетне истраживаче ПРОМИС. Посао започет у првој декади марта трајао је преко два и по месеца и дошло је време да се примени пословица: *Засвирај и за појас задени!* С једанаест добитника који су описани у овом прилогу, укупан број пројеката које сам проверио и објавио достићи ће 47, што је 80% свих одобрених пројеката. Желим да кажем да је избор у почетку био сасвим случајан, а да је касније пратио трагове „нечовјештва“ који су све више и више испливали на површину. Преосталих 12 добитника уопште нисам ни погледао, тако да је њихов квалитет остао без икакве провере. Убеђен сам да је однос добро/лоше, који следи из ових које испитах, до на две децимале исти као и на преосталих 12 непроверених. Даљи посао сам прекинуо како због засићености, тако и због увиђања да је потребно хитно предузимати кораке у јавности како би се зауставило даље дивљачко арчење пара, које спроводи садашњи састав Фонда за науку.

У овом прилогу се разматра један метеоролог, један агроном с докторатом Биолошког факултета, двојица биолога, двоје фармацеута и пет физичара. Четири физичара су из Института за физику у Земуну који има свог представника у Научном свету Фонда за науку у лицу Александра Белића. Много је било дати и два пројекта овом институту који је, с изузетком Александра Крмпота, понудио углавном солидне кандидате. Овај, 43 године стар директор Лабораторије за биофизику ИФ-а, је ученик и блиски сарадник двојице „натофилистичара“ академика Бранислава Јеленковића и научног саветника Дејана Пантелића с још увек активним НАТО пројектом. Таква је и 'токсиколошкиња' Александра Буха Ђорђевић с Фармацеутског факултета УБ. Нисам проверавао тип НАТО пројекта на коме Александра учествује, али свима препоручујем да погледају шта је све ова жена постигла до своје тридесет шесте године. ПРОМИС пројект њој наравно није требало дати.

Било је и неколико изузетних људи од којих помињем: фармацеута Марина Јукића, и физичаре Јакшу Вучићевића и Марка Спасеновића. По резултатима које

остварује бих рекао да је веома добар и Ненад Лазаревић. Али, њему замерао што дозвољава да му се на радове потписују и они који ни 'словце' тим радовима нису допринели. Пре два дана сам ставио тачку на основни текст који данас шаљем, а јутрос случајно нађох Ненадов рад из 2019. године:

Spectrochimica Acta Part A: Molecular and Biomolecular Spectroscopy

Volume 216, 5 June 2019, Pages 173-178

Influence of chemical fixation process on primary mesenchymal stem cells evidenced by Raman spectroscopy

J.J. Lazarevića, U. Ralevića, T. Kukoljб, D. Bugarskib, N. Lazarevića*, B. Bugarskic, Z.V. Popovića, d
aCenter for Solid State Physics and New Materials, Institute of Physics Belgrade, University of Belgrade, Pregrevica 118, Belgrade 11080, Serbia

b Laboratory for Experimental Hematology and Stem Cells, Institute for Medical Research, University of Belgrade, Belgrade 11000, Serbia

c Department of Chemical Engineering, Faculty of Technology and Metallurgy, University of Belgrade, Karnegijeva 4, Belgrade 11060, Serbia

d Serbian Academy of Sciences and Arts, Knez Mihailova 35, Belgrade 11000, Serbia

* Corresponding author.

E-mail address: nenadl@ipb.ac.rs (N. Lazarevića).

Подсећам да сам недавног помоћника министра у МПНТР Бранка Бугарског већ нашао на раду с још једним добитником ПРОМИС пројекта (с Мирославом Хаднађевим из Научног института за прехранбене технологије, који је чак два помоћника министра частио потписом на свој рад). Ненаду је овде, поред Бугарског, част да му овери рад указао и потпредседник САНУ и председник Националног савета за научно технолошки развој Зоран В. Поповић. Рођачке везе између истих презимена на овом раду немам времена да истражујем. Сваком ко ми нешто више о томе каже и докаже, бићу захвалан. Прегледајући то што је Ненад Лазаревић урадио последњих година, с дивљењем нађох да је његов шеф-68 година стар академик З.В.П.- 2019. године потписао седам радова у врхунским међународним часописима, а да је у 2020. години до сада укњижио већ два таква рада. Знајући га као бекрију, гурмана, љубитеља добре капљице и провода уз још бољу музику, не могу а да се са свима вама не запитам: кад овај човек стиже и успева да, без обзира на вештачки кук и поодмакле године, тако снажно и важно руководи науком у САНУ и шире и ствара лепу књижевност којом обогаћује српску литературу? Њему, кад се упокоји у Господу, улица у Аранђеловцу не гине (као и садашњем државном секретару Владимиру Поповићу у Ужицу, наравно). Ево цитата из основног текста који се односи на чланак Славице Ступарушић: „Зрно по зрно, књига о пиринчу“, *Политика*, среда, 8. 1. 2020:

„О зрну које храни више од половине светске популације, о биљци од које се ништа не баца написана је велика прича, боље речено – књига на 295 страна и уз више од 700 фотографија и других илустрација. Зоран и Оливера Поповић прихватили су се наизглед незахвалног посла и као да свирају клавирску сонату: у четири руке, стварали су књигу, осмишљену у Валенсији, постојбини паелје, безмало деценију и по. Допуњавали је и богатали успоменама с путовања по свету где расте ова племенита

биљка, записима бележеним на листићима хартије и свиме што су сазнавали од људи који од пиринча живе и заједно с њим сазревају.“

Деценију и по је З.В.П. на породичној књизи о пиринчу радио. Издавање је лако могао да профинансира из богате синекуре која му се сваког месеца плаћа зато што је на челу Националног савета. Скупим путовањима на 'окопавања и плевљења' пиринчаних поља на различитим меридијанима и континентима, сигурно су допринели богати пројекти којима држава награђује и 'љуља' своје челне академике.

Занесох се овим академиком Поповићем толико да, замало заборавих на још једног академика: Миодрага Чолића, бригадног генерала у резерви и члана Научног савета Фонда за науку. Он се побринуо да без финасираног пројекта не остане стални сарадник његовог научног пројекта и његов стари ученик: Сергеј Томић. Чолић је преко декана Технолошко металуршког факултета Петра Ускоковића, скоро 'крвно' повезан с већ више пута помињаним чланом Научног савета Фонда за науку: Ђорђем Јанаћковићем. Детаље о овим везама ћете наћи у основном тексту, а овде само цитирам најважнији део:

C A R B O N 4 8 (2 0 1 0) 3 0 6 6 – 3 0 7 8

The response of peritoneal macrophages to dapsoncovalently attached on the surface of carbon nanotubes

Goran D. Vuković a, Sergej Z. Tomić b, Aleksandar D. Marinković a, Velimir Radmilović c,

Petar S. Uskoković a, Miodrag Čolić b,*

a Faculty of Technology and Metallurgy, University of Belgrade, Karnegijeva 4, 11120 Belgrade, Serbia

b Institute for Medical Research, Military Medical Academy, Crnotravska 17, 11002 Belgrade, Serbia

c National Centre for Electron Microscopy, Lawrence Berkeley National Laboratory, Berkeley, CA 94720, USA

ARTICLE INFO

Article history: Received 3 February 2010, Accepted 25 April 2010

Овим је директо успостављена непосредна и нераскидива братска веза, таква се у науци остварује оваквим буразерским „научним радовима“, између Ускоковића, бригадног генерала Чолића и добитног кандидата Сергеја Томића (чин му се не зна). А, то што зна и жели Пера Ускоковић не може и не сме да занемари члан Научног савета Фонда Ђока Јанаћковић, а бога ми, ни генерал Чолић. Да ли су Сергеј Томић и Никола Кнежевић, у оваквој констелацији снага по фронту и дубини (*'ректорка' Иванка Поповић?*), имали икакве шансе да не добију по тих 'јадних' 200 хиљада евра које су потраживали? ...

„Видимо да су пројект за терапију аутоимуних болести и пројект за предвиђање ефективости лечења рака добили један биолог, дугодишњи студент и продекан, и један матори осредњи технолог који сваки прелазни рок користи да промени тим. Први би наноматеријале требало да користи да индукује жељене промене, а други наноматеријале, који наводно реагују на спољне стимулансе, хоће да користи у лечењу рака. Да од њих двојице неко очекује, да на том пољу нешто озбиљно ураде, може само ако је комплетан идиот. Пошто ја у Фонду за науку не верујем да такви

постоје, онда ми је једино остало да потражим оне који су с њима на неки начин били у 'талу' раније.“

Иако овај увод одужих, не могу а да не приложим једину примедбу на моје писање о много незаслужених срећних добитника ПРОМИС лутрије. Ова жалба је стигла у поруци, коју ми је латиницом послао поменути Никола Кнежевић, **виши научни сарадник који је запослен у, једва пет година старом, Институту Биосенс – Истраживачком развојном институту за информационе технологије биосистема“**. Порука изгледа овако:

from: Nikola Knezevic <nikola.z.knezevic@gmail.com>
to: moreturci.negazteoranje@gmail.com
date: May 7, 2020, 1:49 PM
subject: Povodom Vaših neistina o meni

Dr. Vukajlović,

Do mene je došla informacija o neistinama koje širite o meni.

Pošto navedene konstrukcije apsolutno nemaju veze sa istinom, obraćam Vam se u nadi da ćete uvideti greške i prestali sa neosnovanim kaljanjem mog ugleda.

Svoj poziv istraživača obavljam veoma ozbiljno, predano i časno.

Upravo zato što u životu ništa nisam dobio na nepošten način, već isključivo napornim radom i odricanjem...sticanjem znanja i istraživačkog iskustva širom sveta, gde niko nije „stajao iza mene“, veoma je uvredljivo da me bilo ko, sasvim neopravdano „iskoristi“ za potkusurivanje svojih „dugova“ iz ko zna kog vremena ili radi nekih svojih interesa.

Hteo bih da Vas upoznam da ste pogresno protumačili, a potom i uvezali u nekakvu priču mnogobrojne činjenice.

Osvrnuću se samo na najbitnije stavke:

1. Doktorat sam branio 20. novembra 2009 i PhD titula mi je dodeljena 19. decembra 2009. Dokaze za ovo posedujem i blagovremeno sam ih dostavio Fondu za nauku.

2. Tvrdnja da sam preko „neke veze“ dobio PROMIS projekat je besmislena.

O Vašim tvrdnjama koje se tiču Prof. Saba i Prof. Janačkovića ne znam apsolutno ništa ali ću Vam pojasniti moju „vezu“ sa njima.

Prof. Tibor Sabo je bio moj mentor za magistarski rad i naši objavljeni zajednički radovi (ukupno 3) potiču upravo iz tog vremena (početkom ovog veka, kada inače Prof. Sabo nije bio na poziciji pomoćnika ministra). Nakon magistrature sam otišao na doktorat u SAD i nisam više sarađivao sa Prof. Sabom.

Prof. Đorđe Janačković je jedan od retkih istraživača koji mi je ponudio saradnju nakon mog povratka iz inostranstva i sa Prof. Janačkom imam 3 koautorska rada (poslednji 2018. god), koji jesu plan zajedničkog rada.

Pošto ste detaljno isčitavali moju biografiju verujem da Vam je poznato da se bavim sintezom nanomaterijala. Pošto se na TMF-u nalaze instrumenti za karakterizaciju nanočestica, ova saradnja je bila od obostranog naučno-istraživačkog interesa.

Takođe bih Vas upoznao sa činjenicom da mi je nedavno odobren Horizon2020 Twinning projekat sa temom iz oblasti primene nanomaterijala za tretman i dijagnostiku kancera, gde sam u svojstvu koordinatora. Na ovom projektu ne učestvuju ni Prof. Sabo, ni Prof. Janačković, temu projekta sam osmislio sam i ogromnu većinu predloga projekta napisao (uz pomoć članova tima). Mada, kako mašta može svašta, moguće je da će prema Vašim „saznanjima“ i „nepobitnim činjenicama“ ispasti da su navedeni profesori toliko moćni da utiču i na odluke odbora Evropske komisije?

3. Tema mog predloga projekta za PROMIS je apsolutna novina u Srbiji ali i u svetu. Možda Vam ne deluje tako na osnovu naslova ali nažalost izgleda da Vam nije poznata izreka: „don't judge a book by its cover“.

4. Na ogromnoj većini mojih naučnih radova (rađenih bilo u Srbiji ili u inostranstvu) sam u svojstvu prvog autora i autora za korespondenciju, na šta sam veoma ponosan, i ne vidim osnova za omalovažavanje tih rezultata ili za omalovažavanje mog istraživačkog iskustva stečenog radom u različitim istraživačkim grupama širom sveta. Zar mislite da istraživač ne stiče bogato iskustvo i znanje radeći u različitim grupama? Ili bi po Vama moja vrednost kao istraživača bila veća ukoliko bih tavorio u jednom te istom institutu bez razmene iskustava i ideja sa svetom u 21.veku?

U svakom slučaju nadam se da ćete uvideti svoje greške i isključiti mene iz Vaših daljih aktivnosti. Ono što imate protiv drugih ljudi ne znam niti me interesuje.

Nikola Knezevic, PhD
Senior Researcher,
BioSense Institute
University of Novi Sad

Колеги Кнежевићу нико боље неће „углед“ каљати од њега самог. Већ ово строго и полуписмено писмо довољно говори. Исто не противуречи могућности да писац евентуално поседује одређено специфично високо образовање и одговарајуће дипломе, али је немогуће тврдити да је његово ниже и средње образовање завидно и комплетирано. Наравно да ми није пало ни на крај памети да тврдим да је Никола пројект добио, како рече: „преко везе“. Ја сам само говорио о „пацовским каналима“, кад сам закључио да научни разлози да му се одобри пројект не постоје:

„После свега овога, није ми остало ништа друго него да потражим неке „Пацовске канале“ у којима би могли бити скривени разлози за награђивање овог, не баш успешног, још мање истакнутог а најмање младог повратника из многих печалби. У том циљу је најбоље проверити коауторе кандидата и потражити међу њима оне који се не либе дописивања на туђе радове. Није требало ићи далеко. Довољно је било погледати на GoogleScholar и видети да је на другом месту проф. Ђорђе

Јанаћковић члан Научног савета Фонда, а на трећем проф. Тибор Сабо, по злу познати помоћник министра за науку у четири српске владе.“

Он чак није нашао за сходно да провери да је његов коаутор, *с почетка века*, Тибор Сабо постао помоћник министра 2003. године и да су исте године они имали заједнички рад у часопису: *Inorganic Chemistry Communications* 6 (2003) 561–564. Веома ми је било интересно прочитати како Никола Кнежевић мени појашњава своју везу с Јанаћковићем:

„Проф. Борђе Јанаћковић је један од ретких истраживача који ми је понудио сарадњу након мог повратка из иностранства и с Проф. Јанаћковићем имам 3 коауторска рада (последњи 2018. год), који јесу план заједничког рада.“

Пошто су мене, почетком шездесетих година прошлог века, у Четвртој београдској гимназији учили да читам текстове пажљиво и с разумевањем, ја од средњовечног технолога 'Нице' научих да су он и 'мамин Јанаћко' као радове одштампали „три плана заједничког рада“, а да су од каснијег испуњавања плана, који би довео до планираних научних радова, сасвим одустали?! Слутим да ће баш тако бити и с ПРОМИС пројектом. План и програм је лепо и детаљно написан, паре ће се подићи и с друштвом у здрављу и веселу потрошити, а о резултатима их нико и онако неће ништа питати. За толике паре се, при данашњој огромној понуди, јефтино може набавити све што се евентуално затражи за извештај, на сваку могућу тему и са читавим спектром нано-композитних зачина. Друкчије неће бити ни с новим *Хоризон2020 Твининг* (Horizon2020 Twinning) пројектом, који му је „недавно одобрен с темом из области примене наноматеријала за третман и дијагностику канцера“, где је он координатор и где се просто 'отучио' да би: „огромну већину пројекта сам написао“.

Крај љубазног писма, које ми је Никола Кнежевић упутио, заслужује да се посебно истакне: „У сваком случају надам се да ћете увидети своје грешке и искључити мене из Ваших даљих активности. Оно што имате против других људи не знам нити ме интересује.“

Ово сам имао у виду кад сам у претпоследњој поруци 19. 5. 2020. године у пропратном тексту написао: „Паметни, а бесавесни људи, су застрашујућа појава све карактеристичнија за наше време. Они лако остављају своју отаџбину и још лакше служе другим државама и културама. Најважнији задатак, у будућој уређенијој Србији, је пре свега просветног карактера – задатак истинског образовања.“

У Београду, 27. 5. 2020. године

„ПРОМИС У БЕОГРАДУ УЗАЛУДНО ТРАЖИМ...”

Ево нас опет у престоници, да погледамо још неке на чијим бројевима се ПРОМИС-рулет куглица заустављала.

Мирјам Вујадиновић Мандић (метеоролог)

Почећемо од *Мирјам Вујадиновић Мандић*, доцента метеорологије Пољопривредног факултета Универзитета у Београду. Њен пројект има наслов: „ИНТЕГРИСАНИ АГРО-МЕТЕОРОЛОШКИ СИСТЕМ ПРЕДВИЂАЊА“.

INTEGRATED AGRO- METEOROLOGICAL PREDICTION SYSTEM	Mirjam Vujadinović Mandić	Poljoprivredni fakultet, Univerzitet u Beogradu	180,503.78 €
---	---------------------------------	---	---------------------

Одмах на почетку желим да кажем да ова персона, по резултатима својих досадашњих истраживања и радној биографији, тешко да је заслужила било какво финансирање из буџета за науку, а не да јој се додели оволики кредитни новац. Но, пођимо редом.

Мирјам Вујадиновић Мандић има пуних **38** година. Требало јој је више од **5,5** година да дипломира на Физичком факултету БУ, на смеру Метеорологија. Докторске студије уписала је 2007. године на истом факултету. Од 2009. године је запослена на Пољопривредном факултету Универзитета у Београду као сарадник у настави на предмету Метеорологија и климатологија. У звање и на радно место асистента за ужу научну област Метеорологија изабрана је 2010, а реизабрана 2013. године. Од 2009. године учествује још и у раду Подрегионалног центра за климатске промене у југоисточној Европи (Републички хидрометеоролошки завод Републике Србије). Докторску дисертацију је одбранила после осам година (13. 10. 2015) и тиме стекла звање „доктора метеоролошких наука“.

У недостатку потпунијих и скоријих резултата (нема је на Researchgate и Google Scholar) користим „Извештај комисије за избор наставника у звање на радно место доцента за ужу научну област Метеорологија“ Пољопривредног факултета УБ из 2016. године. Одавде цитирам најважнији део: „Др Мирјам Вујадиновић Мандић до сада је као аутор или коаутор објавила укупно **73** библиографске јединице, рачунајући и докторску дисертацију. У категорији M20 **објавила је 8 (осам радова)**, од којих је шест из M21 категорије и по један из M22 и M23 категорија. Из категорије M30 објавила је укупно **53** рада (12 из M33 и 41 из M34), од којих је 42 објављено после избора у звање асистента. Пре избора у звање асистента објавила је и један рад из категорије M14, а након избора још и по један рад из M44 и M63 категорија, три рада из M64 и пет радова из M52 категорије. **Укупна цитираност радова др Мирјам Вујадиновић Мандић је 114**, од којих су **радови из M20** категорије цитирани **95** пута (извор: Google Scholar). **Учествовала је на девет међународних и шест домаћих пројеката у области нумеричког моделирања атмосферских процеса, анализе утицаја климе и**

климатских промена и адаптације у различитим секторима привреде.“ (истицања ФРВ)

Као велики присталица веома популарне, научно незасноване, теорије глобалног загревања и алармантних климатских промена, Мирјам Вујадиновић Мандић је углавном учествовала у колективно-колхозним истраживањима у делу који се бавио симулирањем и нумеричким моделирањем процеса у геофизичком систему. Избегавајући да трошим ваше и своје време на анализу „купус радова“, којих комисија наброја **седамдесет два**, осврнућу се само на осам радова у међународним часописима. Ни на једном од тих 95 пута цитираних радова Мирјам није заслужила да буде прво потписани аутор. Средњи број коаутора је 7,4. Много је то мало цитата за толико потписаних пољопривредних симулатора климатских промена и многих других облика бурне „научне“ делатности.

За ширу публику би можда било интересантно да види како и с чим су наступали наши климатолози за воћарство и виноградарство, на међународним конференцијама. Из Извештаја комисије издвајам следећих 10 радова с међународних скупова:

Радови саопштени на међународним скуповима објављени у изводу (39 укупно)

1. **Vujadinovic, M.**, Rajkovic, B., and Djurdjevic, V. (2007): Piecewise Parabolic Method (PPM) for advection of a passive substance in Princeton Ocean Model, 38th CIESM Congress, 9-13 April **2007, Istanbul, Turkey**.
2. Rajkovic, B., Grsic, Z., and **Vujadinovic, M.** (2007): Detection of a possible **source of air pollution using a combination** of measurements and inverse modelling. ITM **2007**, 24-48 **September 2007, Aveiro, Portugal**.
3. **Vujadinovic, M.**, Rajkovic, B., and Grsic, Z. (2007): **Point source pollution** detection with a combination of direct and inverse modelling, 6th ECEM, 27-30 **November 2007, Trieste, Italy**.
4. Rajkovic, B., **Vujadinovic, M.**, and Grsic, Z. (2008): Iterative inverse modelling method for locating a **source of air pollution** and its robustness. 4th biennial iEMSs meeting, **7-10 July 2008, Barcelona, Spain**.
5. **Vujadinovic, M.**, Rajkovic, B., and Grsic, Z. (2008): Locating a **source of air pollution** using inverse modelling and pre-computed scenarios. 4th biennial iEMSs meeting, **7-10 July 2008, Barcelona, Spain**.
6. **Vujadinovic, M.**, Rajkovic, B., and Grsic, Z. (2009): Locating a **source of air pollution** using inverse modelling techniques, Workshop on Modelling and measuring aspects of some environmental issues in European and national projects, **27-29 April 2009, Novi Sad, Serbia**.
7. **Vujadinovic, M.**, Vukovic, A., Pejanovic, G., Ivkovic, M., Djurdjevic, V., Rajkovic, B., Nickovic, S., and Dacic M. (2013): Hydrological cycle in the Earth Modelling System, EGU General Assembly, Geophysical Research Abstracts, vol. 15, EGU2013-10964-1, , **Vienna, Austria, 2-7 April 2013**. <http://meetingorganizer.copernicus.org/EGU2013/EGU2013-10964-1.pdf>

8. **Vujadinovic, M.**, Vukovic, A., Cvetkovic, B., Pejanovic, G., Nickovic, S., Djurdjevic, V., Rajkovic, B., and Djordjevic, M. (2015): High-resolution numerical modeling of meteorological and hydrological conditions during May 2014 floods in Serbia, EGU General Assembly, Geophysical Research Abstracts, Vol. 17, EGU2015-7602, **Vienna, Austria, 12-17 April 2015.**

9. Sprigg, W., Vukovic, A., **Vujadinovic, M.**, Pejanovic, G., Andric, J., Kumjian, M. R., Djurdjevic, V., Dacic, M., Prasad, A. K., El-Askary, H. M., Paris, B. C., Petkovic, S., and Nickovic, S. (2013): Modeling **wind-blowing desert dust** in the Southwestern United States for Public Health Warning: A Case Study Valley Fever, Airborne Mineral Dust Contaminants: Impacts on Human Health and the Environment NIEHS & The University of Arizona, CD, **Tucson, Arizona, 19-21 May 2013.**

10. Sprigg, W., Galgiani, J.N., **Vujadinovic, M.**, Pejanovic, G., Vukovic, A., Prasad, A.K., Djurdjevic, V., and Nickovic, S. (2011): **Airborne Dust Models** in Valley Fever Research, U13B 05, AGU Fall Meeting, **San Francisco, California, USA, 05-09 December 2011.** [http://adsabs.harvard.edu/abs/2011AGUFM.U13B..05S.](http://adsabs.harvard.edu/abs/2011AGUFM.U13B..05S)

Одабрао сам ове радове да вам илуструјем колико је за српске воћарско-виноградарске и друге метеорологе било важно да се „*детекција тачкастог извора загађења ваздуха*“ вишеструко представи, на чак пет међународних скупова од 2007. до 2009. године (с понављањем). У Барселону је тог топлог јула месеца 2008. године, поред Мирјам, морао изгледа да путује и Б. Рајковић да допунски објасни метод који су они користили. Па, *богца му*, разумите их. Како да дозволе да крхка и 'њежна' Мирјам прича о чврстости/робустности метода?

Или, само што је у Бечу 2013. године Мирјам представила „*Хидролошки циклус у систему моделирања Земље*“ осам српских аутора, већ у априлу 2015. године опет је морала да оставља родни дом и да трчи у Беч да свету објасни: *Нумеричко моделирање високе резолуције метеоролошких и хидролошких услова током поплава у Србији у мају 2014. године*. Срећа је да је тада још млада била (33).

За сваку похвалу је и то што је наша Мирјам Вујадиновић Мандић стигла да помогне, заједно с још неким метеоролозима с Катедре за виноградарство (Ана Вуковић) Пољопривредног факултета у Београду, њиховим америчким пријатељима да се снађу у пустињским олујама у Аризони. Нешто контам, вероватно јој је из тог времена по цеповима остало *песка* који је бацала у очи рецензентима и оцењивачима Фонда за науку не би ли, *'онако слети код очију'*, њен пројект за финансирање одобрили.

Мене је веома дирнула, простодушна трочлана комисија која је оцењивала испуњеност услова да Мирјам Вујадиновић Мандић постане доцент на Пољопривредном факултету, када је јануара 2016. године, вероватно по савету самог каидата, написала следећу похвалу:

„Осавременила је вежбе на предмету Метеорологија и климатологија увођењем израде анализе метеоролошких и климатолошких података у Excel-у. Учествовала је у писању плана и програма и осмишљавању предмета Климатске промене и адаптација биљака на мастер студијама, као и продукцији материјала за

студенте за тај предмет. Учествоје у сакупљању, обради и анализи климатских података за потребе израде докторских дисертација, дипломских и мастер радова, као и за подизање засада пољопривредних култура.“

Као да је све што ови професори и доценти за студенте раде прави хуманитарни подвиг. Закључићу са свечаним обећањима Мирјам и њених саучесника на пројекту:

„Пројекат има за циљ да повећа отпорност биљне производње у Србији на климатске промене, тако што ће унапредити разумевање метеоролошких и климатских информација и проширити њихово коришћење у пољопривредној пракси. Интегрисани систем за агрометеоролошке прогнозе подразумева регионализацију глобалних дугорочних (сезонских) прогноза времена и **повезивање са моделима утицаја на биљку**, што ће омогућити формирање **сета интуитивних и информативних прогностичких продуката**. **Сврха овог система је да пружи подршку процесу дугорочног планирања и одлучивања у пољопривредној пракси**. Обука крајњих корисника, **пољопривредних произвођача и саветодаваца, повећаће њихов капацитет да се боре са климатским променама, умањити ризике изазване екстремним временским појавама и омогућити им да увећају квалитет и квантитет приноса.**(Истицања су опет моја, чуђење остављам вама.)

У пројекту учествују истраживачи са Пољопривредног и Физичког факултета Универзитета у Београду, и то доц. др Мирјам Вујадиновић Мандић, проф. др Ана Вуковић, проф. др Владимир Ђурђевић, проф. др Зорица Ранковић-Васић, доц. др Марија Ћосић и проф. др Драган Николић.“

Колико је потребно да особа поремети осећај за редове величина па да обећа да ће: „да повећа отпорност биљне производње у Србији на климатске промене, тако што ће унапредити разумевање метеоролошких и климатских информација и проширити њихово коришћење у пољопривредној пракси“, а колико мора да буде имбецилан онај који томе поверује и донесе одлуку да се овакав пројект финансира?

И за крај, као вишњу на торти, погледајте где је све Мирјам Вујадиновић Мандић до јануара 2016. године била „**кадра стићи и утећи и на страишу мјесту постајати**“:

АНГАЖОВАНOST НА ПРОЈЕКТИМА

Др Мирјам Вујадиновић Мандић од завршетка основних академских студија је редовно укључена у пројекте Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије и друге државне и међународне пројекте. Ови пројекти укључују рад на нумеричком моделирању атмосфере, површинске хидрологије, транспорта атмосферских честица, као и анализу климатских промена и оцену утицаја, рањивости и могућности адаптације на климатске промене у различитим гранама привреде, а нарочито у пољопривреди, шумарству и водним ресурсима. Учествовала је на **шест** домаћих пројеката, од којих је четири финансирало Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, а **два** UNDP. Поред тога, учествовала је и **на девет међународних пројеката**, од којих је два финансирала Европска унија, два

Светска банка, два NASA, два Влада Републике Италије и један Влада Краљевине Норвешке. Тренутно учествује на два пројекта Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, и на два међународна пројекта. Списак свих пројеката је дат у Прилогу 1.

ПРИЛОГ 1. СПИСАК ПРОЈЕКТА ДР МИРЈАМ ВУЈАДИНОВИЋ МАНДИЋ

а) Пројекти на којима је др Мирјам Вујадиновић Мандић учествовала у ранијем периоду

1. 2013-2014 Second National Communication of the Republic of Serbia under the United Nations Framework Convention on Climate Change (UNFCC);
2. 2011-2012 Airborne Dust Models: a Tool in Environmental Health Tracking, Chapman University, Orange, CA, USA, National Aeronautics and Space Administration (NASA);
3. 2011 Initial National Communication of the Republic of Serbia under the United Nations Framework Convention on Climate Change (UNFCC);
4. 2011-2013 Further Improvement and Development of Flood Forecasting Services in Serbia, Norwegian Water Resources and Energy Directorate (NVE);
5. 2011-2013 Capacity building and technical support for the renewal of viticulture zoning and for the system of designation for wine with geographical indications, Twinning Project, European Union, Instrument for Pre-Accession Assistance (IPA);
6. 2009-2014 Integration of Airborn Aerosol Prediction Systems and Vegetation Phenology to Track Pollen for Asthma Alerts in Public Health Decision Support Systems, University of Arizona, Phoenix, AZ, USA, National Aeronautics and Space Administration (NASA);
7. 2010-2013 Water and Climate Adaptation Plan for the Sava River Basin (WATCAP), World Bank;
8. 2007-2010 Adriatic sea integrated costal areas and river management system project: Montenegro coastal area and Bojana river catchment (ADRICOSM-STAR), Ministry for the Environment, Land and Sea, Republic of Italy;
9. 2006-2008 Simulations of climate change in the Mediterranean area (SINTA), Ministry for the Environment, Land and Sea, Republic of Italy;
10. 2006-2009 Прогноза времена и климе у Србији, 146006, Министарство науке Републике Србије;
11. 2006-2009 Моделирање и нумеричке симулације комплексних физичких система, Министарство науке Републике Србије.

б) Пројекти на којима др Мирјам Вујадиновић Мандић тренутно учествује

12. 2015-2017 Technical Support to the renewal of the Viticulture Zoning of Montenegro, European Union, Instrument for Pre-Accession Assistance (IPA);
13. 2014-2016 Support to Water Resources Management in the Drina River Basin, World Bank;
14. 2011-2016 Истраживање климатских промена и њиховог утицаја на животну средину – праћење, адаптација и ублажавање, 43007, Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије;

15. 2011-2016 Оцена утицаја климатских промена на водне ресурсе Србије, 37005, Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије;

ПРИЛОГ 2. УЧЕШЋЕ НА РАДИОНИЦАМА

2012 1st European Earth System and Climate Modelling School, Kos, Greece
2010 5th ICTP Workshop on the Theory and Use of REGional Climate Models,
Trieste, Italy;

2008 ICTP Fall Colloquium on the Physics of Weather and Climate: Regional
Weather Predictability and Modelling, Trieste, Italy;

2007 ICTP Advanced School on Oceanography: World Climate and
Overturning Circulation in Oceans and Mediterranean Seas, Trieste, Italy; 2006
Inverse modeling and data assimilation: estimatimo of state and governing parameters
for natural systems, Instute for Meteorology, Faculty of Physics, University of Belgrade,
Blegrade, Serbia.

Мирјам само недостаје један НАТО пројект из позива: *The NATO Science for Peace and Security (SPS) Programme is a NATO programme supporting civil science cooperation and innovation. Each SPS project is conducted in a specific NATO priority area by a collaboration between working scientists in eligible Partner countries and scientists in NATO Allied countries.* Многи се данас у САНУ, и око ње, хвале да имају овакве пројекте. Зар је Мирјам гора од њих?

Сергеј Томић

је рођен 8. 3. 1984. године. Биолошки факултет у Београду је уписао 2002. године. Од 2004. до 2007. године је био студент продекан Биолошког факултета. Дипломирао је 2008. године одбраном дипломског рада „Модулатирни ефекат ТЛР7 и ТЛР3 агониста на функције слезинских дендритичних ћелија пацова“, под менторством **академика Миодрага Чолића...**

Сергеј Томић (36) је научни сарадник Института за примену нуклеарне енергије (ИНЕП) коме ће финасирати пројект:

NOVEL
IMMUNOTHERAPEUTIC
APPROACHES FOR
AUTOIMMUNE DISEASES
BASED ON MYELOID
DERIVED SUPPRESSOR
CELLS INDUCED BY
NANOMATERIALS

Sergej
Tomić

Institut za primenu
nuklearne energije,
Univerzitet u Beogradu

199,727.74 €

„НОВИ ИМУНОТЕРАПЕУТСКИ ПРИСТУПИ ЗА АУТОИМУНЕ
БОЛЕСТИ КОРИШЋЕЊЕМ ИМУНИХ ЋЕЛИЈА МИЕЛОИДСКОГ СОЈА
ПОБУЂЕНИХ НАНОМАТЕРИЈАЛИМА“.

Пре почетка разматрања квалитета и квантитета резултата овог кандидата, почећу од тога да је овај кандидат последњу деценију био на Пројекту бр. 175102: „Примена функционалних угљеничних наноцеви и наночестица злата за припрему дендритских ћелија у терапији тумора“, којим је руководио: академик, бригадни генерал, проф. др **Миодраг Чолић**, научни саветник, ИНЕП. Чолић је једини генерал у резерви, члан Научног савета Фонда за науку.

Подсетимо се да је у Научном савету још једно бивше војно лице: др Небојша Илић, из Научног института за прехранбене технологије у Новом Саду, који је својима ишчупао чак два пројекта. Чолић је иначе стално на синекурама: био је и члан Националног савета за науку и технолошки развој.

Сергеј Томић је све своје дипломе стекао под руководством Миодрага Чолића. Дирљива је, и веома топла, Сергејева захвалница академику Чолићу написана на почетку његове докторске дисертације 2014. године:

„Дубоку захвалност дугујем свом ментору академику проф. др Миодрагу Чолићу који ме је научио свему што знам, и што не знам, а најважније, како да на поуздан начин дефинишем ту границу и дођем до научне истине.“

Сергеј Томић је 6 година студирао Биолошки факултет УБ и требало му је још 6 година да докторира у тридестој години на истом факултету. За Томића Google Scholar даје 50 библиографских јединица 684 цитата и Хиршов индекс 16:

Sergej Tomić
PhD

Verified email at inep.ac.rs - Homepage
nanomaterials immunology

Cited by

	All	Since 2015
Citations	684	529
h-index	16	14

Researchgate за њега показује 80 библиографских јединица али само 559 цитата, тако да ћу даље обрађивати за њега повољнији Google Scholar.

Средњи број аутора, на првих десет Томићевих најцитиранијих радова, је 6,9. На сваком од њих је коаутор с бригадним генералом, академиком САНУ и чланом Научног савета Фонда за науку. Тих десет радова је цитирано 487 пута, тако да за преосталих четрдесетак остаје свега 197 цитата. Врло, врло мршаво и за Томића и за генерала. Приметимо да овај срећни добитник има коауторске радове и с деканом Технолошко металуршког факултета УБ **Петром Ускоковићем**, који је близак друг и пријатељ још једног члана Научног савета Фонда за науку, по злу већ помињаног 'маминог сина' **Ђорђа Јанаћковића**. Декан Ускоковић последњих месеци грудима брани, и заједно с ректором Иванком Поповић, у недоглед помера тренутак кад ће Јанаћковић сести на оптуженичку клупу испред Одбора за професионалну етику УБ и за сада одговорати само за плагијат.

Да ли су се у случају кандидата Сергеја Томића ствари препуштале стихији случајно изабраних рецензената? Ја мислим да нису. А ви? С оваквом „Армијом и Флотом“ у Фонду за науку и око њега, било је просто као пасуљ обезбедити рецензенте из региона и „шире“, који ће Сергеја и улепшати и подмладити колико је потребно. Какав би академик и бригадни генерал био Миодраг Чолић да свог потчињеног, тако речи посиљног, пусти да пропадне на конкурс који расписује одскора „генералштаб“ српске науке – **Фонд за науку** РС с генералом „армије“ Милицом Ђурић-Јовичић на челу? Није Чолић Сергеја Томића водио кроз читаву његову каријеру, да би га сад побеђивали неки цивили који 'барут нису омирисали'. Сергеј написа да га је Чолић научио и свему „*што не зна*“. Да у том стабилном заједничком ФОНДУ НЕЗНАЊА није случајно заједнички кредо: *да не треба да знају за стид*?

Иначе Сергеј Томић је веома искусан истраживач, добро финансиран и преоптерећен обавезама:

Професионалне активности:

- Учесник на националним пројектима од 2010. године. Ангажован на текућим пројектима Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије: „Примена функционализованих угљеничних наноцеви и наночестица злата за припрему дендритских ћелија у терапији тумора“ (број пројекта 175102)“ и „Молекуларна карактеризација тумора штитасте жлезде и клинички аспекти“ (број пројекта 173050);

- Учесник на пројектима Министарства одбране, Републике Србије Војномедицинске академије МФ-ВМА/9/17-19, МФ-ВМА 10/16-18, МФ-ВМА 13/16-18;

- Учешће на међународном пројекту Eureka PRO-NANO E!11198, а претходно и другим Еурека (E!4953 GoNano, E!3971 BIO-SMA, E!C5831 Cell-Ti) и билатералном СЛО-СРБ (Production technology and Biocompatibility Studies of Au Nanoparticles) пројекту;

- 2012–2016 сарадник на основним студијама на Медицинском факултету Војномедицинске академије, предмети: Биологија ћелије са хуманом генетиком и изборни предмет Биологија ћелије;

- Тренутно је гостујући предавач на докторским студијама Медицинског факултета у Фочи Универзитета у Источном Сарајеву, БиХ, предмет: Биологија ћелије, а и ментор је на докторским студијама.

Иначе, рекао бих да предложена тема није никако нова, а још мање је перспективна да се овде ради. Ако Гуглу поставимо питање с кључим речима другог дела предложене теме:

„ON MYELOID DERIVED SUPPRESSOR CELLS“,

као резултат добијамо преко 8 милиона линкова:
About 8,850,000 results (0.55 seconds)

Search Results

Scholarly articles for ON MYELOID DERIVED SUPPRESSOR CELLS

... of myeloid-derived suppressor cells in tumor-bearing ... - *Youn* - Cited by 1561

Myeloid-derived suppressor cells as regulators of the ... - *Gabrilovich* - Cited by 5000

... terminology issue for myeloid-derived suppressor cells - *Gabrilovich* - Cited by 636

Други од наведених линкова води нас до рада Гавриловича и Нагараја је из 2009. године:

**„Myeloid-derived suppressor cells as regulators of the immune system“,
Dmitry I. Gabrielovich and Srinivas Nagaraj, NATURE REVIEWS | Immunology
VOLUME 9 | MARCH 2009 | 162,**

који је до сада цитиран преко 5000 пута. Ако се, пак, Гуглу обратимо уз додатак да ћемо тај познати 'имуно ћелијски сој' *малтретирали* наночестицама:

**„ON MYELOID DERIVED SUPPRESSOR CELLS INDUCED BY
NANOMATERIALS“**

добиамо следећи резултат:

About 390,000 results (0.34 seconds)

Search Results Scholarly articles for ON MYELOID DERIVED SUPPRESSOR CELLS
INDUCED BY NANOMATERIALS

Myeloid-Derived Suppressor Cell Membrane-Coated ... - *Yu* - Cited by 35

... **derived suppressor cells** via magnetic **nanoparticles** to ... - *Wu* - Cited by 12

... chitosan **nanoparticles** and dendritic/tumor **cells** fusion ... - *Hu* - Cited by 25

Најцитиранији рад, који обрађује проблеме таргетирања терапије канцера с избегавањем негативног утицаја на имуни систем и одржавање његове равнотеже, има 12 аутора од којих је већина с Универзитета у Вухану:

Adv. Funct. Mater. 2018, 28, 1801389 (1 of 9), DOI: 10.1002/adfm.20180138

**Myeloid-Derived Suppressor Cell Membrane-Coated Magnetic Nanoparticles
for Cancer Theranostics by Inducing Macrophage Polarization and Synergizing
Immunogenic Cell Death**

Guang-Tao Yu, Lang Rao, Hao Wu, Lei-Lei Yang, Lin-Lin Bu, Wei-Wei Deng, Lei Wu, Xiaolin Nan,
Wen-Feng Zhang, Xing-Zhong Zhao, Wei Liu,* and Zhi-Jun Sun*.

У интересу упознавања са што више трикова којима се служе слабији истраживачи, илустрације ради цитирам један од недавних радова Чолић-Томић седмочлане склепане компаније, изашао у „open access“ часопису Materials:

Article: Materials **2019**, 12, 4121; doi:10.3390/ma12244121

**The Effect of Stabilisation Agents on the Immunomodulatory Properties of
Gold Nanoparticles Obtained by Ultrasonic Spray Pyrolysis**

Marina Bekić 1, Sergej Tomić 1, Rebeka Rudolf 2, Marijana Milanović 3, Dragana Vučević 3, Ivan Anžel 2 and Miodrag Čolić1,3,4,*

*1 Institute for Application of Nuclear Energy, University of **Belgrade**, 11000 Belgrade, Serbia; marina.bekic@gmail.com (M.B.); sergej.tomic@gmail.com (S.T.)*

*2 Faculty for Mechanical Engineering, University of **Maribor**, 2000 Maribor, Slovenia; Rebeka.rudolf@um.si (R.R.); ivan.anzel@um.si (I.A.)*

*3 Medical Faculty of the Military Medical Academy, **University of Defense in Belgrade**, 11000 Belgrade, Serbia; marijanamilanovic21@gmail.com (M.M.); draganavucevic@yahoo.com (D.V.)*

*4 Medical Faculty Foča, University of East Sarajevo, 73300 **Foča**, Republic of Srpska, Bosnia and Hercegovina*

** Correspondence: mjcolic@eunet.rs; Tel.: +381-11-219-3194*

Received: 19 November 2019; Accepted: 6 December 2019; Published: 9 December 2019

© 2019 by the authors. Licensee MDPI, Basel, Switzerland. This article is an **open access article** distributed under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<http://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

Није ми познато, нити имам времена да истражујем, да ли се и колико плаћа штампање у овом часопису. Но, сигуран сам да овакви *'ресави'* купус радови не вреде ни оних нанокoliчина злата које су на њих потрошене спреј пиролизом. Њихова сврха је једино у производњи још понеког непотребног доктора наука, кога ће *неко негде* на неки буџет доживотно накачити, и да додатно неки лекари добију прилику да отпутују на неке међународне конференције у далеке и егзотичне крајеве.

Приметимо да је ово други финансирани ПРОМИС пројект који се бави проблемом таргетирања уз помоћ наноматеријала (први је био такође 200 хиљада евра вредан, већ описани, пројект Николе Кнежевића из **БиоСенс** института из Новог Сада). И један пројект на ову тему, чак да је додељен неком генијалном и младом, би био превише. А, да је руководство Фонда за науку, имало мало више соли у глави, пре него што је одлучило да досуди још 400 хиљада евра слабо компетентним људима за оваква истраживања, могло је да провери какви су резултати и искуства истраживања на сличну тему много амбициознијег пројекта, који је недавно окончан у Институту у „Винчи“ под скраћеним именом: **МагБиоВин**. Овај вишегодишњи „европски“ пројект је плаћен преко 2 милиона евра и на њему је 9 месеци радио и помињани Никола Кнежевић (већ сам објаснио да се он није на том пројекту баш прославио и показао-четири постера с једанаест коаутора на међународним конференцијама је много мало за оно колико су га плаћали тих 9 месеци).

Видесмо да су пројект за терапију аутоимуних болести и пројект за предвиђање ефективости лечења рака добили један биолог, дугогодишњи студент и продекан, и један постарији осредњи технолог који *сваки прелазни рок* користи да промени тим. Први би наноматеријале требало да користи да индукује жељене промене, а други наноматеријале, који наводно реагују на спољне стимулансе, хоће да користи у лечењу рака. Да од њих двојице неко очекује да на том пољу нешто озбиљно ураде, могу само неинтелигентни и јако ограничени људи. Пошто не верујем да за Фонд за науку само

такве бирали, онда ми је једино остало да потражим оне који су с овим срећним добитницим на неки начин били у 'талу' раније.

Схвативши да су оба ова кандидата, иако различите струке, сличног менталног склопа и из истог колегијума музикума '*научних трубадура*', потрудих се да нађем неку копчу која их спаја. Убрзо је и нађох. То је декан Технолошко металуршког факултета Петар Ускоковић, најбољи друг, и скоро брат, Ђорђа Јанаћковића већ раније по злу помењаног. Ево једног заједничког рада још из 2010. године у веома солидном часопису:

C A R B O N 4 8 (2 0 1 0) 3 0 6 6 – 3 0 7 8

The response of peritoneal macrophages to dapsonecovalently attached on the surface of carbon nanotubes

Goran D. Vuković a, Sergej Z. Tomić b, Aleksandar D. Marinković a, Velimir Radmilović c, Petar S. Uskoković a, Miodrag Čolić b,*

a Faculty of Technology and Metallurgy, University of Belgrade, Karnegijeva 4, 11120 Belgrade, Serbia

b Institute for Medical Research, Military Medical Academy, Crnotravska 17, 11002 Belgrade, Serbia

c National Centre for Electron Microscopy, Lawrence Berkeley National Laboratory, Berkeley, CA 94720, USA

ARTICLE INFO

Article history: Received 3 February 2010, Accepted 25 April 2010

Овим је директо успостављена непосредна и нераскидива братска веза, таква се у науци остварује баш оваквим буразерским „научним радовима“, између Ускоковића, бригадног генерала Чолића и добитног кандидата Сергеја Томића (чин му се не зна). А, то што зна и жели *Пера* Ускоковић не може и не сме да занемари члан Научног савета Фонда *Ђока* Јанаћковић, а бога ми, ни генерал *Мића* Чолић. **Да ли су Сергеј Томић и Никола Кнежевић, у оваквој констелацији снага по фронту и дубини (никако не смемо да заборавимо 'ректорку' Иванку Поповић), имали никакве шансе да не добију по тих 'јадних' 200 хиљада евра које су потраживали?**

Милана Митровић - Институт за заштиту биља и животну средину, Београд

Милана Митровић (44 године) је научни саветник и директор Института за заштиту биља у Београду од новембра 2015. године. Њој је било потребно мало више од пет година да дипломира на Пољопривредном факултету УБ и још девет година да би докторирала, новембра 2009. године, на Биолошком факултету УБ на теми везаној за инсекте. За финансирање јој је одобрен пројект скромне вредности и највероватније користан и потребан:

A TOOLKIT FOR RISK ASSESSMENT INTEGRATION IN MODELING A	Milana Mitrović	Institut za zaštitu bilja i životnu sredinu	25,261.66 €
--	--------------------	--	--------------------

MANAGEMENT
STRATEGY FOR
STOLBUR
PHYTOPLASMA
ASSOCIATED
DISEASES IN
SUSTAINABLE
AGRICULTURE

„АЛАТ ЗА ИНТЕГРИСАНУ ОЦЕНУ РИЗИКА У МОДЕЛИРАЊУ
СТРАТЕГИЈЕ ЗА БОРБУ СА СТОЛБУР ФИТОПЛАЗМАТИЧНИМ БОЛЕСТИМА
У ОДРЖИВОЈ ПОЉОПРИВРЕДИ“.

Наслов је добро одабран и везан за проблем биљних болести које, колико на брзину успех да разумем, преносе инсекти о којима Милана вероватно доста зна. Ако у Гугл укуцамо: FOR RISK ASSESSMENT INTEGRATION IN MODELING A MANAGEMENT STRATEGY,

добивамо преко 380 милиона резултата:
About 384,000,000 results (0.37 seconds)

1. Book Your Demo Today To Begin Unlocking Performance Through Reliable And Secure **Assessment**. Online **Assessment** Tools, Professional Services And Content To Meet Compliance Requirements. Professional Services. Secure Online **Assessments**.
 - o Platform Overview
 - o Download Whitepapers
 - o Promotional Bundles
 - o Case Studies

Search Results

Scholarly articles for FOR RISK ASSESSMENT INTEGRATION IN
MODELING A MANAGEMENT STRATEGY

From comparative **risk assessment** to multi-criteria ... - *Linkov* - Cited by 569

An **integrated** biomarker-based **strategy** for ... - *Moore* - Cited by 399

... **risk assessment** and **risk management** of geologic CO2 ... - *Pawar* - Cited by 110

Ако још проверимо стварну тему којој је преносни алат истраживања намењен:

„STOLBUR PHYTOPLASMA ASSOCIATED DISEASES“

About 27,100 results (0.55 seconds)

Search

Results

Scholarly articles for STOLBUR PHYTOPLASMA DISEASES

Presence of stolbur phytoplasma in Cixiidae in ... - Palermo - Cited by 66

... and identification of phytoplasmas in yellows-diseased ... - *Marcone* -
Cited by 71

Molecular detection of potato stolbur phytoplasma in ... - *Jović* - Cited by 15

Phytoplasma solani strains are associated with bois noir **disease** of grapevine, with **stolbur disease** in wild and cultivated herbaceous and woody plants, and with yellowing, reddening, decline, dwarfism, leaf malformation and degeneration **diseases** of other plants...

добиамо опет све како ваља. Што се тиче науке, Researchgate за Милану Митровић даје да има **228** библиографских јединица које су цитиране **702** пута. Већи проблем за Милану је то што се, после устоличења за директора, изгледа усталила пракса да се она потписује на све што се у њеном институту шаље у штампу. Можда се варам? Милана Митровић руководи с два пројекта њеног института од којих је један SCOPEs пројект: „Епидемиологија фитоплазме столбур у агрокосистемима“.

Закључио бих тиме да Милана Митровић, која 'гази' други директорски мандат у Институту за заштиту биља у Београду, није уопште млада, није ни на који начин изузетна и било је сасвим неприлично да се она, иако испуњава све услове конкурса, појављује на том конкурс. Волео бих да верујем да ће се „алат“, који се овим ПРОМИС пројектом тражи, с кључним речима из сада модерног „научног“ жаргона ('buzzwords') танких научника као што су: *процена ризика, интеграција, моделовање, менаџмент, СТРАТЕГИЈА и ОДРЖИВА ПОЉОПРИВРЕДА*, употребити и за нешто конкретно и корисно, а не само за увећање броја ником потребних нових „макулатура научних радова“.

Никола Унковић (биолог)

Никола Унковић је 32 године стар биолог који је научни сарадник на пројекту ОИ173032: „Карактеризација и примена метаболита гљива и утврђивање потенцијала нових биофунгицида“, запосленог на Катедри за алгологију, микологију и лихенологију Института за ботанику и Ботаничке баште „Јевремовац“, Универзитета у Београду-Биолошког факултета. Докторску тезу под насловом: „Диверзитет и улога микромицета у процесу биодетериорације зидних слика цркве Светог Вазнесења Господњег у Великом Крчмиру“ одбранио је у тридесетој години. Њему је додељен пројект из области заштите од погоршања и 'кварења' културног блага под називом:

PROMISING NATURAL	Nikola	Biološki fakultet,	140,329.97 €
ALTERNATIVES FOR	Unković	Univerzitet u	
THE CULTURAL		Beogradu	
HERITAGE			
SAFEGUARD: A FORCE			
OF NATURE			

„ОБЕЋАВАЈУЋЕ ПРИРОДНЕ АЛТЕРНАТИВЕ ЗА ОБЕЗБЕЂЕЊЕ И
ЗАШТИТУ КУЛТУРНОГ НАСЛЕЂА: СИЛА ПРИРОДЕ“

Према Google Scholar-у је Никола Унковић објавио 41 библиографску јединицу које су у литератури цитиране 242 пута с Хиршовим индексом h=9. Оваква

цитираност за Николу уопште не би била лоша да просечан број аутора, на првих десет најцитиранијих радова на којима је потписан, није великих 7,6. Опет се понавља омиљени 'колхозни' приступ штампању. Термин 'колхозни' користим као еуфемизам за колективно потписивање на радове, које су наметнули најлошији људи, углавном ленчуге и нерадници, а никакви научници.

Према потпунијим подацима, наведеним у Извештају комисије која га је бирала у звање научног сараданика, а на основу тога што је тада стојало на сајтовима: Google Scholar и SCOPUS, „др Никола Унковић има укупно 70 цитата (без аутоцитата) с h индексом 5, на дан 28.05.2018., а од тога у часописима са SCI листе 55 цитата.“

Све у свему, Никола Унковић је до сада све радио добро и како треба и има шансе да израсте у солидног стручњака и да чак у будућности постане изузетан. До изузетности је пред њим дуг пут. Ни тема, а ни он, не заслужују овако богато и широкогрудно награђивање. Поготове не штампањем у мало цењеним „open access“ часописима који објављују којекаква безидејна „муљања и прљања“ свакојаким „нанокмполитима“.

*Hindawi Publishing Corporation
The Scientific World Journal
Volume 2015, Article ID 109262, 11 pages
<http://dx.doi.org/10.1155/2015/109262>*

Aspergilli Response to Benzalkonium Chloride and Novel-Synthesized Fullerene/Benzalkonium Chloride Nanocomposite

Nikola Unković,¹ Milica Ljaljević Grbić,¹ Miloš Stupar,¹ Jelena Vukojević,¹
Vesna Janković,² Danica Jović,³ and Aleksandar Djordjević³

¹*Department of Algology, Mycology and Lichenology, Faculty of Biology, University of Belgrade, Institute of Botany and*

Botanical Garden „Jevremovac“, Takovska 43, 11 000 Belgrade, Serbia

²*Institute of Meat Hygiene and Technology, Kačanskog 13, 11 000 Belgrade, Serbia*

³*Department of Chemistry, Biochemistry and Environmental Protection, Faculty of Science, University of Novi Sad,*

Trg Dositeja Obradovića 3, 21000 Novi Sad, Serbia

Correspondence should be addressed to Miloš Stupar; smilos@bio.bg.ac.rs

Received 11 May 2015; Accepted 1 July 2015

Academic Editor: Roberto Rivelino

Copyright © 2015 Nikola Unković et al. This is an open access article distributed under the Creative Commons Attribution License, which permits unrestricted use, distribution, and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

Александра Буха Ђорђевић(36) и Марин Јукић (34)

Фармацеутски факултет УБ

На Фармацеутски факултет УБ је отишло безмало 400 хиљада евра. То су пројекти:

DECODING THE
ROLE OF EXPOSOME

Aleksandra
Buha Đorđević

Farmaceutski
fakultet, Univerzitet
u Beogradu

186,522.28 €

IN ENDOCRINE
HEALTH

„ДЕКОДИРАЊЕ УЛОГЕ СВЕУКУПНИХ ЕКОЛОШКИХ ФАКТОРА НА
ЕНДОКРИНО ЗДРАВЉЕ ТОКОМ ЦЕЛОКУПНОГ ЉУДСКОГ ЖИВОТА“⁴⁶

UTILITY OF PLASMA DRUG
LEVEL MONITORING AND
CYP2C19/CYP2D6 GENOTYPING
IN DOSE PERSONALIZATION OF
ANTIDEPRESSANTS AND
ANTIPSYCHOTICS

Marin Jukić
Farmaceutski
fakultet, Univerzitet
u Beogradu

199,872.88 €

„КОРИСНОСТ МОНИТОРИНГА НИВОА ЛЕКА У ПЛАЗМИ И
CYP2C19/CYP2D6 ГЕНОТИПИРАЊЕ КОД ПЕРСОНАЛИЗОВАНОГ ДОЗИРАЊА
АНТИДЕПРЕСИВА И АНТИПСИХОТИКА“

Тридесет шестогодишњем доценту, *Александри Бухи Ђорђевић*, је било потребно 6 година да дипломира на Фармацеутском факултету УБ и још 7 година да 2016. године докторира на истом факултету у области токсикологије. Све то време је била веома пажена и 'негована' што се најбоље може видети из њене биографије са сајта факултета:

„У периоду од 2010-2015. године похађала је бројне курсеве едукације из различитих области токсикологије. Била је *стипендиста* (1) Европског Удружења токсиколога, (2) Светског удружења токсиколога, (3) Каролинска Института - Шведска (Institute of Environmental Medicine), (4) НАТО Института за науку и сигурност и (5) Европског програма за медицинске науке (SafeSciMET), (6) европског панкреасног клуба, (7) итд. Добитница је награде за младе истраживаче Удружења токсиколога Хрватске (CROTOX 2012), прве награде у оквиру постер сесије „Загађивачи око нас и у нама“ VI Конгреса фармације Србије с међународним учешћем (2014), награде за младе истраживаче светског удружења токсиколога (IUTOX 2016) и друге годишње награде Фармацеутског факултета за најбољи научно истраживачки рад студената последипломских студија у 2016. години. Током 2015. и 2016. године боравила је на студијском боравку у Elsie Widdowson laboratoriji, MRC Human Nutrition Research Unit, Универзитета у Кембриџу-Велика Британија.

Од 2011. године учествује као сарадник на пројекту интегралних и интердисциплинарних истраживања под називом „Унапређење и развој хигијенских и технолошких поступака у производњи намирница животињског порекла у циљу добијања квалитетних и безбедних производа конкурентних на светском тржишту“ (Ш46009), Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије. Учествује и као сарадник на билатералном пројекту „Процена ризика смеса контаминаната присутних у храни“ који се реализује у сарадњи с Прехрамбенобиотехнолошким факултетом, Универзитета у Загребу, Хрватска. Од

⁴⁶„Експосом“ (The 'exposome') се предлаже као нова парадигма која обухвата целокупност људске изложености животної средини/еколошким факторима (што значи све негенетске факторе) од зачећа и надаље кроз цео живот.

2016. координатор је међународног пројекта Establishing polysilicate pro-inflammatory effectiveness and toxicity in vivo у сарадњи с MRC Human Nutrition Research, Elsie Widdowson Laboratory, University of Cambridge, Велика Британија.

Аутор је или коаутор **30** радова у међународним часописима, 5 радова у националним часописима, **3** поглавља у књигама и више од **80** саопштења на међународним и националним скуповима. Према подацима Scopus Database цитирана је **442** пута, а h индекс је 11. Кумулативни импакт фактор аутора је 77,4.“

Ствари су се за последњих четири и по године веома промениле. Ево шта за Александру данас Google Scholar:

Aleksandra Buha Djordjevic

Department of Toxicology, University of Belgrade-Faculty of Pharmacy

Verified email at pharmacy.bg.ac.rs

Toxicology of metals, Toxicology of persistent organic pollutants, Toxicology of mixtures, Human health, risk assessment

Cited by	All	Since 2015
Citations	829	747
h-index	13	13

Огромних 105 библиографских јединица и преко осам стотина цитата. Колико ли је пацова и зечева страдало да би се оволико радова одштампало? По годинама, у последњих пет година, то изгледа овако: 2015 (13), 2016 (23), 2017 (8), 2018 (4) и 2019 (13). У 2020. години до 23. маја већ је штампано и 'легло' на Google Scholar **7** (седам). С „правилном“ оријентацијом на НАТО, Загреб и „Експосом“ парадигму која претендује да обухвати свеукупност проблема човековог бивствовања у животној средини која се мења и квари, овај кандидат није смео да пропадне на ПРОМИС лутрији. Александра Буха Ђорђевић је већ овим радовима потпуно оправдала и зарадила 'својих' ПРОМИС 186,522.28 евра и може на миру да приступи писању нових регионалних, европских и НАТО 'тровачких' пројеката. Александра је младوليца и лепушкаста и задовољава све ПРОМИС-ом тражене услове. Чак је и на првих десет најцитиранијих радова била пет пута први аутор. Ако је судити по досадашњим курсевима усавршавања, она је просто савршена.

Усвршавање (из биографије А.Б.Ђ. до 2016. године):

- 2014. „In Silico ADME and Predictive Toxicology”, Faculty of Pharmacy, University of Copenhagen, *Denmark*
- “New Horizons in Pharmacy Profession”, VI Kongres farmaceuta Srbije, Beograd, *Srbija*
- 2013. „Training seminar on EU funding in research & innovation”, EUROPLAN UK
- 2012. „Principles of Good Laboratory Practice and Laboratory Animals Sciences“, Univerzitet u Beogradu-Medicinski fakultet, Beograd, *Srbija*
- 2012. „Environmental Security Assessment and Management of Obsolete Pesticides in Southeast Europe“, NATO Science for Peace and Security Advanced Study Institute, Varna, *Bugarska*

- 2012. „Inspiring Teachers: learning and leading in academic practice“, University of Greenwich, London, *Velika Britanija*
- 2011. „EUROTOX Advanced Toxicology course“, Turkish Society of Toxicology under the auspices of EUROTOX, Kuşadası, *Turska*
- 2011. Emerging Issues in Pharmacy Education, Bled, *Slovenija*
- 2011. E-learning Summer School 2011, University of Greenwich, London, *Velika Britanija*
- 2011. „EUROTOX Basic Toxicology course“, Serbian Society of Toxicology under the auspices of EUROTOX, Beograd, *Srbija*
- 2011. Academic and research skills-training course of the Ministry of Science and Technological Development, Beograd, *Srbija*
- 2010. Didactic seminar for teaching assistants and professors, Univerzitet u Beogradu- Učiteljski fakultet, Beograd, *Srbija*
- 2000-2002. *Sertifikati*: Cambridge Certificate in Advanced English, Cambridge First Certificate in English.

Савршена је, али за проблеме око тровања. Да ли то значи да ће се сви „тровачи“ одсад пребацити на заштитнике здравља и животне средине? Вероватно су Александру старије и искусније колеге саветовале да за ПРОМИС који прима свашта, а не тражи ништа, одабере неку модернију тему под коју ће касније моћи да се подведе све под капом земаљском. Погледајмо шта Гугл даје кад га запитамо комплетним насловом њеног ПРОМИС пројекта:

DECODING THE ROLE OF EXPOSOME IN ENDOCRINE HEALTH

About 7,820 results (0.45 seconds)

Search Results

Scholarly articles for DECODING THE ROLE OF EXPOSOME IN ENDOCRINE HEALTH

From the **exposome** to mechanistic understanding of ... - *Escher* - Cited by 84
 ... of the pharmaceutical **exposome** in fish exposed to ... - *David* - Cited by 17
Deciphering the complex: Methodological overview of ... - *Chadeau- Hyam* - Cited by 95

Web results

Environment and health | European Commission

ec.europa.eu > ... > *Environment and health*

Environment and *health* research supported by the EU research and ... Improve Identification of *Endocrine* Disruptors; *Urban Health*; Exposure to plastics and effects ... The European Human *Exposome* Network is the world's largest network of ...

Све је ту: и „Експосом“, и „околина са здрављем“, и „ендокрини реметиоци“, и „Европска Комисија“, итд. Већ први рад *Escher et al.* објављен 2017. године у *Environment International* **99** (2017) 97–106, који је цитиран до сада 84 пута, указује да је област модерна и да се у оквиру ње могу обављати симулације бурне делатности на различите теме.

А 73 библиографске јединице од 2016. године до данас, није ли мало превише за „младу Александру“? Нарочито ако заვიримо у Александрину биографију из које се види шта је све до сада радила или ради. Ту стоји: наставни рад, извођење практичне наставе, учествовање у комисијама, менторисање и научни рад, редакцијски и едиторски рад, „тимски рад за увођење и примену менаџмента квалитетом Фармацеутског факултета“, учествовање у организационим комитетима конференција, сталне НАТО обавезе, ... Интересантна је ширина погледа Александре Бухе Ђорђевић којом је она НАТО, у својој биографији, уврстила у „ширу академску заједницу“. Следи цитат из њене биографије са сајта факултета:

Aktivnosti u okviru šire akademske zajednice:

- Члан организационог комитета Конгреса „Technological Innovations in CBRNE Sensing and Detection for Safety, Security and Sustainability“, **NATO** Science for Peace and Security Advanced Study Institute, **Yerevan**, Armenia
- Члан организационог комитета Конгреса „Best practices and Innovative Approaches to Develop Cyber Security and rediliency Policy Framework“, **NATO** Science for Peace and Security Advanced Study Institute, Ohrid, F.Y.R. Macedonia
- Секретар 11. Конгреса токсиколога Србије (међународни конгрес), Sremski Karlovci, Србија
- Секретар VI Конгреса фармацеута Србије, Београд, Србија
- Предavaч-moderator двеју радионица на симпозијумима „Токсичност лекова“ и „Психоактивне контролисане супстанце“ Saveza farmaceutskih удружења Србије •Члан Saveza farmaceutskih удружења Србије (секција за Токсиколошку хемiju)
- Члан Удружења токсиколога Србије
- Члан The International Association of Forensic Toxicologists (TIAFT)
- Члан Balkan Environmental Association (BENA)

После оваквих 'бенастих' гафова, не да јој не бих дао ПРОМИС пројект, него бих јој у даљем боравку на Фармацеутском факултету омогућио да једино има контакте с експерименталним пацовима и кунићима.

Други добитник ПРОМИС пројекта с Фармацеутског факултета је доцент *Марин Јукић* специјалиста за персонализовано дозирање антидепресивних и антипсихотичких лекова. Овај кандидат ја докторирао у двадесет осмој години живота и стварно има импресивну биографију из које цитирам један део:

„Др. Марин Јукић рођен је 1986. године у Београду где је завршио Математичку гимназију. Дипломирао је на Фармацеутском факултету Универзитета у Београду 2010. године с просечном оценом 9,13. Академско звање доктора медицинских наука, Марин Јукић стекао је на Институту за Физиологију и Ћелијску биологију, Медицинског факултета, Бен-Гурион Универзитета у Бер Шеви у Израелу, након одбране докторске дисертације под називом „Поремећај развоја моноаминергичких неурона је повезан с нестабилности афекта и биполарним

поремећајем“ октобра 2014. године под супервизијом проф. Клода Бродског. На Медицинском факултету Бен Гурион Универзитета, Марин Јукић је био запослен као асистент од октобра 2011. до октобра 2014. Од новембра 2014. до марта 2017. године, Марин Јукић похађао је постдокторске студије на Институту за Физиологију и Фармакологију, Каролинска Института, Штокхолм, Шведска, под супервизијом проф. Магнуса Ингелман-Сундберга. На Каролинска Институту, Марин Јукић је био запослен као асистент и предавач од марта 2015. до марта 2017. године.

Др. Марин Јукић влада техникама везаним за молекуларну биологију и биохемију, понашање и фармаколошки третман експерименталних животиња, биоинформатичку анализу клиничких података и МРИ слика. Фокус истраживања др. Марина Јукића су области развоја нервног система, физиологије централног нервног система, моноаминергичке неуротрансмисије, као и генетике, епидемиологије, и клиничке слике депресије и биполарног поремећаја. Др. Марин Јукић је био четири пута позвани предавач на међународним конференцијама (најмање две хиљаде регистрованих учесника на свакој од конференција). Др. Марин Јукић је ангажован на Европском колеџу за неуропсихофармакологију (ЕЦНП) као председавајући у комитету младих научника, члан организационог комитета за научне радионица и члан научног комитета. Др. Марин Јукић је придружени експерт одсека за фармакогеномику Каролинска Института у Стокхолму и одсека за клиничку психијатрију Медицинског факултета у Бечу. Марин Јукић је придружени едитор међународног журала *Drug Metabolism Reviews* (M21a, ИФ:4.058). Кроз своју каријеру, др. Марин Јукић је освојио низ компетитивних награда укључујући три постер награде на ЕЦНП годишњим састанцима 2013, 2014 и 2016 (10 од 1000 постера бивају награђени на овој интернационалној конференцији) и IBRO InEurope награду за мобилност 2017 (20 најбољих младих научника у пољу неуронаука у Европи бивају награђени сваке године).“

Google Scholar за Марина даје солидних 36 библиографских јединица које се цитиране 164 пута и Хиршов индекс $h=8$:

Cited by

	All	Since 2015
Citations	164	163
h-index	8	8

Од првих десет његових најцитиранијих радова, на четири рада је он први аутор. Немам никакву дилему да он спада у пет најбољих који су учествовали на овом конкурс. Тема којом се бави је била, јесте и биће још дуго актуелна. Сваку сумњу у вредност и општу културу овог младог човека уклониће линк:

<https://www.youtube.com/watch?v=wKoXzMUb9E>. То је линк на емисију Радио Београда 2 од среде, 26. дец 2018, „Извор: Доцент др Марин Јукић Гост емисије Контрапункт је један од најбољих младих научника у Србији, доц. др Марин Јукић с београдског Фармацеутског факултета, овогодишњи добитник награде Medis Awards 2018 за научна достигнућа у области фармације.“ Он би имао шта да пренесе младим људима овде, а било би лепо кад би у будућности провео исто толико времена колико

је до сада провео у иностранству на школовању. Ову емисију сам одслушао у целини (прескачући водитеља и музику) 23. 5. 2020. године почевши то да радим у 02:30:00 часова. Није ми тешко, а ни досадно било, јер сам при крају емисије сазнао да је Марин, иако у звању доктора медицинских наука које је стекао у Израелу 2014. године, да се уписао на Медицински факултет УБ да стекне темељна знања која је видео да му недостају приликом рада на поменутом индивидуалном дозирању лекова. Ма колико то била храбра и, вероватно промишљена одлука, Марину бих саветовао да се мане тог посла ако не планира да напусти своје садашње занимање и пређе на профитабилнији клинички и рад с пацијентима.

Александар Крмпот, Институт за физику (ИФ, Београд)

Виши научни сарадник, *Александар Крмпот* (43 године), је још један постарији незаслужени добитник ПРОМИС пројекта:

HEMOGLOBIN-BASED
SPECTROSCOPY AND
NONLINEAR IMAGING OF
ERYTHROCYTES AND THEIR
MEMBRANES AS EMERGING
DIAGNOSTIC TOOL

Aleksandar
Krmpot

Institut za fiziku **199,285.55 €**
u Beogradu,
Univerzitet u
Beogradu

„СПЕКТРОСКОПИЈА ОСНОВАНА НА ХЕМОГЛОБИНУ И НЕЛИНЕАРНИ ИМИЦИНГ ЕРИТРОЦИТА И ЊИХОВИХ МЕМБРАНА КАО ДИЈАГНОСТИЧКИ АЛАТ У НАСТАЈАЊУ“

Он руководи Лабораторијом за биофизику ИФ, коју је наследио од академика Бранислава Јеленковића, недавно пензионисаног. Александар Крмпот је физику студирао 6 година, да би магистрирао требало му је још четири године, а да докторира допунске три године. Докторирао је пре десет година, у 33 години живота, и већ тада није био превише млад. Не заслужује он *'специјалан ПРОМИС третман за младиће'* ни по резултатима. Google Scholar за њега показује:

Aleksandar Krmpot

research assistant professor, Insitute of Physics Belgrade, University of Belgrade

Verified email at ipb.ac.rs

lasers laser, spectroscopy, quantum optics, biophotonics, microscopy

Cited by

	All	Since 2015
<u>Citations</u>	322	235
<u>h-index</u>	10	8

и 103 библиографске јединице. Још црње и горе је кад погледамо првих десет најцитиранијих радова. На тих 10% свих објављених радова Александра Крмпота,

просек броја аутора је равно **8** (осам). Исти су прикупили 187 цитата (58% свих цитата), што значи да у овом случају имамо колхозну физику. Мало ми је лакше јер је то, у ствари, био физика. Само тешким позадинским радом се могло десити да овакав кандидат 'мрдне' 200 хиљада евра на ПРОМИС конкурс. Ако није било бољих и паметнијих од њега, онда те паре није требало дати никоме, односно могле су бити сачуване за ИДЕЈЕ где се неће тражити млади и генијални с извршним и новим идејама. Поред тога Крмпот је један од ученика редовног члана САНУ Бранислава Јеленковића и научног саветника Дејана Пантелића. Ова двојица његових учитеља, и сигурно добрих пријатеља, су веома заузета озбиљним научно-обавештајним радом. Наиме, они раде један изузетно важан НАТО пројект за „мултиспектрални надзор“: „Biological and bioinspired structures for multispectral surveillance,-“ *“Биолошке и биоинспириране структуре за мултиспектрални надзор”* - (Science for Peace and Security Programme project, funded by NATO Emerging Security Challenges Division 2019-2022). Не би ваљало да Крмпот губи време на ПРОМИС-у и да се бакће око крви и хемоглобина, а да не помогне учитељима да се „часно“ одуже НАТО-у за сву „крв и сузе“ којом нас задужише. А ова, тако прослављена 'мир љубећа' организација, ће већ знати то да цени и награди.

Јакша Вучићевић (ИФ, Београд)

Виши научни сарадник *Јакша Вучићевић* (36) је добио пројект:

COLD ATOMS,
HUBBARD MODEL
AND HOLOGRAPHY:
KEY TO STRANGE
METALS

Jakša
Vučićević

Institut za fiziku u
Beogradu, Univerzitet
u Beogradu

199,827.18 €

„ХЛАДНИ АТОМИ, ХАБАРДОВ МОДЕЛ И ХОЛОГРАФИЈА: КЉУЧ ЗА ЧУДНЕ МЕТАЛЕ“ („чудни метали“ – суперпроводни метали чији се електрични отпор, изнад температуре суперпроводног фазног прелаза, не мења на очекиван начин с темпертуром). За Јакшу нисам успео да нађем много података. То мало што има на његовој страници на сајту Института за физику је довољно. Тих укупно десет радова, на седам је Јакша први аутор, су потребан и довољан доказ да се ради о изузетном физичару за кога није потребно бројати радове и цитате. Свих десет радова су објављени у часопису Physical Review, од тога четири у убедљиво најбољем и најважнијем физичарском часопису Physical Review Letters (на два је Јакша Вучићевић први аутор). Тема коју предлаже је релевантна. Не мало важно је и то што је занат учио и испекао код мајстора, а схватио да ће му овде ипак бити најбоље да проведе живот, гради каријеру и одгаја своје потомство (<http://www.politika.rs/sr/clanak/395668/Drustvo/Naucnici-koji-su-se-vratili>). За мене нема никакве дилеме: Јакша Вучићевић спада у људе којима би ова држава требало да обезбеди да имају прву категорију финансирања и максимално добре услове за рад који се објективно могу, у датом тренутку, понудити. И то без обавезе да пишу икакве извештаје о раду, или проверавања шта и колико штампају.

Горан Исић (ИФ, Београд)

Виши научни сарадник *Горан Исић* (38) је предложио и добио експериментални пројект:

NANOMETER THIN
PHOTOVOLTAICS BASED ON
PLASMONICALLY ENHANCED
VAN DER WAALS
HETEROSTRUCTURES

Goran
Isić

Institut za fiziku u
Beogradu, Univerzitet
u Beogradu

200,000.00 €

„ФОТОВОЛТАИЦИ НАНОМЕТАРСКЕ ДЕБЉИНЕ У ПЛАСМОНИЧНО ПОЈАЧАНИМ ВАН ДЕР ВАЛСОВСКИМ ХЕТЕРОСТРУКТУРАМА“

Тема је интересантна и модерна, а предлагач изузетно квалификован и успешан истраживач у пуној снази. На Google Scholar-у можемо наћи да:

Goran Isic

Institute of Physics Belgrade, Verified email at ipb.ac.rs, plasmonics, nano-optics, optical properties of nanoparticl...

Cited by

	All	Since 2015
Citations	828	531
h-index	13	9

За експерименталног физичара је ово одличан резултат, још бољи ако се погледају часописи у којима су ти радови одштампани. Мало је превише библиографских јединица: 74.

Ненад Лазаревић (ИФ, Београд)

Виши научни сарадник ИФ *Ненад Лазаревић* (крајем ове године ће напунити 36 године) је добио ПРОМИС пројект:

STRAIN EFFECTS IN
IRON
CHALCOGENIDE
SUPERCONDUCTORS

Nenad
Lazarević

Institut za fiziku u
Beogradu, Univerzitet u
Beogradu

199,789.40 €

„НАПОНСКИ ЕФЕКТИ У СУПЕРПРОВОДНИМ ХАЛКОГЕНИДИМА ГВОЖЂА“

Ово је актуелна тема у интересантној, и у овом тренутку, веома живој области. Релативно једноставна хемија суперпроводних халкогенида је погодна за израду танких слојева и суперпроводних жица. Суперпроводни танки слојеви обећавају, како примене у електроници, тако и продоре у разумевању темељних својстава суперпроводника. Ненад је солидан експериментални физичар за кога се на Google Scholar-у може наћи:

Nenad Lazarevic

Institute of Physics Belgrade, Verified email at ipb.ac.rs, Solid State Physics

Cited by	All	Since 2015
Citations	372	294
h-index	11	11

солидан број цитата и 44 библиографске јединице. На првих десет најцитиранијих радова (8 у Physical Review) Ненад Лазаревић је на четири први аутор. Просек броја аутора на ових десет радова је превеликих **7,3**. Једини проблем с Ненадом Лазаревићем је у томе што је на ових десет радова, који су штампани у последњих десет година, на свим радовима потписан и потпредседник САНУ Зоран В. Поповић. Два пута га је чак Ненад пустио да се потпише испред њега као први аутор, иако се ради о радовима које Зоран В. Поповић можда и разуме како су урађени, али мислим да на њима није ништа радио. Први рад је добар пример за то како се академици натурају и дописују:

Solid State Communications, Volume 193, September 2014, Pages 51-55

„Signatures of the spin-phonon coupling in Fe_{1+y}Te_{1-x}Se_x alloys“

Z.V. Popović ^a, N.Lazarević ^a, S.Bogdanović ^a, M.M.Radonjić ^b, D.Tanasković ^b, Rongwei Hu ^{c,1},
Hechang Lei ^{c,2}, C.Petrovic ^c

a Center for Solid State Physics and New Materials, Institute of Physics Belgrade, University of Belgrade, Pregrevica 118, 11080 Belgrade, Serbia

b Scientific Computing Laboratory, Institute of Physics Belgrade, University of Belgrade, Pregrevica 118, 11080 Belgrade, Serbia

c Condensed Matter Physics and Materials Science Department, Brookhaven National Laboratory, Upton, New York 11973-5000, USA,

јер је рамановска мерења с налажењем активних мода сугурно обавио Ненад, а узорци гвожђе-селен-телурида су синтетисани у лабораторији Чеде Петровића, који ни у лудилу и ни под каквим условима не би допустио да се на задње, шефовско место, потпише наш 'ладолеж гладни академик' З. В.П. Још мање З.В.П. заслужује да буде први аутор у десетом по цитираности раду Ненада Лазаревића, који се бави магнетним екситацијама димера гвожђа у суперпроводном алкалном селениду гвожђа синтетисаном, као и претходно једињење, у лабораторији Чедомира Петровића. Напомињем да је 2019. године Ненад Лазаревић објавио огромних осам библиографских јединица од којих му је на седам коаутор З.В.П., а да 2020 већ има два солидна одштампана рада у коме је на једном, с 11 коаутора опет, потписан З.В.П.

Да бих још мало поткрепио своје горе изнете сумње о уоченим склоностима академика Поповића, и додатно одсликао скоројевићке навике, нагло се обогативших научењака, одступићу овде од основне теме која је сувопрана, тешка и вероватно често неинтересна за праћење. Некоме се то може учинити сувишним и непотребним претеривањем, а можда ће се појавити и они који ће ме оптуживати за наводну злобу, завист или пакост. Нека. Мени се ипак чини пожељним да у овај 'сувопарни колач који месим', додам понеку шаку 'сувог грожђа' да се сви помало засладимо и насмејемо. Зато

ћу искористити прилику да истакнем, и научничкој популацији мало осветлим, чиме се то недавно обратио нацији у најчитанијем престоничком дневном листу, потпредседник и председник два најважнија научна тела данас у Србији. И то, пошто је дозволио да се ћутке проћерда кредит од 420 милиона евра, подигнут наводно за науку, и додатно допустио да у Националном савету за научно технолошки развој поново засија звезда Небојше Нешковића: као да сада Нешковић осмишљава, усмерава и саставља извештаје о раду тог тела. Да ли то једино да З.В.П. није чуо ко је највећа штеточина која се појавила икад у науци на овим просторима, заслужна за профућаних преко 40 милиона евра за градњу никад изграђеног циклотрона у Винчи и многе купљене а неотпаковане/бачене друге експерименталне машине и уређаје?

Неки пажљиви пратиоци збивања на научно-политичкој сцени Србије су вероватно били у прилици да, почетком ове године и београдској „*Политици*“, прочитају веома похвално и лепо састављен чланак о главној преокупацији потпредседника САНУ Поповића, који је потписала Славица Ступарушић: „*Зрно по зрно, књига о пиринчу*“, *Политика*, среда, 8. 1. 2020. Из чланка можемо сазнати да је скоро деценију и по Зоран В. Поповић породично изучавао и писао књигу о пиринчу. С обзиром на то да моја маленкост последња два и по месеца прикупља информације, пише и упознаје све с једном тужном и мучном причом о запуштености, дезорганизованости и криминализацији организације и финансирања научно-истраживачког рада у Србији, а да је потпредседник САНУ З.В.П. додатно већ четврту годину на функцији председника Националног савета за наунотехнолошки развој, предлажем вам да прочитате исцрпне изводе из поменутог чланка. Да сви схватимо колико је тешко овом човеку било, иако је имао помоћ целокупне уже породице, да свеобухватно размотри више од сто хиљада врста пиринча и обиђе многа места на којима се исти гаји, прикупи рецепте, погледа филмове посвећене пиринчу, уради фотографије тих места и аранжираних јела од пирича итд. Ево најлепших цитата из чланка:

„О зрну које храни више од половине светске популације, о биљци од које се ништа не баца написана је велика прича, боље речено – књига на 295 страна и уз више од 700 фотографија и других илустрација. Зоран и Оливера Поповић прихватили су се наизглед незахвалног посла и као да свирају клавирску сонату: у четири руке, стварали су књигу, осмишљену у Валенсији, постојбини паелје, безмало деценију и по. Допуњавали је и богатали успоменама с путовања по свету где расте ова племенита биљка, записима бележеним на листићима хартије и свиме што су сазнавали од људи који од пиринча живе и заједно с њим сазревају.

Као што су некад домаћице у Србији пребирале пиринач, одвајајући каменчиће и пиринчана зрна која нису за употребу, тако су аутори очистили ову књигу од свега сувишног, пажљиво пазећи да ниједно „покварено“ или сломљено зрно, односно у овом случају реч, не нађе место у књизи. Оставили су читаоцу само здрава и лепа сазнања о житарици која храни силни људски род.

– Имали смо срећу да боравимо у Валенсији, познатој по мандаринама, пиринчу и паелји. Једва смо чекали да викендом одемо на главну градску пијачу која је,

бар за нас, најлепша на свету, да купујемо рибе, плодове мора и да их припремамо. Дан за паелу је петак, тада се служи у свим ресторанима. За припрему валенсијске паеле, надалеко чувеног шпанског специјалитета, дозвољена је употреба тачно одређених 10 састојака, и то пилетина, зечетина, зелена широка боранија (врста фераура), крупнозрни пасуљ (гарофон), маслиново уље, парадајз, шафран, со и наравно вода и пиринач из Валенсије. Из намере да баш ову паелу уврстимо у кућни јеловник постепено се развијало интересовање, не само за начин припреме овог деликатеса од пиринча већ и за саму намирницу – каже наш саговорник, додајући да у Београду већину потребних састојка набавља на земунској пијаци, а оно што недостаје донесу студенти, сарадници, пријатељи, родбина.

– Пут од Београда до Валенсије води медитеранским појасом, поред највећих пиринчаних области у Европи, као што је око града Алесандрије у Италији, Камарг на југу Француске, делта реке Ебро у Шпанији, или околина Валенсије. Тако смо били у прилици да пратимо гајење ове биљке у њеним различитим вегетационим периодима – додаје Поповић...

Књига обилује подацима, ипак сваки део књиге може да се чита пре и после било ког другог дела – по избору манастир Хиландар и светогорски рецепти, филм „Горки пиринач” и фотографија Силване Мангано, „осликавање” пиринчаних поља на северу Јапана расађивањем различитих врста пиринча стварају се слике које се мењају сваке године (танбо арт) – до ланца производње пиринча и његове светске производње дате у милионима тона...

Свој печат у књизи оставио је и подмладак Поповића, ћерка Петра, иначе фармацевт, која живи у Италији, и син Вук припремили су своје омиљене пиринчане послastiце и усликали их попут осталих аутора.“

А комплетно ламентирање З.В.П., о **Бамбус-сарми, суглијашу и пилаву** и још о којечему, препоручујем да прочитате сами. Можда после тога да сви заједно потражимо од „**Зокија Сарме**“ да нам поднесе извештај Националног савета за научно технолошки развој Републике Србије о томе: колико је и где завршио новац од подигнутог кредита за науку, у које сврхе и на основу чијих одлука. И колико то има везе с циљевима декларисаним пре одлуке о подизању кредита. Ово је изузетно важно ради доказивања да је кредит покраден спрегом домаћих и страних лопова и битанги. По међународном праву држава, којој се то десило, може бити ослобођена враћања таквих 'предаторских' кредита. По информацијама које су до мене дошле, а које нисам имао прилике да проверим, све време је за повлачење кредита било потребно обезбеђивати пристанак Божицара Ђелића. Још једном понављам да ова информација није поуздана и да би је обавезно требало проверити.

Уз извињење за нескромно потсећање на своје штампане, изгледа друштвено потпуно бескорисне радове, у којима сам предвиђао шта се може очекивати од З. В. Поповића и Н. Б. Нешковића у НС, предлажем да прочитате део текста:

„Национални савет за науку као добро плаћени клуб пензионера“

Најмање два постављења чланова савета, утврђена решењем владе, противзаконита су

Аутор: Филип Раке Вукајловић, *Политика*, недеља, 6. 11. 2016. у 08:15

„Невероватна је дрскост да се у највише научно тело угурава човек за кога је опште познато да је најодговорнији за највећу пропалу српску научну инвестицију, тзв. Акцелераторску инсталацију у 'Винчи' – несрећно названу 'Тесла', која је грађена више од 20 година, у коју је бачено скоро 40 милиона евра и која је затворена пре него што је икад изграђена. Нешковић је одговоран за још неколико пропалих научних грађњи, пре и после затварања неизграђеног циклотрона. Појеле су оне још око пет милиона евра, без икаквих резултата до сада. Не би ваљало да Нешковић, и после одласка у пензију, дође у прилику да опет нешто 'гради'.

Не могу овде да не приметим да четири представника САНУ, међу члановима НС, одсликавају погубљене оријентире и одсуство доброг укуса данашњих српских академика. Академик Поповић је посебно несрећан избор, не због поодмаклих година и крхког здравља, него и због свог дугогодишњег рада у Комисији за избор у звања и због начина на који је себи доделио опрему док је председавао Динкићевом Комисијом за доделу опреме из тзв. Националног инвестиционог програма. По оној народној: „Пола пије, пола Шарцу даје!“,,

На крају, предлажем да даље пређемо на последњег физичарског кандидата кога сам разматрао.

Марко Спасеновић (Институт за хемију, технологију и металургију)

Вишем научном сараднику ИХТМ *Марку Спасеновићу* (38) је одобрен пројект:

GRAPHENE-BASED WEARABLE MULTIPARAMETER SENSOR	Marko Spasenović	Institut za hemiju, tehnologiju i metalurgiju, Institut od nacionalnog značaja, Univerzitet u Beogradu	171,357.63 €
---	------------------	--	---------------------

„ПРЕНОСИВИ МУЛТИПАРАМЕТАРСКИ СЕНЗОР НА ОСНОВУ ГРАФЕНА“.

Тема која се предлаже је интересантна и нова, а рад на сензорима у Србији има простојну традицију (академик Ђурић). Марко Спасеновић је зрео и икусан истраживач с радовима штампаним у врхунским часописима, који су прикупили импресиван број цитата. Google Scholar за њега показује:

Marko Spasenovic
Associate Professor, Institute of Chemistry, Technology and Metallurgy
Verified email at nanosys.ihtm.bg.ac.rs - Homepage
graphene, sensors, photonics, material science
Cited by

	All	Since 2015
Citations	2695	1697
h-index	16	14

На 50 библиографских јединица прикупио је 2695 цитата. Боравио је на многим добрим местима у свету, испекао занат, остварио контакте и вратио се овде. Он, по мом мишљењу, спада у истраживаче од којих ништа више не би требало тражити да штампају и да о томе извештаје пишу, него би им само требало омогућити да раде и, ако желе, да воде и руководе. И заштити их од битанги које тренутно директорују, мешетаре, шлихтају се и бесомучно варају научно, и уопште, слабо писмене политичаре, а поткрадају/плачкају и малтретирају људе, као што је Марко Спасеновић, који у национално благо спада. Марко је благо и по томе што има породицу с троје деце. Ево у којим је све часописима до сада објављивао радове: Nature, Physical review letters (2), Optics express, Nature Physics, Applied Physics Letters, Nature communications, Nano letters, Physical review B (више радова), ... О добрим људима и још бољим научницима све се 'ласно', јасно и сажето може написати.

Пошто је дошло време да станем с обрадом конкретних добитника ПРОМИС пројеката, јер ме издавачи књиге коју желим да објавим пожуреју, овде ћу још само мало времена посветити нашим врлим руководиоцима који жаре и пале физиком, а који су се огрешили баш о Марка Спасеновића.

Прича коју ћу испричати вишеструко проверена и стопроцентно тачна. Марко Спасеновић је јануара 2019. године морао да напусти Институт за физику УБ. О свим детаљима малтретирања које је морао да поднесе, откад се јавно супротставио поновом избору Александра Богојевића за директора ИФ, није моје да говорим. Више је то ствар и срамота старијих кукавица око њега, који нису имали петљу да се успротиве бућоглавом, потпуно озверелом и насилном Богојевићу. Познати су његови испади с продуживањем радног односа после 65. године неким академицима само на по три месеца. На питање једног од њих зашто то чини, одговорио му је: „*Оћу да те држим за јак.*“. Познат ми је академик, а познати су ми сведоци тог догађаја. Да је мени то рекао, сигурно би добио, из цуга, ногом по месту за које би хтео да држи и многе друге.

Да се вратим на кратку причу о Марку Спасеновићу и његовом бежању од удружених битанги које су узаптеле ИФ. Негде у то време је директор Богојевић срео једног сарадника лабораторије у којој је радио Марко и питао га: зашто је Марко Спасеновић отишао у ИХТМ а да се није јавио и вратио кључ канцеларије? Дотична особа му је с чуђењем напоменула да је један од разлога због кога је он побегао, главом без обзира, то што уопште није имао канцеларију. Морао је да седи у библиотеци, или да се шверцује као илгалац код неког другог у близини. Трио који сада чврсто држи сву власт и финасије у ИФ-у је трио ААА (Александар, Александар, Антун) и БББ (БЕЛИЋ, БОГОЈЕВИЋ, БАЛАЖ). Трио БББ је скоро крвно везан, ала' „БедБлуБојз“. Институт за физику нема шансе да преживи ако другог 'плавог' Блу замени на месту директора 'трећи' плави Бојз!

Све има свој крај па и ова моја, два и по месеца дуга Р Е Ц Е Н З И Ј А, која се понекад претварала у импровизовану криминалну истрагу. Уз ову поруку, за коју сам тада мислио да је закључна порука серије о ПРОМИС пројектима, сам послао и три раније послата прилога, да потсетим на недостојно чинодејствовање тројице БББ несташних *'плавих деचाка'*, који још увек „чврсто држе и нож и погачу“ у ИФ-у и *'шире'*. И данас је веома актуелно говорити о штетности и бесмислености пројекта „Верокио“. У српској науци и образовању се стварно дешавају ненормалне ствари. Скупи анахронизам „Верокио“, коме је прокламовани и прихваћени циљ штанцовање генија, показује да на делу нису мале девијације. На делу је прави *'интелектуални разврат'* са деградацијом формалних знања, мотивације и кадрова, вештина и радних способности, часности и поштења. Такорећи, сведоци смо, или општег каишарења, или правог шверцовања кроз живот.

КУД ПЛОВИ ОВАЈ БРОД? (VII)

(3. 6. 2020)

*У једном трену видети вечност,
Огромни свет - у зрну песка,
У једином прстохвату-бесконачност
И небо - у чашици цветка.*
Вилијам Блејк (Willim Blake, 1757–1827)

Поштоване колеге,

У прилогу је текст: „*Наука као сари*“. То је последњи текст из серије: Куд плови овај брод? Надам се да вас нисам превише оптеретио мучним и тешким темама којима сам се бавио скоро три месеца. Све ваше примедбе и критике су добродошле. Нарочито оне које исправљају евентуалне грешке или нетачности.

С поздравом,

Филип Раке Вукајловић
У Београду 03.06.2020. године

ОВИ УПРАВНИ ОДБОРНИЦИ СУ 'СДРНДАЛИ' ПРОМИС

(Да ли им дозволити да нас дрндају и даље?)

Вујо Дрндаревић, Милица Ђурић-Јовичић, Јован Бабић, Гордана Даниловић-
Грковић и Момчило Павловић

НАУКА КАО САРИ

Бикини покрива веома мало а додирује све битно.

Сари покрива све а не додирује ништа битно.

Српска наука је као сари.

проф. Владимир Глишин

Срби и јесу трагичан народ управо зато што су,

ваљда, једини несхватљиво дуго

радили у корист својих непријатеља.

Срби без престанка рађају властите издајнике

и дозвољавају им да се као такви остваре.

Арчибалд Рајс

„ОНО ЧЕГА СЕ СЕТИМО НА СТЕПЕНИЦАМА“

Ово у наслову се односи на неизречене а важне аргументе, у тек завршеној расправи, којих се сетимо „на одласку и на степеницама“, односно на накнадну памет која стиже кад је већ касно за кајање. Да се не бих кајао, допунићу оно што сам, у среду 27. маја увече, послао свима у Институту „Винча“ и на још двестотинак адреса у Београду, под насловом: „ПРОМИС у Београду узалудно тражимо...“. Неколико важних ствари сам заборавио да кажем и још понешто да истакнем.

Пропуштена јединствена прилика. Као прво, подсећам на рад Ненада Лазаревића с потпредседником САНУ Зораном В. Поповићем и још пет њихових коаутора:

Spectrochimica Acta Part A: Molecular and Biomolecular Spectroscopy

Volume 216, 5 June 2019, Pages 173-178

Influence of chemical fixation process on primary mesenchymal stem cells evidenced by Raman spectroscopy

J.J. Lazarevića, U. Ralevića, T. Kukolj, D. Bugarškić, N. Lazarevića*, B. Bugarškić, Z.V. Popović, d
aCenter for Solid State Physics and New Materials, Institute of Physics Belgrade, University of
Belgrade, Pregrevica 118, Belgrade 11080, Serbia

bLaboratory for Experimental Hematology and Stem Cells, Institute for Medical Research, University of
Belgrade, Belgrade 11000, Serbia

cDepartment of Chemical Engineering, Faculty of Technology and Metallurgy, University of Belgrade,
Karnegijeva 4, Belgrade 11060, Serbia

dSerbian Academy of Sciences and Arts, Knez Mihailova 35, Belgrade 11000, Serbia

* Corresponding author. E-mail address: nenadl@ipb.ac.rs (N. Lazarevića).

Написах тада: „Рођачке везе између истих презимена на овом раду немам времена да истражујем. Сваком ко ми нешто више о томе каже и докаже, бићу захвалан.“ Већ сутрадан пре подне су ми стигли поуздани и проверени подаци о томе да су Лазаревићи, Јасмина и Ненад и Бугарски, Дијана и Бранко, у ствари брачни

другови. Дијана Бугарски заузима место директора Института за медицинска истраживања (ИМИ) тако да сада постаје још јасније како су нејаки и танки кандидати из тог института освојили два ПРОМИС пројекта. Овде је „канал“ који води од САНУ до ИМИ једним својим краком повезан с МПНТР, а другим се протеглао на обалу „плавог“ Дунава на крај Земуна, где је главна команда Земунског научног клана (поменути трио БББ и још један академик: Ђорђе-Ђока Шијачки, десна рука *Дуција* Теодоровића и *другоборац* против плагијата). Провера преко *Web of Science* даје да брачни пар Бугарски има 17 заједничких-породичних научних радова.

Код овог рада сам се баш растужио. Српска наука је могла да се на дуго времена учврсти у Гинисовој књизи рекорда, да су аутори били мало досетљивији. Наиме, могли су без икаквог труда, или ризика, да допишу и супругу академика потпредседника САНУ Поповића, госпођу Оливеру Поповић. Имао сам част да госпођу Оливеру лично упознам. Тада сам стекао утисак да је она лепши, стаменији и паметнији део породице академика Зорана В. Поповића, тако да би њено дописивање на овај рад било више него оправдано високим и светлим циљевима рекорда који би био постављен.

Наше породице у WOS-у. Као друго, чини ми се да је на крају прегледа свих добитника упутно да се потсетимо неких најдрастичнијих примера, да се не забораве и изгубе у шуми свега што је написано и обрађено (47 срећних ПРОМИС добитника). Да остану упамћени и да се о њима приповеда. 'Ђаволски' пример је помињани први рад на списку најцитиранијих радова Ане Поповић-Бијелић, старије кћери академика Дејана и проф. Мирјане Поповић. То је рад који је цитиран 108 пута и на коме је Ана главни аутор:

Artificial Organs

29(6):448–452, Blackwell Publishing, Inc.

© 2005 International Center for Artificial Organs and Transplantation

Blackwell Science, Ltd Oxford, UK AOR Artificial Organs 0160-564X 2005 International Society for

Artificial Organs 296448452 Original Article

MULTI-FIELD SURFACE ELECTRODE. POPOVIĆ-BIJELIĆ ET AL.

Multi-Field Surface Electrode for Selective Electrical Stimulation

*Ana Popović-Bijelić, †Goran Bijelić, ‡Nikola Jorgovanović, ‡Dubravka Bojanić, †¶Mirjana B. Popović, and ‡§¶Dejan B. Popović

*Faculty of Physical Chemistry, University of Belgrade, SCG; †Center for Multidisciplinary Studies, University of Belgrade,

SCG; ‡Faculty of Engineering, University of Novi Sad, SCG; §Faculty of Electrical Engineering, University of Belgrade, SCG;

and ¶Department for Health Science and Technology, SMI, Aalborg University, Denmark

*Received February 2005. Address correspondence and reprint requests to Dr. Ana Popović-Bijelić, Faculty of Physical Chemistry, University of Belgrade, Studentski trg 12–16, Belgrade, SCG. E-mail: ana@ffh.bg.ac.yu

Међу шест аутора имамо два брачна пара. Мирјану и Дејана Поповића, њихову ћерку Ану и зета Горана Бијелића. Овим радом је породица инкасирала 4x108 цитата, од којих Аниних 108 у ПРОМИС позиву, сигурно нису били занемарени. Исти рад је још излаган на многим конференцијама.

Овде се човеку само намеће да детаљније провери како је директор Фонда за науку Милица Ђурић-Јовичић повезана с породицом академика Дејана Поповић. Лако је проверити да Јовичићка има са супругом Мирјаном десет заједничких радова. На пет оваквих радова њима се придружио и председник САНУ Владимир С. Костић. Само с академиком Дејаном Поповићем, Милица има додатних пет заједничких радова. У оваквој констелацији „научних звезда“ Ана Поповић-Бијелић није могла, нити смела, поклекнути на ПРОМИС-у.

Треће карактеристично САНУ породично прегнуће је:

OPEN| SCIENTIFIC RePortS | (2018) 8:926 | DOI:10.1038/s41598-018-19229-w
Increased left ventricular mass index is present in patients with type 2 diabetes without ischemic heart disease

Jelena P. Seferovic^{1,6}, Milorad Tescic^{2,6}, Petar M. Seferovic^{2,6}, Katarina Lalic^{1,6},
Aleksandra Jotic^{1,6}, Tor Biering-Sørensen³, Vojislav Giga^{2,6}, Sanja Stankovic⁴, Natasa Milic⁵,
Ljiljana Lukic^{1,6}, Tanja Milicic^{1,6}, Marija Macesic^{1,6}, Jelena Stanarcic Gajovic¹ &
Nebojsa M. Lalic^{1,6}

1 Clinic of Endocrinology, Diabetes and Metabolic disorders, Clinical Center of Serbia, Dr. Subotica 13, 11000, Belgrade, Serbia.

2 Clinic of Cardiology, Clinical Center of Serbia, Koste Todorovica 8, 11000, Belgrade, Serbia.

3 Department of Cardiology, Herlev and Gentofte Hospital, University of Copenhagen, Copenhagen, Denmark.

4 Center for Medical Biochemistry, Clinical Center of Serbia, Visegradska 26, 11000, Belgrade, Serbia.

5 Institute of Medical Statistics, Faculty of Medicine, Dr. Subotića 15, Belgrade, Serbia.

6 Present address: University of Belgrade, Faculty of Medicine, Belgrade, Serbia. Correspondence and requests for materials should be addressed to J.P.S.

(email: jpseferovic@gmail.com)

Received: 8 August 2017; Accepted: 22 November 2017; Published: 17 January 2018

Овде имамо декана Медицинског факултета у Београду академика Небојшу Лалића, са супругом Катарином, и академика Петра Сеферовића са ћерком *лијеном* Јеленом на челу (*corresponding author*), и још десет (*није јаја*) коаутора из шест институција. И већина њих неком предаје и неког учи и васпитава. Колико би тек очева и мајки с децом и рођацима данас нашли на заједничким радовима које српски буџет финансира?

Иначе, за академика Лалића сам се заинтересовао у вези са 4. Конференцијом о будућности образовања одржаној у САНУ почетком новембра 2019. године. У покушају да тада одгонетнем зашто је председник Костић ставио академика Лалића у тим САНУ за ову међународну конференцију, преварих се и погледах мало Лалићеву видео биографију на сајту САНУ. Кад чух како Лалић говори о устанку Срба у Хрватској лета 1990. године као о „балван револуцији“, схватих да су он и Костић 'духовно' веома блиски. Први би да „уз елементе достојанства“ преда Косово и Метохију, а други, устанак Срба из Крајине против Туђманове усташофилне власти, у својој јавно „окаченој“ биографији, назива „балван револуцијом“, исто онако погрдно како су га хрватски „за дом спремни“ новинари и политичари називали. Чини ми се да

Костић и Лалић имају још једну сличну особину: „лично на људе који никад у животу ни покисли нису“. И потписују се на свакакве радове преко сваке мере и без икаквог зазора. Да их пита човек: зашто им то треба?

Колико су ствари отишле дођавола показује нам и следећа референца с Бугарским, коју сам нашао захваљујући интересовању за Мирослава Хаднађева:

DOI: <http://dx.doi.org/doi:10.1016/j.bej.2015.06.016>

Reference: BEJ 6239

To appear in: *Biochemical Engineering Journal*, Received date: 10-3-2015-Revised date: 19-6-2015-Accepted date: 23-6-2015

„Structural changes of Ca-alginate beads caused by immobilized yeast cell growth“

Ivana Pajic-Lijakovic¹, Steva Levic², Miroslav Hadnađev³, Zora Stevanovic-Dajic², Radenko Radosevic², **Viktor Nedovic²** and **Branko Bugarski¹**

1 University of Belgrade, Faculty of Technology and Metallurgy, Karnegijeva 4, Belgrade, Serbia

2 University of Belgrade, Faculty of Agriculture, Nemanjina 6, Belgrade, Serbia 3 University of Novi Sad, Institute of Food Technology, Bul. Cara Lazara 1, 21000 Novi Sad, Serbia

Biochemical Engineering Journal <http://dx.doi.org/10.1016/j.bej.2015.06.016>

Масним словима су истакнута два тада активна помоћника министра у МПНТР (Бугарски има заједничке радове с Мирославом Хаднађевим и Тамаром Хаднађев Дапчевић). Све ово, заједно с раније описаним случајем Тибора Саба, белодано објашњава како и зашто биографије помоћника министара расту као ћелије **квасца** у овом раду и зашто којекакви 'пико' нучници добијају десетоструке порције финансирања. Колико људи за све ово зна, а с беспризорним и озверелим понашањем се мири и ћути? Јасно је да 'шодер' научници по министарствима никада неће милом променити садашња правила рангирања и оцењивања научног рада. Већина њих није достојна ни да купује и доноси бурек правим научницима.

О Ана, о Ана песмо наших дана. Постоје четири кандидата који су докторирали 2009. године. Они би требало да су Фонду пружили доказе да је то урађено пре 5. септембра 2009. године. Већи проблем, на који сам упозорио већ у првој поруци а који тражи хитну проверу, је испуњеност услова конкурса у случају 44 године старе-младе Ане Поповић-Бијелић. Поновићу још једном о чему је ту реч.

У Аниној биографији на енглеском језику пише да је **асистент била од 2002–2013**, доцент од 2013–2018 и да је сада ванредни професор. Пише и тачан датум рођења, што је услучају женских биографија реткост. У биографији на сајту факултета на српском језику пише мало другачије:

2018–*Ванредни професор*, Универзитет у Београду - Факултет за физичку хемију;

2013–2018 *Доцент*, Универзитет у Београду - Факултет за физичку хемију;

2002–2007 & 2010–2013 *Асистент*, Универзитет у Београду - Факултет за физичку хемију; 2019 – *Продекан за наставу*, Универзитет у Београду - Факултет за физичку

хемију; 2015–2016 *Продекан за финансије и материјално пословање*, Универзитет у Београду-Факултет за физичку хемију; 2015–*Контакт за интернационалну сарадњу*, Центар за физичку хемију биолошких система *Bioscope*, Универзитет у Београду - Факултет за физичку хемију.

У свему овоме „заборављено“ је да се напише нешто што би могло Ану Поповић-Бијелић коштати ПРОМИС пројекта. То је чињеница да је она одређено време сигурно провела у звању научног сарадника, пре него што је изабрана у звање доцента. Наиме, Ана је у звање доцента изабрана 17.05.2013. године а у звање ванредног професора 28.12.2017. године, одакле следи да је у звању доцента провела цео изборни период. У „**Акту** о циљевима, начину реализације и условима финансирања пројекта“ стоје стриктни услови за руководиоца пројекта:

Руководилац пројекта је лице које задовољава, између осталих, обавезан услов да је: „у сваком научно/еквивалентном звању у које је било изабрано провело је највише један изборни период“. Наставно научно веће Факултета за физичку хемију Универзитета у Београду⁴⁷, је на основу позитивног извештаја комисије која се састојала од три редовна професора, 10. 11. 2011. године утврдило предлог да се Ана Поповић-Бијелић изабере у звање научног сарадника. Ово научно звање је, као што је познато, еквивалентно звању доцента.

Ако је све тако, а јесте, онда је Ана Поповић-Бијелић, заједно са свима онима који су потписали њена конкурсна документа, обманула Фонд за науку да испуњава услове конкурса. Такође је мало вероватно да о напредовању старије ћерке свог ментора и татора Милица Ђурић-Јовичић ништа није знала. Човек 'на месту' би баш у том случају водио рачуна да све буде чисто као суза. Зато *опрезно оптужујем* и захтевам да се све ово темељно испита и да се, ако се после провере приложене конкурсне документације утврди да је Ана Поповић-Бијелић дала лажне податке, против ње и в. д. директора Фонда покрену етички, а вероватно и још неки, поступци.

Учѐње мнгостаночники⁴⁷. Како ПРОМИС, тако и нови програм ИДЕЈЕ, „подржавају основна и примењена истраживања у свим научним областима, а пројекти немају унапред задате теме“. Оваквим приступом се признаје да данас у Србији не постоји никакво смислено планирање и оцењивање научног рада и, што је још важније, омогућава се онима који су „смислили“ последње законе о науци и Фонду да све паре од подигнутог кредита, без много муке и велике памети, усмере блиским људима на унапред договорене адресе. Изузеци су мало вероватни, а ако их и има, само потврђују оно што показух разматрајући ПРОМИС добитнике.

Поред тога ни Фонд, а ни МПНТР, уопште немају ресурсе за контролу, нити су је озбиљно планирали, а о могућностима за одузимање пројекта и надокнаде штете због нерада, нема ни говора⁴⁸. Зато имамо ситуацију да добитници, финансијски веома

⁴⁷ Научни радници који раде на много стругова истовремено („ударници капиталистического труда“).

⁴⁸ То што су написали у Члану 12. свог *Акта о циљевима, начину реализације...*: „Фонд за науку редовно надзире и прати реализацију Пројекта оцењивањем поднетих

'обилних' ПРОМИС пројеката, за које би требало да се руководиоци и њихови тимови добро озноје како би исте на опште добро успешно завршили, слободно конкуришу и добијају (или су већ имали) озбиљне и добро финасиране пројекте. Из првих принципа је јасно, да се ови неће претргнути од послова ни на једном од таквих пројекта. Ако је овакав незајажљиви добитник запослен на неком од факултета, и додатно у наставном звању с одговарајућим обавезама, онда ће и на настави забушавати. Све је јасно и све прозирно и сви се праве луди.

Видесмо да Игор Пашти има актуелан вишегодишњи НАТО пројект, да је Александра Буха Ђорђевић дубоко инфилтрирана у НАТО и неке хрватске структуре, а Никола Кнежевић нам је неупитан пријавио свој новоодобрени, јединствени и неоспорно „генијални“ Horizon 2020 Twinning пројект, с темом из области примене наноматеријала за третман и дијагностику канцера где је, како славодобитно изјави, главни координатор. Сви се праве као да је све то нормално. Али, шта да радимо с ПРОМИС обећањима и свешћу о томе да *српска привреда, пољопривреда, шумарство, медицина...* просто изгореше од нестрпљења и плачу за резултатима које им ПРОМИС „генијалци“ нештедимиче обећаше. Морам признати да нисам пажљиво бројао на колико активних пројеката „млади“ добитници већ учествују, пре него што су се на ПРОМИС пријавили. „Натофилистичаре“ нисам могао да пропустим а да не поменем, а бућоглави Кнежевић ће можда касније схватити да му је боље било да ћути и да се покрије ушима.

Не могах да не приметим и два активна Хоризонт2020 пројекта доцента *Косте Јовановића*, доброг познаника директора Фонда Милице Ђурић-Јовичић:

H2020: DIH-HERO

(<https://dih-hero.eu/>)

(local coordinator)

1/2019 – 12/2022

H2020: DIH2

(<http://www.dih-squared.eu>)

(local coordinator)

1/2019 – 12/2022

Digital Innovation Hubs in Health Care Robotics.

Funded by EU Horizon 2020, Call: H2020-DT-2018-1, Digital Innovation Hubs, grant agreement no. 825003.

Project coordinator: Prof. Stefano Stramigioli, University of Twente.

A Pan European Network of Robotics DIHs for Agile Production.

Funded by EU Horizon 2020, Call: H2020-DT-2018-1, Digital Innovation Hubs, grant agreement no. 824964.

Project coordinator: Dr. Ali Muhammad, Finland Institute of Tech. – VTT.

кварталних извештаја из члана 11. став 2, оцењивањем годишњег извештаја о напретку Пројекта, надзорним посетама учесницима пројекта уколико Фонд за науку утврди да су потребне и непосредним праћењем појединих Пројектних активности, као и оцењивањем завршног извештаја о резултатима Пројекта...“ служи само за спољну употребу и за "плашење мечке решетом". Тако је и са *Надзирањем Пројеката прописаним одговарајућим актима Фонда за науку и законом*, јер за две године постојања Фонда није формиран законом предвиђени Надзорни одбор који би контролисао и рад руководства Фонда и организовао свестрану контролу извршења пројеката. По мојим информацијама све послове у Фонду обавља петочлана музичка група из Управног одбора на челу са фронтменом-солистом Милицом Ђурић-Јовичић. И изводе само музику компоновану на „највишим местима“. На енглеском би то рекли: In the High Places.

Видимо да је он локални координатор ових ч е т в о р о г о д и ш њ и х пројекта и да га ПРОМИС пројект може потпуно уназадити и упропастити. Или су он, и птићи из гнезда Мирјане и Дејана Поповића, навикли да исти посао бар шест пута наплате? Видех да Косту и неке банке хвале и подржавају.

Илустровао сам, с превише примера, колико су рецензенти Фонда и његово руководство били недорасли задатку који је био пред њима. Сетимо се само „низијских шумара“ накачених на многе дојке (републичке, покрајинске, европске,...) из којих слатко млеко сисају. Мишљења сам да је обавезно било предвидети да се сваком пројекту одреди бар по један домаћи рецензент (извучен из шешира од неколико квалификованих за дату област), који зна месне нарави, локалне специфичности и настраности. Тада се не би десило да прође кандидат председника Научног савета Фонда, академика Стевана Пилиповића, по имену Милана Чолић (34). За њу сам већ написао све што треба, али ћу овде *поновити* неке карактеристичне делове тог изразито негативног примера:

Милани није потребно помагати у садашњем тренутку њене каријере јер је она, поред тога што је научно најблаже речено врло танка, према јавно доступној биографији, грабила „као чума децу“ стипендије и специјализације. До сада била/имала:

- 2010-2013 French Government scholarship for PhD studies in cotutelle;
 - 2017-2018 Fulbright grant for Advanced Research (6 months) at Oden ICES, UT Austin, USA;
 - 2018 J. T. Oden Faculty fellowship (3 months) at Oden ICES, UT Austin, USA;
 - 2010-2013 French Government scholarship for PhD studies in cotutelle;
- и пројекте:

- **Интернационални 2019-2023 COST Action CA18232 *Mathematical models for interacting dynamics on networks***, Leader of the Working Group 2 Nonlinear problems;

-**Мултилатерални 2020-2021 *Mathematical analysis of multispecies fluid and kinetic models***, Serbia-Austria-France, Multilateral scientific and technological cooperation in the Danube region, CoPI Serbia (with E. Daus, Austria and B. Grec, France);

- Билатерала 2018-2020 *Kinetic and hyperbolic models for gaseous mixtures and granular media*, Projet International de Coopération Scientifique (PICS) 278838, CoPI Serbia (with L. Boudin, France);

- Национални пројект *Nanotechnology approach in the development of modern dermal therapeutic systems*, supported by Philip Morris and Center for Leadership Development Serbia within Start Up for Science grant;

- Национални пројект 2011-2019 (*онакав какве једино имају људи по институтима многоструко квалификованију и успешнију*, прим. ФРБ) *Mechanics of nonlinear and dissipative systems - contemporary models, analysis and applications*, OI174016, supported by Ministry of Education and Science of Republic of Serbia;

- Па још један допунски Национални, добијен одмах после докторирања, (2014-2018) *Kinetic models in Biology Or Related Domains*, ANR blanche project Kibord: ANR-13-B501-0004 funded by the French Ministry of Research;

- Билатерала 1 2014-2016 *Kinetic and macroscopic modelling of gaseous mixtures*, PICS CNRS No. 06370, France and Serbia;
- Билатерала 2 2014-2016 *Fluid and kinetic models for gaseous mixtures*, CNRS/MSTD No.25794, France and Serbia;
- Билатерала 3 *Comportement asymptotique d'équations cinétiques et de diffusion: analyse mathématique et numérique*, PHC Amadeus No. 35523WJ, France and Austria;
- Билатерала 4 *Modélisation cinétique et simulation de mélanges gazeux réactifs et de plasmas pour la fusion nucléaire*, PHC Galilée No. 32237PA, France and Italy...

Она је и доцент на факултету, вероватно за то прима плату и води се да предаје студентима. Све ово је Милана урадила и добила на основу списка публикација који има десет радова у часописима и један скорији препринт. Билатерале с Француском, Италијом и Аустријом, па доходна Кост акција која је у току (2019-2023). **У њеној биографији стоји и да је 2020 добила осамнаестомесечну Хумболтову стипендију:** Humboldt Research Fellowship for Experienced Researchers (18 months), at RWTH Aachen University, Germany, Host: Prof. Manuel Torrilhon.

Ако је ово тачно, она ће свој ПРОМИС пројект одрађивати и Немачкој (ако већ тамо није). „Људи“ Немци су јој дали годину и по дана стипендије као „*искусном истраживачу*“, а наши ће јој с педесетак хиљада евра помоћи да се снађе на „*почетку своје обећавајуће каријере*“. Да ли је она обманула њих да је „*искусна*“, или нас да је „*млада и још неискусна*“, да јој треба „*обука и помоћ у писању пројеката*“ за Европу (један од најважнијих циљева ПРОМИС програма)?

Понављам и списак, из Миланине биографије, конференција, радионица, семинара и летњих школа на којима је учествовала:

Conferences, workshops, seminars and summer schools

- October, 3-5, 2019: Kongres mladih matematičara u Novom Sadu
- February, 13-14, 2019: *The Cauchy problem for spatially homogeneous Boltzmann flows: an unified approach for monatomic gas mixtures and polyatomic gas*, Flash Workshop on kinetics of mixtures and plasmas, UT Austin, Texas, USA,
- November 2018: Particle systems and PDE's VII, Palermo, Italy,
- September 2018: XLII Summer School on Mathematical Physics, Ravello, Italy,
- July 2018: instructor of the project „Espresso Coffee Problem” at the ECMI (European Consortium for Mathematics in Industry) Modelling Week in Novi Sad, Serbia,
- May, 11, 2018: *Existence and Uniqueness of a Boltzmann System for Gas Mixtures*, Analysis Seminar at the Department of Mathematics, University of Texas at Austin, USA,
- May 2017: ICTP Advanced School & Workshop on Nonlocal Partial Differential Equations and Applications to Geometry, Physics and Probability (smr 3118), Trieste, Italy,
- July 2016: instructor of the project „Red deer import” at the ECMI Modelling Week in Sofia, Bulgaria,
- June 2016: Recent advances in Kinetic equations and applications, UPMC, Paris, France,

- May, 5, 2016: *Some aspects of systems of Boltzmann-like equations for gaseous mixtures*, Analysis/Mathematical Physics Seminar at the Department of Mathematics, University of Texas at Austin, USA,
- September 2014: Problems on Kinetic theory and PDE's, Novi Sad, Serbia,
- June 2014: Methods and Models of Kinetic Theory, Porto Ercole, Italy,
- February 2014: 99th European Study Group with Industry, Novi Sad, Serbia,
 - May 2013: SMAI 2013, 6ème biennale des mathématiques appliquées et industrielles, Seignosse le Penon, France,
- March 2013: 84th Annual Meeting of the International Association of Applied Mathematics and Mechanics (GAMM), Novi Sad, Serbia,
- March 2013: Kinetic days, IMT Toulouse, France,
- October, 31, 2012: *Difuzionna asimptotska analiza kinetičkog modela gasnih mešavina*, Seminar Mathematical methods of Mechanics, Mathematical Institute SANU, Belgrade, Serbia,
- September 2012: MechAM, 50 Years of Seminar for Analysis and Foundations of Mathematics, Novi Sad, Serbia,
- September 2012: XXXVII Summer School on Mathematical Physics, Ravello, Italy,
- June 2012: Methods and Models of Kinetic Theory, Porto Ercole, Italy,
- June 2011: Non linear hyperbolic systems of balance laws in Extended Thermodynamics and Kinetic Theory, Cortona, Italy,
- September 2010: ECMI Summer School and Modelling Week, Milan, Italy.

Обраду лика и дела овог славodobитника пројекта у оквиру програма ПРОМИС завршио сам нашом, и не само нашом, народном пословицом: „*Не треба масној гуски врат мазати!*“

У том Сомбору ... Има пуно лудости у Новоме Саду. Отићи из покрајине, а не поменути трио с „Департмана за биологију и екологију“ ПМФ УНС, сви у петој деценији живота, био би грех пред Господом. То су ванредни професори: *Соња Каишаревић* и *Петар Кнежевић* и виши научни сарадник *Кристина Погрмић-Мајкић*. Овај трио је „освојио“ **498.787,00** евра. Њихово довијање да сакрију из које институције долазе, описано је у тексту где се о њима нејакима детаљано говори. Соња и Кристина су били на истом републичком пројекту и практично имали све исте радове:

„*Кристини Погрмић-Мајкић* је поклоњено, поверење наравно, да располаже с 189.421,58 евра у току следеће две године. Она је виши научни сарадник „Лабораторије за испитивање ендокриних ометача и ћелијску сигнализацију“ Департмана за биологију и екологију УНС. И она је загазила у пету деценију живота, а од дипломирања до одбране докторске дисертације 2010. године јој је требало осам година. Кристина је на својој веб страници одабрала да прикаже шест радова који имају у просеку по шест аутора. На пет, од тих шест радова је коаутор са Соњом Каишаревић, **а оба ова славodobитника су одгајана и љуљана у гнезду Проф. др Радмиле Ковачевић** на пројекту основних истраживања Министарства просвете, науке и технолошког развоја, ОИ 173037...

Само сурово пристрасни људи, или тотално неодговорне незналице, су могле да донесу одлуку да се за финансирање одобре ова три пројекта с истог одсека биолошког факултета ПМФ УНС. При томе сво троје добитника, мршавих научних достигнућа и мало истакнутих биграфија, су у петој деценији живота. Боље је било паре разделити новосадској сиротињи него их давати оваквим „стручњацима“.

За Петра Кнежевића је хитно потребно проверити када је докторирао 2009. године. До његовог реферата, о недавном избору у младог редовног професора (јануар 2020), нисам успео да дођем. Као ни до дисертације која садржи тачне податке о датуму докторирања. Као да се ту нешто прикрива?

Галерија ликова. О ликовима у руководству Фонда за науку би се могао написати комплетан роман. Колико само вреди бивши помоћник министра и бивши државни секретар Александар Белић, кога је чак нејаки министар Вербић удаљио из министарства вероватно због његових широко познатих радних способности, или Гордана Даниловић-Грковић која, као змија ноге, крије да је поштено стекла и одбранила магистарски рад у 41-ој години живота на Техничком факултету у Чачку. Не тако давно сам писао о томе како је Белићева ћерка у својим изјавама у новинама 2016. године сасвим сметнула с ума да је запослена и да још увек прима плату у Иновационом центру Машинског факултета УБ.

Ипак, посебно истицање заслужује проф. Ђорђе Јанаћковић јер је он једини од чланова Научног савета Фонда који је „коауторисао“ с два добитника ПРОМИС пројекта. Поред Николе Кнежевића, то је и Павле Спасојевић који се води да је запослен на „Факултету техничких наука у Чачку“, који припада Универзитету у Крагујевцу. Јанаћковић је, преко декана ТМФ УБ Петра Ускоковића, повезан с још једним чланом Научног савета Фонда академиком Миодрагом Чолићем, који је и сам имао у трци за ПРОМИС 'своје грло' у лику Сергеја Томића из ИНЕП-а. Колико су „Јанаћко“ и другови развили „посао“ може се просудити по описаним чињеницама из „Хронолошког приказа поступака неакадемског понашања Ђорђа Јанаћковића“, које је проф. Бојан Јокић упутио декану ТМФ. Ту су најинтересантнији иновациони пројекти које је „освојио“ овај предузетник у науци и међу њима онај из 2009. године вредан 4.000.663,00 динара. Као реализатор учесник уговор је потписала Јанаћковићева мајка Даница, директор привредног друштва, која је у време закључења уговора била у 80-тој години живота, без стручних квалификација неопходних за реализацију предметног уговора.

Ђорђе Јанаћковић је само 'мама Даница' веровао да ће како треба реализовати и наплатити овај пројект (*једногодишњи уговор вредан преко 34 хиљаде евра*). Осим Јанаћковића и маме, међу 'оверивачима и потпиричачима' овог пројекта се налазе: **државни секретар Милош Недељковић**, садашњи **ректор УБ Иванка Поповић** (тада декан ТМФ) и **Гордана Даниловић Грковић** в.д. **директор** Научно технолошког парка Београд (тада директор „Пословно-технолошког инкубатора техничких факултета“).

Дана 10. септембра 2019. године проф. др Бојан Јокић је поднео Етичкој комисији Технолошко- металуршког факултета Универзитета у Београду Допуну информација Тима инжењера о неакадемском понашању проф. др Ђорђа Јанаћковића и др Добрице Стојановића од 2. 8. 2016., 18. 11. 2016. и 16. 1. 2017. године са Захтевом за утврђивање повреде кодекса професионалне етике (који можете преузети овде). Ових дана сам сам обавештен да је прошле недеље проф. др Бојан Јокић поднео Универзитету у Београду захтев за покретање поступка против декана Технолошко-металуршког факултета проф. др Петра Ускоковића због повреда одредаба Кодекса професионалне етике Универзитета у Београду, а у коме се наводи да му је проф. Ускоковић онемогућио увид у дипломске радове који се налазе у библиотеци Технолошко-металуршког факултета и након више писмено упућених захтева. Захтев за увид у тражене дипломске радове проф. др Бојан Јокић је поднео у циљу утврђивања неакадемског понашања у изради магистарског рада др Добрице Стојановића, на коме је као ментор означен **проф. Ђорђе Јанаћковић**, а као члан комисије за одбрану управо актуелни декан Технолошко-металуршког факултета проф. др Петар Ускоковић. На основу раније прикупљених доказа, проф. Јокић је утврдио, како је наведено раније у тексту, да више од 40 % магистарског рада др Стојановића представља плагијат.

Очигледно је да су овом суровом кршењу свих етичких норми саучесници и Иванка Поповић и Гордана Даниловић-Грковић. Лично мислим да су многе пљачке, које се данас обављају преко образовно-научних институција, добро организоване и имају своју строгу хијерархију. Логика ствари намеће да је практично невероватно да у овим смутним временима дивљег капитализма, са толико откривених пробисвета на свим нивоима, формално најобразованији део друштва нема своју мафију.

Између претходног писања о Јанаћковићу и компанији и овог садашњег, добих од колеге коме верујем, електронску поруку коју немам право да чувам само за себе:

„Док су неки студенти 1999. године бранили своју земљу, Ђорђе Јанаћковић је те исте године, бранио своју докторску дисертацију (за коју се основано сумња да представља плагијат дипломског рада аутора Жељка Лалића), а све како би што пре засео у татину столицу на Катедри за неорганску хемијску технологију Технолошко-металуршког факултета.

Тако је Ђорђе Јанаћковић утабаним стазама стигао до звања редовног професора на истом факултету, продекана у два мандата (за време декановања садашње ректорке Универзитета у Београду Иванке Поповић), декана ТМФ УБ у два мандата, члана Етичког одбора Универзитета у Београду (другостепеног органа за поступање по пријавама за неакадемско понашање-плагијате), дописног члана Академије инжењерских наука Србије, секретара Српског хемијског друштва, вршиоца дужности председника Скупштине Електротехничког института "Никола Тесла а.д. Београд", председника Комисије за доделу награде Града Београда за природне и техничке науке, члана комисије Министарства за науку и технолошки развој и ЈУП д.о.о. за набавку научно-истраживачке опреме (2011-2013), директора Иновационог центра Технолошко-металуршког факултета, члана Научног одбора Фонда за науку и, к томе

још, опростите мени грешном, до кандидата за члана Српске академије наука и уметности.

Без иједног написаног уџбеника из грађевинских и керамичких материјала с нерецензираним скриптама, на којима је поред тате потписан, и више захтева за утврђивање неакадемског понашања у изради већег броја писаних радова (докторат, монографија, поглавље у уџбенику...) поднетим против њега, Јанаћковић се с науке о грађевинским материјалима престројио на "материјале за контролисано дозирање и доставу лекова", упустивши се у борбу с канцером где већ следеће покољење младих 'јанаћковића' суверено наступа и на европском тржишту научних пројеката.“

О РЕДОВИМА ВЕЛИЧИНА

Држ'те Малог! На вука повика, а лисице месо једу. Као контрапункт поступању у коме „ректорка“ и њене колеге с ТМФ УБ грудима бране и гину да би заштитили Јанаћковића од оптужби за плагијат и још којешта (Јанаћковић у Фонду још увек одлучује и успева да скрене не баш мало средстава тамо где треба), потребно је указати на чињеницу да је Иванка „ректорка“ сву своју младост и енергију усмерила на борбу за поништавање доктората министра Синише Малог. С њом је у тој борби био све време у првим редовима, поред бућоглавог академика Теодоровића и, не мањи бућоглавац, дописни члан САНУ Владица Цветковић, који се од септембра месеца прошле године налази на челу Академијског одбора за високо образовање. Заједничким снагама и уз невиђене жртве и одрицања (од политике нарочито), децембра месеца 2019. године завршена је њихова скоро шест година дуга партизанска епопеја на том најважнијем задатку УБ и САНУ. *Радио Слободна Европа* је посебно истакао оштри демарш из САНУ, који је у име Академијског одбора 02.12.2019. године упутио дописни Владица Цветковић:

„Академијски одбор за високо образовање Српске академије наука и уметности (САНУ) саопштио је да стаје у одбрану права Одбора за професионалну етику Универзитета у Београду да доноси одлуке у складу са својим ингеренцијама и апеловао да се свака полемика ограничи искључиво на анализу чињеница.“ У саопштењу се додаје и да Академијски одбор „не прихвата да се у политичком контексту релативизује дуготрајан и темељит рад универзитетских тела на успостављању процедура везаних за принципе академске честитости и њихову примену“. Тај Одбор је зато апеловао да се „свака полемика ограничи искључиво на анализу чињеница и пружа подршку органима Универзитета у Београду у њиховом непристрасном раду на сузбијању свих примера нарушавања професионалне етике“.

Ово детаљно цитирам да бих потсетио како нам говоре да је потребно „да се свака полемика ограничи искључиво на анализу чињеница“ и да бих покушао да отворим аполитичну полемику на тему квалитета и „темељитости рада универзитетских тела на успостављању процедура везаних за принципе академске честитости и њихову примену“, квалитета рада уопште и рада на васпитању и образовању родољубивих, високо стручних и поштених академских грађана. Белодано је да је лични пример поштења наставног особља Универзитета и њихова висока квалификација најбоља основа за постизање таквих циљева. У претходном детаљном разматрању начина на који су додељивани ПРОМИС пројекти и људи који су их „освојили“, дадох документоване и проверљиве доказе о огромним неподобштинама с именима њихових носилаца. Више од месец и по дана је прошло од објављивања тога, а бурна штеточинска делатност Фонда за науку у овом недоличном саставу се и даље несметано одвија. САНУ, уместо да се ангажује на решавању гомиле проблема о којима врапци већ певају, преко поузданих људи у опозицији нуди свог председника Владимира Костића за место непристрасног секунданта у политичком бокс мечу између актуелне власти и опозиције. О председнику Костићу и нешто о његовом *'режиму'* у САНУ, писао сам после већ поменутих конференције о будућности светског образовања.

Нескромно ћу цитирати своје тадашње закључке из текста: *САНУ и „клубаши“, светски, а јесу ли наши?:*

„Ова конференција ми је помогла да се приближим одговору на питање: због чега Владимир Костић тако често од САНУ и у САНУ прави циркус с њим као церемонијал мајстором у главној улози? Чини ми се да одговор на ово питање лежи у његовој видео биографији из које цитирам следеће (https://www.sanu.ac.rs/wp-content/videos/039_VLADIMIR%20KOSTIC_04-02-2019_x264.mp4):

„Оно што памтим из тог **периода** је једна врста ексклузивности. Заправо, кабл циркуса (**детињство**-циркус „Адриа“ и циркус „Централ“, прим. ФРВ) је пролазио преко дворишта мог најстаријег пријатеља, још из обданишта, Бране Јованчевића, и пошто циркус то није плаћао, као надокнаду ми смо заправо, за узврат, имали могућност да уђемо на сваку представу циркуса кад год смо желели. Нас двоје (двојица?!) смо као некакви **контни** улазили јер смо знали кад је кроћење тигрова, кад је смртоносни скок, нисмо баш све гледали. Та врста могућности да у циркус уђем кад год хоћу, чинила ме је, и још ми је и данас то некако остало у сећању. Вероватно никада више ту врсту ексклузивности, тог значаја, нећу више имати ни на једној представи.“

Много тога је Владимир Костић обећао кад су га изабрали за председника САНУ. А сав академијин и Костићев живот се изгледа претворио у једну континуирану циркуску представу и јурење за „*том врстом могућности да у циркус уђе кад год хоће*“ и за тим „*осећајем ексклузивности и значаја*“ доживљеним у раном детињству. Лако га можемо разумети, али нам од тога не може и не сме бити лакше јер је он на челу установе која се зове: „Српска академија наука и уметности“.

О помпезно најављеној „Четвртој међународној конференцији о будућем образовању“, отвореној у свечаној сали Српске академије наука и уметности 12. новембра 2019. године, која је трајала два дана и коју су организовали Светска академија уметности и науке у сарадњи са Светским универзитетским конзорцијумом, Српском академијом наука и уметности, Универзитетом у Београду, Савезом економиста Србије и Српском подружницом Римског клуба (група од 16 „слободних“ грађана), мало је ко био обавештен. Веровали или не, о том састанку у Академији ништа није знала већина чланова Одбора САНУ за образовање. Они су изгледа суспендовани да би препустили да „крупни“ умови третирају „крупне проблеме образовања“. Једног од таквих „крупних умова“ (Владица Цветковић), кога је председник Костић својом памећу одабрао да буде на челу Академијског одбора за високо образовање, сам детаљније упознао, опет у вези с поменутом конференцијом о будућности образовања. Све о њему, што тада написах, вреди и даље:

„Зачудих се кад видех да је међу стручњацима САНУ за будуће образовање и дописни академик Владича Цветковић. Сетих се да сам летос прочитао на линку: <https://www.srbijadanas.com/vesti/info/sivonjo-kretenu-procitaj-nesto-dopisni-clan-sanu-oklevetao-srbe-zbog-srebrenice-seselj-brutalno-2019-07-24>:

„Владаца Цветковић геолог, дописни члан САНУ и редовни професор Рударско-геолошког факултета у Београду оклеветао је српски народ да је починио геноцид у Сребреници, због чега је бурно реаговао председник СРС проф. др Војислав Шешелъ.

- *Још једна комплетна будала постала дописни члан САНУ. Неки Владислав Цветковић, редовни професор Рударско-геолошког факултета. Запео као Сивоња да је у Сребреници био геноцид. Кретену, прочитај Конвенцију о спречавању и кажњавању геноцида, где је прецизно дефинисано то кривично дело - написао је Шешелъ на Твитеру.*“

Колико ограничен и необразован човек мора да буде и додатно још социјално-политички аналфабета, „случајни србин“ и „аутошовиниста“⁴⁹, па да овако монструозно-опасно клевета свој народ? Кога такав може да васпитава, образује и за будућност припрема?

Проверих и како је Цветковић, у 48. години живота, 2012. године у САНУ доспео. Те године је преминуо академик-геолог Марко Ерцеговац. Пошто је геолозима изгледа од *'нађа остало'* да у САНУ четири места наслеђују, а Владислав Цветковић се потрефио тада на месту декана Рударско-геолошког факултета БУ, упаде му младом секира у мед. На свом списку радова је, 24 године после дипломирања, у том тренутку имао тридесетак, већма купус, радова. Последњих 7 година је потписао/дописао још 90 радова, а онај академик Теодоровић само Малог јури (председник Костић са Ђорђем Шијачким никако да му у ракурс упадну - а они су прави шампиони САНУ у потписивању/дописивању)...

Цветковић је тада истакао да промене за будућност треба да обаве људи који су нам сада на располагању и које не треба да измишљамо, да су они у академији и у академској средини, да су њихове карактеристике и природа дефинисани раније: „*Они су из прошлости, они су одабрани у прошлости, ми контролишемо њихов квалитет у прошлости, морамо да се суочимо с будућношћу са људима из прошлости*“. После овако мудрог закључка остало у је једино да препоручи: „*Не можемо се суочити с будућношћу ако немамо довољно људи, самоуверених, мотивисаних и способних, социјално и друштвено одговорних и креативних. Имамо ли их, или нам недостају? Важно је имати праве људе на местима где се доносе важне одлуке.*“ И ту Владислав дође до главног питања: „*Можемо ли ми одговорити на захтеве будућности, а да претходно не решимо претходна оштећења?*“ Ја мислим да то није могуће, и наравно, ја мислим овде на земље или системе који су много ближи Србији него Немачкој или Швајцарској. “ Која су то претходна „оштећења“? „Болоња“ која нас је уназдила, или бесмислени европски-НАТО пут на коме српска лумпен-интелигенција годинама чергари? Или Владислав мисли да су Срби криви за „ратове деведесетих“ па би пошао да се извињава Хрватима зато што су Србе из Српске крајине док су били под заштитом Уједињених нација, под америчко-европским кишобраном и уз њихову помоћ избацили с вековних огњишта? Цветковићево излагање схватам као имплицитну препоруку да је хитно потребно да се исправи досадашња грешка владајућих структура

⁴⁹ Термине овде написане италиком користим у смислу који им придаје Зоран Ђирјаковић.

које су га држале далеко од *'високих места'* на којима се одлучује о важним државним питањима.“

Тада, нејаком и дописном Владици, препоручих и да се сети речи Коца Милоша Обреновића: „*Седи ди си ни за ди си ниси!*“

А, где је ту 'прихватизација'? Пре него што се осврнем на бескомпромисни крсташки рат стотина професора УБ и шире, против доктората Синише Малог одбрањеног 2013. године на Факултету организационих наука УБ, желим да кажем неколико речи о „редовима величина“ који се појављују приликом решавања готово сваког комплекснијег проблема. Приступајући проблему, средње интелигентни људи се труде да елементе проблема, који решавају, поређају по степену важности. Нас почетнике у науци је, седамдесетих година прошлог века, наш први учитељ у Институту „Винча“ Братислав Тошић (1935–2010) томе учио на примеру судара „*хладњаче и мачке*“. Објашњавао нам је да понекад, неискусни и неопрезни истраживачи, не разумевајући довољно степен важности различитих елемената решаваног проблема, толико помешају редове величина да, на пример, у поменутом примеру хладњача-мачка, уместо да гледају шта је после судара остало од мачке, забринути трче да провере колико је оштећена хладњача.

Даље ћу прећи на проблем и објашњавање циљева и резултата „*витешке*“ борбе најбољих синова, и још више кћери, Универзитета у Београду, која је довела до славodobитног поништавања доктората Синише Малог. У саопштењу Београдског универзитета, поводом поништавања доктората Синише Малог, наводи се да је у дисертацији „*Креирање вредности кроз процес реструктурирања и приватизације – теоријске концепције и остварени резултати у Србији*“, коју је Мали одбранио на Факултету организационих наука 2013. године, учињена повреда из члана 22. Кодекса професионалне етике (плагијат). Потребно је рећи да је много пута истицано да је овај поступак био ослобођен сваке политике. С обзиром на најгрлатије учеснике у њему, и на интересовање за резултате поступка, који је тако недвосмислено показао Радио слободна Европа, све било је ПОЛИТИКА а најгрлатији 'пси гоничи' Синише Малог били су у ствари научни политиканти који су у чопору појурили да нешто од медијске „*славе*“ штрпну и инкасирају. Пре него што понудим и један озбиљнији разлог, желим да се вратим на редове величина и чињенице важне за 'кост/бенефит' анализу тог посла. Претпоставимо да је одлука Одбора за професионалну етику УБ чиста као суза, да је Синиша Мали стварно неакадемски поступао и казну потуно заслужио. Колика је штета од тога по државу и пореске обвезнике? Распитивао сам се ових дана да ли је министар Мали икад узео и динар народних буџетских пара користећи се својом докторском титулом? На више места сам се информисао и закључио да он никад, ни динара из српског буџета није узео, користећи се овом, да условно кажем, незаслужено стеченом докторском титулом и законским правима које из ње проистичу. Ако је све с његовим плагирањем било тако јасно како се сада тврди, зашто онда поступак против њега није завршен у разумном року? Колико знам, Синиша Мали је покренуо управни спор који би могао резултирати поништењем одлуке *Одбора за професионалну етику* УБ, а већ је 25.05.2020. године пристигло саопштење да су докони „*теодоровићевци*“ повадили сабље из ножница спремни да „*кољу вола за пола кила меса*“ и даље:

„Група од двадесетак професора Београдског универзитета предала је у петак 25. маја жалбе за неакадемско понашање Етичкој комисији Факултета организационих наука (ФОН) у Београду за осморо професора тог факултета који су били чланови различитих комисија које докторат Синише Малог нису прогласиле за плагијат. Они су се жалили и на неакадемско понашање декана овог факултета Милије Сукновића и још једног професора Економског факултета.

Први потписник жалбе је академик Душан Теодоровић, а ту су још и професорка Весна Ракић Водинелић, професор Филозофског факултета Огњен Радоњић и други.“

Спремају се изгледа да и неке студенте, који нису на време схватили, колики је Синиша Мали интелектуални злотвор, изведу пред часну етичку комисију УБ и по хитном поступку осуде на гиљотину. За даље раздување овог случаја је, изгледа, веома заинтересован и стално будни ректор Иванка Поповић. Не сумњам да ће она уза зид ставити пола ФОН-а само да не почне расправа о балу вампира који деценијама траје на њеном матичном ТМФ и на целом Универзитету у Београду. Неке радње с иновационим пројектима, које је она одобравала Ђорђу Јанаћковићу и његовој осамдесетогодишњој *мамци* Даници, су очигледни криминал с којим сам јавност већ упознао. Овај криминални случај, заједно с озбиљно поткрепљеним оптужбама против Јанаћковића за разноврсне плагијате, стално измиче пажњи свих бескомпромисних бораца за академску чистоту и поштење. Овај Јанаћковић је само по основу пријављених прихода у 2018. години исказао месечна примања од 413.981,00 динара (Додатак Б.: приходи функционера Ђ. Јанаћковића по ставкама за 2018. годину). А горе набројих на којим је све местима убио и убира част, маст и сласт.

Стиче се утисак да је доношење одлуке за Синишу Малог смишљено успоравано и одлагано да би се избегла расправа о одговорности научних власти за потпуно урушавање науке и образовања на факултетима и институтима Универзитета у Београду. И да се не прича о непотизму, узурпацији власти, НАТО пројектима, симулацијама бурне делатности, аутошовинизму и малограђанштини која прожима све поре садашње САНУ, која с овим руководством све више личи на трговинско предузећа групе грађана. И за примењивање коруптивних шема утврђених у важеће законе. Да ли се то нашем научном шодеру остварила плава машта лопова да буду уграђени у законе, на начин да им потом нико за лоповлук не може судити?

Колико је штете Универзитету и тзв. академској заједници нанео докторат Синише Малог, а колико потписивање декана академика Небојше Лалића са супругом и другог академика Петра Сеферовића са ћерком и још десет коаутора на једном кукавном научном раду? На шта би то изашло кад би њихове укупне месечне приходе, које убирају с државних јасала, срачунали и објавили? Показах и да постоји више него основана сумња да су ПРОМИС пројекти унапред били расподељивани. Сваки незаслужено додељен (украден) ПРОМИС пројект је просечно вредео 170,000.00 кредитних евра. Ја показах да је мање од 10% добитника тек близу да заслужи да буду допунски финасирани.

Кад год чујем о борби Душана Теодоровића сетим се речи Вука Мићуновића из *Горског Вијенца*:

„Да нијеси у кућу дошао, знао бих ти одговорит дивно; ема хоћу нешто свакојако. Зар обадва нијесмо хајдуци? Он је хајдук робља свезаног, он је бољи е више уграби; ја сам хајдук те гоним хајдуке, гласнија је моја хајдучина.“

Теодоровићу сам, да бих га тестирао, годинама слао електронском поштом документоване неподобштине његових колега академика и других њима блиских ситних 'зверки'. Ниједном се није десило да је нашао за сходно да бар нешто промрмља о њима, или да ми некако јави, као старијем и много пута од њега у сваком смислу компетентнијем колеги, да је разумео о чему и зашто тако пишем. Теодоровић и њему слични бућоглавци су способни да буду само: „*хајдуци робља свезаног*“ и да, слично павијанима, из чопора креште. С пуним правом ово говорим јер сам бар пет пута у САНУ слао своја циркуларна писма у вези с непотребношћу учлањивања Србије као пуноправног члана у Европску организацију за нуклеарна истраживања ЦЕРН и канцерозним деловањем на том плану академика Ђорђа Шијачког (он је заједно с Теодоровићем на челу потписника петиције за одузимање доктората Синиши Малом због плагијата). Миодраг Кулић и моја маленкост смо заједно написали и послали 29. марта 2019. године: „Ерозија научног морала у САНУ се наставља – случај Шијачки“ (<http://www.koreni.rs/erozija-naucnog-morala-u-sanu-se-nastavlja-slucaj-sijacki/>). Из тог текста издајам само део штете која иде на душу Шијачког и свих који су му то омогућили:

„Поразна је чињеница, да је академик Шијачки потписивао научне радове без икаквог личног доприноса, што се лако доказује увидом у интерне базе Колаборације АТЛАС. У њима уопште нема одговарајућих интерних нота и презентација на интерним састанцима које би потврдиле учешће академика Шијачког у тим радовима!

Значи, само на основу тога што га је неко поставио да учествује и руководи српским делом АТЛАС Колаборације – а без икаквог научног доприноса, академик Шијачки је у периоду 2008-2019 остварио сензационалне научне параметре (R=838, C=34 160, H=81), а који су неупоредиво већи од горе наведених нобеловаца (P. V. Higgs and B. D. Josephson)!!

Из ових података евидентно је, да је академик и теоријски физичар Ђорђе Шијачки грубо и бескрупулозно присвајао туђу интелектуалну својину, јер се за 10 година потписао на невероватних 838(!) експерименталних АТЛАС радова (у просеку скоро 85(!) радова годишње), који су цитирани преко 34 000 (!) пута и при томе је остварио енорман Хиршов индекс 81(!) – два и по пута већи него оба горе наведена нобеловца заједно...

Напоменимо још и следеће:

(1) Ово неприкривено присвајање туђе интелектуалне својине, од стране академика Шијачког, коштало је државу Србију најмање 100.000 швајцарских франака. Иначе, за сваког потписаног доктора наука на радовима колаборација ЦЕРН-а, који је

припадао српским научним институцијама, Србија је плаћала по 10.000 швајцарских франака годишње! Академик Шијачки је од 2014. године у пензији.

(2) На основу овог несанкционисаног присвајања туђе интелектуалне својине, „играч без лопте“ и академик Шијачки је стекао и велики број престижних и доходних струковних функција (у 2017. их је имао чак 17) у важним одборима за науку и физику, у којима су се доносиле судбоносне одлуке за српску науку. Тако, овај српски математички физичар, без стварне компетенције за питања реалне физике, игра главну улогу у одлучивању о најбитнијим пројектима у физици – као што су гротескни и скупи пројект Верокио, као и недавно чланство Србије у ЦЕРНУ. Оба ова пројекта, који нису прошли оцену научне јавности, нанеће Србији у наредним годинама велику штету од неколико десетина милиона евра...

Своје разматрање "највећег проблема српске науке и образовања", у лику министра Сенише Малог, завршићу како и започех, с редовима величина. Изгледа да је највећи грех који је министар Сениша Мали починио у свом младом животу, по „умним главама“ из САНУ, ректората УБ и универзитетских професора више српских универзитета, то што их је, прво као градоначелник, а касније и министар, хтео преварити тако да га у докторе УБ промовишу после одбрањене дисертације на једном од државних факултета. Да Мали није политичар, његовим докторатом се нико не би бавио, поготово то не би радиле 'рогоње капиталисти' из САНУ. За САНУ, иначе знамо, да се гади на политику, нарочито кад се за народ и државу треба испрсити пред светским алама и локалним силницима.

Мене ипак највише чуди то што ником није пало на памет да се на Интернету информише да је Мали 2001. године, у својој 29. години, постао помоћник министра Александра Влаховића у „Министарству за привреду и приватизацију“, задужен баш за приватизацију. Па зар се није могла окупити сва опозициона памет из САНУ, и к томе уско специјализована опозициона економска памет која је у великој већини на Економском факултету УБ, и заједничким снагама и уједињени у 'духу', растурило у парампарчад и *'по суштини'* дисертацију Сенише Малог? Једном за свагда показати све мане и тамне стране обављене приватизације? Или су, тим сталним *'опозиционарима на власти'*, који би *'да с елементима достојанства напуштају и распродају српске земље и ресурсе'*, такве теме газде забраниле да покрећу?

Кад већ о газдама покренух разговор, не могу да с вама не поделим то што добих, пре неки дан, преко вајбера од свог пријатеља и другара још из гимназијских дана - проф. др Драгана Мандарића. Прочитајте сами:

Пре извесног времена, на једној кућној журци, имао сам необично занимљив и искрен разговор са бившим дипломатом једне изузетно утицајне западне земље који се сада бави бизнисом у региону. Обојица смо били мало више попили, додуше ипак више он него ја, што му је додатно развезало језик. У једном тренутку, упитао сам га сасвим отворено: „Зашто у Србији помажете и на власт доводите само најгоре људе?" Размислио је на тренутак па ми је одговорио врло недипломатски: „Први разлог је очигледан, људи без квалитета и људи који имају слаб карактер и они склони корупцији су најпослушнији и са њима је лако манипулисати. А други разлог, хм па како да ти кажем, ми том негативном селекцијом плански убијамо самопоштовање народа и осећај патриотизма међу будућим генерацијама. Када виде какви све испливавају на површину, млади се разочаравају, почињу да мрзе сопствену земљу, развијају комплекс инфериорности и страни утицај прихватају као нешто сасвим нормално, па чак и пожељно...

УМЕСТО ПОГОВОРА

Корона за "струку", Мишанка за Аустралију. Лудило отимања народног новца преко Фонда за науку Републике Србије се убрзава и шири. Фонд је 23. маја 2020. године објавио хитан Јавни позив за подношење предлога научноистраживачких пројеката у оквиру Специјалног програма истраживања COVID-19. Све мора да се упакује и преда до 10. јуна. Колика је то будалаштина и расипање пара које ће бити разграбљене од стране „струке“, најбоље се види из следећих неколико реченица овог Јавног позива:

„Програм има за циљ финансирање пројеката који ће допринети ефикасном научном одговору на COVID-19 пандемију изазвану SARS-CoV-2 вирусом и омогућити бољу спремност и реаговање друштва на ову пандемију...

Програм подржава примењена научна истраживања, креирање интердисциплинарних и мултидисциплинарних тимова и конзорцијумско подношење пројеката. Пројекти у оквиру овог Програма се подносе на унапред задате теме у оквиру три групације научних области:

- (био)медицинске науке;
- (био)медицинско инжењерство и информационе технологије;
- економска, социолошка, психолошка истраживања и управљање сложеним системима.

Према трајању пројеката, Програмом су предвиђене три категорије пројеката:

- краткорочни пројекти с препорученим трајањем до 12 месеци;
- средњерочни пројекти с препорученим трајањем од 12 до 18 месеци;
- изузетно, дугорочни пројекти с максималним трајањем до три године (36 месеци).

Укупан буџет Програма је 2.000.000 евра. Програм се финансира из зајма Светске банке кроз Пројект акцелерације иновација и подстицања раста предузетништва у Републици Србији (SAIGE).

Највећи буџет појединачног пројекта је 200.000 евра.“

Шта ће се и како догађати може се наслутити из чињенице да у Србији не постоје, нити ће ускоро постојати, лабораторије с потребним нивоом биолошке сигурности за рад са таквим типовима вируса. А, о „струци“, која ће покупити ову сићу од 2 милиона евра, предлажем да прочитате неколико редова из пера мог старијег колеге и другара др Драгутина Ј. Савића професора Молекуларне генетике у пензији (то је део чланка који би требало ускоро да се појави у београдској *Политици*):

„Мојој пажњи није могла да промакне недавна расправа, последњих месеци јако видљивих епидемиолога, који су својим саветима водили битку против вирусне пандемије. Наиме, др Радовановић је напао др Кона око неких пропуста па се на то јавио др Горан Белојевић у одбрану др Кона, па је на крају др Радовановић одговорио обојици (право да вам кажем нисам имао воље да то више читам; сви чланци с обавезним фотографијама аутора су објављени у Данасу).

То ме је навело да поближе погледам научне опусе поменутих епидемиолога што је данас једноставно уз помоћ Google scholar-а или NCBI-а (National center for biotechnology information, Bethesda, Md.). Не желим да умањим допринос поменутих епидемиолога у њиховој струци, али ту нешто јако не штима. Наиме, они су се у својим истраживањима бавили разним проблемама који немају ништа заједничко с епидемиологијом патогених микроорганизама. Та истраживања су се бавила епидемиологијом буке, психичких проблема, проблема леворуких људи, фертилитета, балканске нефропатије, загађења ваздуха, адикцијом на алкохол и цигарете, канцера, страха од падања код старијих људи, сексуалном дисфункцијом код особа оболелих од мултипле склерозе, крвног притиска код школске деце, хигијеном стетоскопирања (sic), итд., итд. Само пар радова везаних за ХИВ и папилома вирус би се могли површно повезати с патогеним вирусима.

Очигледно, нико од наведених (укључујући и др Кесић Тепавчевић) није у каријери држао у руци Петри шољу, односно озбиљно се бавио патогеним бактеријама и вирусима. Изузетак је др. Кон који има само два рада из микробијалне епидемиологије заједно с укупно 30 страних коаутора. Бар нешто. Зар код нас не постоје клинички микробиолози епидемиолози? Ако их нема, то је озбиљан проблем. Ако их има, а нису стављени у Кризни штаб (нпр. уместо др Несторовића), то је страшно.“

Далеко је Аустралија (https://www.youtube.com/watch?v=Aq6q_NFBI5A, ТВ драма из 1967. године). Објављена је и коначна листа Фонда добитника ваучера за размену знања у оквиру првог јавног позива Програма сарадње српске науке с

дијаспором. Фонд за науку је одлучио да финансира 92 пројекта у укупном износу од 797.591,70 евра. Трајање пројекта је до годину дана, а максимални износ појединачних пројекта је у вредности до 10.000,00 евра.

„Овај програм је први од три планирана програма у оквиру Развоја сарадње с дијаспором и представља финансијски подстицај који омогућава научноистраживачким организацијама развој сарадње с дијаспором и унапређење капацитета кроз краткотрајне посете истраживача из Србије стручњацима из дијаспоре и подршку заједничким активностима.

Програм сарадње српске науке с дијаспором усмерен је на успостављање научне сарадње, размену знања, заједнички рад на пројектима, радовима, истраживањима и патентима, планирање и ширење мреже сарадње између истраживача из Србије и научника из дијаспоре. Програм подржава основна и примењена истраживања у свим истраживачким областима, без унапред дефинисаних приоритетних тема.“

Нудим вам да погледате 4 добитна пројекта и да сазнате кога је и зашто Фонд одлучио да пошаље на пут у далеку Аустралију:

MOLECULAR METHODS FOR ADVANCED BIOTECHNOLOGY IN MICROALGAE	Aleksandra Mišan	Naučni institut za prehrambene tehnologije, Univerzitet u Novom Sadu	Miloš Tanurdžić
MOLECULAR METHODS FOR SUPPORTING MICROALGAE AS BIOFACTORIES	Jelica Simeunović	Prirodno-matematički fakultet, Univerzitet u Novom Sadu	Miloš Tanurdžić
HOLISTIC INVESTIGATION OF TOXICITY OF THE AIR WE BREATHE	Milena Jovašević Stojanović	Institut za nuklearne nauke „Vinča“, Univerzitet u Beogradu	Svetlana Stevanović
LIBERALISM, DEMOCRACY, STATE AND SECESSION	Miša Đurković	Institut za evropske studije	Aleksandar Pavković

Опет је ту Александра Мишан, научни саветник у "Истраживачком центру за технологију биљних прехрамбених производа" у оквиру Научног института за прехрамбене технологије којој ће Фонд финансирати ПРОМИС пројект: "NATURAL DEEP EUTECTIC SOLVENTS FOR GREEN AGRI-FOOD SOLUTIONS". Није прошло ни два месеца откако је ова "научна бакица" инкасирала 163,694.35 евра за "младе истраживаче на почетку своје каријере", а већ јој исти буџетовци доделише и овај путић. Кад ће да путује, ако не док је млада? Једини оправдани разлог за ово путовање би могао да буде онај који се помиње на цитираном линку већ на почетку телевизијске

драме (*udaja*) у режији Соје Јовановић са Јелисаветом Секом Сабљић у главној улози (њена прва ТВ улога у професионалној каријери).

И остали „награђени“ пројекти су могли да изаберу неке ближе и јефтиније дестинације. Зар се није могао наћи неки наш човек, у околини ограниченој са мање од три сата лета авионом, који би потпомогао решавање тешких проблема у вези са „холистичким истраживањима токсичности ваздуха који удишемо“? Зар није једна Новосађанка била довољна да преслиша Милоша Танурџића, са Универзитета Квинсленда, него код њега хрле чак две добре другарке - Александра Мишан и Јелица Симеуновић? За десетину добијеног новца могле су оне грофовски да га угосте у Новоме Саду.

А права је спрдачина додељивање десетак хиљада евра директору Института за европске студије Миши Ђурковићу за шеткање до Аустралије да са Александром Павковићем⁵⁰ проћакула на тему: „ЛИБЕРАЛИЗАМ, ДЕМОКРАТИЈА, ДРЖАВА И СЕЦЕСИЈА“. Да ли се то српски Фонд за науку претворио у праву: "КАФАНИЦУ, СУДНИЦУ, ЛУДНИЦУ"?

У Београду 3. 6. 2020. године

⁵⁰ Видети рад Александра Павковића из 2017. године: „Sacralisation of contested territory in nationalist discourse: a study of Milošević's and Putin's public speeches“, Faculty of Arts, Macquarie University, Sydney, NSW, Australia: <https://doi.org/10.1080/17405904.2017.1360191> .

ДОДАЦИ:

Д.1 Уговор о финансирању реализације иновационог пројекта проф. др Ђорђа Јанаћковића из 2009. године, ТМФ бр. 48. од 20.05.2009. године, стране 1 и 4. Приметимо да се као реализатор пројекта тада потписао осамдесетогодишњи директор ИНТЕРЦЕР д.о.о., мајка Ђорђа Јанаћковића, по имену Даница Јанаћковић.

Пословно-технолошки инкубатор
ТЕХНИЧКИХ ФАКУЛТЕТА - БЕОГРАД

Бр. 48

20.05. 2010. год

На основу чл. 11, 28 и 32-36. Закона о иновационој делатности ("Службени гласник РС", бр. 110/05 и 18/10 – у даљем тексту: Закон) и Правилника о условима конкурса, критеријумима за избор реализатора пројеката и условима финансирања пројеката или изградње инфраструктуре намењене реализацији иновационих пројеката ("Службени гласник РС", бр. 59/06 – у даљем тексту: Правилник), сагласно Одлуци број 110-00-7/2009-01/01 од 08.06.2009. године и Одлуци број 110-00-7/2009-01/01-02 од 15.04.2010. године, а у вези са финансирањем реализације одобрених иновационих пројеката пријављених на јавни позив објављен дана 10.06.2009. године у дневном листу „Политика“, следеће уговорне стране:

1. Република Србија - Министарство за науку и технолошки развој, Београд, Немањина 22-26, ПИБ 105002818, матични број: 17693794 (у даљем тексту: Министарство), и
2. Реализатори иновационог пројекта
 - 2.1. Носилац реализације иновационог пројекта и регистровани реализатор, Пословно-технолошки инкубатор техничких факултета - Београд д.о.о., Рузвелтова 1а, 11020 Београд, ПИБ 104625646, матични број: 20183926, субјект иновационе делатности уписан у Регистар иновационе делатности под ознаком бр. РПДИП 1/2006 (у даљем тексту: Регистровани реализатор/носилац реализације);
 - 2.2. Реализатори учесници:
 - А) Технолошко-металушки факултет, Универзитет у Београду, Карнегијева 4, ПИБ: 100123813, Мат.бр.: 07032552 (у даљем тексту: Реализатор учесник);
 - Б) ИНТЕРЦЕР д.о.о, Рузвелтова 1а, 11000 Београд, ПИБ:106089089, Матични број:20525568 (у даљем тексту: Реализатор учесник);
3. **Руководилац иновационог пројекта**, Ђорђе Јанаћковић, Булевар Краља Александра 239, 11000 Београд, МБГ:1212964710008 (у даљем тексту: Руководилац иновационог пројекта);

закључују

УГОВОР

о финансирању реализације иновационог пројекта по Програму иновационе делатности за 2009. годину

Члан 1.

Овим уговором утврђују се међусобна права и обавезе уговорних страна везано за начин и динамику реализације и услове финансирања буџетским средствима Иновационог пројекта Тип 1, Комерцијализација технологије добијања, прераде и коришћења домаћег сорбента на бази сепиодита (у даљем тексту: Иновациони Пројекат), одобреног под евиденцијом бројем пријаве 391-00-00027/2009-02/153, која је саставни део овог Уговора (Прилог 1).

Финансирање реализације Иновационог Пројекта је одобрено у трајању од 01.04.2010. до 31.03.2011. године.

Евиденцију, контролу реализације и остварених резултата иновационих пројекта врши Министарство, у складу са Правилником о поступку евиденције, презентације садржаја и постигнутих резултата на иновационим пројектима ("Службени гласник РС", бр. 59/06).

Члан 2.

Иновациони Пројекат се финансира од стране Министарства под условима:

- 2.1. Да је цена Иновационог Пројекта утврђена овим Уговором као фиксни износ од 4.000.663,00 (четиримилionaхестотридесетри) динара, као збир динарске противвредности трошкова ангажовања, потребног рада и оправданих материјалних трошкова неопходних за његову реализацију у одобреном периоду од 01.04.2010. до 31.03.2011. године;
- 2.2. Да својство Носиоца иновационог пројекта има организација из члана 28. став 2 и 3. Закона;
- 2.3. Да је директни корисник бесповратних буџетских средстава регистровани

Министарство доноси одлуку о искључењу из учествовања у овом, али и у пројектном финансирању из буџетских средстава односног правног и/или физичког лица у трајању од две године од дана када се установи да је дошло до извршења наведених повреда. Министарство у тим случајевима може раскинути овај Уговор у односу на све организације - учеснике у реализацији, уколико у року од пет дана од достављеног писменог упозорења, не отклоне сметње које доводе у питање успешну реализацију Иновационог Пројекта. Министарство задржава право да захтева повраћај уплаћених буџетских средстава, уз припадајућу затезну камату.

Члан 7.

На питања које није уредио овај Уговор, примењују се одредбе Закона о облигационим односима.

За евентуалне спорове по овом Уговору надлежан је Привредни суд у Београду.

Члан 8.

Овај Уговор је сачињен у 7 (седам) истоветних примерака, од којих су три за Министарство, а по један за организације - учеснике у реализацији и за Руководиоца иновационог пројекта.

У Београду, 12.05.2010.године

Евиденциони број уговора: 391-00-00027/2009-02/-ИП Тип 1/47

УГОВОРНЕ СТРАНЕ:

1. за Републику Србију-Министарство за науку и технолошки развој
по овлашћењу

Проф. др Милош Недељковић, државни секретар

2. за Реализаторе иновационог пројекта

1) за Регистрованог реализатора:

Пословно-технолошки инкубатор техничких факултета- Београд д.о.о.

Гордана Даниловић Грковић, директор

- 2) за Реализатора учесника:

Технолошко-металуршки факултет, Универзитет у Београду

Иванка Поповић, декан

- 3) за Реализатора учесника:

ИНТЕРЦЕР д.о.о

Даница Јанаћковић, директор

3. Руководиоца иновационог пројекта

Борђе Јанаћковић

Д.2 Јавно доступни приходи за 2018. годину проф. др Ђорђа Јанаћковића

2018 година

Име и презиме	Проф. др Ђорђе Јанаћковић, ТМФ УБ
----------------------	-----------------------------------

II Приходи функционера из буџета и других јавних извора

Функција	Државни орган, јавно предузеће, установа, друга организација	Извор прихода	Интервал	Нето приход	Валута	Време обављања / од-до
Декан	Технолошко-металуршки факултет у Београду	Република	Месечно	26.823,00	RSD	01.10.2015-30.09.2018
	Технолошко-металуршки факултет у Београду (Редовни професор)	Република	Месечно	100.290,00	RSD	15.07.2009-
	Технолошко-металуршки факултет у Београду (Учесник и руководиоца научног пројекта - пројекат МПНТР)	Република	Месечно	36.157,00	RSD	01.01.2011-
	Технолошко-металуршки факултет у Београду (Учесће у пројекту Министарства заштите животне средине)	Република	Једнократно	106.243,00	RSD	01.11.2018-31.12.2018
Члан надзорног одбора	Институт за испитивање материјала Србије "ИМС"	Република	Годишње	334.687,00	RSD	18.12.2016-

	Технолошко-металуршки факултет у Београду (Руковођење Иновационим центром ТМФ)	Јавни	Месечно	27.156,00	RSD	09.10.2018-
	ТМФ у Београду (Стимулација)	Јавни	Месечно	20.058,00	RSD	01.10.2018-
	Технолошко-металуршки факултет у Београду (Учешће у међународном пројекату)	Јавни	Месечно	91.024,00	RSD	01.11.2018-
	Технолошко-металуршки факултет у Београду (Учешће у научно истраживачком пројекту са привредом)	Јавни	Месечно	75.733,00	RSD	26.09.2018-
	УКУПНО ПРИЈАВЉЕНА ГОДИШЊА ПРИМАЊА		Месечна примања	413.981,00		01.01.2018-31.12.2018

Индекс

А

Александар Белић, 88, 219
Александар Влаховић, 272
Александар Вучић, 87, 199
Александар Костић, 35
Александар Крмпот, 219, 244
Александра Буха Ђорђевић, 219, 238, 240, 259
Александра Дрецул, 21, 33, 34
Александра Мишан, 137, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 275, 276
Ана В. Банко, 104
Андреј Савић, 27, 28

Б

БиоСенс, 76, 81, 83, 88, 156, 234
Богдан Шолаја, 46
Божидар Ђелић, 176, 177
Бојан Јокић, 81, 263, 264
Бојан Радак, 49
Бориша Кузељевић, 116, 119
Бранислав Јеленковић, 219, 244, 245
Бранко Ковачевић, 36, 41
Бранко Ковачевић, 100
Бранко Шикопарија, 88, 89
Братислав Тошић, 269

В

Весна Панић, 85, 86
Весна Ракић Водинелић, 270
Виктор Мајер, 191
Владимир Костић, 100, 164, 256, 267
Владимир Николић, 48, 49
Владимир Поповић, 15, 113, 178, 183, 202
Владица Цветковић, 69, 266, 267, 268
Војислав Шешел, 268

Г

Горан Бијелић, 38, 40, 255
Горан Исић, 246
Гордана Даниловић, 73, 82, 253, 263, 264

Д

Дејан Б. Стојановић, 137, 163, 164
Дејан Пантелић, 219, 245
Дејан Поповић, 25, 27, 28, 34, 35, 36, 37, 38, 41, 42, 43, 218, 255, 260
Дејан Стојановић, 137, 164, 168
Драган Бабић, 177
Драган Бакић, 181
Драган Мандарић, 272
Драган Памучар, 94
Душан Теодоровић, 270

Ђ

Ђорђе Јанаћковић, 73, 76, 80, 81, 82, 83, 218, 224, 231, 235, 263, 264, 279
Ђурђа Керкез, 125
Ђуро Шушњић, 61

Е

Емилија Николић, 177, 201, 202, 203, 205, 207

З

Зорана Ковачевић, 137, 172, 173

И

Ива Ненић, 24, 25, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 62, 63, 66
Ивица Дачић, 177
Игор Пашти, 43, 46, 47, 49, 50, 259
Ирена Аранђеловић, 106

Ј

Јакша Вучићевић, 219, 245
Јанаћковић, 82, 83
Јанаћковић Даница, 263
Јелена Граховац, 107, 108
Јелена Ђорђевић, 54
Јелена **Спасојевић**, 85, 86
Јована Бјекић, 92, 93, 94, 99, 100
Јована Граховац, 137, 151, 152, 154, 155, 156

К

Коста Јовановић, 28, 33, 34
Кристина Погрмић-Мајкић, 120, 123, 124, 262

Љ

Љуба Штрбац, 137, 148, 149, 150, 151

М

Мајкл Кирби, 177
Марин Јукић, 219, 238, 242, 243
Марко Кеберт, 137, 161, 163
Марко Крстић, 34, 70, 71
Марко Родић, 126, 128
Марко Спасеновић, 219, 250, 251
Маша Поповић, 28, 35
Мелиса Боковој, 190, 191, 194, 195, 197
Милана Митровић, 235, 237
Милана Чолић, 116, 117, 118, 260
Милија Сукновић, 270
Милица Вујковић, 51, 52, 53
Милица Ђурић-Јовичић, 19, 24, 27, 36, 40, 42,
100, 120, 183, 190, 232, 253, 256, 258, 259
Милица Марчета, 47, 48, 49, 50
Милица Спасојевић, 85, 86, 87
Милица Тошић, 101
Миљана Танић, 108, 109
Миодраг Шуваковић, 55
Миомир-Мишко Кораћ, 177
Мирјам Вујадиновић Мандић, 225, 226, 227, 228,
229
Мирослав Марић, 177, 180
Мирослав Хаднађев, 137, 139, 144, 145, 257
Момчило Павловић, 183, 184, 188, 189, 195, 197,
253

Н

Наила Церибашић, 54
Наталија Димић, 198
Наташа Белић, 88
Небојша Илић, 137, 139, 143, 231
Небојша Лалић, 270
Нејц Ходник, 51
Немања Гаврилов, 53
Ненад Лазаревић, 220, 246, 247

Никола Кнежевић, 73, 76, 77, 79, 80, 81, 83, 120,
121, 221, 222, 224, 234, 235, 259, 262, 263
Никола Унковић, 237, 238

О

Огњен Радонић, 270

П

Павле Спасојевић, 73, 81, 83, 84, 85, 86, 87, 88,
263
Петар Кнежевић, 120
Петар Миловановић, 102
Петар Сеферовић, 256, 270
Петра Поповић, 249
Породица Поповић, 15, 17, 19, 20, 25, 27, 28, 35,
36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 67, 68, 70, 73, 82,
84, 86, 88, 93, 100, 111, 178, 220, 221, 231, 235,
247, 248, 249, 250, 255, 256, 257, 258, 263, 264,
270
Предраг Марковић, 190

Р

Ратко Ристић, 94, 95

С

Сања Шешлија, 85, 86
Саша Филиповић, 93, 100
Сергеј Томић, 221, 230, 231, 232, 235
Синиша Бикић, 137, 158, 159, 160
Синиша Мали, 269, 270, 272
Славица Ступарушић, 248
Славко Карић, 49, 50
Слађан Милановић, 94
Слободан Милановић, 94, 95
Снежана Богосављевић, 73, 87
Соња Каишаревић, 120, 122, 123, 262
Стеван Пилиповић, 120, 218, 260
Стојадиновић, 186, 187, 188

Т

Тибор Сабо, 80, 145, 257
Тијана Ковач, 85, 86

филип Раке Вукајловић

ПРОМИСк-19: ТЕШКЕ ПАРЕ за ЛАКУ НАУКУ

Издавач

Ауторско издање (Филип Раке)

За издавача

Филип Раке Вукајловић

Коректура

Гордана Брусић Вукајловић

Идејно решење корица

Милош Шобајић и Жељко Н. Пржуљ

Штампа

СГР СЛАВА - Град Београд округ, Сопот

Тираж

300

ИСБН

978-86-902336-0-1 (Филип Раке)

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

378
001.89

ВУКАЈЛОВИЋ, Филип, физичар, 1947-

ПРОМИСк-19: : тешке паре за лаку науку /
Филип Раке Вукајловић. - Београд : Ф. Вукајловић,
2020 (Сопот : Слава). - 283 стр. : илустр. ; 24 cm

Тираж 300. - Напомене и библиографске
референце уз текст. - Регистар.

ISBN 978-86-902336-0-1

а) Високошколско образовање б) Научни рад

COBISS.SR-ID 16613385